

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
ELİŞE KOVA

HAVA UYANIYOR

BİRİNCİ KİTAP

YABANCI

SOLARIS İMPARATORLUĞU, başkenti birleştirmeye bir zafer uzağındaydı ve nadir görülen büyüsel bir yakınlığın sahibi, on yedi yaşındaki kütüphaneci çırağı Vhalla Yarl savaşın seyrini değiştirebilirdi.

Vhalla, Büyücüler Kulesi'ndeki gizemli büyü topluluğundan uzak durması gerektiğini bilerek büyümüştü ve kitapların sessiz dünyasında oldukça mutluydu. Ancak farkına varmadan, gelmiş geçmiş en büyük büyücülerden biri olan Prens Aldrik'in hayatını kurtardıktan sonra, yavaş yavaş onun dünyasına doğru çekildiğini hissediyordu. Şimdi önünde vermesi gereken zor bir karar vardı: Ya büyüsünü kabul edip bildiği hayatı terk edecek ya da büyücülükten defedilip eski haline dönecekti. Gölgede dolanan kudretli güçlerle birlikte, Vhalla'nın kararsızlığı ona sandığından çok daha fazlasına mal olacaktı.

HAVA UYANIYOR

Hava Uyanıyor
Özgün Adı | *Air Aukens*
Elisa Kova

Yayın Yönetmeni | Tugçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Burcu Karatepe
Düzeltili | Gizem Sert
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak İllüstrasyonu | Merilliza Chan

1. Baskı, Kasım 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-13-2

Türkçe Çeviri © Yaprak Onur, 2016

© Yabancı Yayınları, 2016

© Elisa Kova, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap Erciyes Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İlhan Uraler Blok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com - www.ilknotka.com

Kapak, İç Baskı: Demiz Offset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center. Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

ELİSE KOVA

HAVA UYANIYOR

BİRİNCİ KİTAP

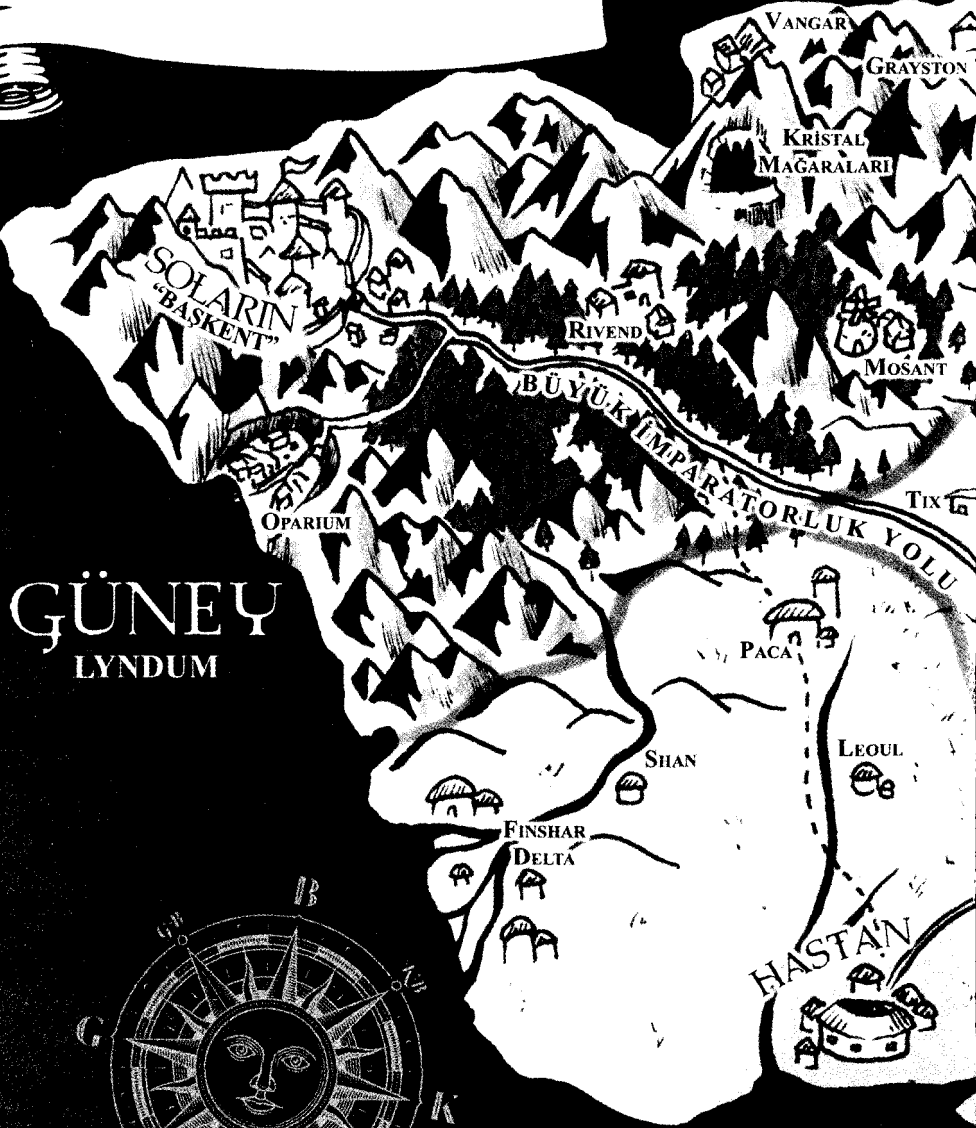
Çeviren
Yaprak Onur

Bu kitap...

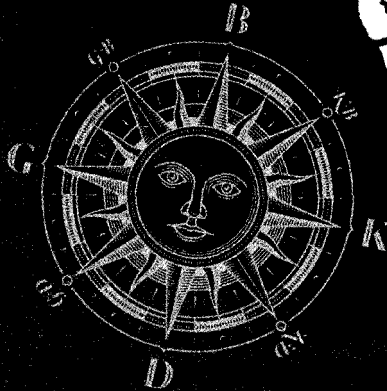
*Alicia Davis, Kiri, Kay, IridescentSoul,
Elanor Crumwell, RomanceObsessed,
DarlingFaye, PowerMadGirl, yesiamhuman,
queencarrot, Prodigee123, doc2or, Seriah
Black Sheep, Your Loyal Bookworm, shinju
asuka, puffgirl1952, musicboxmetaphor, shari,
bfl2ma, Valerie, XtremeAngell, Mirirowan,
Rebecca, prathyu, Alyss20, TwiinzRJ, Vyra
Finn, Ozymandeos, Lady Altrariel, Ulsindhe,
gizem524, musicalfishieXD, devonamorgan,
blueeyesbrightsmile, Estheranian, Michelle Fang,
Rizzy, Tessa, Sekhra, JustAnotherGal, Ashley,
Izzy, Blanket Baby, hopewriteinspire, rosewood,
appleeater1313, Wonderlander, A fan, Mizz
Dustkeeper, lalalaughter101, LazyFakeName,
carmensimagination, avery, avid reader,
Mousey, Emmie, FreakinMarisa, Death's Sweet
Kiss, Kaf, Sephirium*

*... ve başından beri benimle olup bana destek olan
diğer herkes için. Sizler olmasaydınız herhangi bir
hikâye de olmazdı.*

ANA KITA

GÜNEY LYNDUM

DOĞU CYVEN

HİLA
KITASI

ENGEL ADALAR

BATI
MHASHAN

QUI

XIA

NORIN

LAU

SILME

YON

ORE

ANTO

POHEAT

DAMACIUM

GEOT

SORICIUM

IO
GÖLT

ALDA

KUZEY
SHALDAN

I

BAŞKENT'TE YAZ FIRTINALARI çok sık yaşanırdı ve Vhalla Yarl yedi yıl önce Doğu'dan buraya taşındığından beri onlara katlansa da, şimşek ve gök gürültüsü sevmediği misafirlerdi.

Panjurların arkasından gelen ışık patlamaları bu gece kalp atışlarını hızlandırmamıştı; şehrin her kışlasından yükselen törensel tiz boru sesleri ise her yankılanışlarında dünyasını yavaşlatıyordu. Ses tekrar yükselmeden önce bir anlığına kesildi.

Vhalla ayağa fırladı ve pencere görevi gören küçük okçu yarığına koştu. Panjuru açmanın iyi bir fikir olmadığını fark etti çünkü dışarıdaki rüzgâr onu yakalayıp sarayın taş duvarına öyle bir çarptı ki panjur menteşelerinden kopacakmış gibi geldi. Aşağıda uzanan sarayın surlarından yükselen boru sesiyle panjur hemen aklından çıktı ve Vhalla rüzgârın uğultusunda gözlerini kırıştırdı.

Boruların tek bir anlamı olabilirdi.

Altın benekli koyu kahverengi gözleri, askeri birliği içeri almak için açılan İmparatorluk Kapısı'na dikilmişti. Vhalla yanaklarına gelen yağmur damlalarını umursamadan sarkabildiği kadar sarkarak cepheden dönen askerlerin hareketli gölgelerini seçmeye çalıştı.

Kazanmışlar mıydı? Shaldan'la savaş sona mı ermişti?

Vhalla'nın kalp atışları hızlandı. Şimşeklerin geçici aydınlığında sadece yirmi süvari görebildi.

Zafer, şehirdeki etkisini gün aydınlanırken rüzgârda dalgalanan flamalarla gösterirdi. Zafer, kutlamalar için havanın düzelmesini beklerdi. Yanlış giden bir şey vardı. Bu ya bir elçi birlikti ya bir teslimattı ya bir koruma birliğiydi ya da...

Vhalla'nın aklına başka bir şey gelmiyordu.

Sarayın hizmetçileri birliği karşılamaya geldi ve Vhalla taşıdıkları meşalelerin titrek ışığında insanları seçebildi. Atlardan birinin sırtında İmparatorluk Beyazı bir pelerin vardı.

Bir prens geri dönmüştü.

Hizmetçiler baygın hanedan üyesinin attan inmesine yardım ettiler; gevşek ve halsiz bedenini eyerden çektiler. Fırtına yüzünden ne hakkında bağırıklarını duymıyordu fakat çılgına dönmüş ve öfkeli bir halleri vardı. Vhalla parmak uçlarına kalkıp belinden sarkarak yaralı adam içeriye taşınana kadar onları izledi ve tüm sırtı sırsıklam oldu. Sonra yağmurdan çekilip panjuru kapattı ve yerde biriken suyu görmezden geldi. Prenslerden biri yaralanmıştı ama hangisi?

Aklına uçsuz bucaksız mavi gökyüzünü andıran gözler geldi. Prens Baldair, yani ikinci oğul, savaşa dönmenden önce kütüphaneye uğramıştı. Vhalla daha önce Hanedan'dan biriyle tanışmamıştı ama Gönülçelen Prens'le ilgili anlatılan hikâyelerin tümü doğrudu.

Vhalla geceliğinin önünü tutup kendisini derin derin nefes almaya zorladı. Prens'in, onun kim olduğunu dahi bilmediğini kendisine hatırlattı. Kitaplıklara tırmanmak için kullanılan merdivenlerden sakarlığı yüzünden düşen, havada yakaladığı kütüphaneci çırağını kesinlikle unutmuştu.

Şimdi sarayın şifacıları çağırılmış, hizmetçiler battaniye getirmeleri ya da ateş yakmaları için uyandırılmıştı; iyileştirme sanatının çırakları bütün gece çalışacaklardı ve Vhalla'nın tek yapabileceği sessizce dikilmektir.

Yüzüne yapışmış düz saç tutamlarını önünden çekti. Roan haklıydı; Gönülçelen Prens'i düşünmek bile aptalcaydı. Vhalla, Prens Baldair'in hoşlanacağı türden bir kız değildi; fazlasıyla sadeydi.

Kapı hızla açıldı. Sarı kıvrıkcık saçlı, ufak tefek bir kadın nefes nefese kapıda durdu. Vhalla, aklından geçenler onu buraya çağırması gibi görünen kadına bakıp gözlerini kırıştırdı.

Roan soluk soluğa, "Vhalla... kütüphaneye. Hemen," dedi. Sanki başka bir dil konuşuyor gibiydi ve Vhalla'nın bedeni bu komuta uymayı reddetti. "Vhalla, *hemen!*" Roan, Vhalla'nın giyinmesine bile fırsat tanımadan onu bileğinden yakaladığı gibi loş koridora çekti.

Vhalla dar köşeyi dönerlerken, "Roan. Roan! Neler oluyor?" diye sordu.

Roan, "Ben de tam bilmiyorum. Mohned Usta açıklayacak," diye cevapladı.

Vhalla, "Prens hakkında mı?" deyiverdi.

Arkadaşı duraksayarak ona döndü. "Hâlâ Gönülçelen Prens'i mi düşünüyorsun? Ne kadar oldu, iki ay mı?" Prensinkilerden biraz daha koyu bir mavi olan gözlerini devirdi.

“Öyle değil. Ben...” diye toparlamaya çalışırken yüzünü ateş bastı.

“Ve neden sıırıslıklamsın?” Roan arkadaşını ilk defa incelerken gözlerini kırptırdı. Vhalla henüz cevap vermeden dar hizmetçi koridorlarında tekrar hızla ilerlemeye başlamışlardı. “Önemli değil, kitapları ıslatma yeter.”

Sarayın içindeki İmparatorluk Kütüphanesi, Solaris* İmparatorluğu’nun başkentinin dağ yamacında kalan kısmının bir parçasıydı. Kiraz ağacından yapılma, altın varaklı, dört insanının boyunun toplamından daha yüksek kitaplıklar İmparatorluk’un engin bilgisine ev sahipliği yapıyordu. Kubbe şeklindeki tavanında bulunan renkli camlar, hava normaldeki gibi güneşli olduğunda yerin rengârenk görünmesine neden oluyordu.

Ama şu an kütüphane karanlığa gömülmüştü. Farklı seviyelere göre giyinmiş olan çırakların her biri merkezdeki kitap bankosunda yanan mumların yanında duruyordu.

Gözleri, anaç Lidia’dan Cadance isimli kıza, oradan da hemen Sareem’e kaydı. Sareem’in, üzerinde gömleği olmadığı için ortaya çıkan, kendisinininkinden daha koyu, buğday renkli tenine baktı. Sareem şaşırtıcı derecede formdaydı ve Vhalla çocukluk arkadaşının ne ara bir adama dönüştüğünü anlamakta güçlük çekti. Sareem, onunla göz göze geldiğinde irkilmiş gibi göründü. Vhalla hızla gözlerini kaçırdı.

Muhafızlar kütüphanedeki diğer mumları da yakarken Mohned Usta, “Shaldan’ın Kuzey Gök Kaleleri’nin büyüleri ve iksirleri hakkındaki tüm kitaplara ihtiyacımız var. Onları buraya getirin. Hepsini okuyup şifacılar vermeden önce işe yarayabilecek şeyleri not almamız lazım,” dedi. Küçük bir bitkinin köklerini andıran uzun ve

* Latince’de güneş anlamına gelen bir kelime. -çn

asi beyaz sakallarıyla kadim yaşının her senesini gösteriyordu. Hepsinin ağzı açık bir biçimde donakaldığını görünce, “Bu bir İmparatorluk Emri! Haydi!” diye azarladı.

Vhalla koşarak hareketli merdivene atladı ve kazandığı hızla kitaplığın sonuna kadar kaydı. Gözleriyle isimleri tararken kitapları çekip aldı. Kolunun altına üç el yazması sıkıştırıp kitap bankosuna koştu ve aynı işlemi tekrarlamak üzere geri dönmeden önce onları yere bıraktı.

Yığınlar büyürken Vhalla’nın alnında ter damlaları oluştu. Usta genelde iş başındayken okuduğu için onu azarlardı ama yedi yıllık itaatsizlik kitap isimlerinden oluşan uzun bir listenin aklına kazınmasını sağlamıştı. Kitap isimleri, ayaklarının onu kitaplara ulaştırabileceğinden daha hızlı bir şekilde gözlerinin önünde belirliyordu.

Rulo parşömenlerden oluşan üçüncü yığın da boyunu aştığında Vhalla diğer çırakların aramayı bırakıp yere oturarak her el yazmasının içindekileri doğrulamaya başladıklarını fark etti. Avucunu böğrüne koydu. Diğerlerinin yığınları çok küçüktü. İksirler hakkında sadece Sareem’in kaçırdığı en az beş cilt daha olduğunu görebiliyordu.

Daha fazla kitap getirirken aklı prense kaydı; yüzü gözlerinin önüne geldi. Şifacılar sahip oldukları bilginin ötesinde bir araştırmaya gerek duyuyorsa yaraları ağır olmalıydı. Vhalla masanın önündeki kitap yığınlarına bakarak dudağını ısırды. Prens nesi vardı?

“Vhalla.”

Daha fazla başlığı kafasından geçirirken ustasının hırıltılı sesini duymadı. Eksik bir tane vardı; *olmak zorundaydı*. Gizemler bölümünde miydi?

“Vhalla.”

Sadece tek bir eksik satır, prensin hayatının ellerinden kaçıp gitmesine neden olabilirdi. Vhalla ellinin tersiyle alnını sildi. Ter ya da su boynundan aşağıya doğru aktı.

“Vhalla!”

Mohned’e bakarak sert bir şekilde, “Ne?” diye cevap verdi. Anında saygısız bir tonda konuştuğunu fark etti.

Usta üstüne varmadı. “Bu kadar yeter; yeteri kadar kitap var. Araştırmamıza yardım et. İşe yarayacağını düşündüğün her şeyi yaz.”

Mohned Usta yeri işaret etti ve Vhalla, Roan ile Sareem arasında yerini aldı. Kütüphane çalışanları dairelerinin ortasında duran tüy kalemler, mürekkep şişeleri ve parşömenlerden oluşan yığından gerekenleri alırken tüm kuralları ve uygun davranışları görmezden geldiler.

Vhalla ilk kitabı kucağına koydu. “Usta.” Kafasını, titreyen parmaklarının arasına sıkıştırdığı sayfalardan kaldırdı. Bilge, gözlüklerinin ardından ona baktı.

“Hasta olan kim?”

“Prens.”

Bu tek kelime Vhalla’nın boğazının Batı Gölü’nden bile çok kurumasına yetmişti. Keşke yanılmış olsaydım, diye düşündü.

Prens sarayda, onun ulaşamayacağı bir yerdeydi. Yardıma ihtiyacı vardı ve Vhalla önemsiz biriydi. Neredeyse, basit suçların cezası olarak koridorları silen ve tuvaletleri temizleyen hizmetçilerle aynı öneme sahipti. Ama belki de yılladır yaptığı okumalar işe yarar ve elinden bir şey gelirdi.

Vhalla bir parça parşömen daha aldı. Tüy kalemiyle boş yüzeyini kaba çizgilerle doldurdu. Elinden gelen buydu. Bu en iyi yaptığı şeydi. Okuyabilirdi ve belki bu bilgilerin bir kısmını neredeyse hiç tanımadığı bir adamı kurtarması için şifacıya aktarabilirdi.

Tüy kalem kırıldığında Vhalla küfrederek onu yanına atıp yenisini aldı. Sareem ona meraklı bir bakış attı ama kız farklı bir dünyadaydı. Vhalla yazdıkça sakinleşti. Kalemi kendisinin bir parçası gibi hissediyor ve mürekkebi

sanki kelimelerin büyüüne kapılmışçasına kendi iradesine göre şekillendiriyordu.

Kitaplar yavaşça yeni bir yığında birikmeye başladı. Hepsinin kapağının altında işe yarayacağını düşündüğü bilgilerin bir listesi vardı. Vhalla askerlerin her seferinde bir kucak dolusu kitap taşıyarak okuması gereken kitaplardan oluşan yığını azaltmaya başladığını neredeyse fark etmedi bile. Gece boyunca yorgun bir şekilde kütüphaneden çıkan arkadaşlarına hoşça kal da demedi.

Enerjisi tükenmeye başlamış olsa da odadan her çıkan kitap onu daha fazla okumaya teşvik ediyordu. Gitgide içini bir sıcaklık kapladı. Önce hafif bir şekilde başladı, sonra her geçen saatle artarak kavurucu bir sıcaklığa dönüştü.

Son kitabın kapanma sesi onu daldığı transtan çıkardı. Vhalla mürekkep lekeli boş ellerine bakarak gözlerini kırptırdı. Gözlerini gün ışığıyla aydınlanmış göğşe çevirdi ve bakışlarını yorgun bir şekilde tavan boyunca uzanan renkli camların oluşturduğu gökkuşağına dikti. Şafak sökmüştü ve geceyi hatırlayamıyordu bile. İki el, sallanan omuzlarını sıkıca kavradı.

Vhalla gözlerindeki bulanıklığı silmek için göz kırptıktan sonra aniden karşısında beliren adama baktı. Tanındık olmayan bir yüz ona bakıyordu. Buz mavisi gözleri, keçisakalı ve kısa sarı saçları olan Güneyli bir adamdı. Korkutucu görünmese de Vhalla onu daha önce hiç görmediğine emindi.

“Bu o mu?” Bakışları Vhalla’nın üzerinde olsa da başka biriyle konuşmuştu.

Tanımadığı başka bir ses, “Evet, o bakanım,” diye cevap verdi.

Güneyli adam, “Teşekkürler. Gidebilirsin,” diye buyurdu. Ayak sesleri, zırh tangırtıları eşliğinde uzaklaştı.

“Siz kimsiniz?” Vhalla’nın dili tekrar hayat bulmuştı; kendisini ateşlenmiş gibi hissetmesine neden olan sıcaklığın sersemletici etkisi kayboluyordu. Bu adamın kim olduğunu ve neden ona dokunduğunu anlamaya çalıştı. Gözleri buruşuk siyah cekete takıldı. Sabah güneşiyle tamamen bir tezat içindeydi. Sarayda kimse siyah giymezdi.

Başı döndü. Sarayda *neredeyse* kimse siyah giymezdi. “Bir dakika, siz bir...”

“Burada olmaz.” Kocaman, nemli ve soğuk bir el ağzının üzerine kapandı. “Korkma; sana yardım etmek için geldim. Ama benimle gelmek zorundasın.”

Vhalla kocaman açılmış gözlerle adama baktı. Burundan hızla nefes aldı ve onu susturan ele karşı çıkmak için kafasını salladı.

“Seninle özel olarak konuşmam gerekiyor ama Kitapların Ustası geri dönmek üzere. O yüzden benimle gel.” Yavaşça elini Vhalla’nın yüzünden çekti.

“Hayır.” Neredeyse geriye düşecekti. “Sizinle gelmeyeceğim! Sizin burada olmamanız gerekiyor; ben oraya gitmeyeceğim.” Kafası panikten allak bullak olmuştu; gecedен kalma yorgunluğu da bunu artırıyordu.

Adam sinirli bir ifadeyle omzunun üzerinden geriye bakarken onu tekrar yakaladı.

Vhalla yardım çağırmak için ağzını açtı ama tek yapabildiği bir anda yüzüne bastırılan mendilin yoğun bitkisel kokusunu içine çekmek oldu. Bilinci kapanmadan hemen önce Vhalla onu kaldırmak için eğilen adamın ceketine işlenmiş sembolü gördü. Sol göğsünün üzerinde ikiye bölünmüş ve parçaları birbirinin yansıması gibi görünen, gümüş bir ayın ortasına kıvrılmış bir ejder dikiliydi. Daha önce kendi gözleriyle görmemiş olsa da bu uğursuz işaretin ne anlama geldiğini biliyordu: büyü.

2

SANKİ BİRİ KAFASININ ARKASINA bir balta saplayıp kafatasını ikiye bölmüş ve onu öylece, beyni bu tanımadığı yastığa aksın diye bırakmış gibi hissediyordu. Vhalla inledi ve gözlerini araladı. Yüzünü ateş basmış gibiydi ve bunun sebebi Vhalla'ya kocaman görünen pencereden giren güneş ışığı değildi.

Aniden bir önceki gün olanları hatırladı. Oturdu ve içi ürperirken ellerini şakaklarına koydu. Prensın dönüşü, aklına gelen tüm kitapları çıkarması, onları okurken neredeyse kendinden geçmesi ve tuhaf siyah ceketinin içindeki adam; hepsi mide bulandırıcı bir hızla zihnine doldu.

Vhalla gölgelerden her an bir hayalet çıkabilirmiş gibi çekingen bir şekilde etrafına baktı. Duvarlar, sarayın duvar işçiliğiyle düzgünce yerleştirilmiş ve harçlanmış taşlardan yapılmıydı. Tavana doğru kendi sade odasında olmayan bir işleme vardı. Ayların çevresinde dans eden ejderler oyulmuştu.

Sonunda gözleri, duvara sabitlenmiş demir bir kanca-
dan sarkan küçük cam kavanoza takıldı. İçinde bir alev
titreşiyordu. Ama bir kaynağı yoktu; yanmasını sağla-
mak için ne gaz ne de mum vardı. Öylece kabının içinde
süzülüyordu.

Telaşla ayağa kalkıp kapıya doğru fırladı. Elleriyle
metal kolu kavradı ve kuvvetlice asıldı. Kilit devreye gi-
rip kapı ona karşı koyarken metalin metale sürtünme sesi
odayı doldurdu. Bu ses, boğazında düğümlenen panik
çılgılığından daha yüksekti. Siyah ceketli adamın görün-
tüsü gözünün önünde belirdiğinde Vhalla gözlerini kır-
parak görüntüyü uzaklaştırdı.

Kilitli kapıdan geriye doğru bir adım atarak telaşla
çevresine baktı. Odada bir yatak, küçük bir masa ve bir
lazımlık vardı. Pencereye koştu ve camı hızla açıp aşağı-
ya baktı. Aşağıdaki uzak zemine kadar baş döndürücü
bir düzlükte iniyordu.

Kapının mandalı açılırken çıkan ses dikkatini tekrar
odaya vermesini sağladı ve Vhalla kendisini duvara ya-
pıstırdı. Bir büyücü onu almıştı ve nereye getirmiş olabi-
leceğine dair tahminine inanmak istemiyordu. Kapı hızla
açıldı ve çok az tanıdığı bir çift buz mavisi göz kendisi-
ninkilerle buluştu.

Adam içten bir gülümsemeyle, “Uyandığına sevin-
dim,” dedi. “Nasılsın?”

“Siz kimsiniz?” Vhalla kendini duvara öyle bir ya-
pıstırmıştı ki taşla arasına bir parşömen sokmak dahi
mümkün olmazdı. Dikkatlice adamı izledi. Bugün farklı
giysiler giymişti; tunik ve pantolonunun üzerinde uzun
bir cübbe vardı. Sol göğsünün üzerindeki siyah kumaşta
paniğini tekrar alevlendiren kırık ay işlemesi vardı.

“Korkma.” Adam ellerini tehditkâr olmayan bir şekil-
de kaldırdı. “Kimse sana zarar vermeyecek.”

Vhalla, "Siz kimsiniz?" diye tekrarladı. Yerlere kadar uzanan, kolları genişleyen cübbesinden, saraydaki çoğu kişi gibi kendisinden daha üst bir mevkide olduğunu anlayabiliyordu. Vhalla sesini elinden geldiğince sakın ve saygılı tutmaya çalıştı. Ama bunu başaramadı.

Adam onun sorusunu duymazdan gelerek, "Oturmak istemez misin?" diye devam etti.

Vhalla gözlerini adamın göğsünün sol tarafından ayırmadan yavaşça, "Kim olduğunuzu öğrenmek isterim," dedi. Taşa geçirdiği tırnaklarından biri kırıldı. "Beni neden buraya getirdiniz?"

Adam sonunda hafifçe iç çekerek, "Adım Victor Anzbel," diyerek kimliğini açıkladı. "Büyücülük Bakanım ve şu an Büyücüler Kulesi'ndesin. Seni buraya getirdim çünkü seninle konuşmam gerekiyordu ve bunu kütüphanede yapamazdım. Üzgünüm ama şafak sökmüştü ve orada rahat bir şekilde kendimi tanıtmam mümkün değildi."

Vhalla, "Ben... benimle ne hakkında konuşmanız gerekebilir ki?" diye kekeleydi; artık duvara farklı bir sebeple yaslanıyordu. Büyücüler Kulesi'ndeydi ve Büyücülük Bakanı'yla konuşuyordu. Rüya görüyor olmalıydı.

"Lütfen, gel." Kapıyı işaret etti. "Bu, odanın farklı köşelerinde dururken konuşmak istediğim bir konu değil."

Adam, Vhalla'nın cevap vermesini beklemeden odadan çıktı ve kapıyı açık bıraktı. Vhalla, adamın botlarının bilinmeyen bir yere doğru ilerlerken taşa yankılanan sesini duyabiliyordu. Duvarından ayrılmak istemiyordu. Duvar güvenli ve sağlamdı.

Büyücüler tuhaf ve tehlikeliydi; kendi içlerine kapaklık olur ve normal insanları rahat bırakırlardı. Bu yüzden kendilerine ait bir kuleleri vardı; böylece gözden uzak olabileceklerdi. Güneydeki herkes ona bu şekilde anlatmıştı. Burası hiçbir şekilde ait olmadığı bir yerdi.

Bakan başka bir odadan ilgisizce, "Normal çay mı istersin yoksa bitki çayı mı?" diye seslendi.

Vhalla yutkundtu. Belki burada yeterince kalırsa duvarla bütünleşip dünyadan yok olabilirdi.

"İstersen krema ve şeker de var."

Vhalla seçeneklerini değerlendirdi; hem elinde şeker ve krema olmasının hem de bunları kendisi gibi birine ikram edilmesinin tuhaflığını görmezden geldi. Dışarıya çıkmak için iki seçeneği vardı: kapı ve pencere. İkincisi kesin ölümle sonuçlanacak uzun bir düşüş içeriyordu. İlki ise onu kaçıran büyücüyle yüzleşmesini gerektiriyordu. İkisi de hoşuna gitmedi.

Vhalla yavaş yavaş açık kapıya doğru giderken ellerini hâlâ üzerinde olan geceliğine geçirdi. *Bir pantolon için her şeyi vermeye hazırdu*; Güneylilerin moda anlayışının bu yönde olmaması umurunda değildi.

Bakan, bağlantılı odanın diğer ucundaki tezgâhta bir şeyle ilgileniyordu. Adam el yordamıyla farklı kuru bitki kavanozlarını alıp içlerindeki kilerden fincanlara koyarken yanındaki doğal olmayan alev in üzerinde bir çaydanlık duruyordu. Burası bir çeşit çalışma odasına benziyordu; bir masa, birkaç yatak ve sargı bezleri vardı. Vhalla şifacıların kullandığı merhemlerden gördü ve gözleri bir dizi bıçağa takıldı. Canlı bir denek mi olacaktı?

"İşte gelmişsin. Lütfen otur." Adam hafifçe dönüp masayı işaret etti. Gözlerinde, Vhalla'nın alışık olmadığı bir gençlik ısıltısı vardı. Saray yetkililerinin hepsinin Mohned Usta gibi yaşlı olduklarını düşünmüştü ama bu adam kendisinden en fazla on yaş daha büyüktü.

Vhalla bir şeye çarpmamaya özen göstererek adamdan uzak duvarın kenarında ilerledi. Ayağı yumuşak bir şeye değdiğinde neredeyse korkudan zıplayacaktı. Ama altındaki yumuşaklığın sebebi halıdan başka bir şey de-

ğildi. Vhalla haliya bakıp gözlerini kırıştırdı. Kütüphane-
nedekinden daha güzeldi. Ayak parmaklarını yumuşak
tüylerine gömdü.

Adam durumda tuhaf hiçbir şey yokmuşçasına, “Ee,
normal çay mı, bitki çayı mı?” diye ısrar etti. Eli çaydan-
lığın tepesinde geziniyordu ve fincanlardan birinden bu-
har tütmeğe başlamıştı.

“İkisinden de değil.” Vhalla bayılmasına neden olan
mendili unutmamıştı.

“Aç mısın, bir şeyler yemek ister misin?” Adam,
Vhalla’nın reddini kibarca kabul etti ama boş fincanı
tezgâhın üzerinde bıraktı.

“İstemem.” Vhalla, adam karşısındaki sandalyeye
otururken dikkatle onu inceledi. Bakan, yüzünde sinir
bozucu rahatlıkta hafif bir gülümsemeyle parmaklarını
fincanına doladı.

“Eğer fikrini değiştirirsen söylemen yeter,” dedi.

Çay iyi gelirdi ama Vhalla, anca Ana Tanrıça’nın şa-
fakta tüm görkemiyle ortaya çıkması son bulursa bu
adamdan bir şey kabul ederdi.

“Adın ne?”

Vhalla alt dudağını ısırды; karşısında oturan yetkiliye
saygı duymakla yumruk yaptığı ellerini titreten korku
arasında kalmıştı. Adamın adını kolayca öğrenebileceği-
ni düşündü. Ama adını söylemek en gizli sırnı anlatmak
kadar güçlü. “Vhalla,” diye yanıtladı. Belki isteklerini ye-
rine getirirse gitmesine izin verirdi. “Vhalla Yarlı.”

“Seninle tanıştığıma memnun oldum Vhalla.” Elinde
çayıyla gülümsedi.

Vhalla yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı ama bu, hiçbir
zaman başarılı olduğu bir şey olmamıştı.

“Aklında çok fazlası olduğunu biliyorum, bu yüzden
her şeyi elimden geldiğince basit anlatmaya çalışacağım.

Öncelikle izin ver, prensin için gösterdiğin çabadan dolayı seni tebrik edeyim.”

Vhalla sessizce başını salladı. Kütüphane sanki başka bir dünyaya aitmiş gibi gelmeye başlamıştı. Gerçek olduğunu hatırlatan tek şey üzerindeki giysiler ve hâlâ bedeninden yayılan ısıydı.

“Dün gece şifacılar tarafından prensin büyü Kanallarını denetlemek için çağırıldım,” diye devam etti. “Suakıtcısı olduğum için uzmanlığıma ihtiyaç duydular.”

Vhalla, “Prens Baldair büyüye sahip değil,” diyerek sözünü kesti. Adamın gözlerini tuhaf bir şekilde kısmasının anlamını çözememişti.

Bakan, sandalyesinde geriye yaslanarak keşisakalını okşadı. Sonunda, “Prens Baldair hâlâ cephede,” dedi.

Vhalla ağzının şaşkınlıkla açılmasını önleyemedi. Eğer Prens Baldair sarayda değilse o zaman kurtardığı prens...

“Prens Aldrik mi?” Tüm hizmetçilerin, tahtın züppe vârisi hakkında fısıldadığı kötü sözler kulaklarında yankılandı. *Tüm gece o adam için mi çabalamıştı?*

Bakan, “Evet,” derken Vhalla’nın aklının karışmasından ve yaşadığı şoktan eğlenerek kıkırdadı. Vhalla hızla ağzını kapattı. Bakan Victor öne doğru eğilerek, “Onu incelerken bazı kitap kapaklarının altına sıkıştırılmış yazılarda bir tuhafılık olduğunu fark ettim. Prensini durumu sabit hale gelince onları doğru düzgün incelemek için zamanım oldu. Büyülü bir el tarafından yazılmışlardı,” diye açıkladı. “O yazıların aynı araştırmayı yapan Kule’nin çıraklarından değil de kütüphaneden geldiğini öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin.”

“Bu mümkün değil.” Vhalla başını salladı.

“Büyücüler bir şey yaptıkları zaman büyüünün izleri kalabilir,” diyerek devam etti. “Özellikle de eğer büyücü

düzgün Uyanış yaşamadıysa ve güçleri beklenmedik şekillerde Dışavuruyorsa.”

“Anlamıyorum.” Vhalla eve dönmek istiyordu. Bu adamın söylemek istediklerini söyleyip ardından onun kütüphaneye dönmesine izin vermesi gerekiyordu. İş günü başlamıştı ve Vhalla geç kalmıştı.

Bakan sonunda açıkça, “Sen bir büyücüsün Vhalla,” dedi.

“Ne?” Dünya bir anda duruvermişti ve sessizlik Vhalla’nın omuzlarına çökmüştü.

Gözlerinin önünde bir anı belirdi: çiftlik evinin önünde duran ve kalması için babasına yalvaran küçük bir kız. Ama babası gitmek zorundaydı; İmparator, Kristal Mağaralar’dan dünyaya sızan büyü zehrini durdurmak için askerleri savaşa çağırmıştı. Vhalla babasının gidişini hatırlıyordu.

Tekrar, “Ne?” derken sesi daha sert ve güçlüydü. Ayağa kalkmıştı. “Hayır, yanlış kişiyi getirdiniz; baktıklarınız yanlış kitaplardı. Benim yazılarım başka birininkilerle karışmış olmalı. Ben bir büyücü değilim. Babam çiftçiydi; annemin ailesi Hastan’daki postanede çalışıyordu. Hiçbirimiz...”

Bakan, “Büyü kanda değildir,” diyerek aceleci sözlerini kesti. “İki büyücünün çocuğu Sıradan olabilir. Büyü bizi seçer.”

“Üzgünüm.” Vhalla sanki dünya onunla dalga geçiyormuş gibi kahkaha atıyordu. “Ben büyücü değilim.” Nereye açıldığını bilmesede kapıya doğru ilerledi. Mantıksal becerileri tam anlamıyla çalışmıyordu. Sadece buradan çıkmak istiyordu.

“Bundan kaçamazsın.” Bakan da ayağa kalktı. “Vhalla, güçlerin Dışavurmaya başladı. Normalde bu tarz Dışavurumlar daha genç yaşlarda olur ama sana olan şey,

bu." Birkaç kez gözlerini kırptı. "Şu an bile çevrene örölmüş büyünlün izlerini görebiliyorum."

Bakanın olduğu yerle kapının tam ortasında durdu ve kollarını ovuşturdu. Kendi kendine, *yalan söylüyor olabilir*, diye ısrar etti. Onu kaçıran bir adamın sözüne güvenebilir miydi?

"Büyün artmaya devam edecek. Bunu hiçbir şey durduramayacak ve sonunda tüm gücüne erişip Uyanış yaşayacaksın. Bu ya seni eğiten bir büyücünün ellerinden olacak ya da güçlerin öylece kendi kendilerine açığa çıkacak." Bakanın sesinde alay ettiğini düşündürecek hiçbir şey yoktu ama bu, sözlerine inanmayı kolaylaştırmıyordu.

"Sonucunda neler olabilir?" İçindeki gerginlik çıkacak bir yer arıyordu. Cevabı beklerken bütün bedeni titredi.

"Bilmiyorum." Bakan Victor fincanına uzandı ve düşünceli bir şekilde karamel renkli içecekten büyük bir yudum aldı. "Eğer Alevtaşılıcsıysan belki tek bakışınla bir mum yakabilirsin. Belki de İmparatorluk Kütüphanesi'nin tamamının alev almasına neden olursun."

Vhalla neredeyse dengesini kaybedip düşecekti; sözleri nefesini kesmişti. Sanki gerçeğı uzaklaştırabilmiş gibi kafasını salladı.

Sonunda tek solukta, "Eve gitmek istiyorum," dedi.

"Üzgünüm Vhalla ama kalman gerek..."

"Eve gitmek istiyorum!" Vhalla'nın bağırsı adamın sözünü kesmişti. Saygı duyması ve itaat etmesi gereken adama gözlerinden ateşler saçarak bakıyordu.

Adam konuşmaya devam etmeden önce Vhalla'nın soluklanmasına fırsat tanıdı. Bakan Victor yumuşak ve düşünceli bir sesle, "Peki öyleyse," dedi.

"Gerçekten mi?" Vhalla'nın parmakları gevşedi; tırnakları avuçlarında yarım ay şeklinde izler bırakmıştı.

"Bu kararının baskıyla değışeceğini düşünmüyorum."

Pes ettiğini gösterir bir halde iki elini de kaldırdı. “Genelde Kule’ye bir yeniyetme getirdiğimde bu kendi istekleriyle olur. Umuyordum ki sana da gösterme fırsatı...”

“Ben bir şey görmek istemiyorum!” Vhalla neredeyse bağırmişti. Kaba ve sert sözlerini yakalamak istiyormuşçasına elini ağzına götürdü.

“Belki başka bir zaman.” Bakan gülümsedi.

Adam kapıyı onun için açarken Vhalla gözlerini ayaklarına diktı. Koridor aşağıya doğru eğimliydi ve iki tarafında da düzensiz aralıklarla kapılar vardı. Hiçbir penceresi yoktu; onların da daha önceki odalarda gördüğü doğal olmayan alevlerle aydınlatıldığını düşündü.

Vhalla hiçbirine bakmak istemiyordu. Buradan hiçbir şeyle dönmek istemiyordu; tek bir anıyla bile. Şu anda ondan ve bakandan uzak durmaya çalışan Kule’deki tuhaf insanlarla hiçbir ortak yanı olsun istemiyordu. Vhalla dudağını ısırarak boğazındaki hıçkırığı yuttu. Yorulmuştu ve bu büyücü yalanlarıyla uğraşacak enerjisi yoktu. Adam yanıliyordu ve gerçek dünyaya döndüğünde bir daha burayı düşünmesine gerek kalmayacaktı. Ellerini birleştirerek parmaklarıyla oynamaya başladı.

Hem zihinsel hem de duygusal olarak uzak durmaya çalışmasına rağmen Vhalla yine de gördü. Koridorda bitmeksizin uzanan baş döndürücü desenli halıları gördü. Bir halının bittiği yerde diğeri başlıyor, ayakları hiç taşa değmiyordu. Duvarlardaki süslerin başlangıçlarını, ısrarla bakmaktan kaçındığı şekillerdeki demir ve gümüş işlemeli heykelleri gördü. Vhalla yanlarından geçenlerin ayaklarındaki bot ve gösterişli ayakkabıları gördü. Neden kendi ayağındaki terlikler giyilmekten aşınmış haldeyken büyücülerin bu kadar güzel şeyleri vardı? Onun pencereleri okçu yarığından ibaret, koridorları boş, çatlak ve kabayken?

Bakan onu sessizce yandaki bir koridora doğru yönlendirdi. Taşlar ona daha tanıdık gelen renk ve şekillerle bürünmüş, etraf loşlaşmıştı. Sonunda durduklarında Vhalla kafasını kaldırdı. Karşılarında dar ve keskin bir çıkmaz vardı.

“Ne oluyor Bakan?” Tekrar paniğe kapılmıştı.

Adam şifreli bir şekilde konuşuyormuşçasına, “Kule ayın, yani bizleri kargaşayla dolu dünyadan koruyan ve gökyüzündeki ilahi geçidin muhafızlığını yapan Babamızın kudretiyle yaşar ve ölür,” diye açıkladı. “Sakinleştiğinde tekrar gelip bizi bulacaksın. Dışavurum yaşayan çoğu büyücü, mantıklı bir şekilde düşündükten sonra bunu yapar.”

“Eğer gelmezsem beni zorla mı getireceksiniz?” Vhalla tereddütlü bir adımla uzaklaşırken bu adama ya da onun kulesine kendi tercihiyle asla gelmeyeceğini düşünüyordu.

“O olay için özür dilerim.” Bakanın gözlerinde neredeyse içten olduğuna inanmasını sağlayabilecek bir parlılık vardı. “Seninle gizlice konuşabilmek için başka bir yöntem bulamadım. Kule’de olursan sana sunacaklarını görmeye istekli olursun diye düşündüm.”

“Dinlerdim...” Vhalla sinir olmuş bir şekilde bakışlarını kaçırdı. Neyin onu daha çok rahatsız ettiğini bilmiyordu: adamın davranışının mı yoksa büyücülerle haşır neşir olmak istemediği konusunda haklı olmasının mı.

Umursamazca, “Her neyse, yakında görüşeceğimize eminim,” dedi; Victor Anzbel’i rahatsız edebilecek çok az şey varmış gibiydi. Vhalla benzer bir oyunu, daha önce kaç kişiyle oynadığını merak etti.

Bakan elini uzatarak çıkmazı işaret etti. Vhalla ona bakarak gözlerini kırptırdı ama o başka hiçbir şey söylemedi. Çekingen bir şekilde ilerledi. Gizli bir kapıyı itme

beklentisiyle elini uzattı. Parmakları duvarın içinden geçti.

Vhalla açıklama yapması için soluk soluğa arkasını döndü ama bakan gitmişti. Büyülü duvara dalarken titremesini zar zor bastırıyordu.

Vhalla, diğer tarafaa çıkar çıkmaz nerede olduğunu anladı. Arkasındaki taş, büyürken her gün önünden geçtiği taşı. Gözlerini kısarak baktığında daha önce fark etmediği bir şeyi fark etti; ikiye bölünmüş ve parçaları birbirinin yansıması gibi görünen bir daire, yani Kule'nin parçalanmış ayı. Bunu nasıl yıllarca fark etmemişti?

Vhalla hızla bu düşüncüyü zihninden uzaklaştırdı. Kendi iyiliği için fazla meraklıydı; ustası hep onu bu yüzden azarlardı. Büyü tehlikeliydi. Güneylilerin hep alçak sözle söylediği sözleri tekrarladı: *büyü sakat ve tuhaftı*.

Aklını başına toplayıp elinden geldiğince hızlı bir şekilde kütüphaneye doğru ilerledi.

3

SOLUK RENKLİ ÇIRAK CÜBBESİ içinde, ustası tarafından görevine neredeyse dört saat geciktiği için azarlanırken her şey normalmiş gibi davranmak daha kolaydı. Ustanın sözleri sakindi ve cezası sadece, masada oturmuş bir şeyler yazan Roan'un önünde azarlanmaktı. Diğer kız meraklı gözlerle Vhalla'ya baktı; Roan'un gözündeki parıltı, onun Vhalla'nın öne sürdüğü uyuyakalma bahanesine inanmadığını gösteriyordu. Yine de dün geceki telaştan sonra usta bunu çok önemsemedi.

Usta, Vhalla'ya kütüphanedeki en sıkıcı işi verdi: alfabetik sıraya dizme. Çalışanların çoğu bu görevden nefret ederdi ama parmaklarının kitapların sırtında dolaşması Vhalla'ya iyi geliyordu. Bu onun güvenli ve tutarlı dünyasıydı.

Koridorun sonundan, "Vhalla," diye bir fısıltı geldi. Sareem rafların kesiştiği açıklığın bir aşağısına bir yukarısına bakıyordu. Onu takip etmesini işaret ettiğinde Vhalla hiç düşünmeden merdivenden inip kitaplıkların arasından dış duvara doğru onu izlemeye başladı.

Pencerenin yanındaki koltuğa ulaştıklarında Vhalla yumuşak bir sesle, "Ne oldu Sareem?" diye sordu.

Sareem yanına oturmasını işaret ederek, "Kendini iyi hissediyor musun?" dedi.

"İyiyim." Yanına otururken gözlerine bakamıyordu. O gün olan alışılmışın dışındaki olayları nasıl özetleyebilirdi?

Sareem, "Yalan söylüyorsun," diye azarladı. "Kötü bir yalancısın Vhalla."

"Uzun bir geceydi. Yorgunum," diye mırıldandı. Bu kısmı doğruyd.

"Normalde geç kalmazsın. Endişelendim." Sareem kaşlarını çatı.

Vhalla, "Seni endişelendirdiğim için üzgünüm," diyerek özür diledi.

Sareem'i neredeyse beş yıldır tanıyordu. Çıraklığa ondan yaklaşık iki yıl sonra başlamıştı ve tanışır tanışmaz arkadaş olmuşlardı. Vhalla ona güvenebileceğine emindi.

"Sareem, tanıdığın büyücü var mı?"

"Ne?" Sanki Vhalla onu tehdit etmiş gibi geriye çekildi. "Niye bir büyücüyle arkadaş olayım ki?"

"Babanın Norin'den olduğunu biliyorum. Batı'da büyüünün daha kabul gören bir şey olduğunu duymuştum. Belki olabilir diye..." Alelacele sıralamaya başladığı bahaneler bir anda hızını kaybetti.

Sareem, "Hayır," diyerek kafasını salladı. "Hiç büyücü tanımıyorum ve tanımayı da düşünmüyorum."

Vhalla yarım ağızla, "Haklısın," diyerek onayladı. Bir anda ürpermişti.

"Aklında hangi kitap var?" Sareem elini onun çenesine götürüp başını kaldırmasını ve gözlerine bakmasını sağladı. Vhalla bir bahane üretmeye çalıştı fakat o buna

fırsat tanımayacaktı. "Senin tanıyorum Bayan Yarl." Sareem hoşnut bir şekilde sırttı. "İstedğin kadar oku, sorun değil. Seni bu konuda yargılayamam, hele ki bu muhtemelen prensin hayatını kurtarmışken. Ama gidip de büyücüleri aramaya kalkma, tamam mı?"

Vhalla onun şefkatli bakışlarına katlanamıyordu.

"Tehlikeliler Vhalla. Veliaht prensimize bak. Ruh hali alevlerinden etkileniyor ya da en azından etkilendiğini söylüyorlar." Sareem avucunu Vhalla'nın yüzüne götürdü ve bir süre orada tuttu. "Vhalla, ateşin var."

"Ne?" Gözlerini kırıştırdı; onun bir şekilde içindeki büyüyü fark edebileceğinden endişelendi.

"Burada olmamalısın. Gidip ustaya söylemeliyiz."

"Ben iyiyim." Vhalla başını salladı.

"Hayır, kendini zorlaman daha kötü olmana neden olur. Göz açıp kapayana kadar Güz Ateşi salgını başlayacak ve gücünü koruman lazım." Göz ucuyla bir hareket gördüğü sırada Sareem kalkmasına yardım ediyordu.

Vhalla'nın gözleri kaydı. Rafların öteki tarafında, tozlu pencerelerden süzülen ışık huzmelerinin arasındaki gölgelerde kalmış bir silüet vardı. Kalp atışları hızlandı. Gölgedeki kişinin üzerinde siyah bir ceket vardı; ceket beline kadar geliyordu ve kolları dirseklerinin hemen altında bitiyordu. Ağzından korku dolu tiz bir ses çıkmasını engelleyemedi.

"Ne oldu Vhalla?" Sareem tekrar dikkatini çekmişti ve kocaman açılmış gözlerle onun baktığı yere dönene kadar gölgedeki kişi yok olmuştu.

"Yo-Yok bir şey." Vhalla sessini düzgün tutmakta zorlanıyordu. Sareem bankoya kadar ona eşlik ettiğinde çalışmadığı için azar işitti. Arkadaşı yığınların arasında gözden kaybolurken Vhalla'ya hafifçe gülümsedi. Usta

buruşmuş avucunu alnına koyarak Sareem'in iddialarını onayladı. Babacan bir endişeyle onu dinlenmesi için erkenden odasına gönderdi.

Kütüphanenin dışında tek başına kaldığında, Vhalla kolayca duvarla arasında birinin girip orada kaybolmasını sağlayacak kadar mesafe olan heykeli buldu. Duvardaki her çatlağı, ayaklarının altındaki her pürüzlü taş ve tüm hizmetçi koridorlarını biliyordu. Babası Kristal Mağara Savaşı sonrasında, kızının Doğu'da, Cyven'deki çiftliklerde yaşamak yerine daha iyi bir hayata sahip olabilmesi için kabul ettiği fırsatla piyade birliğinden milis kuvvetlerine geçiş yaptığından beri, neredeyse yedi yıldır bu yolları arşınıyordu.

Eli kapı kolunda duraksadı; koridorun ilerisinden gelen ayak sesleri dikkatini çekmişti. Bir grup hizmetçi ve çırak koridorların kesiştiği yerden geçiyordu. Onlar yanından geçtikten sonra gözlerini kısarak ileriye baktı. Bir çift göz ona bakıyordu. Vhalla hızla odasına girip kendisini yatağa attı. İliklerine kadar işlemiş olan yorgunluk olmasaydı bu kadar çabuk uyuyamazdı.

Uykusu hiç de dinlendirici değildi ve oldukça gerçekçi bir rüya gördü.

Rüyasında, sarayın yan tarafındaki kütüphane kapılarının önünde dururken gece havasının tenine değdiğini hissetti. Kapının iki yanındaki meşalelerin yarattığı gölgeler, duvarlarda doğal olamayacak bir şekilde dans ediyordu. Kapıların arasındaki açıklıktan, içerideki kütüphanenin uyuyan bir yaratığın nefesine benzer, serin ve küflü havası geliyordu.

Kapılar onu engellemiyordu; Kule'deki sahte duvar gibi kolayca içlerinden geçebildi. Vhalla kısa süre sonra kendisini ay ışığıyla aydınlanmış kütüphanede buldu. Dö-

nüp pencerenin kenarındaki koltuğuna baktı. Kalp atışları, kanat çırpın kuşlar misali hızlandı. Orasıydı; oraya gitmek zorundaydı.

Dünya bulanıklaşmaya, kitaplıklar pusun içinde kaybolmaya başladı. Hedefine ulaşmaya çalışırken çevresindeki her şey dağıldı. En sevdiği oturma yerinde kambur bir adam silueti vardı. Puslu ve gölgeler içinde olduğundan yüz hatlarını seçemiyordu; sonunda döndüğünde hareketi kederliydi. Şaşkınlık adamın omuzlarının gerilmesine neden oldu ve Vhalla bulanık yüzünde sadece, onunkiler gibi odaklanmaya çalışan bir çift koyu renk göz gördü.

“Sen kimsin?” Adamın sözleri gece kadar yoğun ve karanlıktı. Doğrudan Vhalla’nın içine işleyip çevresindeki soluk dünyayı çatlattı.

Bekle, diye bağırdı Vhalla. Bekle! Dudaklarından çıkan şey sadece havaydı. Onu çevreleyen her şey şeklini yitirip ayaklarının altında dağılmaya başladı. Karanlığa düştü.

Vhalla bir anda uyandı; uyurken tekmelediği yatak örtüleri yerdeydi. Avcunu alnına koydu. Teni sıcak değildi ama uyurken terlediği için yapış yapıştı.

Güne hazırlanmaya çalışırken ısrarla kendine, *Bu bir rüyaydı*, diye hatırlattı. Ama hiçbir şey onu sakinleştirmeyi başaramıyormuş gibiydi, giysilerinin tanıdık sert yün kumaşının tenini çizmesi bile. Senelerdir aynı giysileri giymesine rağmen Vhalla birdenbire rahatsız olmuş bir halde cübbesinin kollarını çekiştirmeye başlamıştı.

Ertesi gece de benzer bir rüya gördü ve ondan sonraki gece de; rüyaları her gece bir öncekinden daha gerçekçiydi. Uyandığında rüyaların yarattığı titremeyi

umursamamaya çalıştı. Vhalla rüyaları için, hep göz ucuyla gördüğü, onun her hareketini takip ediyormuş gibi görünen siyahlara büyünmüş silüetleri suçladı. Silahlar giymiş büyücüleri görmeden tek bir gün bile geçirmemişti ama hep göz ucuyla.

Kitaplığın köşesinde duruyorlar, koridorların birleştiği yerlerde oluyorlardı; bazen kilitli olması gereken kapılardan geçiyorlardı. Başka kimse onları görmüyordu. Birlikte kitap dizerlerken Roan görmüyordu. Midesine oturan akşam yemeklerinden sonra ona odasına kadar eşlik ederken Sareem görmüyordu.

Üzerine dikilmiş gözleri hissetmek ona nefes almak kadar sıradan gelmeye başlamıştı. Ondan ne istediklerini söylemiyorlardı. Neyi beklediklerini belli etmiyorlardı.

Vhalla neyin peşinde olduklarını bildiğine dair şüphesini görmezden geldi.

Bir gün kütüphanede tek başına çalışırken ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Kitaplık sırasının sonunda bir kadın duruyordu. Kule'nin çırak üniformalarının, Vhalla'nın önceden sadece bir ya da iki kez gördüğü bir çeşidini giyyordu. Kadının siyah ceketi de belinde bitiyordu ama omuzları vatkalıydı. Vhalla farklı stillerdeki üniformaların anlamını anlayamıyordu. Kütüphaneci çıraklarının hepsi aynı üniformayı giyyordu.

Kadın hiç hareket etmedi; nefes dahi almıyormuş gibi görünüyordu. Batılılara özgü koyu teni ve neredeyse siyah koyuluğunda kahverengi gözleri vardı. Siyah saçları kaşlarının altına kadar gelen dümdüz kesilmiş bir kakül şeklinde yüzüne dökülüyordu. Saçının ön tarafları uzun, arkaları ise boynunu açıkta bırakacak kadar kısaydı.

Vhalla ilk defa kendisini izleyenlerden birini, görünüşünü inceleyebilecek kadar uzun süre boyunca görüyor-

du. Ne beklediğini bilmiyordu ama bu kadın herhangi bir Batılı gibi görünüyordu. Ona hep büyücülerin normal insanlardan farklı olduğu söylenmemiş miydi?

Vhalla, "Ne istiyorsun?" diye fısıldadı. Gözleri sulanmıştı çünkü kadının kaybolmasından korktuğu için gözlerini kırpıyordu.

"Hiç bunlardan birini okudun mu?" Kadının yoğun bir aksanı vardı; h ve r harflerini Batılılar gibi yutuyordu. Konuşması biraz Sareem'i andırıyordu gerçi, o Güney'de yetiştiği için aksanı çok hafifti.

Vhalla dikkatli bir şekilde, "Bunlar mı?" diye sordu.

Kadın, "Bu kitaplar," diye onayladı. "Hiç onlardan birini okudun mu?"

Vhalla kendini savunan sert bir tavırla, "Elbette okudum," diye yanıtladı. İnsanlar genelde onun kütüphane hakkındaki bilgisini sorgulamazlardı; özellikle de konu okuması olduğunda.

"Ve hâlâ bizden korkuyorsun, öyle mi?" Kadın gözlerini kısıp hafifçe kafasını yana doğru eğdi.

Vhalla bilinçsizce bir adım geri kaçtı. "Ben... korkmuyorum..." Kadının hareket edişi susmasına neden oldu. Bu kişi ona ne yapacaktı? Vhalla omzunun üzerinden geriye bakarak Sareem ya da Roan'un yakınlarda olmadığını emin oldu. Tekrar önüne dönüp büyücüyü tam karşısında bulunca zıpladı.

"Bu." Kadın raftan bir el yazması çekip Vhalla'ya uzattı. "Bunu oku."

"Neden?" Vhalla el yazmasını tereddütlü hareketlerle kadından aldı. Hızla başlığı okudu: *Büyücülüğe Giriş*.

Koyu saçlı kadın sadece, "Çünkü ne olduğundan korkmanı gerektirmeyecek kadar zekisin," diye cevaplayarak dönüp uzaklaşmaya başladı.

Vhalla bu tuhaf etkileşimden sersemlemiş bir şekilde

gözlerini kırıştırdı. "Bekle," diye seslenirken sesi olması gerekenden biraz daha yüksek çıkmıştı. "Adın ne?"

Kadın durdu. Vhalla kitaba eklemleri beyazlayacak kadar sıkı bir şekilde yapışmıştı ve nefesini tutuyordu. Kadının koyu gözleri sessiz ve düşünceli bir şekilde onu inceledi.

"Larel." Bunu söyler söylemez kitaplıkların arasından kayboldu. Vhalla takip etmeyi denemedi bile.

Kapanış zilleri kütüphanede yankılanırken uzun süre boyunca kambur bir şekilde oturarak okuduğu için Vhalla'nın boynu ağrıyordu. Daha karmaşık konularda bilgi almak için başka el yazmaları da edinmişti. Biri bü-yüsel Yakınlıklar, diğeri büyücülerin tarihi ile ilgiliydi.

Cübbesinin beline bağlı olan bulut mavisi kuşağından yıpranmış ayıracını çıkardı ve özenle sayfaların arasına koydu. El yazmasını yerine koyup diğeri iki kitabı da dur-maları gereken yere değil onun iki yanına yerleştirdi. Gi-zemler bölümünü ondan başka kimse okumazdı.

Ertesi sabah sarayda yürürlerken Roan'un arkasında kaldı. Shaldan'a karşı savaş hâlâ devam ediyordu ve ele geçirilen bir şehirden işlenmesi için gönderilen kitap-lar gelmişti. Muhafızlar ağır sandıkları İmparatorluk Kütüphanesi'ne kadar taşımayı reddetmişlerdi. Neden bunun için saraydaki en küçük iki kızın gönderildiği ise Vhalla için bir muammaydı.

Dış duvar boyunca inerken kaşındaki ter damlalarını silmeye başlamıştı. Kütüphane, şehre sarayın en yüksek noktalarından birinden açılıyordu ve yazları da dahil olmak üzere her zaman serindi. Ahırlar ise başkentin ana caddesinin çok daha aşağısındaydı.

Vhalla bir anda bir gün önce okuduklarını hatırlaya-rak, "Ana'ya ilk tapmaya başladığımızda Emegenlerin"

* Öztürkçede yaşlı kadın anlamına gelir. -çn

hepsinin Alevtaşıyıcısı olduğunu biliyor muydun?" diye ağzından kaçırdı.

"Ne?" Roan dönerek gözleri kırıştırdı. "Alevtaşıyıcısı nedir?"

"Ben..." Vhalla söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken ağzını bir balık misali açıp kapadı. Yapmak istediği son şey Alevtaşıyıcılarını açıklayan, büyüyle ilgili kitapları okuduğunu itiraf etmektir. Roan'un sorusunu duymazdan gelerek devam etti. "İmparator, Cyven'i Ana'ya inancı yaymak için ele geçirdiğinden ben bunu biliyordum."

Roan, "İmparatorluk'un genişleme tarihini biliyorum," derken hafifçe güldü. "O kadar da uzun değil."

"Evet ama ben hep Güneş Ana'ya tapınmanın Güney'den geldiğini düşünmüştüm çünkü İmparator dünyayı kafirlerden arındırmak istediğini söylüyor. Ama aslında Batı'dan gelmiş. Kral Solaris kendisini İmparator ilan edip Mhashan'ı ele geçirdikten sonra onların dinini alıp önce Cyven'i ele geçirmek için kullanmış, şimdi de Shaldan'ın üzerinde hak iddia etmek için kullanıyor," diye düşündü Vhalla yüksek sesle. "Ama aslında kendine ait olmayan bir dini yaymak için yapıyor ya da en azından o yüzden yaptığını iddia ediyor."

Roan eğlenir bir ses tonuyla, "Yine ne okuyorsun sen?" diye mırıldandı.

Vhalla büyücülük konusunu hiç açmadan, "Bunun ilginç olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Düşünüyorum." Arkadaşı gülümsedi. İfadesi hızla alay eder bir sırtışa dönüştü. "Ayrıca birilerinin çalışması gerekirken tuhaf şeyler okuduğunu da düşünüyorum."

Vhalla suçlulukla bakışlarını kaçırdı. Arkadaşı sadece onu hafifçe dürterek bir kahkaha attı. Roan, Vhalla'dan en az bir yaş büyüktü ve ikisi hep birbirlerine göz kulak olmuşlardı. Yedi yıl önce tanıştıklarında kütüphanenin

çırağı olarak çalışan sadece Lidia ve çoktan gitmiş olan bir adam vardı. İki tane on bir yaşındaki kızın, yirmili yaşlarındaki kişilere neredeyse hiç ilgisi yoktu; Vhalla ve Roan birbirlerini gereklilikten ve kâğıt üzerine olan yakınlıklarından seçmişlerdi.

Köşeyi dönüp aşağıdaki araziye gören bir açıklığa çıktılar. Vhalla göz ucuyla gördüğü, gölgeler içindeki silueti yok saydı. Ahırlar saraya giden ana yolun iki tarafına, kale duvarlarının içine inşa edilmiş iki büyük binaydı. İnanılmaz uzun bir mesafe boyunca uzanırlardı ve Vhalla barındırabilecekleri onca atı, arabayı ve vagonu düşündükçe hayranlık duyardı. Şu an, savaşın imparatorluk kaynaklarına yarattığı etkiden ötürü bölmelerin çoğu boştu.

Kısa bir süre günışığının tadını çıkardıktan sonra kardinlar tekrar içeriye girip dönen kısa merdivenden inerek kirli taş zemindeki kapıdan çıktılar. Küçük girişin yanında, Vhalla'nın kullanışlı olmaktan ziyade dekoratif olduklarını bildiği kocaman ve gösterişli iki kapı vardı. Arkalarında, İmparator'un savaşta olmadığı ender zamanlarda, bazen sıradan insanların gelip dertlerini anlatmalarına izin verilen görüşme odası vardı. Sadece bir kez taht odasına gitmişti; o da babası saray muhafızlığı görevine terfisini kızına bir çıraklık fırsatıyla değiştirme talebinde bulunduğunda.

İlk altı bölme Hanedanlık'a aitti. İki tanesi dışında hepsi boştu. İmparatoriçe'nin bindiği güzel beyaz kısrağ sabırlı bir şekilde sarayda bekliyordu. Yanındaki bölme ise yanından geçerken kışneyen bir Savaş-Aşan vardı. Vhalla yaratığın gözlerine kitlenerek durdu.

"Askerlerin ona *kâbus aygır* dediklerini duydum." Roan birdenbire yanında belirmişti ve konuşurken o da koca hayvanı izliyordu. "Sanırım bunun bir sebebi pren-

sin şöhreti ama yaratığın da çoğu kişiye kötü davrandığını duydum.”

“Şöhreti mi?” Vhalla hızla bölme kapısındaki levhaya baktı. *Prens Aldrik Solaris*.

“O bir büyücü. Bu insanları rahatsız ediyor. Büyü sadece Kule’de kalması gereken bir şey.” Roan limon sarısı bir tutam saçını kulağının arkasına itti.

Vhalla, Roan’la ilgili diğer her şey gibi saçlarını da hep kıskanmıştı. Vhalla’nın saçları sıkıcı, kahverengi bir karmaşaydı ve dalgaları ehlileştirilemiyordu; Roan’un saçları ise mükemmel bukleler halinde dökülüyordu. Güneyliler açık renk tenleri ve hatları konusunda çok şanslılardı. Tanrılar bile o şekilde tasvir edilirdi. Vhalla, Güneylilerle ve Batılılarla kıyaslandığında kendisini hep eksik hissedirdi. Doğulular ise genelde saman rengi tene, koyu kahverengi gözlere ve dalgalı saçlara sahipti. Onun hakkındaki hiçbir şey şahane sayılmazdı.

Roan, “Prensin gözlerinin öfkeden kıpkırmızı parladığını söylüyorlar,” diye mırıldandı.

Vhalla kafasını kaldırıp arkadaşına bakarak, “Sen ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı.

“Bilmiyorum. Hiç savaş alanı görmedim ve prensi gördüğümde gözleri hiç kırmızı değildi.” Roan ellerini kalçalarına koyarak sanki at, sahibi hakkında bazı sırları açığa çıkarabilirmiş gibi çömeldi. “Ama her dedikodunun içinde küçük bir gerçeklik payı olduğuna inanıyorum.”

Tekrar yürümeye başlayıp ahırdaki arabaların durduğu bölüme yaklaştılar.

Vhalla başkalarının, özellikle de bölmelerin gölgeleri içinde dolaştıklarından şüphelendiği siyah cübbeli kişilerin duymasını istemediği için alçak sesle, “Peki, onun gerçekten gayrimeşru olduğuna inanıyor musun?” diye sordu.

“Bunu bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum. Rahmetli İmparatoriçemiz, İmparator’la evlenirken hamile gibi görünmüyordu. Düğün gecelerinden önce çocuk taşıyıp taşımadığını kim bilebilir ki? Ama İmparator onu meşru vârisi olarak görüyor ve ilk Leydi Solaris artık Baba’nın topraklarında olduğundan bunun aksini söyleyebilecek hiç kimse yok.” Roan omuzlarını silktilti.

Vhalla başkente ilk geldiği zamanlarda Hanedanlık’la ilgili okuduğu kitabı hatırlayarak başıyla onayladı. Yirmi beş yıl önce Batı’yı fethettiğinde, İmparator hemen Batılı bir gelin alarak kan bağıyla hanedanları birleştirmişti. Ama bekâr iki ablası olduğu için rahmetli Batı kralının en küçük kızı hakkında hep söylentiler olmuştu. Düğünden sadece bir yıl sonra veliaht prensi doğururken ölmesi ise bu söylentilerin artmasına neden olmuştu.

Araba bölümüne ulaştıklarında genç kadınlar atların ustasıyla karşılaştı. Selamlaştıktan ve kibarca hal hatır sorduktan sonra uğruna geldikleri kitapları aldılar. El yazmalarının içinde bulunduğu sandıklar taşıyamayacakları kadar ağırdı; içlerindeki bir kısmını daha küçük kutulara koydular, diğerlerini ise daha sonra almak üzere bıraktılar.

Saraya dönüş yolu neredeyse gelişten üç kat daha uzun sürdü. Başta iki kız da yorulduklarını reddettileri bir oyunu kararlılıkla oynar gibiydiler ama bir kez Vhalla dinlenmelerini önerdikten sonra yukarı çıkışları boyunca bol miktarda mola verdiler.

Masanın yanında Roan’dan ayrıldıktan sonra Vhalla, kitaplar arasında kaybolup çalışıyormuş gibi yaptı. Hiç düşünmeden gizemler bölümündeki el yazmalarını alıp onları pencerenin kenarındaki koltuğa taşıdı. Vhalla ay-racının çevresine sarılmış kâğıt parçasını fark ettiğinde

her şeyi düzenlemişti. Hızla etrafına bakındı ama siyahlara bürünmüş herhangi bir gözlemci yoktu.

Kâğıda dokunduğunda parmakları karıncalandı ve derin bir nefes almak zorunda kaldı. Kitap artık unutulmuş ve açık bir halde yere düştü. Vhalla gözlerini yabancı, yana yatık ve sıkışık yazıya dikti.

Vhalla Yar!a...

4

Vhalla notu incelerken kaşlarında derin çizgiler belirdi. Yazı tanıdık değildi. Lidia diğer tarafa yatık yazıyordu. Ustanın yazısı daha keskin hatlıydı. Sareem'inki bunun yarısı kadar bile güzel değildi. Cadance bir çocuktü ve yazı stili de bunu gösteriyordu. Buna en yakın yazı Roan'unkeydi ama Vhalla hattatlık derslerini yıllarca birlikte aldıklarından Roan'un büyük harflerin hepsini nasıl yazdığını çok iyi biliyordu.

Hayır, bunu kütüphaneden biri yazmamıştı.

Vhalla Yarlı'a,

Köklerini reddederek Büyüücüler Kulesi'nin himayesinden ve açık kollarından kaçıp tehlike arayan kişiye. Ortalarda dolanıp serbestçe Düşavurarak hem kendinin hem de çevresindekilerin hayatını riske atan aptal kıza. Akranlarını, her dakika onu izlemek zorunda bırakacak kadar bencil kıza.

Bahane üretmeyi bırakma vakti geldi. Kim olduğunu ve bir büyücü olarak geleceğini ciddiye almanın zamanı geldi. Kalihazırda yeterince zaman harcadı.

Hissiz bir şekilde düşmanca yazılmış nota baktı. Bir çığlık atarak parşömeni buruşturdu ve fırlatıp karşı duvardan sekmesini izledi. Bunu o kadın, Larel mi yazmıştı? Not hiç de onun yazacağı bir şeye benzemiyordu ama sonuçta Vhalla onu ne kadar tanıyordu ki? Büyücülerden herhangi biri hakkında ne biliyordu ki?

Vhalla buruşturulmuş parşömeni gün boyu yok saydıktan sonra, kapanma zili çaldığında alıp katlayarak kuşağına sıkıştırdı. Yemek salonuna giderlerken Sareem koluna girdi ama Vhalla hemen Roan'la genç adamın on-suz devam etmesini söyleyerek izin istedi. Aç değildi ve kafası doluyken yemek ilk feda ettiği şeydi.

Loş mum ışıısıyla aydınlatılmış odasında otururken notu tekrar inceledi. Kendine engel olamadan eli tüy kalem ve mürekkebe gitti.

Uyanık saatlerimde peşimde dolaşan hayaletlerden hangisiysen, sen hiçbir şey bilmiyorsun. Ben büyücü değilim. Eğer Larel'sen bunları geçen sefer olduğu gibi gelip yüzüme söyleyebilirdin. Notun altına imza dahi atamayacak kadar korkak bir insanı dinleyecek değilim. Büyü hakkında okumamın tek sebebi...

Sebebi neydi? Vhalla'ın tüy kalemi duraksadı. Neden büyücünün ona verdiği kitabı okuyordu? Bunun hiçbir anlamı yoktu. İçerdiği bilgilerin hiçbiri Vhalla'nın işine yaramazdı; yarayamazdı.

...kişisel bilgimi artırmak ve yeni şeyler öğrenmek.

Yüzünü avuçlarına gömdü. O, böyle biri değildi. Vhalla içinden küfretti. Yabancılarla sert bir şekilde konuşmazdı, hatta tanıdıklarıyla da. Bunların hepsi Kule'nin suçuydu. Eğer uyanık olduğu her anda ısrarlarıyla onu yıpratmasalardı Vhalla bu kadar yorgun olmayacaktı. Yazdıklarını buruşturarak dolabına atıp yok saymaya çalıştı.

Tekrar eden rüyasının da, yorgunluğunu gidermeye hiç yardımı olmuyordu. Her gece gölgeleri kovalıyordu ve puslu suretlere isimlerini sormaya çalışırken ağzından çıkan sözcükler hep rüzgâra karışıyordu.

Ertesi sabah çırak cübbesini üzerine geçirdikten sonra saçını taramayı dahi denemedi.

Yazdığı cevabı dolabının zemininden alıp bu büyücüye ağzının payını vermeye karar verdi. Büyü Kulesi'nde ki bir çırağı gücendirmek umurunda bile değildi. Notunu, *Büyücülüğe Giriş* kitabının içine koyduktan sonra Vhalla tüm bunların biteceğini umuyordu.

Yanılıyordu.

Kişi beklediğinden daha inatçı çıkmıştı.

Yar!

Ben koridorlarda peşinden dolaşmıyorum. Sinsice ya da korkakça davranmıyorum. Sana harcadığım zamana değer misin onu görmeyi bekliyorum. Ben, iyiliğin için seni gözetleyen hayaletim değilim. Ben karanlıktaki hayaletim.

Buna rağmen eğer yazdıkların ve çaresizce araştırmaya çalışman birer göstergeyse bu sayfaya harcadığım mürekkebin zerresine bile değersin. Belki de büyücülük camiasına bir iyilik yapıp

hepinizi utandırmadan önce kendini Defetmek istersin?

Bunun üzerine Vhalla'nın yazmayı bırakması gerekiyordu. Bunun üzerine kollarını teslim olurmuşçasına havaya kaldırarak Kule'ye gidip Defedilmeyi talep etmesi gerekiyordu. En azından defedilmenin anlamına bakıp bunun vahşi bir ölüm değil de bir büyücünün güçlerinin elinden alınması anlamına geldiğini öğrendikten sonra.

Ama Vhalla'nın kendine ait olduğunu söyleyebileceği çok az şey vardı. Giysileri, mücevherleri ya da değerli madenleri yoktu. Henüz küçük bir kızken annesinin çiftlikte yetiştirdikleri dışında hiç taze meyve yememişti. Vhalla'nın değerli gördüğü tek bir şeyi vardı; bilgisi. Ve Kule'nin bir çırağının onu zekâsı ile yenmesine izin vermektense lanetlenmeyi yeğlerdi.

Kendini Hayalet olarak tanıtan kişiye,

Belki de Defedilmeyi talep etmeliyim! Kristal Mağaralar Savaşı hakkında okuduklarım sadece orada açığa çıkan büyüün, adamların bedenlerini ve zihinlerini çarpıtarak onları iğrenç bir şeye çevirdiğini yazmıyor aynı zamanda bu büyüün, büyücülerin işe burunlarını sokmasıyla serbest kaldığını söylüyor. Annem hastalıktan ölürken babamın yanımızda olamamasının sebebi canavarlara karşı yapılan bu iki yıllık savaştı. Savaş ve dehşet, büyüden ortaya çıkar ve büyüyle güçlenir.

Belki tüm dünya Defedilmeli!

Vhalla, sahip olabileceği her türlü büyüden kendini arındırması gerektiği konusunda hiç bu kadar emin olmamıştı. Ona şu güne kadar söylenen her şey doğrudu ve bunu anlamak için İmparatorluk'un en gizemli savaşını anlatan bir kitabın yarısını okuması yetmişti. Büyü bir şeyleri değiştiriyordu; büyü savaşta daha fazla adamın ölmesine neden oluyor ve insanları iğrenç bir şeye çevirebiliyordu.

Vhalla kendinden emin bir öfkeyle kitapları rafa geri koydu.

Bu kişi bir cevap daha yazacak kadar inatçı çıktığında, öfkesi şaşkınlığına yenik düştü.

Yarl,

Kristal Mağaralar Savaşı hakkında mı okuyordun? Tarihe olan ilgini tetikleyen şey büyü-nün hayatına girmesi miydi, yoksa büyüye karşı yok yere açtığın savaş mı? İki ihtimalde de izin ver, okuduklarını detaylandırayım. Belki de bu konuda haklısındır. Bu dünyada masum postuna bürünmüş kötülerin yanı sıra iyi insanlar da var. Ölümlülerin kalplerini, zihinlerini ve bedenlerini çarpan gücü serbest bırakan kişi kesinlikle kötüydü. Onun davranışları büyü kullanan herkese değil, sadece ona mal edilmeli. Savaşın bitmesi ve bu gücün tekrar Kristal Mağaralar'da hapsedilmesi de büyü sayesindeydi. Senin babanın da dahil olduğu askerler Siyah Alay sayesinde evlerine dönebildiler.

Defedilmeyi isterken bunu da düşün. Hayat kurtarabilecek bir büyücü olmak yerine, önemsiz

biri olmayı tercih eden kişi mi olacaksın? Birinin karnına kılıç saplandığında kılıcı mı suçlarsın yoksa onu kullanan şövalyeyi mi?

Ne zaman korkmaktan vazgeçip ne olduğun hakkında okuyup öğreneceksin?

Vhalla gözlerini nota dikti. Hangisinin daha rahatsız edici olduğunu bilmiyordu; yazan kişinin üslubu mu yoksa haklı olması mı. Vhalla bir gün önce başladığı kitabı okumayı bitirerek anlatılanların doğruluğunu onayladı. Siyah Alay yani İmparatorluk'un savaş büyücüleri, Mağaralar'ı kapatmayı ve oradaki tehlikeli büyüyü tekrar hapsetmeyi sağlamışlardı.

O büyücülerin diğer askerlerden bir farkı var mıydı? Yoktu; tüy kalemi bir anlığına parşömenin üzerinde duraksadı. Büyücüler, onun normal dediği insanlardan farklı mıydılar?

Hayalet,

Giriş kısmını geçtim; artık büyücülerine ne yaptığını, büyüünün ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Büyüsel Yakınlıklar üzerine bir kitap buldum. Anladığım kadarıyla Batı'daki ilk büyücüler, büyüünün elementler biçiminde Güneş Ana'dan geldiğine inanıyorlardı; bu yüzden elementleri dizginleyip eğittiler. O yüzden sadece Ateştaşıyıcısı denen Emegenlerin ateşe Yakınlığı vardı.

Sonra Yerkırıcıları araştırmaya başladım. Sanırım onların yaraları iyileştirme, sihirli merhemler

yaratma ve en işe yarayan iksirleri yapma yetenekleri var.

Vhalla Yarl

Vhalla istemese de, ona meydan okuyan kişinin yazdıklarının zihnine yerleştiğini fark etti. Sonraki haftalarda her fırsat bulduğunda, sıra sıra kitaplıkların arasından geçerek gizemler bölümüne gitti. Dolabında duran not yığını büyüdükçe hayaletinin engin bilgisine olan hayranlığı ve takdiri de arttı.

Yarl,

Büyü nedir? Maalesef bunun cevabını o kitaplarda bulamazsın. Bu daha çok ilahiyatçıların ve filozofların üzerinde düşündüğü bir soru.

Apaçık ortada olan bir şeyi söylediğin için seni takdir mi etmeliyim? Bana neden Yerkurıcıların bunları yapabildiğini söylersen belki sana yazma lütfunu gösteririm.

Hayalet

Vhalla o akşamüstünün geri kalanı ve ertesi gün boyunca hararetle bu soruya cevap aradı. Bu kişi ne cüretle onun bu kadar üzerine gelebilirdi; yeni bilgilerin peşinde koşması için onu nasıl ustasından da çok zorlayabilirdi? Sözlerindeki bir şey içine işlemişti. Hayaletinin kabul edilebilir bulacağı bir şey keşfettiğinde göğsü gururla kabardı. Reddedilemez bir şekilde hayaletini kendisine hayran bırakmak istiyordu.

Hayalet,

Bu, sadece onların Yakınlıklarına özgü ya da Shaldan'a olan mesafelerine bağlı olmasa da, Yerkırcılar genelde sihirli bir görüşe sahiptirler. Bu onlara vücuttaki yaraları tespit etme ve hastalıkları anlama yetisi verir. Ama yazıda belirtilen şey bunun Yerkırcılara özgü olmadığıydı. Bunun ötesinde bir şey bulamadım.

Vhalla Yarl

Farkına bile varmadan Vhalla'nın günleri işi, hayaletten gelen not ve uyku arasında tekrar eden bir döngüye girdi. Pencerenin kenarındaki koltuğunda daha fazla zaman geçirebilmek için işini daha hızlı halletmesini sağlayan yöntemler bulmuştu. Okudukça büyü dünyasının işleyişi hakkında hiç kafa yormamış olduğunu fark ediyordu. Bir bilgin olduğu konusunda kendini hayal kırıklığına uğratmıştı ve bu onu araştırmaya devam etmeye itiyordu. Vhalla kendini hep zeki biri olarak görmüştü; en azından ortalamanın üzerinde olduğunu düşünmüştü. Ama eğer bir alanın tamamını bağınaz bir şekilde görmezden gelirse nasıl böyle bir iddiada bulanabilirdi?

Yarl,

Bakıyorum da üslubun değişmiş. Peki o zaman, artık gereken alçakgönüllülüğü gösterdiğine göre ben de yazmaya devam edeceğim. Yerkırıcı toprağa karşı bir Yakınlık taşır ama eğer şanslılarsa ayrıca kişiyi herhangi bir şifacıdan daha iyi muayene edebilmelerini sağlayan öze Yakınlıkları da olur. Öze Yakınlık daha az bilinir, dolayısıyla

hakkında daha az bilgi bulunur. Buna rağmen bildiğimiz şey, her Yakınlığın farklı bir öze Yakınlığı olduğu ve elementlere Yakınlığı olan her büyücünün bu yeteneğe sahip olmadığıdır.

Hayalet

Vhalla kendine rağmen Yakınlıklar konusuna kafa yormaya başlamıştı. Eğer gerçekten de bir büyücüysen onun Yakınlığı neydi? Gece mum ışığında yazarken, gözlerini diktığı alevi kitaplarda anlatılan Alevtaşıcılar gibi hareket ve dans ettirip ettiremeyeceğini düşündü.

Hayalet,

Acaba tüm insanların bir Yakınlığı var mı? Acaba tüm erkek ve kadınlar kullanılmayan bir büyüye sahip mi? Acaba herkes bir noktada Dışavurmayı mı bekliyor?

Büyü tarihi hakkında okuduklarıma göre büyücülük en kadim geleneklerimizin bir parçası. Baş Emegen'den bir diğerine geçen aynanın, Ana'nın gücünü içinde tutmak için bir araç olduğunu hiç fark etmemiştim.

Emegen'in aynası hakkındaki yazı beni, Karmingham adlı adamın yazdığı başka bir esere yönlendirdi. Büyünün iletkenlerle aktarılması ve araçlarla saklanması konusunu ele almıştı. Bir büyücünün dokunduğu her şey büyüsel bir araç mı?

Saygılarımla,

Vhalla Yarlı

Bazı günler notları tekrar okuyordu. Gözlerini yana yatık ve sıkışık yazıya dikip onu yazan eli hayal etmeye çalışıyordu. Ne Kule'den ne de kütüphaneden biri çıkıp yazıları gönderen kişi olduğunu itiraf etmişti. Bu oyun uzadıkça Vhalla onun gerçekten kütüphaneye dadanan bir hayalet olduğuna inanmaya başlıyordu. Kendi kendine, onun haftalardır rüyalarına giren adamla aynı kişi olduğunun şakasını yapıyordu.

Vhalla Yarl,

Üslubun gerçekten de değişti. Büyünün, daha önce sahip olduğun cahil görüşlerinden ibaret bilgilerden daha fazlası olabileceğini mi düşünmeye başladın?

Maalesef tüm insanların büyüsel bir Yakınlığı yoktur. Çoğu insan bilmedikleri ve anlayamadıkları şeylerden korkan bağınaz Sıradanlardır. Sen özelsin. Büyü seni seçti ve artık bunu kabul etmenin zamanı geldi.

Karmigham'inki gibi bir eseri eline alıp anlayabilmene hayran kaldım. Belki de son birkaç haftada kafana bir şeyler girdi.

Haklısın; büyüsel bir araç, büyüünün ya saklanması ya da aktarılmasını sağlar. Bir maddenin iki işlevi de görmesini sağlamak imkânsızdır. Ama araçları yaratmak deneyimli Suakutucuları için dahi zordur. İstenmeden yaratılan araçlar olsa da bunlar çok enderdir çünkü yaratmak için büyüünün çok güçlü bir iradesi olması gerekir. Genelde araçlar büyüünün yarattığı şeyde bir büyü izi bırakmasıyla oluşur. Bu gerçek güç de-

ğildir; sadece boş bir sayfanın üzerinde mürekkeple bırakılmış bir parmak izi gibidir.

Hayalet

Rüyaları, Vhalla'nın gün içinde yok saydığı büyük bir problem haline gelmişti. Her gece karanlık içindeki silüete ulaşmaya çalıştığı rüyayı görüyordu. Tek açıklaması, bu rüyaların gizemli notların bir sonucu olduğuydu.

Sevgili Hayalet,

Takdirin, dünyaya karşı takındığın karamsar tavra rağmen tuhaf bir şekilde içimi ısıttı. Bence büyüü Sıradanlarla (sanırım büyüü olmayan insanlara böyle hitap ediyorsunuz) senin benimle yaptığın gibi paylaşmak bir büyüünün görevi olmalı.

Ben özel değilim. Ben hiçbir zaman özel biri olmadım. Ama sanırım senden eğitim alarak geçirdiğim son birkaç haftada üslubum gerçekten de değişti.

Sana bugün sormak istediğim soru şu: Neden Yakınlıklar belli coğrafi bölgeleri tercih ediyormuş gibi görünüyor?

Saygılarımla,

Vhalla

Notları hâlâ giriş kitabı aracılığıyla birbirlerine letseler de Vhalla artık onun çok ötesinde şeyleri okuyordu. Bazen notlarını Roan'la ya da başka biriyle paylaşmayı istiyordu. Ama sonra yazıların ne anlama geldiğini hatırlıyordu. Büyüye olan ilgisini hayalet dışında paylaşabileceği kimse yoktu. Yani, aslında hayalet ve Kule'deki diğer büyücüler dışında kimse yoktu.

Bunun bir sonucu olarak tuhaf bir şekilde hayalet en yakın arkadaşlarından daha kolay bir şekilde sırlarını anlatabileceği ve açıkça konuşabileceği biri halini alıyordu. Kim olduğunu bilmemesi, Vhalla'nın meraklı zihnine uyuyor ve kendi hakkındaki şeyleri açıklamasını kolaylaştırıyordu.

Vhalla,

Sen bana karamsar diyorsun ama bence sen saf ve iyimsersin. Ödestik sayalım, olur mu?

Seni, içini ısıtmak için takdir etmiyorum; daha fazla öğrenmeye teşvik etmek için takdir ediyorum.

Ama sonuçta sen istediğin gibi anlayabilirsin.

Hiçbir büyücü Yakınlıkların neden coğrafi bölgeleri tercih ettiği konusunda fikir sahibi değil. Aleotacılarının çoğunluğunun Batı'dan, Suahitlilerin çoğunluğunun Güney'den ve Yerkiricilerin çoğunluğunun Kuzey'den olduğu biliniyor.

Benden eğitim aldığını düşünüyorsun. Beni öğretmenin olarak mı görüyorsun?

Saygılarımla,

Hayalet

Vhalla buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, o yüzden geceyi yatağında dönüp durarak geçirdi. Eğer hayaleti bir öğretmen olarak gördüğünü itiraf ederse bu onun bir büyücü olduğu anlamına mı gelecekti? İçindeki küçük kız bu fikirden dolayı dehşete düşmüştü. Ama yazışmaları başladığından beri içinde filizlenen kadın, büyücü olma düşüncesini soğukkanlılıkla karşılayabiliyordu.

Sevgili Hayalet,

Belki de gerçekten seni öğretmenim olarak görüyordumdur. En son konuştuğum büyücü ilaçla beni bayıltarak Kule'ye kaçırmişti. En azından senin en kötü yanın sivri dilin ve bana adını hâlâ söylememiş olman. Sen gerçekten kimsin?

Batı'dan, Güney'den ve Kuzey'den bahsettin ama ya Doğu?

Saygılarımla,

Vhalla

"Vhalla!" Kahvaltıdan sonra kütüphaneye giderlerken Roan onu itti.

Vhalla omzunu ovuşturarak, "Efendim Roan? Ne dedin?" diye mırıldandı.

"Son zamanlarda neyin var?" Roan onu baştan aşağıya inceledi.

"Yorgunum." Sesi de gerçekten yorgun çıkıyordu.

Roan, "Evet öylesin ama seni daha önce de yorgun gördüm. Bu farklı. Tuhaf saatlerde uyuyorsun ve yemek saatlerinde sadece yemeğinle oynuyorsun, o da eğer yemeğe gelersen," diye savundu.

Vhalla omuz silkti.

Arkadaşı duygusuz bir sesle, "Sareem bile ters bir şeylerin olduğunu anladı. Seni sordu; alışkanlıklarını fark etmiş," diye mırıldandı.

Vhalla karşıya bakmaya devam etti. Roan'un söyledikleri kulağına suyun altındaymışçasına uzaktan geliyordu. Sareem kimin umurundaydı? Aklında daha önemli şeyler vardı. Bunlardan biri büyücülerin artık uyanık olduğu her an onu takip etmiyor oluşuydu.

Roan, "Sakın bana..." diye fısıldadı. "Sareem'le birlikte misiniz?"

"Ne?" Vhalla gözlerini kırıştırdı; bir anda dünyaya geri dönmüştü. "Sareem'le mi? Hayır."

Roan, "Gerçekten mi?" diye mırıldandı. "Sana gerçekten değer veriyor ve iyi bir aileden geliyor. Babasının Norin'in gemi ustası olduğunu biliyorsun."

Vhalla başıyla onayladı.

"Ve Batılılara özgü bir yakışıklılığı var. Güneyli mavi gözlerinin Batılı teninde çarpıcı durduğunu düşünmüştümdür..."

Vhalla yarı ağızla, "Mükemmel," diye mırıldandı.

Roan, "Gerçekten Sareem'le birlikte değilsin yani?" diye tekrar sordu.

Neden bu kadar umursuyordu ki? Vhalla, "Hayır, Sareem'le birlikte değilim," diyerek onayladı.

Arkadaşı, "Ama hayatında başka bir erkek var, öyle mi?" diye Vhalla'nın romantik bir ilişki içinde olması fikriyle alay ederek bir kahkaha attı.

Vhalla kendi ayaklarına dolanıp neredeyse düşüyordu; bu da arkadaşının ona gözlerini dikip delici bakışlar atmasına neden oldu.

"Öyle, değil mi? Güneş adına, hayatında bir erkek mi var?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Vhalla gözlerini kaçırdı.

Sarışının elleri Vhalla'nın omuzlarını yakaladı ve onu çabucak yan taraftaki küçük salona çekti.

"Geç kalacağız Roan."

"Hızlı anlatırsan kalmayız." Roan sırtıttı.

Vhalla arkadaşının rahatsız edici seviyedeki istekli gözlerine bakmaktansa yüzündeki çillere odaklandı.

"Erkeklerden hoşlanmadığını sanmıştım; şeyden sonra..."

"Narcio'dan mı?" Vhalla iç çekti. Narcio birkaç aylığına kalbindeydi; Vhalla o zamanlar bunun aşk olduğunu zannedecek kadar gençti. Onunla geçirdiği zamandan pişman değildi ama işler istediği gibi sonuçlanmamıştı. Vhalla kitaplarla vakit geçirmeyi insanlara tercih ettiği için ilişkiler konusunda iyi değildi. Yine de hâlâ ona ilk kez kadınlığını tattıran adamın neye dönüştüğünü bilmeyi diliyordu. "Emegen değilim ya. Elbette hâlâ erkeklerden hoşlanıyorum."

Roan, "Eee, kim o zaman? Ne, nerede, ne zaman, nasıl?" diye ısrar etti.

Vhalla iç çekerek sonunda, "Anlatacak çok bir şey yok," diyerek yenilgiyi kabul etti. "Adını bilmiyorum, hatta erkek mi onu bile bilmiyorum..." diye yumuşak bir sesle itiraf ederken yakından geçen herhangi biri olup olmadığını kontrol etmek için yandaki koridora bakıyordu.

"Söylediklerin hiçbir anlam ifade etmiyor." Roan tutuşunu gevşetti.

"Karışık ama özel. Ondan çok şey öğrendim; gerçekten çok akıllı ve aynı zamanda hazırcevap... yani bazen, bir anlamda. Ama beni nasıl zorlayacağını bilen biri ve ben hâlâ onun hakkında hiçbir şey anlayamıyorum." Boş konuşmaya devam ederek gereğinden fazla bilgi vermeden önce kendisini durdurdu.

"Ama nasıl bilmezsin..." Roan kaşlarını çatı.

"Onunla hiç yüz yüze tanışmadım." Vhalla, arkadaşı sorusunu tamamlayamadan devam etmişti, "Kitapların içine bıraktığımız notlar aracılığıyla iletişim kuruyoruz. Bu kadar." Hızla dönüp koridora çıktı; çalışma bahanesiyle kaçma fırsatını iple çekiyordu.

“Dur bir dakika, o yüzden mi son zamanlarda kaçıp gidiyorsun? Ve çantanı sürekli yanında taşıyorsun?” Roan, Vhalla’nın içgüdüsel olarak daha sıkı tutmaya başladığı, omzunda asılı olan deri çantayı işaret etti. “Gizli sevgiline notlar yazmak için mi?”

“O benim sevgilim değil,” diye sertçe düzeltti.

Roan, “Peki. Ama Vhalla, bu tuhaf,” diye fısıldadı. Vhalla buna sert bir şekilde cevap veremeden arkadaşı, “Gerçi bir yandan heyecan verici,” diye devam etti.

Kütüphaneye ulaştıklarında ayrıldılar. Vhalla hızla o günkü görevini öğrendi ve hemen tamamlayıp pencerenin önündeki koltuğa gitti. Elleri sabırsızca notun içinde olduğu kitabı aradı.

Sevgili Vhalla,

Doğu’nun Yakınlığı havaydı. Onlara Rüzgârgüdücü denirdi ama son yüz hırk üç yıldır onlardan hiç yok.

Sana kim olduğumu zaten söyledim. Ben kararlılıktaki hayaletim.

Saygılarımla,

Hayalet

Gecenin ilerleyen saatlerinde Vhalla uykuyla savaştı. Bir eliyle esrarlı notu kavramıştı; diğer eli ise uzun saçlarında düğümlere takılarak dolaşıyordu.

Bu oyunlardan yorulmuştu. Hayaletinin sert ve katı tavrına rağmen yazışmalarının sona ermesini istemiyordu. Gözleri kapanırken içindeki ateşli savaş durulmaya yakınlaşmamıştı bile.

Kütüphanenin meşale ile aydınlatılmış kapılarının önünde, koridorda duruyordu. Normalde koşarak girerdi ama bu kez yürüdü. Nasılsa her şey yine aynı olacaktı; koşmasına gerek yoktu. Tarih bölümünü geçip gizemlerin olduğu koridordan ilerleyerek pencerenin kenarındaki koltuğuna gitti.

Orada onu gördü; yanında büyüü bir şekilde duran tek bir alev tarafından aydınlatılan siyah bir gölge. O hareket etmedi ve Vhalla ilk kez konuşmadı.

Sessizlik içinde onu inceledi. Bu gece rüyası daha net ve anlaşılırdı. Konuşmaya çalışmadığında rüya her zaman gölgeli ve puslu olan şekilleri inceleyebileceği kadar uzun süre istikrarlı kalmıştı. Adam ondan altı ila sekiz yaş büyüktü. Omuzlarına gelen siyah saçları geriye doğru taranmış ve ışıktaki soluk bir şekilde parlayan bir şeyle sabitlenmişti.

"Bu gece erkencisin." Sessizlikte kalın bir ses yankılandı.

Vhalla şaşırmıştı. Erkenci miyim? diye sormak istedi ama ağzından sadece hava çıktı.

"Daha çok çaba sarfetmelisin," diyerek iç çekti ve siyahlara bürünmüş dizlerinin üzerindeki kitabı inceliyor-muş gibi yaptı.

Daha çok mu çaba sarfetmeliyim? Hareket eden dudaklarından yine sadece hava çıktı.

"Bana adını söyle," diye buyurdu.

Ne?

"Bana adını söyle," diye tekrarlarken sözcükleri gerginlik yüklüydü.

Vhalla.

“Bana adını söyle!” Kitabını hızla kapatıp Vhalla’ya döndü. Neredeyse kömür karası gözlerinin içindeki alevi görebiliyordu.

Kitapları sert bir şekilde kapatma! Sesini bulmuştu ve sesi rüya boyunca onun kulaklarından adamın kulaklarına doğru aktı.

Vhalla sıçrayarak uyandığında adamın kahkahasının içinde yankılandığını hissedebiliyordu.

Yatağında doğrularak kesik kesik aldığı nefeslerini kontrol altına almaya çalıştı. Bu sonuç vermeyen bir çabaydı; içinde vahşi bir şeyler uyanmıştı.

Fırlayarak ayağa kalktı ve hızla koridoru aştı; kütüphanenin ağır kapısını omzuyla iterken yaptığı şeyi ikinci kez düşünmedi bile. Cilalı raflarda donuk bir ışık parıldıyordu.

Ani duruşu neredeyse pencerenin yanındaki koltukta oturan adamın üzerine yuvarlanmasına neden oluyordu; onun koltuğunda. Her kesik nefesinde göğsü inip kalkıyordu ve koşarak geldiği için böğrüne bir ağrı saplanmıştı ama gözlerini adamdan ayırmadı. Bir anlığına sessizce orada durdu; çevresinin hayret verici derece net olması, ona bunun bir rüya olmadığını gösteriyordu.

Adam yavaşça elini koltuğa koyup ona doğru döndü ve bakışları Vhalla’yı delip geçti. Sadece bakışlarıyla onu yönlendirirken yüzüne bilmiş bir sırıtış yayıldı. Konuşmaya başlamadan önce dakikalar ya da saatler geçmiş olabilir.

“Geleceğini biliyordum.”

5

GERÇEKLİK VHALLA'NIN YÜZÜNE bir tokat gibi çarptı. Adamın göğsüne çok iyi bildiği bir sembol işlenmişti. Uyanık olduğu her an tepesinde dolanan o sembolü her şeyden iyi tanıyordu. Altından işlenmiş İmparatorluk güneşi.

Çıplak ayakları ve geceliğiyle veliaht prensin önünde duruyordu; dünyadaki en güçlü ikinci adamın. Prens ayaklarını yerde gezdirerek kitabı ilgisiz bir şekilde kol-tuğun üzerine bıraktı. Dirseklerini bacaklarına koyup sanki şimdiden sıkılmış gibi bir ifadeyle tek kaşını kaldırarak başını avuçlarına yasladı.

Gözleri Vhalla'nın deliksiz bakışına karşılık veriyordu. Vhalla'nın içindeki öfke gitgide artar, adam da tam anlamıyla sakinliğini korurken öylece birbirlerine bak-
tılar. Zaman ilerledikçe Vhalla'nın sinirleri gerildi. Onu bunu yapmaya iten şey yok olmuştu ve yaptığı şeyin teh-
likeli olduğunun farkına vardı. Ateşle oynuyordu.

Sonunda, "Se-sen, geleceğimi biliyor muydun?" diye

kekeledi; prensin karşısındayken dilinin emirlerine daha anlaşılır bir şekilde uymasını diliyordu.

"Hiç şüphem yoktu." Prens sesi yumuşaktı fakat içinde uyandırdığı titreşimi kemiklerinde hissedebiliyordu.

"Nasıl?" Gözlerini kırptı.

"Ah, Vhalla," deyip hafifçe güldü ve bu gülüş, Vhalla'nın daha da gerilmesine neden oldu. "Ben sana ne zaman bir şeyleri doğrudan söyledim?" Ayağa kalktı ve Vhalla kafasını kaldırıp adama baktığında kendi başının onun ancak omuzlarına denk geldiğini gördü; boyu kardeşininkinden bile uzundu. "Sana hiçbir zaman bilgiyi doğrudan vermedim; bunun için fazlasıyla *zekisin*. Hem öyle yapmanın eğlencesi nerede?" Prens başını bir an olsun eğmeden gözlerini Vhalla'ya dikerek çevresinde dolaşmıştı. Vhalla kendisini daha büyük bir av yakalamak için kapanda bırakılmış yaralı bir hayvan gibi hissetti. "Düşün Vhalla. Koşarak bana geleceğini nereden biliyordum?"

"Bilmiyorum..." diye fısıldadı.

Prens arkasında durarak kulağına doğru eğildi. Vhalla o konuştuğunda ensesindeki tüylerin nefesiyle hareket ettiğini hissedebiliyordu.

"Vhalla." İçinin titremesini zor bastırdı. "Bana tüm dünyanın övdüğü zekânı göster."

Vhalla, "Rüyalar," diyerek derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Prens ondan uzaklaştığında hafif bir rahatlama sesi çıkardı.

"Çok güzel." Bu bir iltifat olsa da içten gelmemiştir.

"Ne olmuş rüyalara?" Dönüp prensle yüzleşti. Omzunun üzerinde büyümlü bir alev dolaşıyordu. Küçük ateşe duyduğu hayranlık, ona bakarken nefes alamamasıyla sekteye uğradı.

Bu açıdan ışık Vhalla'nın arkasında kaldığı için adamın yüzünü düzgün bir şekilde inceleyebiliyordu. Çıkık

elmacık kemikleri ve göze çarpan bir burnu vardı; yüzü kardeşininkinden daha dar ve köşeliydi. Turuncu ışıktaki kâğıt beyazı görünen, soluk Güneyli teni haricinde yüz hatları tamamen Batılılara özgüydü. Geleneksel anlamda yakışıklı sayılmazdı fakat göz kamaştırıcıydı.

Prens tekrar sıkılmış bir ifade takınıp kitaplıklardan birine yaslanırken ağır ağır, "Yine düşünmüyorsun," dedi.

Vhalla zayıf bir sesle, "Bilmiyorum," dedi.

"Elbette biliyorsun." Esnedi.

Vhalla, ellerini küstah bir şekilde kalçasına götürerek, "Hayır, bilmiyorum," diye ısrar etti.

"O zaman senin hakkında yanlış izlenime kapılmışım. Sen de diğer herkes gibi sıkıcısın." Omuzlarını silktiler ve dönüp rafların arasından ilerlemeye başladı.

Onun gidişini izlerken bezginlik ve umutsuzluk Vhalla'nın içini kemiriyordu. Veliyaht prensle konuşmaya hiç hakkı yoktu.

"Bekle!" Meraklı zihni, içindeki itaatkâr, kurallara uyan sesi bastırdı. "Bekleyin prensim!" Arkasından koşarak önünü kesti.

Prensin dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti. Burnu havada prens, Vhalla'nın onun peşinden geleceğini biliyordu.

Kendini devam etmeye zorlayarak, "Onlar sadece rüya değildi," dedi. Prens kollarını göğsünün üzerine kavuşturup kafasını hafifçe yana eğdi. "Ne olduklarını bilmiyorum ama *sadece* rüya değillerdi."

"Eh, bu da bir şeydir; yüzde yirmisini anladın diyebilirim. Hâlâ geçer not alamıyorsun."

Vhalla şaşkına dönmüş bir halde kalakaldı; gerçekten daha fazla bir şey bilmiyordu. *Ama*, diye düşündü, *daha fazlası olmalı*. Nasıl bilebilmişti?

"Rüyaları biliyordun. Gördüğüm rüyalarda burada olduğumu biliyordun," dedi.

"Çok güzel. Sonunda bir yerlere gelmeye başladık, benim çiçeği burnunda Rüzgârgüdücüm." Kaşları kalktı ve sırtışı, Vhalla'nın kendi kendine alaycı olmadığını söylediği bir gülümsemeye dönüştü.

Budala gibi, "Rüzgârgüdücü mü?" diye tekrarladı.

Adam, "Bu kelimeyi daha önce de duydun," diye hatırlattı.

Vhalla tek nefeste, "Doğu'nun büyücüleri," dedi. "Ama bana artık olmadıklarını, yüzyılı aşkın bir süre önce yok olduklarını söylemiştin."

"Yoklardı."

Vhalla kaşlarını çattı. "Dedin ki..."

Sözünü kesti. "Hâlâ senin *prensini*. Bunu unutmasan iyi edersin, *çırak*. Beni sorgulamaya kalkma." Prens Aldrik kısık sesle ve tane tane konuşmuştu.

Vhalla'nın yüz ifadesi bir anda değişti. Bu adam ilk kez onu dehşete düşürmüştü. Aralarındaki mesafenin azlığı tüylerini diken diken eden korkutucu bir sıcaklığa neden oluyordu. Prens dikleşti. Vhalla ellerini birbirlerine doladı.

"Beni affedin prensim." Vhalla adamın bakışlarındaki yoğunluğa daha fazla katlanamayacağı için gözlerini yere çevirdi. Adam döndü ve kütüphanenin içlerine doğru yürümeye başladı. "Şimdi nereye gidiyorsunuz?"

İç çekerek, "Soru sormayı bırak da beni takip et," diye emretti.

Vhalla hızla aralarındaki mesafeyi kapattı. Bakışlarını, veliaht prens olan bu gizemli kişiliği takip ederken bir an olsun yerden kaldırmadı.

Bu sessizlik anında tüm bu olan bitenin tuhaflığına kafa yorabiliyordu. Gecenin bir yarısı bir kütüphaneci çı-

rağı, veliaht prens tarafından bilinmeyen bir yere götürölüyordu. Korku ve merak onu baştan çıkarmış, önünden giden adamın büyüüne daha da çok kapılmasına neden olmuştu. Vhalla'nın presten korkmak için her türlü sebebi vardı ama haftalarca yazıştıktan sonra onu Büyücülük Bakanı'ndan daha az korkutucu buluyordu.

Kesinlikle kafayı yiyordu.

"Bunu çözmeni bekliyordum. Farkına varabilmen için seni Yakınlıklar hakkında okuma yapmaya yönlendiriyordum." Tekrar iç çekerek hayal kırıklığını gösterdi. "Çok da yaklaşmıştın; bazı soruların bana kendi Yakınlığının ne olabileceğini düşündüğünü gösteriyordu. Dışavurumlarının birinin sana ipucu verdiğinden emindim."

Vhalla Büyücülük Bakanı'nı düşünerek, "Hâlâ gerçekten bir büyücü olduğuma inanmıyorum. Hiç... Dışavurum yaşamadım. Benim büyüüm hiçbir yanımda yok," diye fısıldadı. "Kitap okumayı hep çok sevdim. Benim için konuşmaktan daha kolaydı; bir çocuğun oyun oynaması gibiydi."

"Sen bir çocuksun." Onaylamaz bir ifadeyle Vhalla'yı baştan aşağıya süzdü. "Ama biz oyun oynamıyoruz." Vhalla ellerini kavuşturup onlarla oynamaya başladı. "Ve şunu yapmayı bırak!"

Prens kızın parmaklarına vurup çenesinden tutarak yüzünü kendininkine çevirdi. Ani hareket canını yakmıştı; Vhalla inlemesini zar zor bastırdı. Prens bundan daha da az hoşlanacağına emindi.

Şaşkın ve aciz durumdaki Vhalla'yı, "Sen bir büyücüsün; gerçi aslında sadece küçük, eğitimsiz ve aciz bir büyücü parçasısın ama yine de bir büyücüsün! Kaçmaktan vazgeç yoksa hepimiz için utanç kaynağı olacaksın," diye azarladı. Tutuşu gevşedi ve çenesini sadece parmak uçlarıyla tutacak şekilde rahatladı.

Prens Aldrik elini indirip yüzünü Vhalla'nın aptalca bakışlarından çevirerek yumuşak bir sesle, "Senin Yakınlığın hava," diye açıkladı. Davranışlarında beklenmedik ve şaşırtıcı bir kibarlık vardı ama bu çok sürmeyecek gibi görünüyordu.

Vhalla, yüzü hâlâ prensin parmakları yüzünden sıcak bir halde, "Hava mı?" diye tekrarladı. Dokunuşu kardeşinin temasından farklıydı. Prens Baldair'in kütüphanede onu yakalamasının üzerinden aylar geçmiş olsa da Vhalla hâlâ dizlerinin arkasını tutan nasırlı parmakların yarattığı hissi hatırlıyordu. Gerçi iki prens hakkındaki her şey gece ve gündüz kadar zıttı.

"Sanki yanımda bir papağan varmış gibi hissediyorum. Hayır, geri aldım; bir papağanla sohbet daha keyifli olurdu." İç çekti ve burunu sıvazladı.

Vhalla, "Nereden biliyorsunuz?" diye sormak zorunda kaldı.

Gizemli bir şekilde, "Öze Yakınlıktan," diye cevap verdi.

Vhalla'nın daha fazla soru sormaya vakti yoktu; kelimeleri şaşkınlıkla boğazında kaldı.

Üzerinde halı asılı olan bir duvarın önüne gelmişlerdi. Prens halının çevresindeki sadece parmaklarıyla dokunarak ısıttığı erimiş metal çerçeveyi kaldırıp arkasındaki gizli geçidi ortaya çıkardı. Vhalla'nın yüz ifadesini gördüğünde pis sırıttı.

"Bir yerlere gitmek için gizli yollara sadece hizmetçilerin sahip olduğunu düşünmemiştin, değil mi?" Esra-rengiz bir şekilde gülümsedi ve dar geçide girdi.

Vhalla omzunun üzerinden geriye baktı; *hâlâ kütüphanenin içlerine doğru kaçabilirdi*. Eve gidebilirdi. Prens geriye bakmadan ilerlerken alevinden gelen ışık soluklaştı. Vhalla, gizli geçit yüksek sesli bir tangirtıyla kapanma-

dan önce onu prensin arkasından gitmeye yönlendiren şeyin ne olduğunu hiç anlayamadı.

Vhalla tekrar, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Prens Aldrik ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde, "Sana inatla inanmayı reddettiğin şeyi göstermeye gidiyoruz küçük papağan," diye cevapladı.

"Ben bir papağan değilim." Vhalla kaşlarını çatı. "Ve bir büyücü de değilim."

Zifiri karanlık geçide tırmanmaya başladıklarında prens, "Senin sorunun..." diye başladı. Vhalla'nın, tek ışık kaynağı olan, prensin omzunun üzerinde uçuşan büyülü alevi yakından takip etmekten başka şansı yoktu. "...tamamen kitaplara güveniyor olman."

"Bunda yanlış olan ne?" diye sormak zorunda kaldı.

Prens durdu ve topuklarının üzerinde dönerek Vhalla'ya tepeden baktı. "Yanlış şu, kitaplardan bir şeyleri *gerçekten* nasıl yapacağını *öğrenemezsin*." Kızın açık kalan ağzını görmezden gelerek, "Kitaplar ilkeleri, teorileri ve kavramları öğrenmek için başlangıç noktasıdır. Zihnin anlasa da kendin gerçekleştirmediğin sürece be-
denin bilmez. Harekete geçip üzerinde çalışmadığın sürece ellerin emirlerine uymaz. Deneyim çok daha iyi bir öğretmendir," diye devam etti.

"Söylesene Vhalla, hiç bir adamla seviştin mi?" Konuşurken aralarındaki kısa mesafeyi de kapatmıştı. Veliaht prens tek bir adımıyla böyle bir soru üzerine fazlasıyla rahatsız edici olan bir yakınlığa gelmişti. "Söylesene, hiç kendi kendini tatmin ettin mi?"

Vhalla zorla yutkundu. Zihni ona ihanet ederek yalnız gecelerdeki beceriksiz denemelerini anımsattı. Bir anda gözlerinin önünde Muhafız Narcio'nun görüntüsü belirdi. Geçici acı ve kısa süren tatminlerinin anıları, *sanki bunları herhangi birine anlatacakmış gibi yüzünün utançtan kıpkırmızı olmasına neden oldu.*

Yukarıdan bakan alaycı bir ifadeyle, “Her ne yaşadıysan çok iyi olduğunu zannetmiyorum,” dedi. Vhalla ona bir yumruk atmayı çok istiyordu. “Neden iyi olmadığını da söyleyeyim. Çünkü Vhalla, sen düşünüyorsun ve izliyorsun ama hiçbir zaman yapmıyorsun. Bu kütüphane-deki tüm kitapları okuyup bir gün ustanın kendisinden bile daha bilge olabilirsin ama sonra gerçekte hiçbir şey yapmadan ölürsün. Tek yaptığın şey hayatı başkalarının deneyimleri üzerinden yaşamak olur.”

Vhalla gözlerini, prensin onu parçalara ayırıp kemiklerini sıyıracakmış gibi görünen yargılayıcı bakışlarına dikti. Sonrasında bakışlarını kaçırmak sadece geçici bir rahatlık sağlamıştı. Hâlâ oradaydı ve tüm duyularına saldırıyordu. Onlarla oynama güdüsünü bastırmaya çalışarak ellerini bir araya getirdi ve sıkı.

Gözlerine bakmaktan kaçınmaya devam ederek, “Peki o zaman, nasıl bir şeyler *yapacağım*?” diye sordu. En son konuştukları konu düşünülüğünde bu tehlikeli olabilecek bir soruydu.

“Beni takip et ve gözlerinin önünde olan şeyleri görmezden gelmeye çalışmaktan vazgeç.” Dönen merdivenlerden tırmanmaya devam ederek sarayın merkezine doğru ilerlediler. Bazen yolun düzleştiği bir çatala geliyor ama tırmanmaya devam ediyorlardı. Geçitte hiç pencere, aydınlatma, süsleme ya da işaret yoktu. Vhalla tam anlamıyla kaybolmuş durumdaydı.

Durduklarında o kadar çok merdiven tırmandıkları için başı dönüyordu. Tepelerinde ilerlemelerini engelleyen ahşap bir kapak vardı. Prens sürgüsünü açarak kapağı kaldırdı. Soğuk rüzgâr, sanki kafasından aşağıya buzlu su dökülmüşçesine merdiven boşluğuna doldu ve Vhalla’yı, gözyaşlarından kurtulmak için gözlerini kırıştıtırıp yüzünü korumaya çalışmaya zorladı.

Prens, “Gel,” diye emretti ve Vhalla emre uydu.

İmkânsız bir noktadan geceye çıktılar. Rüzgâr Vhalla’nın nefesini kesmişti. İkisinin ancak sığabildiği küçük açıklıkta durdular. Burası, sanki dünyanın tepesindelermiş gibi hissettiriyordu.

Hizmetçi koridorlarını, herkese açık alanları, Kraliyet Konutu’nu geçip doğrudan Vhalla’nın sadece çok aşağıdan gördüğü altın kulelerden birine gelmişlerdi.

Vhalla, altında birçok katıyla dağın yamacından başkente uzanan kaleyi görebiliyordu. Şehrin uzakta yanıp sönen ışıkları yıldızları andırıyordu. Vhalla dağın ikiz tepelerini görebiliyordu ve bakışlarını ufka çevirirse onu eve götürecek yolu saklayan Büyük Güney Ormanı’nı da görebilirdi.

“Ne düşünüyorsun?” Prens arkasına gelmişti. Çok yakın durmalarına rağmen kelimeleri rüzgâr yüzünden zar zor anlaşılıyordu.

Nefes nefese, “Şaheser,” diye yanıtladı.

“Rüzgârgüdücülerin göğün çocuğu olduklarının söylediğini duymuştum.”

Kafasını kaldırıp gökyüzüne bakarken söylediklerini zar zor algılamıştı. Çok çekici bir manzaraydı; sanki yerle göğün birleştiği noktadaydı. Vhalla öne doğru küçük bir adım atarak bakışlarını tekrar aşağılarında parıldayan şehre çevirdi.

Belki manzaranın büyüüne kapıldığı içindi. Belki de kulaklarında uğuldayan rüzgâr yüzündendi. Ama sebebi ne olursa olsun sonuçta prensin son ayak seslerini duymadı. Prens ellerini nazikçe Vhalla’nın omuzlarına koydu.

“Güven bana,” derken dudakları neredeyse Vhalla’nın kulağına değiyordu.

Prens onu altındaki boşluğa itmeden önce Vhalla’nın kafasını çevirecek vakti dahi olmadı.

6

AŞAĞIYA DOĞRU DÜŞERKEN gerçekdışı bir trans-
taydı. Omzunun altın çatıya çarpışının sebep
olduğu mide bulandırıcı bir çatırtı kendine gel-
mesini sağladı. Vhalla çatının eğimi boyunca yarı yuvar-
lanıp yarı zıplayarak kısa mesafeleri geçerken çaresizce
tutunacak bir yer arıyordu. Ama eğim çok fazlaydı; her
tutmaya çalıştığı yer tırnaklarından birinin kırılmasına
neden oluyordu. Kısa süre içinde altın kiremitler bitti ve
tutunabileceği hiçbir şey kalmadı.

Vhalla ölümden hemen önce insanların hayatları-
nın gözlerinin önünden geçtiğini duymuştu ama onun
tek görebildiği, yukarıdan onu izleyen yuvarlak aydı.
Rüzgâr bedenini kamçılarken boşlukta dönmeye başladı.
Tepetaklak dönerken gökcismi görüş açısından çıktı. Ye-
rini ona hızla yaklaşan yeryüzü aldı.

Ölecekti.

Çılgılık atmak için ağzını açtı ama rüzgâr ciğerlerine
dolup ses çıkarmasını engelledi.

Kendisini döndürüp yakınlardaki bir balkona, açıklığa ya da en azından dekoratif bir süslemeye doğru düşmeye çalıştı. Vücudu kalenin duvarlarına çarparken elde ettiği tek şey, acıdan nefessiz kalmasına neden olacak şekilde attığı çığlıktı. Hemen sonrasında tekrar düşüyordu. Küçük bedeni tekrar gecenin karanlığına sürüklenmeden önce bir kemere çarpmıştı. Onu durdurabilecek bir taş arıyordu ama tüm çabaları ölüme daha da yaklaşmasına neden oluyordu.

Gözleri karardı ve ellerine kan bulaştı. Ellerini önüne uzattı; artık yeryüzü çok yakındı. Tek görebildiği şey üzerinde uzanan gökyüzü olsa da yakında bunun biteceğini biliyordu. Vhalla boşluğu kavramaya çalıştı fakat parmaklarının arasından geçen rüzgâr dışında hiçbir şeye tutunamadı.

İçinde hissettiği patlamayla birlikte bir anda zıplayarak uyandı ve oturur konuma geldi.

Vhalla gözlerini açar açmaz buna pişman oldu. Dünya puslu görünüyordu, aynı anda hem çok aydınlık hem de çok karanlıktı; renkler bir girdapta gibi dönüyor ve Vhalla gözlerini odaklamakta zorlanıyordu. Hızla dönüp yatağın yanına doğru öğürdü. Sıcak safra hayal meyal tanıdık gelen zemine yayıldı. Kusmak karnına kramplar girmesine neden olmuştu; acı dolu bir çığlıkla tekrar yatağa yığıldı.

Vücuduyla ilgili yanlış giden bir şeyler vardı. Sanki biri ruhunu eski bedeninden söküp yeni bir vücuda yerleştirmiş gibiydi. Hiçbir şey uyuşmuyordu; hiçbir parçası verilen emirleri uygulamıyor ve her tarafı yanlış bir biçimde hareket ediyordu. Beyni karman çorman olmuş gibi hissediyordu ve karnının üzerindeki parmakları kabuslarının kırık kemiklerine dokunuyordu. Büyük ihtimalle yan tarafının üzerine yatmamalıydı ama hareket

etmek canını yakıyordu, aynı hareketsiz kalmak gibi. O yüzden herhangi bir değışikliğı göze alamadan bulunduğı pozisyonda kaldı.

Gözkapaklarının arasındaki ince açıklıktan neredede olduğunu anlamaya çalıştı. Paniğē kapılması gerektiğini gösteren ilk şey pencereydi; ırakların ya da hizmetçilerin koridorlarında gördüğü pencerelerin en az üç katıydı. Gözleri odanın tavanındaki ejderha işlemlerini bulduğunda kırık bedenine anlamsız emirler göndererek yataktan kalkmaya çabaladı.

Ardından boğuk konuşma ve ayak sesleri gelen kapı, çarpılarak açıldı ve içeri, telaş içinde ona doğru yaklaşan iki kişi girdi. Daha yaşlı olan adamı hemen tanıdı; bu Büyüclük Bakanı'ydı. Ama kadın onu şaşırtmıştı. Vhalla kişilerin belirsiz şekillerine gözlerini kırıpıştırarak baktı.

Kendi kulaklarına bile tuhaf gelen bir sesle, "Larel, sen misin?" dedi ve tekrar kusmamak için kendisini zor tuttu. Koyu renk saçlı kadın hızla odadan çıktı. Vhalla yüzünü ekşitti. Kadın, Vhalla'nın bu hale gelmesindeki payından utanmalıydı. Eğer Larel eline kitabı tutuşturmuş olmasaydı prensle hiç tanışmayacaktı.

Bakan sert bir şekilde, "Konuşma," diye buyurdu. Vhalla yapmaması gerektiğini bildiğı halde gözlerini açtı. Adamın elleri kızın alnı ve omuzları arasında dolaşıp duruyordu. Vhalla yapmak istese dahi dokunuşuna karşı koyacak enerji ya da güce sahip değildi.

Bakan onu sırtüstü çevirdi ve Vhalla'nın bedeni acıyla itiraz etti. Çılgık atarak adamı uzaklaştırmaya çalıştı. Bu adam, onun büyüğü dünyası ve bu dünyanın içindeki tüm büyücüler acıdan başka bir şeye sebep olmuyorlardı.

"Vhalla." İsmi adamın ağzından duyunca durdu. "Şu an bana inanman gerek. Sana yardım etmeye çalışıyorum." Bakanın sesi hakkı olduğundan çok daha nazikti.

“Bu sefer kemiklerinin biraz da olsa büyümesi için yatman ve öyle kalman gerekiyor.”

Bu sefer? Vhalla çok şaşkın ve yorgundu; gözlerini kapattı. Uyumak sandığından çok daha kolaydı. Eğer gözlerini kapatıp artık yokmuş gibi davranırsa bunların hepsinden kurtulabilirdi.

“Hayır Vhalla, burada kal.”

“Nasıl...” Ağzından ancak tek bir kelime çıkabilmişti ama adam sormak istediği şeyi anlamış gibi görünüyordu.

“Konuşma demiştim.” Gri gözleriyle soğuk bir bakış attı. “Prens Aldrik uyanışından sonra seni buraya getirdi.”

Başını salladı. *Uyanış mı?*

Vhalla adamın arkasında bir hareket olduğunu duyup tekrar gözlerini açtı. Belli ki hiçbir şekilde utanmamış olan Larel elinde bir kova ve paspasla dönmüştü. Kadın yere saçılmış olan kusmuğu temizlerken utanan Vhalla’ydı.

Bakan Victor, “Larel, mavi şişe,” diye buyurdu. Kadının itaatkâr bir şekilde başıyla onaylayarak odadan çıktı. Vhalla tekrar karanlığa gömülmek için kendisine izin verdi. “Hayır Vhalla, şu an uyanık kalman gerekiyor.” Adam onu omuzlarından hafifçe sarstığında ayak parmaklarına kadar uzanan bir acı hissetti. İsyan edercesine sızlandı. “Vhalla.” Sesi sert ve talepkârdı; sesindeki haşın ton, Vhalla’ya başka bir adamın sesini hatırlattığında tekrar kusası geldi.

Ama işe yaramıştı; Vhalla talebini yerine getirerek gözlerini hafifçe araladı. Görüşü sınırlıydı; adama sessizce şişeyi uzatan kadın büyücüyü görmedi bile. Adam dönüp kolunu Vhalla’nın omuzlarının altına koyarak onu kaldırdı. Vhalla en son oturduğunda olanları düşünerek çılgınca başını salladı. Bu sadece, beyninin kafatasının

içinde acı verici bir şekilde sarsılmasına ve gözlerinin karmasına neden oldu.

Bakan bir eliyle Vhalla'yı tutup diğer eliyle şişeyi kızın ağzına götürürken, "Dur, dur, *dur*," diye emretti. Vhalla şişedeki sıvıyı içmek istemiyordu; uyumak istiyordu. Yine de adamın ısrarları sonucunda boyun eğdi ve hafif bir öksürükle şurup gibi sıvıyı yuttu. Sıvı içinde ateş gibi yayıldı ve bakan şişeyi elinden bırakıp bir şangırtıyla yere düşmesine neden olduktan sonra kızı kucaklarken, Vhalla birinin çığlık attığını duydu. Onu sıkıca sarıp sarımalayan kolların bilincine varana kadar çığlığın kendi ağzından çıktığını fark edemedi.

Acı dolu çığlıklar sonunda hıçkırıklara dönüştüğünde yanma hissi yavaş yavaş geçmiş, bedenini bir gevşeklik ele geçirmişti; kendini tamamen nefret etmek istediği adamın kollarına bırakmıştı. Vhalla tüm terbiyesini unutmuş, adamın göğsünde ağlıyordu. Adamın konuştuğunu hem duyuyor hem de hissediyordu.

"... şu an büyüye çok duyarlı... denedik... seni rahat ettirmeye çalıştık. Ama senin... büyüsel geçişler çok... ve kırıkların... daha fazla... kaldıramazsın." Büyüden nefret ediyordu ve iksir sayesinde zihni yeniden doğru düzgün çalışmaya başladığı sırada bu düşüncesi bir kez daha onaylanmıştı. "Vhalla, sol tarafındaki on iki kaburgadan ikisi kırık ve göğüs kafesinin sağ tarafı tamamen paramparça olmuş. Ellerin dağılmış. Sol omzun kırılmış, sağ ise yerinden çıkmış. Omurlarının hepsi kaymış ve kalçanla bacaklarından biri çatlamış." Vhalla sinirden deliye dönmüş bir şekilde adamın göğsünde kahkaha atmaya başladı.

Nazik bir şekilde, "İyi olacaksın," diye güven verdi. O da deli gibi davranıyordu. "Ama neredeyse hiç büyü kullanmadan, şifacıların iksirleri ve merhemleriyle iyi-

leştirmeye çalıştığımızdan biraz zaman alacak.” Batılı kadın Vhalla’nın yastıklarının daha dik oturabileceği bir konuma getirdikten sonra adam nazik bir şekilde onu yastıklara yaslayıp eline yeşil bir şişe aldı. “Sıradaki bu; canını yakmayacak.”

Kireimsi sıvı onu haklı çıkardı ve çatlak dudaklarından geçtiğinde genel durumunda gözle görülebilen hiçbir değişime neden olmadı.

Kulak tırmalayan bir sesle yumuşak bir şekilde, “Su,” dedi ve adam başıyla onayladı. Başucunda duran kil srahide bir bardağa su doldurdu. Bakan bardağı dudaklarına götürerek birkaç büyük yudum alabilmesi için orada tuttu.

“Seninle tekrar karşılaşmamızın böyle olmasını istemiyordum. İnan bana Vhalla,” derken bardağı başucuna koyup kadından garip görünüşlü üçüncü bir şişe aldı. “Olanlara alışman için sana biraz zaman tanımak istemiştim. Zorlanan insanların katıklarına şahit oldum ve biraz serbest kalmanın sana iyi geleceğini düşündüm. Prensın seninle ilgilenmeye başladığını duyduğumda endişelenecek bir şeyim olmadığına inandım.”

Vhalla acı bir kahkaha attı. Onun yazdıklarından sonra büyünün belki de o kadar korkutucu olmadığını düşünmeye başlamıştı. şu an paramparça olmuş bedenini tutan adamın başından beri asıl güvenmesi gereken kişi olması da ironikti.

“Prens Aldrik şu anki... *durumunla* nasıl ilgileneceğini bilmiyordu,” deyip duraksadı. “O yüzden seni  gün önce bana getirdi.”

Vhalla ağzına bastırılan şişeden aldığı son yudum boğazına takılınca öksürdü. “... gün m?” demeyi başardığında sözcükler ağzından çıkabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Victor başıyla onayladı. “Kurtulup kurtulmayacağın-
dan emin değildim. İkinci sabah seni uyutmak zorunda
kaldık çünkü uyanık tutamayacağımız kadar çok debele-
niyor ve çılgık atıyordun,” diye göreviymişçesine anlattı.
Vhalla’nın kafası o kadar doluydu ki artık daha fazlasını
anlayamıyordu. “Ama uyanışını tekrar tekrar yaşarken
seni uyutmak büyü Kanallarının iyileşmesini engelledi.”

“Uyanış mı?” diye sordu.

“Uyanış bir büyücünün yeteneklerinin ilk kez tam
olarak Dışavurumdur.” Bir süre Vhalla’yı inceledikten
sonra özür diler gibi bir ifadeyle, “Normalde biraz daha
yumuşak olur.” dedi.

Larel elinde dördüncü bir şişeyle geldi ve Vhalla ba-
şını salladı. Büzüşmüş midesinin ve yıpranmış vücu-
dunun daha fazlasını kaldırabileceğini zannetmiyordu.
İksiri getirdikten sonra kadın kovayı ve paspası alarak
odadan çıktı.

Bakan, “Bu şimdilik sonuncu,” diye söz verdiğinde
Vhalla pes etti. Dünya yavaş yavaş dengesini kazanıyor
gibiydi ama Vhalla hâlâ uyanık kalmaktansa uyuması
tercih ederdi. “Çok güzel,” diyerek kızı son yudumu da
almaya teşvik etti. “Şimdi, lütfen bunları midende tutma-
ya çalış; ani hareketler yapma.”

Vhalla başıyla hafifçe onayladı. Halsiz bir şekilde,
“Artık uyuyabilir miyim?” diye sordu.

Adam başını sallayınca inledi. Victor, “Az sonra,” di-
yerek ona güvence verdi. “Denemem gereken bir şey
daha var. Umarım bu kendini daha iyi hissetmeni sağlar.”

Karşı çıkmak için çaresizce başını sallamaktan başka
yapabileceği hiçbir şey olmadığından olay çıkarmadan
kabul etti. Eğer bu insanlar onu öldürmeye çalışıyor ol-
saldı, onu hayatta tutmak için bu kadar çok uğraş ser-
gilemezlerdi.

Victor bir anlığına odadan çıktı. Özenle taşıdığı ahşap bir kutuyla geri döndü. Oturup kutuyu kucağına koyarak kapağını açtı. İçinde farklı renk ve boyutlarda bir sürü taş vardı. Vhalla sorunun gözlerinde mi yoksa doğal olamayacak kadar fazla parıldayan taşlarda mı olduğunu düşündü. Adam bir anlığına düşündükten sonra taşlardan bir tanesini aldı ve Vhalla'nın alnına yerleştirdi. Kendini komik hissedemeyecek kadar yorgundu ve durumu, adama tam anlamıyla güvenmesini gerektiriyordu. Benzer bir taş daha aldı ve karnına koydu.

Vhalla'nın gözleri bir anda açıldı. Dünya tekrar netlik kazanmıştı. Bakışlarını tekrar odaklayabiliyordu ve kulakları güzel bir dinginlik işitiyordu.

"Konuşma," diye hatırlattı, "ama sanırım biraz yardım dokundu." Gözlerini onayladığını gösterecek kadar hareket ettirebildiğini umdu. "Bunları bir süre orada bırakacağım, o yüzden fazla hareket etmemeye çalış. Zaten etmemen gerekiyor." Sanki Vhalla hareket edebilirmiş gibi. "Ve evet, artık uyuyabilirsin."

Vhalla hafifçe iç çekerek gözlerini kapattı ve ona kukacak açan karanlığa kendini bırakmadan önce vücudunun her yerini gevşetmeye çalıştı.

Vhalla tekrar uyandığında geceydi. Odası küçük bir kâse meyve, bir somun ekmek ve yanındaki masada duran bir dizi şişe hariç boştu. Yavaşça oturur pozisyona geçti. Taşlar kaldırılmıştı ama görüşü düzgündü. Dünya hafifçe dönüyordu ama midesindekiler içeride kalmaya devam etti; bu küçük de olsa bir zafer sayılırdı. Vhalla temkinli bir şekilde yemekleri inceledi. Meyve ve ekmek dışarı çıkarken safradan daha çok canını yakardı.

Elini havaya kaldırdığında tenindeki morluk ve çizikleri incelemek için duraksadı. İstemsizce gökcismini en son gördüğü zamanı hatırladığı için ay bile onu tedirgin

ediyordu. Vhalla küçük kırmızı meyvelerden birini aldı ve kucağına götürdü; bu bir çilekti. Hafifçe gülümsedi.

Çok uzun zaman önce annesi evlerinin yakınına çilek fideleri ekmişti. Her sene bu bitkilerin tatlı meyvelerinden birkaç tane yerlerdi. Meyveleri çok sevmelerine rağmen annesi Güz Ateşi'nden öldükten sonra bitkilerle ilgilenecek enerjiyi ne Vhalla ne de babası bulabilmişti. O zamandan beri hiç çilek yememişti. Çıraklara çilek verilse bile Vhalla yemeyi duygusal açıdan kaldırıp kaldırmayacağından emin değildi.

Küçük meyveye bakarken birkaç damla gözyaşı avuçlarına döküldü. Evinden o kadar uzaktaydı ki kendini küçük ve kırık hissetti. Vücudu kendisine zihninin tanıyamayacağı kadar yabancıydı. İçinde bir şey vardı, bilmediği ve istediğini zannetmediği büyü.

Bununla uğraşması gerekmemeliydi. O bir kütüphaneci çırağıydı; önemsiz biri idi, hatta o kadarı bile değildi. Yorgunluk tüm duygularını ele geçirmişti; öfkelenemiyordu bile. Tek isteği yine normal hissetmekti, artık o ne anlama geliyorsa.

Hıçkırığını yutarak meyveden bir ısırık aldı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. O sırada kapının dışından gelen boğuk tartışma seslerini duydu. Âdeta teninin altında görünmez böcekler dolaşıyordu. Seslerden birinin başkasınıninkiyle karıştırılamayacak tınısı, az kalsın meyvenin Vhalla'nın boğazına kaçmasına neden oluyordu.

Kapıya bakarak ne konuştuklarını bilecek zihinsel ve bedensel güce sahip olup olmadığını sorguladı. Kendisini zar zor taşıyan bacaklarla gidip kapıya yaslandı. Kulağını tahtaya yasladığında iki erkek sesini seçebildi.

Bakan, "Aklın neredeydi Aldrik?" diye sordu.

Prens küçümser bir tavırla, "Kendimi sana açıklamak zorunda değilim *bakan*," dedi.

“Onu öldürebilirdin.” Bakan Victor, Vhalla’nın korkularını dile getirmişti.

Prens kendinden son derece emin bir şekilde, “Onu öldüremezdim,” diye sertçe cevapladı.

Vhalla, prensin tatlı dili olduğu söylentisini biliyordu. Ama sesinde özel bir sıkıntı vardı; sanki bakanın bu olasılığı dile getirmiş olması dahi onu gücendirmeye yetmiş gibiydi.

Bakan, “Nereden biliyordun?” diye sordu. “Yazılarındaki büyüğü saymazsak doğru dürüst Dışavurum bile yapmamıştı. Onun Yakınlığını bilmene imkân yoktu.”

“Benim hünerlerimi hafife alıyorsun.” Vhalla, prens odada volta atarken botlarının çıkardığı sesi duyabiliyordu.

Bakan iğneleyici bir şekilde, “Kesinlikle,” dedi. “Sormamın tek nedeni onun hakkında paylaşmayı ihmal ettiğin bir şeyler biliyor olduğuna dair delice bir fikre kapılmam *prens*im.”

Prens Aldrik, “Victor,” diyerek dramatik bir tavırla iç çekti. “Sence kendimi onun gibi sıradan bir kişiyle uğraşacak kadar aşağılar mıyım?”

Bakan, “Ona notlar yazmakla uğraştın,” diye belirtti.

Vhalla bunu daha önce hiç düşünmemişti ama veliaht prensin bir çırağa notlar göndermesi gerçekten de tuhaftı.

“Neredeyse yüz elli yıldır ortaya çıkan ilk Rüzgârgüdücü. Elbette uğraşacaktım.” Ses tonunda soğuk ve çıkarıcı bir tutumun izleri vardı.

Bakan soğuk bir tavırla, “Peki, bir daha Dışavuran yeni bir büyücü geldiğinde kesinlikle Yakınlıkları çözmedeki gizemli yeteneğini kullanmak üzere yardımına başvuracağım,” dedi. Prens bakanla bu tartışmaya devam etmeyeceğini gösteren uzun bir sessizlik oldu. “Sonuçta o bir Rüzgârgüdücü. Ben de bunu teyit ettim.”

“Sarayın kulesinden düşüp de hayatta kaldıktan sonra yine de bunu teyit etmek ihtiyacı mı duydu?”

Vhalla, Prens Aldrik’in bunları söylerken gözlerini yuvarladığını tahmin edebiliyordu.

Bakan prensin iğnelemesini umursamadan, “Üzerinde kristalleri kullandım,” diye devam etti.

“Ne yaptın?”

Vhalla’nın Prens Aldrik’in sesinde duyduğu şey endişe miydi? Bakan Victor’un alnına ve karnına koyduğu parıltılı taşları hatırladı. Onlar kristaller miydi? Onlar Kristal Mağaralar’daki bozulmaya neden olan kristallerle aynı olamazlardı. Vhalla’ya zarar vermemişlerdi; onu iyileştirmişlerdi.

“İmparator’a söylemeliyiz.” Bakan Victor prensin yorumlarını duymazdan gelmeye alışık görünüyordu. “Bilmek isteyecektir. Onu savaşta kullanabilir.”

Vhalla’nın kalp atışları hızlandı. Onun savaşa katılmasının düşüncesi dahi saçmaydı. Oyun oynarken ya da spor yaparken dahi hiçbir insana zarar vermemişti.

“Hayır.” Prens sanki Vhalla’nın yaşadığı kaygıyı hissetmiş gibi bakanın fikrini kestirip attı. “Babamla ben başa çıkarım Victor. İmparator’a kız hakkında tek kelime dahi ettiğini duymak istemiyorum.”

Bakan, “Peki, o zaman,” diyerek iç çekti. “Aldrik, geçmişimiz düşünüldüğünde kız için büyük planının ne olduğu konusunda tahmin yürütebilirim. Ben de hatırlıyorum; okuduklarımızı, öğrendiklerimizi...”

Prens tehdit edercesine, “Victor,” diye homurdandı.

Bakan prensin ses tonunu umursamadan, “Onun gibi biri olmasını dilediğimizi hatırlıyorum,” diyerek devam etti. *Bu insanlar ondan ne istiyordu?* “Benzer düşüncelerin benim de aklımdan geçmediğini söyleyemem. Ama önce eğitim alması gerekiyor. İhtiyacımız olan...”

Prens Aldrik sert bir şekilde, "Onun hakkında senin endişelenmene gerek yok," dedi. "Eğitimini ben denetleyeceğim."

Vhalla kendine nefes almayı hatırlatarak alnını kapıya dayadı. Yakın gelecekte prensten kaçabilecekmiş gibi görünmüyordu.

"Rehberi Larel olacak ve bana rapor verecek. Mesafenin koruduğun için teşekkür ederim bakan."

Vhalla'nın kalp atışları hızlanıyordu ve adrenalin ağrılarını bastırmıştı. Prens onun Yakınlığını nasıl bilebilmişti? Prens egemenliği altındaki bütün büyücüler arasından neden evcil hayvanı yapmak için onu seçmişti? Vhalla'nın yüzü acıyla büzüştü. Defedilmeliydi; bunun hâlâ bir seçenek olduğuna emindi.

"Şimdi izinle onu görmek istiyorum." Prensın ayak sesleri kapıya yaklaştı.

"Prensım, lütfen izin ver de dinlensin." Vhalla'nın Büyücülük Bakanı ile ilgili düşünceleri gittikçe daha da olumlu oluyordu.

Ama prens bir şey istediğinde onu hiçbir şey durdurmazdı; Vhalla kapıdan geriye doğru bir adım atıp çılgına dönmüşçesine çevresine baktı. Bir kez daha bu odanın kendisini ne kadar kapana kısılmış hissettirdiğini hatırladı. Kapı açıldığında yatağa varmayı henüz başaramamıştı.

Koyu renk gözler onunkilerle buluştuğunda, Vhalla bakışlara içinde kopan endişe ve korku fırtınaları yüzünden tereddütlü bir şekilde karşılık verdi. Konuşmalarını dinlediğini fark edebilir miydi? Prensın böyle bir şeyi hoş karşılayacağını hiç zannetmiyordu.

"Uyanmışsın." Kelime ağzından nefes verircesine çıkarken bakışları rahatlamış gibi yumuşamıştı. Gerçi Vhalla yanıldığına emindi.

“Uyandım.” Başıyla da onaylarken artık sesi kendisine yabancı gelmiyordu.

Prens yumuşak bir tavırla, “Buna sevindim,” dedi.

Vhalla ne kadar cüretkârca bir tavır olduğunu umursamaksızın ona çattı. “Se-sevindin mi?” Uzun boylu siyah giysiler giymiş adama dik dik bakarken öfkesi kekeleymesine neden oluyordu.

“Sevindim Vhalla...”

Prens ona doğru bir adım attığında Vhalla geriye kaçtı.

“Hayır,” diyerek kafasını salladı. “Hayır, yanıma yaklaşma. Bir daha asla yanıma yaklaşma.”

Vhalla’nın sesi daha önce hiç olmadığı kadar sertti. Onun prens olmasını da, bakanın onları izliyor olmasını da umursamıyordu.

Prens gülümsemeye başlama küstahlığını göstererek, “Vhalla,” dedi. Adam onun kim olduğunu zannediyordu; cahil bir çocuk mu? “Şu an sinirlenme zamanı değil; bunu kutlamamız gerekiyor.”

“Beni... bir... çatıdan... aşağıya... attın.” Vhalla çatı yerine kullanabileceği daha etkili bir kelime olmasını diledi çünkü bu kelime, olayın önemini yansıtmaya yetmiyor gibiydi.

Prens güldü.

Vhalla daha önce hiç kimseye vurmamıştı ama bu adam aranıyordu.

“İyisin. Ne kadar da hızla iyileşiyorsun, gördün mü? Yakında iyiden de öte olacaksın. Hatta seni bizzat ben eğiteceğim.” Vhalla’ya büyük bir onur bahşediymiş gibi açıkça gülümsedi.

Ama Vhalla gülümsemedi. Bir adım daha uzaklaştı ama dünya birdenbire dengesizleşince yalpaladı. Çok uzun süre ayakta kalmıştı.

Prens Aldrik anında yanına geldi ve kollarından tutarak onu destekledi. Tok sesi, "Şu saçmalığı kes," derken anlayışlıydı. "Ayakta durmaman gerektiğini biliyorsun. Seni yatağa yatırmama izin ver." Prens bu beklenmedik nezaketi Vhalla'nın içinde çığlık atma isteği oluşturdu.

"Bana dokunma," diye fısıldadı.

"Vhalla..." Yüzündeki yumuşak ifade sertleşmeye başlamıştı.

"Bana. Dokunma!" diye bağırıp prensin ellerini itti ve bir adım geriye kaçtı. Tökezledi; başı dönse de ayakları öfkenin verdiği güçle yere basıyordu. "Beni bir çatıdan aşağıya attın!" Sesi kulak tırmalayacak kadar incelmışti. "Bana söylemedin! Beni uyarmadın!"

"Eğer seni uyarsaydım işe yaramazdı. Eğer seni uyar-saydım başaramazdın." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Elbette başaramazdım!" Kollarını savurdu ve yine tehlikeli bir biçimde yalpaladı ama dengesini kazanmayı başardı. "Sana öğretmenim olman için güvendim! Başka kimseye güvenmiyordum ama prensim olduğun için sana güvendim! Güvenmemi söylediğin için sana güvendim!" Dudaklarından dökülen itiraf boğazının düğümlenmesine neden oldu. Prens gözleri karanlık bir bakışla dolmadan önce şaşkınlıkla açılır gibi olmuştu ama Vhalla bunun kendi hayal gücü olabileceğini düşünüyordu.

"Ve güvenini boşa çıkarmadım; içinde olan yüce bir şeyi uyandırdım." Sesi soğuklaşmıştı.

"Ben bunu istemedim." Morluklar ve kırıklarla kaplı bedenine baktı.

Prens, "Sen bunu istedin!" diye azarladı.

"Prens, lütfen, bu..." Bakan gözlerinin önünde olan konuşmaya müdahale ederek kapıdan içeriye doğru bir adım attı.

"Ben bunu istemedim! Ne istediğimi bilmiyorum ama

istediğim bu değildi!" Öfkesi gözlerinin dolmasını engelledi ve tam o anda prensin onu ağlarken görmeyeceğine dair kendi kendisine yemin etti. "Kafam karman çorman. Her yanımlı kırık..."

Prens Aldrik, "İyileşeceksin; eskisinden de iyi olacaksın," diyerek güvence vermeye çalıştı.

Vhalla, "Daha önce de iyiydim," diye itiraz etti.

"Sıkıcıydın. Sıkıcıdan da öteydin. Sıradandın ve bundan memnundun. Sana yücelik fırsatı sundum." Sertçe Vhalla'ya baktı.

"Ya Rüzgârgüdücü olmasaydım; o zaman ne olacaktı?" Sözleri üzerine odaya bir sessizlik çöktü.

"Böyle anlamsız bir soruyu cevaplamayacağım." Prens soruyu geçiştirdi.

"Benimle oyun oynamayı bırak," dedi tane tane konuşmaya çalışarak. "Ne olacaktı?" diye sorusunu tekrarladı.

Prens uzun bir an boyunca gözlerini dikerek ona baktı. "Eğer durum farklı olsaydı ve sen bir Rüzgârgüdücü olmasaydın, o zaman düşüş ölümüne sebep olurdu." Prens Aldrik bu fikir daha önce aklına gelmiş de önemsememiş gibi bir ifadeyle omuz silkti.

"Seni şerefsiz." Kelimeler Vhalla'nın ağzından düşüncesine fırsat kalmadan çıkmıştı fakat söylediği için neredeyse hiç pişmanlık duymuyordu.

Prens Aldrik, "Ne dedin sen?" diye hırladı.

Benzer şekilde alaycı bir hırlamayla, "Siz, prensim," dedi. "Bencil, egoist, kendini beğenmiş, dar görüşlü, kibirli, kendinden başka kimseye değer vermeyen," sinirlerinin artık tepesine çıktığını hissediyordu, "şımarık bir şerefsizsiniz!" diye bağırды.

Tam o sırada yanlarındaki pencere kırıldı ve oda, cam parçalarını etrafa savuran şiddetli bir rüzgârla doldu.

Vhalla bakanın rüzgârdan korunmaya çalıştığını ne-redeyse fark etmedi bile. Prens rüzgârı kesip onu cam parçalarından koruyan ince bir alev duvarının ardında hareketsiz durmuş ve karanlık bakışlarını ona dikmişti.

“Sakinleş,” diye gürledi.

Vhalla, “Artık bana ne yapacağımı söyleyemezsin!” diye bağırdı.

“Sana ne istersem söylerim. Ben senin prensinim!” diye bağırdı ve onu koruyan ateş duvar dışarıya doğru kıvrıldı.

Vhalla kendisini alevlerden koruyabilmek için kol-larını kaldırdı. Avuçlarını ve yüzünü sıyırıp geçen ateş onu ısıtmaktan öteye gitmese de dikkatini dağıtmıştı. Rüzgârın durulmasıyla Vhalla tüm enerjisi tükenmiş bi-çimde yere yığıldı.

Prens yüzünde tüm duyularını gizleyen taş bir mas-keyle yargılayıcı bakışlarını ona indirdi. Tane tane, “Ora-da kal,” dedi. “Ait olduğun gibi yerde kal. Kanatlar verip uçma fırsatı tanıdığım halde hâlâ toprakta oturmakta ısrar eden zavallı küçük bir solucandan başka bir şey de-ğilsin.”

Bakan sert bir şekilde, “Prensım,” dedi ama prens duymazdan geldi.

Prens Aldrik, “Seni seçtim ve sen bunu elinin tersiyle ittin,” diye hırladı.

Vhalla bakışlarını ona dikti. Karşılaşmayı beklediği prens buydu. Gizemli ve aydın hayalet ya da odaya ilk girdiğindeki tuhaf şekilde kibar adam kesinlikle değildi.

“O yüzden burada, mutlulukla tercih ettiğin pisliğin içinde kal.”

Hışım la odadan çıktı. Vhalla’nın yüzü yanıyordu. Zorla yutkund u. Bakan rahatsız bir şekilde etrafında do-laşıyordu.

“Lütfen çık,” diye fısıldadı. Bakan onu dinlemeyerek yanına diz çöktü. Vhalla pencereden gelen cam kırıklarına bakarak, “Yapma,” dedi. “Sadece... git.” Ona emir vermeye hiç hakkı yoktu ama bunu umursayacak hali kalmamıştı.

Bakan yumuşak bir sesle, “Vhalla,” dedi.

Ses tonu Vhalla’nın hissettikleri için fazla kibardı. Tek istediği bakanın da ona bağırdıktan sonra çekip gitmesiydi. Ya da onu camdan aşağıya atıp prensin başlattığı işi bitirmesiydi.

“Git,” dedi. Adam kaldı. “Git dedim sana!”

Sonunda bakan duyulur bir biçimde iç çekerek ayağa kalktı ve gitti.

Vhalla onun kapıdan uzaklaşan ayak seslerini duymadı. Kendisi cam kırıklarının arasına yığılmış bir halde, içinde hiçbir şey kalmayıp karanlık tekrar onun sarmalayana kadar hıçkırarak ağlarken, onun hemen dışarıda durduğunu biliyordu.

VHALLA PARMAKLARINI OYNATTI. Üzerinde uykusunu bölmeye kararlı bir böcek vardı. Uzaklaşmayı reddedince Vhalla parmaklarını diğer tarafa doğru oynattı ama böcek sinir edici bir biçimde elini takip ediyordu. Neredeyse tamamen uyanık bir şekilde geri çekilmeye çalışırken başucundan kısa bir şşşt sesi geldi.

Gözlerini açtığı anda tekrar yatakta olduğunu fark etti. Onu yerden kaldırıp yumuşak yastıklarla battaniyelerin arasına taşımış olmaları Vhalla'yı rahatsız etmişti. Geceyi yerde geçirmeyi tercih ederdi. Prens yüzüne karşı söylediği şeyleri hatırlayarak inledi.

Yakından, "Acıyor mu?" diye ürkek bir fısıltı geldi.

Vhalla arkasını döndü. Konuşan Batılı kadın Larel'di. Vhalla'nın kolundaki sargıları değiştiriyordu.

"Umurunda mı ki?" Vhalla prensin söylediklerini hatırlamıştı. Larel onu gözetleyip prene rapor verecekti. Karşısındaki Batılı, düşmanla ortaklık ediyordu.

Larel rahatlıkla, "Hem de çok umurumda," diye yanıtladı. "Acıyor mu?"

Vhalla onun sorusunu duymazdan gelerek, "Neden?" diye devam etti. Her yanı acıyordu. Ama ne kadarının fiziksel ne kadarının duygusal olduğundan emin değildi.

"Çünkü sen benim çömezim olacaksın." Büyücü kadının yoğun Batılı aksana sahip, tekdüze bir konuşması vardı.

"Senin çömezim olmak istemiyorum." Vhalla çocukça bir itirazla bakışlarını kaçırdı.

Kadın kaygısızca, "Peki o zaman," dedi. "İyileştiğinde bunu değiştirebiliriz."

"Ne?" Yavaşça başını tekrar koyu saçlı kadına doğru çevirdi. Bu hareket omuzlarında yoğun bir ağrıya neden olmuştu.

Larel, "İyileştiğinde Kule'deki diğer kişilerle tanışacaksın," diye açıkladı. "Benim sana rehberlik etmemi istemiyorsan, rehberin olarak birlikteyken kendini daha rahat hissedeceğin birini seçebilirsin."

Vhalla tenindeki morluklara ve çiziklere baktı. Doğruydı; darmadağın olmuştu. Sargıların altındaki kırmızı, sarı, mor ve mavi renklerdeki derisi garip bir gökkuşağını andırıyordu. Yaraları o kadar yoğunlu ki teninin normal renk tonunu göremiyordu.

Vhalla sonunda, "Bunu her gece mi yaptın?" diye sordu. Kadının eli çok hafifti.

"Neredeyse." Sanki hiç önemli değilmiş gibi söylemişti.

Vhalla kendine rağmen geri adım atmıştı. Kendi kendine, *bu büyücü kadını umursamıyorsun*, dedi. Yine de birinin onun kirlenmiş giysilerini değiştirip ihtiyaçlarını karşılaması fikri onu utandırmıştı.

Vhalla, "Sana yük olduğum için üzgünüm," diye fı

sıldadı. Şu âna kadar büyü, onu sadece daha aciz duruma getirmişti. Hafif bir esinti pencereye bakmasına neden oldu; cam tamir edilmemişti ve gece havasında kış ayazının kokusu vardı. Yaz bitmişti ve sonbahar gelmek üzereydi.

“Prens Aldrik tamir etmememizi söyledi.” Larel’in gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Vhalla ismi duyunca irkildi. “Üşüdün mü? Sana bir battaniye daha getirebilirim.”

“İyiyim.” Vhalla *üşüyordu*; hep üşürdü. Ama gururu, daha fazla yük olmasına izin vermeyecekti. “Sanırım hayatımı elinden geldiğince rahatsız edici yapmaya çalışacak.”

Larel, “Eğer prens seni rahatsız etmek isteseydi bunu yapabilirdi ve inan bana, camı değiştirmemekten daha fazlasını yapardı,” dedi.

Vhalla inanmak istemese de bu doğruydı. İnanmak, kadının haklı olduğu anlamına gelirdi. Vhalla’nın şu an yatakta ve tedavi görmeye devam ediyor olduğu gerçeği, söylediklerine rağmen prensin onu rahatsız etmeye çalışmadığını gösteriyordu.

Vhalla cüretkâr bir şekilde, “Prensle aranızda nasıl bir ilişki var?” diye sordu. Prens bu kadını onun rehberi olarak atamıştı. Onun notlarını içine koyduğu kitabı Vhalla’ya veren Larel’di.

Vhalla’nın altın halkalı ela gözleri, kadının koyu gözleriyle buluştu. Vhalla kötü bir yalancı olabilirdi ama bu, başkalarının yalan söylediğini anlayamayacağı anlamına gelmezdi.

Larel konuşmaya başladığında sesinde herhangi bir tereddüt ya da korku yoktu. Rahat bir şekilde, “Kule’de birlikte ıraklık yaptık,” diyerek Vhalla’nın tenine merhem sürmeye devam etti.

“Prens bir çırak mıydı?” Vhalla gözlerini kırıştırdı. Hanedan  yelerinin çırak olacaklarını hiç düşünmemişti.

“Başka nasıl öğrenebilirdi ki?” Larel hafifçe sırttı. “Nasıl biri gibi göründüğünü biliyorum. Ama aslında kötü biri değildir; normalde öyledir yani ve bizim gibilere karşı neredeyse hiç kötü davranmaz.”

Vhalla tereddütlü bir şekilde, “Bizim gibiler mi?” diye tekrarladı.

“Büyücüler.” Koyu renk kak llerini alnından çekerek yukarı baktı.

Vhalla, *elbette* diye düşündü. Kendisi de onlardan biriydi ve artık bunu reddedemezdi. Düşüşün onu öldürmesi gerekiyordu ve eğeri onu kurtaran prens değilse başka bir şeydi.

Larel düşünceli bir şekilde, “Sıradanlar, genelde büyülü insanlardan korkarlar. Sen bile bizden korkuyordun,” dedi.

Vhalla’nın tek yapabildiğiyi şey başıyla onaylamaktı. Kadının onun korkusundan bahsederken geçmiş zaman kullanmasından dolayı fikir ayrılığiyi yaşıyordu. Gerçi Vhalla tam olarak o anda korku hissetmiyordu. Kendini  zg n hissediyordu. İçindeki bir şey değışmişti. Anlatmaya çalışsa dahi ne Roan ne Sareem ne de Mohned Usta onun anlayabilirdi.

Larel, “Prens bunu biliyor,” diye devam etti. “Ne kadar zor olduğ nı birçok kişiden iyi biliyor. Hak ettiğinden çok daha fazlasıyla uğraştı.”

Vhalla, “Onun için  z lmem mi gerekiyor?” diyerek çıkıştı; istediğinden çok daha kin dolu davranmıştı.

Larel kafasını kaldırdı ve uzun bir süre boyunca tuhaf bir şekilde Vhalla’ya baktı. “Evet.” İşine döndüğünde Vhalla ağızının açık kaldığını fark etti. Larel kısık bir sesle, “Ve onun da sana yaşattıklarından dolayı  zg n

olması gerek," diye ekledi. "Uyanışlar korkutucu olabilir ama can yakmamaları gerekir, en azından bu kadar çok. Sanırım kendisini senin olduğun şeyin vaadine fazlaca kaptırdı."

"Neyim ben?" Vhalla kulak misafiri olduğu beklenmedik konuşmayı hatırlayarak düşüncelere daldı. "Rüzgârgüdücü olmamdan mı bahsediyorsun?"

Larel başıyla onayladı. "Anladığımı sanmıyorum Vhalla. Sen, nesillerdir ortaya çıkan ilk Rüzgârgüdücüsün. Teröristlerin çoğu, Doğu'nun büyüsel açıdan kurduğunu varsayacak kadar ileri gitti. Kanal ile bu kadar uzun süredir bağlanan hiç kimse olmadığı için Rüzgârgüdücülerin güç kaynağının yok edildiğini düşünecek kadar." Larel bir şişe merhem aldı ve Vhalla'nın açık yaralarına sürmeye başladı. "Ama sen insanların yüzyılı aşkın bir süredir söyledikleri her şeye karşı kelimenin tam anlamıyla uçuyorsun."

Vhalla kendisini özel hissetmek istiyordu. Önemli hissetmek istiyordu. Özellikle de veliaht prens için önemli ve özel biri olduğunu hissetmek istiyordu. Ama kendisini sadece bir araç gibi hissediyordu.

Larel merhemi oldukça derin bir yaraya sürdüğünde kafasındaki zarar verici düşünceler zinciri kırıldı.

"Üzgünüm, seni uyarmalıydım." Kadın işine devam etti.

Vhalla, "Bunu yapmak zorunda kaldığın için ben üzgünüm," diye yanıtladı. Büyücüler arasında Vhalla'ya en az yanlış yapan kişi Larel'di ve sanki herkesin hatasını o toparlıyormuş gibiydi.

"Önemli değil." Temiz sargıları yapmadan önce birkaç yaranın üzerine kumaş parçası bastırdı. "Evet, beni akranlarımla Uyanmış çırağlarının onları uğraştırdığından daha çok uğraştırıyorsun. Ama bence senin hikâyen

daha şimdiden bir çoğumuzun umabileceğinden çok daha derin.”

Gülümsemek için duraksadı ve Vhalla kadının yüz hatlarını görünce kalakaldı. Gülümsediği zaman nefes kesici bir hale bürünüyordu. Düz siyah saçları samimi çehresini mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu. Kahverengi gözleri neredeyse siyah zannedilebilecek kadar koyuydu; bu gözler ona başka bir Batılının gözlerini hatırlatmadan önce Vhalla bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

“Peki şimdi ne olacak?” Bu doğal bir soru gibi gelmişti. Vhalla’nın artık mantıklı davranması gerekiyordu. Uzun zamandır duygularının onu fazlasıyla kontrol etmesine izin vermişti ve bir yere varamamıştı.

“Uyanıştan sonra sadece iki seçeneğin var. Güçlerin Dışavurmaya devam edecek. Taze güçlerinin duygularından ne kadar etkilediğine şahit oldun.” Vhalla olan bitenin ilk kez gerçek anlamda farkına vararak pencereye baktı. “O yüzden ya güçlerini kontrol etmeyi öğrenmek için Kule’ye katılman ya da Defedilmen gerekiyor. Aslında bunu söylememem lazım ama bakan sana siyah bir cübbe önermeyi düşünüyor.”

Vhalla en derinlerinde hissettiği ev hasretiyle, “Ama ben bir kütüphaneci çırağıyım,” dedi buruk bir şekilde.

“Durumlar değişir.” Kadın omuzlarını silktilti. “Ama bu senin seçimin olacak. Bakan senin kararına saygı duyacak.”

Vhalla, “Bu konuda şüphelerim var,” diye mırıldandı. “Ya Defedilmeyi seçersem?”

Bir büyücünün Kanallarının tikanıp büyüünün alınması süreci hakkında okumuştı. Tam olarak anlamasa da kütüphanedeki kitapta anlatılan kadar acı verici bir şey gibi görünmüyordu. Şu anda yaşadığı ıstıraptan daha acı verici olamazdı herhalde.

“Bu kararını tekrar değerlendirmeni öneririm.” Vhalla kadına ters ters baktığında Larel, “Ama bunun senin kararın olması gerektiğine inanıyorum,” diye ekledi. Larel geriye yaslandı ve kullandığı malzemeleri düzenledi.

Vhalla boş boş pencereden dışarıya bakarken, yıldızların ona ne yapması gerektiğini söylemesini diliyordu.

Larel, Vhalla’nın ismi duyunca gözle görülür bir şekilde irkildiğini fark ederek nazik bir şekilde, “Prens Aldrik,” diye başladı. “Bana çok zeki olduğunu söyledi. Bir çıraftan beklenmeyecek kadar akıllıymışsın.”

Vhalla soğuk bir şekilde, “Bu tam da onun söyleyeceği bir şey, hakaret içine gizlenmiş bir iltifat,” dedi.

Larel, “Bunu gerçekten inanarak söylüyor,” diye güvence verdi. “Ben de bunun doğru olduğuna inanıyorum.” Kadın ayağa kalkarken Vhalla kararsız bir şekilde ona baktı. “Bu kararı zekânı kullanmadan verme. Eğer soruların varsa bana ya da herhangi bir büyücüye sorabilirsin.”

Vhalla kadına bakarken içinde bir suçluluk duygusu filizlendi. Kadın ona nazik davranmıştı. Vhalla, “Teşekkürler,” diye mırıldandı. Ciddi bir şekilde, “Eğer senin yardımların olmasa şu an olduğum kadar iyi bir durumda olamazdım,” diye ekledi.

Larel şükranlarını, “Önemli değil,” diyerek kabul etti. “Şimdi dinlen. Kule’de kendini daha iyi hissettiğin zaman kullanabileceğin bir kütüphane var.”

Kadın, kütüphaneden bahsedildiğinde Vhalla’nın yüzünde oluşan ifadeye bakarak gülümsedi. Başka herhangi bir şey söylemeden odadan çıktı. Vhalla hafifçe iç çekerek yastıklarını düzeltti ve geriye yaslandı.

Ne kadar istese de Larel’e karşı öfke besleyemiyordu. Kadın ona karşı çok kibar davranmıştı. Ayrıca bu konuları açık ve dürüst bir şekilde konuşabileceği birinin

olması güzeldi. Vhalla'nın anlayabildiği kadarıyla Batılı, ne Victor'un ne de prensin emirlerini körü körüne yerine getiriyordu.

Her ne kadar Vhalla onları düşünmek istemese de Larel'in sözleri kafasına kazınmıştı. Karşısındaki dünyaya zekâsı çerçevesinden bakmalıydı. Vhalla bunun sonuçlarına dair endişe taşıyordu. Tekrar iç çekerek yaralı vücudunun gevşemesine ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. Hayatını değiştirecek kararları sabah verebilirdi.

Ama sabah geçip gittiğinde Vhalla hâlâ herhangi bir konuda ne hissettiğine dair bir karar verebilmiş değildi. Acısıyla birlikte duruma duyduğu öfke de azalmıştı. Hâlâ prens konusunda hassastı fakat artık bir şeylere vurma ihtiyacı duymuyordu. Öğle yemeği saatine yakın Vhalla, artık günlerdir içinde bulunduğu odadan çıkma vaktinin geldiğine karar vermişti.

Ayağa kalktığında başı dönmedi. Tüm vücudunda olan ağrı dışında canı yanmıyordu. Küçük alanda daire çizerek hareket etti ve midesinin kalkmamasını bir başarı olarak gördü. Derin bir nefes alarak kapıyı açıp diğer odaya girdi.

Vhalla odanın boş olmasına şaşırdı. Larel, bakan ve özellikle de prensin burada olmamasına sevinmişti. Larel'in kütüphane hakkında söylediklerini hatırlayarak ikinci kapıya doğru ilerledi.

Koridoru inceledi. Sol tarafı yukarıya doğru eğimliydi, sağ taraf ise aşağıya. İçlerinde alev olan ampuller sık aralıklarla koridor boyunca yerleştirilmişti ve ortama sıcak bir ışıltı sağıyorlardı. Duvar boyunca farklı aralıklarla yerleştirilmiş heykellere baktı.

Hepsi birer sanat eseriydi.

İşlemeli taşı detaylı bir şekilde inceledi. Çırakların ve hizmetçilerin koridorlarında sanat eserleri sergilenmi-

yordu. Burada bakan dışında başka soylu meclis üyeleri de mi vardı?

Kabartmalar, Vhalla'nın çocukluğundan beri bildiği hikâyeleri konu ediyordu. Çoğu dini hikâyelerdi ve Baba'dan bahsediyorlardı. Vhalla, bir ejderhanın başını tutarak ona zorla kendi kuyruğunu yediren adamı, yani ayın ortaya çıkışının tasvirini gördü. Baba, sevgilisinin dünyasını öte diyarların karmaşalarına karşı koruyordu.

Vhalla içgüdüsel olarak yukarıya baktı ama yükseklikle olan en son deneyimini hatırladığında aşağıya doğru yöneldi. Burası haftalar önce bakanla birlikte yürüdüğü koridordur. Demir kollu kapıların üst tarafları kavisliydi ve hepsinin tepesinde birer metal plaka asılıydı. Bazı plakalarda isimler yazıyordu; diğerlerinde ise Vhalla'nın anlamadığı semboller vardı.

Arada sırada koridor çatallanıp genel kullanım alanları, çalışma sahaları gibi yerlere çıkıyordu. Karşılaştığı birkaç kişi nazik bir şekilde onu selamlayarak yollarına devam etti. Kimse üzerinde beyaz geceliği olan, her tarafı sargılı bir kızı tuhaf bulmamıştı.

Havada bir koku vardı. Koku, Vhalla'nın burnunu kaşındırarak onu daha da ilerlemeye teşvik etti. Başta ne olduğunu anlayamamıştı ama hızlandığında koku da yoğunlaştı. Vhalla kokuyu tanıdığında gülümsedi. Bu, tozlu deri ve parşömen kokusuydu. Döndüğünde Kule'nin kütüphanesi olan merkezi, yuvarlak odayı gördü.

Kule yuvarlak ve genişti; bu kütüphane de oldukça büyük sayılırdı. Ama İmparatorluk Kütüphanesi'nin sadece iki buçuk kanadı büyüklüğündeydi. Yine de burası, Vhalla'yı şu âna kadar hiçbir şeyin başaramadığı kadar rahatlatmıştı. Vhalla'dan daha büyük görünmeyen sarışın bir oğlan kitapları raflara geri koymakla uğraşıyordu; içeriye giren Vhalla'ya bir bakış attı.

Sırıtarak, "Aa! Hoş geldin!" deyip onu karşılamak için aceleyle gelirken neredeyse elindeki kitapları düşürüyordu.

Vhalla kendini sosyalleşecek gibi hissedip hissetmediğinden emin değildi ama o da kibarca gülümseyip oğlanın elini sıktı. Cübbesi yakasızdı ve kolları Larel'in cübbesinden daha uzundu; neredeyse dirseklerine geliyordu. Dalgalı saçları dağınık bir şekilde kesildiği için saçma görünüyordu. O saçlar ve çocuğun yüzündeki sersem sırtış, Vhalla'nın omuzlarındaki gerginliğin azalmasını sağladı.

"Merhaba," diye cevap verdi.

"Sen yeni Uyanış yaşayan kişi olmalısın."

Vhalla başıyla onayladı. Eğer herkes onun kim olduğunu duyduysa, koridorda karşılaştığı insanların onun durumuna şaşırılmaları normaldi.

"Eminim bir sürü sorun vardır. Bir şey bulmana yardımcı olmamı istersen lütfen söyle. Adım Fritzangle ama çok uzun olduğu için herkes bana Fritz der. Ne istersen çekinmeden sor, tamam mı?" Tekrar sırttı. Hâlâ Vhalla'nın elini sıktığının farkına varıp kahkaha atarak bıraktı.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Fritz. Ben Vhalla." Gülümsedi. Fritz şu âna kadar karşılaştığı normal kütüphanecilerden daha enerjikti. "Bu kütüphanenin ustası sen misin?"

"Kütüphane ustası mı? Hayır. Aslında bu kütüphanenin bir ustası yok. Sanırım resmi koleksiyoncu görevini bakan üstleniyor. Kütüphaneler için koleksiyoncu denir mi? Her neyse, kütüphaneye ben göz kulak oluyorum, eğer sorduğun buysa. Sanırım başka kimse bununla uğraşmak istemedi."

Vhalla kıkırdamasını bastırdı; haftalardır ilk kez gülüyordu ve bu tüm bedeninin hafiflemesini sağlamıştı.

“Kule’de bir kütüphane olduğunu hiç bilmiyordum.” Tüm kitaplara göz gezdirdi.

“Bu çok normal. Yani burası özel bir kütüphane. Harika bazı eserler var; asıl nüshalar. İmparatorluk Arşivleri’yle yarışacağı söyleniyor.” Çocuk bunu sanki önemsiz bir şeymiş gibi söylemişti ama Vhalla’nın neredeyse ağzının suları akacaktı.

“Görmek ister misin? Nasılsa yakında sen de siyah cübbeli olacaksın, değil mi?” Elinden tutarak onu kütüphanenin derinliklerine götürdü. “Henüz siyah cübben yok ama eminim iyileştiğinde seni üyeliğe kabul edecekler ve burası senin de evin olacak.”

Vhalla durdu; oğlan da gelmediğini fark edince ona döndü.

“Ben siyah cübbeli değilim.” Ayaklarına bakarak kafasını salladı. “Gitmeliyim.”

Oğlan, “Bekle,” diyerek onu durdurdu. “Önemli değil. Yani demek istediğim sonuçta buradasın. Yine de görmek ister misin?”

Dönüp oğlana bakarak, “Sorun olmaz mı?” diye sordu. Burası büyücülerin kütüphanesi olsa da Vhalla asla kitapları reddedemezdi.

“Olmaz, gel haydi.” Tekrar gülümsedi.

Tekrar elinden tutarak onu arka taraftaki uzun bir pencerenin yanında duran masaya götürdü. Vhalla ellerini cama dayayıp dışarıya bakarak kütüphanenin sarayın neresinde olduğunu anlamaya çalıştı. Büyücüler Kulesi’nin zeminde bir yerlerde kendine ait bir girişi olduğunu biliyordu ama Kule sarayın bir parçası olarak yükseldiği için onca yapının ve konutun arasında tam yerini algılamak güçtü.

Raflardan kitap seçerken, “Eee, nedin sen?” diye sordu. “Alevtaşıyıcı mı? Suakıtıcı mı? Yerkırıcı mı?”

Arkasını dönmeden, “Rüzgârgüdücüyüm,” dedi. Artık bunu söylemek kolaylaşmıştı fakat Vhalla bundan hoşnut değildi. Yine de bu durum ona tahmin ettiği kadar rahatsızlık vermiyordu.

“Nesin, nedin?” Oğlan ona doğru yürüdü. “Özür dilerim, seni duyamadım sanırım. Tekrarlar mısın?”

Oğlana bakarak, “Rüzgârgüdücüyüm,” diye tekrarladı.

Oğlan ellerini pencerenin pervazına dayayıp derin bir nefes aldı. “Emin misin? Uyanış insanın beynini biraz bulandırabiliyor ve şey, bazen bir şeyleri yanlış duyabiliyorsun. Nasıl olduğunu bilirsin.” Fritz inanmaz gözlerle ona bakmaya devam etti.

Vhalla böyle aptalca konuşup da kitaplarla tekrar buluşma ânını mahvettiği için biraz sinir olmuş şekilde oğlana baktı. “Benim Yakınlığım hava. Çok fazla bir şey bilmiyorum fakat herkes bunun beni bir Rüzgârgüdücü yaptığını söyledi.” Tane tane konuşmuş ve her kelimeyi özellikle vurgulamıştı.

“Seni ciddisin,” dedi. Vhalla bıkkın bir ifadeyle onaylayınca devam etti. “Güneş aşkına sen gerçekten ciddisin.” Tekrar elini yakaladı ve hızlı bir şekilde sallamaya başladı. “Bu bir onur. Büyük bir onur! Seninle tanışmak. Bakanın yeni Uyanış geçiren kişi hakkında bu kadar ketum olmasına şaşmamalı. Bir Rüzgârgüdücü. Burada, başkentte bir Rüzgârgüdücü, hemen de tek parça halinde. Yanıp küle dönmemiş durumda.”

“Canımı yakıyorsun.” Vhalla ekşimiş bir suratla gülmüseddi ve oğlan özür diler bir ifadeyle elini bıraktığında ağrıyan omzunu ovuşturdu. “Yanmamış derken neyi kastettin?”

“Şey, Rüzgârgüdücülerin geçmişi düşünülüşünde...” Fritz sanki kız neden bahsettiğini anlıyormuş gibi cümlesini yarıda kesti. Vhalla anlamamıştı ve oğlan da sonunda bunu fark etti. “Dur bir dakika, sen geçmişte olanları bilmiyor musun?”

Vhalla muğlak bir şekilde, “Büyücülerin geçmişi hakkında bir şeyler okudum,” diye cevapladı. Bu oğlan da ona kendisini prensin hissettirdiği gibi hissettiriyordu; bir alandaki bütün bilgiyi yıllarca göz ardı ettiği için suçluluk duyuyordu.

“Bana neler bildiğini anlat.” Fritz gülümsedi ve prens benzerliği yok oldu. “Bende geri kalanını tamamlama-na yardımcı olayım.”

Vhalla, “Peki,” deyip derin bir nefes aldı. “Rüzgârgüdücüler Doğulu, yani öylelerdi; bunu biliyorum. Ben de Doğu’dan geldim. Yüz yılı aşkın bir zamandır hiç Rüzgârgüdücü olmadığını ve bazılarının artık olmayacağını düşündüğünü de biliyorum.”

“Bunlar temel bilgiler.” Fritz gülümsedi. “Ama sadece o kadar.”

Onu kibarca çekerek yavaş adımlarla kitapların içine yönlendirdi. Avucu soğuktu ama rahatsız edici değildi. Vhalla gülümsemek için kendine izin verdi. Sonunda kibar ve mutlu davranan bir büyücüyle tanışabilmişti.

“Bu tarafta; bu bölüm tarihimiz hakkında.”

Kayan merdivenler yoktu ve Fritz yakındaki bir tabureyi kullanmak zorundaydı. En azından buradaki kitaplıklar, kütüphanedekilerin sadece yarısı yüksekliğindeydi. Oradakilerin tepesine ulaşmak için Vhalla’nın merdivenin yirmi basamağına tırmanması gerekiyordu. “Rüzgârgüdücüler... Yeni fazla bir şey yok; şey, uzun zamandır Rüzgârgüdücü olmadığından dolayı. Çok fazla kitap da yok; Mhashan’dan geriye bir şey kalmadı.”

"Mhashan mı? Eski Batı'dan mı bahsediyorsun?" Vhalla, Mhashan Krallığı'nın Rüzgârgüdücülerle ne ilgisi olabileceğini düşünerek gözlerini kırıştırdı.

"Ben düzgün açıklayamam." Fritz şüpheli bir şekilde başını salladı. "Al, bunu oku."

Vhalla dağınık saçlı kütüphanecinin eline verdiği el yazmasının başlığını okudu: *Doğu'nun Rüzgârgüdücüleri*. Eski bir el yazmasıydı ve Vhalla'nın içindeki kütüphaneci çırağı, kitabın yakında tekrar ciltlenmesi gerekeceğini aklının bir köşesine yazdı. Hızla sayfaları çevirip ortalar-daki sayfalara göz atınca en azından mürekkebin hâlâ okunabilir halde olduğunu gördü.

"Teşekkürler." Temiz hava almak gibiydi. Tekrar bir kitap tutuyor olmak Vhalla'nın kendisini iyi hissetmesini sağlamıştı.

"Sorun değil!" Fritz dişlerini göstererek kocaman gü-lümsedi.

"Burada okuyabilir miyim?" Vhalla'nın iyileşirken kaldığı odaya dönmeye hiç niyeti yoktu.

"Burası bir kütüphane." Kıkırdadı.

Fritz onu, yanına geniş bir bank yerleştirilmiş bir pen-cerenin yanına götürdü. Pencerenin kenarındaki koltuğu gibi olmasa da ona yeterince yakın olduğundan Vhalla anında gevşedi.

Kitabı açıp özenle ilk sayfayı okumaya başladı. Vhal-la, gözleri ilk sayfanın ilk kelimesinden son sayfanın son kelimesine kadar tüm kelimeleri taramadan bir kitabı okunmuş saymazdı.

Kaşları çatıldı ve parmakları yazıyı takip etti. Uçuşan bir tutam saç kulağının arkasına soktuysa da tutam he-men tekrar çıktı.

Yanlış olan bir şey vardı.

Yazı tanıdıktı. Onun tanıdığı yazıdan biraz daha az

düz ve sivriydi. Daha sabit, büyük ihtimalle daha genç bir el tarafından yazılmıştı. Ama bu imkânsızdı. Vhalla sayfanın başlığına bakarak gözlerini kırıştırdı.

DOĞU'NUN RÜZGÂRGÜDÜCÜLERİ

YANAN ZAMANLARA AİT TOPLAMA HİKÂYELER

Derleyen: Mohned Topperen

8

MOHNE*D* TOPPEREN. İsimde bir hata olmalıydı. Belki de çok kullanılan bir isimdi ama Vhalla bilmiyordu. Kitapların Ustası'nın adı büyü tarihiyle ilgili bir kitabın üzerinde başka ne sebeple bulunabilirdi ki? Gerçi usta hep binden fazla el yazmasının yazarlığını yapmakla övünürdü. Neden büyü hakkında yazmakla ilgili bir problemi olsundu ki?

Vhalla birden bire kendini çok küçük hissederek duraksadı. Ustası olan, neredeyse saraydaki babası sayılabilecek adam, o doğmadan çok önce, büyücüler hakkında yazmışken o bunca zamandır büyücülerden korkuyordu. Duvara yaslandı; başı dönüyordu. Nesi vardı?

Mohned onu bundan çok daha iyi yetiştirmişti. Babası onu bundan çok daha iyi yetiştirmişti. Vhalla öyle uzun bir zamandır Güney'de yaşıyordu ki, onlara özgü büyü korkusu onun da içine işlemişti. Evet, büyücüler farklıydı. Ama Güney de farklıydı ve saraya taşınmak onu korkutmamıştı. Bilgisini geliştirme fırsatı bulacağı için

heyecanlandırmıştı. Dünyası gelişmişti ve bunu küçük bir çocukken, genç bir kadıncan olduğundan daha rahat bir şekilde kabullenmişti.

Büyümek neden zihnini küçültmüştü?

Kütüphaneci oğlan yanına otururken yumuşak bir şekilde, “Vhalla?” diye fısıldadı.

“Efendim?” Ona döndüğünde oğlan açıklanamaz şekilde bulanık görüldüğü için, içindeki büyüün tekrar ortaya çıkacağından endişelenerek gözlerini kırptırdı.

“Sen iyi misin?” Elini kızın dizine koydu ve Vhalla bu yabancı dokunuşa baktı. Tuhaf bir şekilde iyi gelmişti. “Ağlıyorsun.”

“Özür dilerim.” Kafasını sallayarak bakışlarını kaçırdı ve bıkkın bir şekilde gözlerini ovuşturdu.

“Dileme.” Fritz başını salladı. “Çok zor olmalı.” Vhalla sessizce başıyla onayladı. “Bundan önce sarayda mıydın?”

Vhalla, “Evet,” diyerek cevapladığında konuşmanın boğazındaki yumruyu çözdüğünü fark etti. “Kütüphaneci çırağıydım. On bir yaşımdan beri burada yaşıyorum. Neredeyse yedi yıldır...”

“Bu iyi,” deyip gülümsedi. Vhalla şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Henüz neyin iyi olduğunu sormaya fırsat bulamadan oğlan devam etti. “Bazı yeni çıraklar aileleri tarafından bırakılıyor. Daha önce hiç sarayda, hatta evlerinden uzakta yaşamamış oluyorlar. En kötüsü de bazen ailelerinin onları evlatlıktan reddetmesi.”

“Evlatlıktan reddetmek mi? Kendi aileleri mi?” Vhalla gözlerini kırptırdı. Vhalla babasının büyü hakkındaki düşüncelerini tam olarak bilmesede hiçbir koşulda onu terk etmeyeceğini düşünmek istiyordu. Onu Güney’de bırakırken bile gözleri dolmuştu.

“Korkuyorlar.” Fritz omuz silktilti. “Büyü kişinin seçimine bağlı olmasa da bunun doğal olmadığını düşünüyorlar.”

Vhalla, “Senin başına gelen bu muydu?” diye sordu.

Fritz, “Hayır,” diyerek güldü. “Ailemde hiç kimse büyücü değil ama yine de bunu umursamadılar. Kız kardeşlerim bir şeyleri dondurup durmamı çok komik buluyorlardı.”

Vhalla yüksek sesle, “Bir şeyleri dondurmak mı?” diye düşündü. “Bu seni bir... bir...” Doğru adını hatırlayamamıştı. “Senin suya Yakınlığın var.”

Fritz yardımcı olarak, “Bir Suakıtcıyım,” dedi. “Her neyse, ben gideyim de sen oku. Canının yanmadığından emin olmak istedim.”

O kalkmaya yeltenirken Vhalla dizinde duran elini yakaladı ve, “Hayır,” dedi. “Gitme.” Yüzü kızardığı için bakışlarını kaçırdı. Fritz’in gitmesini istemiyordu. Kule’de tanıştığı ilk dengeli insandı; şu an Vhalla’nın içtenliğe ve sıcaklığa ihtiyacı vardı. Oğlanın Güneyli saçları ve gözleri ona Roan’u hatırlatıyordu.

Fritz içten bir şekilde, “Peki,” diye kabul ederek yanına yerleşti. “Ben de seninle okuyayım. Tarih bilgilerimi tazelemem iyi olur.”

Birlikte okumaya başladılar; Vhalla kendisi kadar hızlı okuyabildiği için oğlanı takdir etti.

Rüzgârgüdücülerin hikâyesi, son Rüzgârgüdücü’nün Yanan Zamanlar diye bilinen soykırım sırasında ölümden yüzyıllar önce başlıyordu. Cyven’in yani eski Doğu’nun, orada doğmasına rağmen Vhalla’ya hiç öğretilmeyen zengin bir tarihi vardı. Hikâyenin bir kısmı sözlü kaynaklardan alındığı için eksikti ama Vhalla’nın kafasında soru işaretleri, Yanan Zamanlar bölümünün ortalarına geldiğinde oluşmaya başladı.

“Anlamıyorum.” Vhalla başını salladı. “Mhashan Kralı, Cyven’i mi işgal etmiş?”

Fritz, “Kimileri, eğer Cyven’i elinde tutsaydı Mhashan bir gün Solaris İmparatorluğu’ndan çok daha büyük olabilir, diyor,” diyerek onayladı.

“Neden tutmadılar?” Kitap olayları tamamen Doğu’nun tarafından anlatıyordu ve Batı’nın davranışlarının sebebini açıklamıyordu.

“Kral Jadar, işgallerin Güneş Ana’nın buyruklarını yaymak için olduğunu iddia etti.” Konuşma tarzına ve elleriyle vurgu yapmasına bakılırsa tarih, Fritz’in en sevdiği alanlardan biriydi. “Ama aslında tek istediği Rüzgârgüdücülerin güçleriydi.”

“Neden?” Vhalla çok istekli görünmemeye çalıştı. Prens ve bakan arasında geçen konuşma hâlâ aklındaydı.

Fritz özür dilercesine, “Bunu gerçekten bilmiyorum,” diye cevapladı.

Vhalla ciğerlerinden tüm havanın çekildiğini hissetti. Nedeni her ne olursa olsun sonuçta kral orduları ve özellikle bu iş için eğitilmiş gizli şövalye birliğinin yakaladığı her Rüzgârgüdücü’yü köle yapmıştı. Bu süreç boyunca Doğu’nun büyük bir kısmı alevler içinde kalmıştı. Sonuçta Rüzgârgüdücüler halkın geri kalanını kurtarmak umuduyla yenilgiyi kabul etmişlerdi. Batı’nın ordusunun yanında zayıf ve düzensizlerdi. Kral, teslimiyetlerini kabul ettikten, son kalan büyücüler de zincire vurulduktan sonra hâlâ direnç gösteren herkesin yanı sıra hava Yakınlığı olan kişileri sevenleri de yakmıştı. Sanki onları yeryüzünden silmek ister gibiydi.

Vhalla hikâyenin neredeyse sonuna geldiğini fark ederek kitaba baktı. Kitabın son çeyreği Batı’nın esirlere ne yaptığı üzerineydi. Midesinin ekşimesine neden olan canlı deneyler yapılmış ve esirler zorla çalıştırılmıştı.

“Niye böyle bir şey yaptılar?” diye fısıldadı.

“Bilmiyorum.” Güneyli adam kızın dizine hafifçe vurdu. “Ama bu çok uzun zaman önceydi. Artık durum değişti.”

“Böyle bir şeyin olduğunu ben nasıl bilmiyordum?” Vhalla az önce okuduklarının anlamaya çalıştı.

Fritz, “Tarih derslerinde bize hep Yanan Zamanlar’dan sonra Doğu’nun büyüü tekinsiz ilan ettiğini anlattılar. Cyven, Batı’nın gazabını üzerine çekmekten o kadar korkuyordu ki büyüü, büyü üzerine konuşmayı ve hakkındaki kitapları yasakladı,” diye açıkladı. “Zamanla sıradan insanlar büyüü unuttu ve yasalar sosyal kurallara dönüştü.”

Vhalla gözlerini karşıya dikti; kitap gevşek bir şekilde avuçlarında duruyordu. Konuşkan Fritz sessizce Vhalla’nın yeni öğrendiği şeyleri hazmetmesini bekliyordu. Eğer kız bir buçuk yüzyıl kadar önce doğmuş olsaydı Batı, büyüü yüzünden onu öldürecekti. Kraların uğruna öldürdükleri bir şeye sahipti. Ama Vhalla kendi büyüünü diğer Yakınlıklardan daha önemli kılan şeyin ne olduğunu anlamıyordu. Bu onu korkutuyordu. Ama aynı zamanda bunun prensten, bakandan ve hatta İmparator’dan önce çözmesi gereken bir şey olduğunu algıliyordu; tabii eğer onlar halihazırda çözmediyse.

Bu rağmen damarlarında dolaşan enerjinin tek sebebi korku değildi.

Vhalla bunun heyecan olduğunu fark etti. İçindeki şu âna kadar doyumsuz bir okuyucu olmak dışında bir özelliği olmayan kız, şimdi kralların uğruna öldürdüğü bir şeye sahipti. Gücü vardı; onu çevreleyen merak, sonunda bitkinliğinin ve korkusunun önüne geçti.

Vhalla bir anda, “Fritz,” dedi. Ayağa kalktı; zayıf dizlerinin üzerinde hafifçe yalpaladı ama ayaklarını sertçe

yere basmaya devam etti. "Büyüyü nasıl kullanacağım?"

"Ne?" Sarışın adam onun aniden heyecanlı bir şekilde hareket etmesine şaşırmişti.

"Ben bir büyücüyüm, değil mi? Bu da büyüyü kullanabileceğim anlamına gelir. Nasıl kullanacağım?" Vhalla onu ele geçiren bu şey her ne ise gerçeği öğrenemeden yok olacağından korkuyordu.

Fritz, "Ben bir öğretmen değilim," diye uyardı.

"Elinden gelenin en iyisini yap." Vhalla hafif bir şekilde gülümsedi. En son öğretmeni olarak gördüğü adamı hatırladı. Fritz ondan daha kötü olamazdı.

"Kendini buna hazır hissediyor musun? Hâlâ darma-dağınsın. Gücenme ama vücudunu zorlamak istemem." Fritz ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi.

Vhalla, "Lütfen," diye yalvardı; içindeki azim yok olmak üzereydi. "Bilmem gerekiyor."

"Peki, peki." Fritz avuçlarını Vhalla'nın omzuna koydu ve onu kibarca pencerenin iki yanına konmuş ampullerden birine doğru çevirdi. "Dikkatlice oraya bak. Lütfen benim büyü öğretmeni olmadığımı unutma. O yüzden sana verebileceğim yanlış tavsiyelerden ötürü şimdiden özür dilerim. Seni uyarmış olduğuma göre beni bu sebeple suçlayamazsın. Büyü yapmanın yarısı olmasını istediğin şeyi gözünün önüne getirmek, diğer yarısı da olmasına izin vermektir. Söylediklerimin yarısını mı oldu mu?"

Vhalla, "Emin değilim," diye itiraf etti.

Beceriksiz bir biçimde, "Rüzgârgüdücüler için nasıl olduğunu bilmiyorum. Ben Suakıtcı olduğumdan içimdeki suyu hissetmek Kanalıma açılmasına yardımcı oluyor. Sanırım senin de içindeki rüzgârı hissetmen gerekir," diye açıkladı.

Vhalla kuşkulu bir şekilde, "Bu işe yaramayacak," diye homurdandı. Kararlılığı hızla yok oluyordu.

"Hayır, yarayacak. Daha denemedin bile." Güven verici bir şekilde omuzlarını sıktı.

Vhalla gözlerini cama dikti. Camın içindeki ateş yanmaya devam ediyordu; Vhalla omuzlarını silkti.

"Buna denemek mi diyorsun?" Fritz onu hafifçe dürttü. "Sadece bakışlarla ateş söndürülebilseydi bu işe yarayabilirdi."

Vhalla kaşlarını çatı ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve denemek bile saçma geliyordu. Yavaşça bir nefes daha aldı. Vhalla içinden geçen havayı duydu; bedenine girip ona hayat verdiğini hissetti.

Çekingen ve kuşkulu bir biçimde, karşısında duran ampulü hayal etmeye çalıştı. Gözünün önünde oluşan resim neredeyse gözü açıkken göreceği kadar netti.

Büyük, içinde büyü vardı.

Bunu kabul edecekti. Bunu kabullenmesi için kaçırılmamış, bir kuleden atılmamış mıydı?

Prensi düşündüğü anda Vhalla'nın keyfi kaçtı. Bunun üzerine büyüünü çağırdı. O inatçı, sinir bozucu adam ona büyüünü çağırtmıştı. Eğer o içindekini ortaya çıkarabiliyorsa kendi kendisine de bunu yapabilirdi. Hızla nefes alıp gözlerini tam ateşin söndüğü ve ampulün kırıldığı anda açtı.

"Başardın!" Fritz ellerini omzundan çekmişti ve deli gibi alkışlıyordu.

"Ampulü kırdım." Yerdeki cam parçalarına baktı. Prensi düşünmek onu bir şeyleri kırmaya itiyordu. Bu etkileyici ya da sağlıklı bir durum değildi.

"Kimin umurunda? Bir sürü ampulümüz var." Fritz kahkaha attı; bunun bulaşıcı bir etkisi olduğundan Vhalla

kendini gülümserken buldu. “Sen *bir* Rüzgârgüdücüsün!” İki elini de tutup Vhalla’nın başının dönmesine ve kendisini biraz sersemlemiş hissetmesine neden olacak şekilde birkaç kez etrafında döndü. “Şimdi sıra diğerinde.”

Vhalla diğer ampulle döndü ve süreci tekrarlarırken bu sefer rüzgârın sadece camın içinde kaldığını ama cama dokunmadığını düşünmeye çalıştı. Duygularını bastırmaya çalıştı fakat zihninin bir kısmında hâlâ veliaht prense karşı duyduğu öfke vardı. Ampul çatlayıp kırılmadan önce titreşti. Bu seferki daha az parçalanmıştı.

Fritz, “Mükemmelsin Vhalla!” diyerek onu tebrik etti.

Vhalla büyülenmiş şekilde kırık cam parçalarına bakarken onun söylediklerinden de çevresindeki dünyadan da habersizdi. Öyle ya da böyle başarmıştı. Büyü, şu âna kadar korkutucu, gizemli, acı verici ya da zihinsel olmuştu. Ama ilk kez onu eğlenceli ya da tatmin edici olarak nitelendirebiliyordu. İlk kez kendini iyi hissettirmişti.

Ve Vhalla hayatında ilk kez kendisini güçlü hissediyordu.

Tanıdık bir ses, “Vhalla,” diyerek onu transtan çıkardı. “Özür dilerim, ders ve idman için odadan çıktım, döndüğümde sen yoktun.”

Dönüp hızla yaklaşan Batılı kadına baktı. Vhalla, Larel’in gözlerindeki içten endişeyi gördü. Fritz’e bakıp Vhalla’nın yalnız olmadığını gördüğünde biraz rahatlamıştı.

Larel sargılarını incelerken, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“İyiyim.” Vhalla gülümsedi ve yüzünün hâlâ beklediği gibi hareket ettiğini fark edince şaşırdı.

“İyiden de öte!” Fritz bir elini omzuna kenetlediğinde Vhalla koluna saplanan acı yüzünden yüzünü ekşitti. “Bak Larel, Kule’nin ilk Rüzgârgüdücüsü bir ampul kırdı!”

“Gerçekten mi?” Larel yarım bir adımla Fritz’in çevresinden dolanıp Vhalla’nın başarısını inceledi; tabii buna başarı denebilirse. “Kendini iyi hissediyor musun?”

“Hissediyorum.” Vhalla, Fritz’in canını yakan teşviki yüzünden omzunu ovuştururken başıyla onayladı. “Yani gözle görünen şeyleri saymazsak.”

“Daha fazla iksire ihtiyacın var.” Larel onaylamak için başını salladı. “Bakana senin başarını anlatayım, sonra da sana yemek ve ilaç bulalım.”

Fritz umut dolu bir şekilde, “Gelip beni ziyaret et, olur mu?” dedi.

Vhalla elini ve parmaklarını kaplayan sargıyla oynadı. Yalnız kaldığı odaya dönmek için hazır değildi henüz. Her şey normalmiş gibi hissetmeye başlamıştı; tuhaf ve farklı bir normal ama yine de normal.

Vhalla utangaç bir şekilde, “İkinizle beraber yemek yiyebilir miyim?” diye sordu.

Fritz, “Elbette yiyebilirsin!” diye atladı. Larel’in yüzünde küçük ve bilgiç bir gülümseme vardı ama herhangi bir şey söylemeden başıyla onayladı.

Vhalla, Kule’nin yemekhanesinde Fritz’in yanına oturdu. Kule’nin kendi mutfağı olduğunu ve çırakların sırayla yemekleri hazırladığını öğrenmek onu şaşırtmıştı. Fritz böylece kıtanın farklı bölgelerine özgü farklı tatları deneme fırsatı bulduklarını açıkladı.

Çilekler sıradışı bir durum değildi. Seçeneklerin oldukça çok olmasının yanı sıra yemekler de çok daha iyiydi. Et tazeydi ve özel parçalardı. Hizmetçilerin ya da çırakların yemekhanesinde servis edilen, içinde bol yağ ve sinir bulunan istenmeyen parçalardan ibaret değildi. Sebzeler o kadar tazeydi ki hâlâ kütür kütürlerdi. Vhalla kendisini oyuna getirilmiş gibi hissetti.

Larel onaylamayan bakışlarını hissedip farklı yemek sisteminin sebeplerini açıklamaya başladığında, Vhalla zihni okumanın Alevtaşçıyıcıların bir yeteneği olup olmadığını merak etti.

Vhalla'nın daha önce duyduğu bir deyiş vardı: Kule kendinden olanlara bakar.

Büyücüler hayatın ne kadar zor olabileceğini bildikleri için birlik içinde hareket ederlerdi. Kule'nin, dünyaya yayılarak servetlerini kazanan mezunlardan oluşan bir sürü sponsoru vardı. Onları oldukları yere Kule'nin getirdiğini asla unutmuyor ve sürekli o anki çıraqlara göz kulak olmak için Kule'ye para ve hediyeler gönderiyorlardı. Bu nesilden nesle geçerek tekrarlanıyordu.

Konuşmayı sadece canı isterse katılabileceği konularda devam ettiren Larel ve Fritz'in arasında oturuyordu. Larel, vatkalı omuzları ve yakaları olan ceketler giyen diğer Alevtaşçıyıcılarla konuştu. Fritz yanında oturan Grahm'la konuşurken kendi dünyasında görünüyordu. Fritz eğildiğinde Vhalla göz ucuyla adamların bacaklarının hafifçe birbirine dokunduğunu gördü. Aralarındaki samimi sıcaklık sadece Vhalla'nın hayal gücünden mi ibaretti?

Yemek bittikten sonra Larel ona geçici odasına kadar eşlik etti ve Vhalla tekrar koridorlardaki sanat eserlerine takdirle baktı. Vhalla bir ampul daha söndürmeye çalıştı ama ancak kırmayı başarabildi.

Larel, "Gerçekten mi Vhalla?" diyerek iç çekti ama gerçekten üzölmüş gibi değildi. Diğer kadın elini uzattığında cam parçaları kısa bir süre beyaz bir alevle yanıp yok oldu. Çalışma odasına girdiler ve kısa süre sonra Vhalla battaniyenin altına giriyordu. Larel'in hastasına içireceği beş iksir ve değıştireceği üç sargı vardı.

“Yarın bakanla konuşacaksın.” Batılı kadın Vhalla’nın morluklarına baktı. Teninin ne kadar çabuk iyileştiğini görmek Vhalla’yı bile şaşırttı.

“Sonra ne olacak?” diye sormaya cesaret edebildi.

“Bilmiyorum.” Larel başını salladı. “Ama ne olursa olsun sana yardım etmek için yanında olacağım; elbette beni rehberin olarak istediğin sürece.”

Vhalla uzunca bir süre koyu saçlı kadına baktı. Gece-ler önce ettiği kaba sözleri hatırladı. O sözleri belki hak etmişti belki de etmemişti. Durum değişmişti ve her ne kadar Vhalla senelerdir bir kadın olmak için uğraşıyor olsa da şu an değişime adapte olabilmek için içindeki çocuğa ihtiyacı vardı.

Vhalla, “İstiyorum,” diye fısıldadı. “Tabii, sen hâlâ benim rehberim olmak istiyorsan.”

Larel sadece gülümsemekle yetindi.

9

VHALLA ERTESİ GÜN GÜNEŞİN doğuşunu yakaladı. Onu uyandıran şey ağrı ya da rahatsızlık değil, günün getireceklerine duyduğu heyecandı. Vhalla Kule’de neredeyse bir hafta geçirmişti. Gerçi bunun yarısında baygındı. Bakan, onu görmek ve iyileşme sürecini bizzat takip etmek için iki kez o uyanıkken gelmişti.

Kendisini tedavi etmeye yönelik çabalarından ötürü Vhalla’nın Büyücülük Bakanı hakkındaki görüşleri daha olumlu bir hal almıştı fakat hâlâ onun prensle yaptığı konuşmayı hatırlıyordu. Bakan sürekli Vhalla’nın kendisine güvenilebileceğini, ona zarar vermeyeceğini söylüyordu. Vhalla bu sözlerinin içten olduğunu umuyordu.

Vhalla bakanla geçici odasının yanındaki odada buluştu. Haftalar önce oturduğu sandalyeye tekrar oturdu. Bu sefer önünde dumanları tüten bir fincan çay vardı ve Vhalla çekingen bir şekilde de olsa çayını cesurca yudumladı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde çay kaliteliydi.

Vhalla çayın aromasını içine çekerken, *daha iyi yemeklere hemen alışabilirim*, diye düşündü.

Bakan kendi çayını da aldıktan sonra, “Kendini daha iyi hissetmene sevindim,” diyerek sözlerine başladı. “Çıraklarımın ve rehberlerimin ilk Rüzgârgüdücüyle yemek yediklerine dair söylentiler duymama sebep olacak kadar iyileşmişsin.” Vhalla söylentiler gerçek olduğu için gözlerini kaçırdı. “Bu da geleceğin hakkında konuşma zamanımız geldi demektir.”

Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

“Eminim Larel sana birçok şeyi açıklamıştır. Artık bir büyücüsün o yüzden Kule’de olmalısın. Burada, her türlü rütbe ve becerideki büyücüler için bir sığınak yaratmak için çok uğraştık. Dilediğin gibi idman yapma, yeni yeteneklerini kontrol altına alma ve onları nasıl kullanacağını öğrenme fırsatın olacak.” Ellerini birbirlerine kenetleyip masanın üzerine koydu.

“Şimdi, siyah cübbeyi kabul edebilmen için önce kütüphanedeki görevinden ayrılman gerekiyor. Bu, boş zamanlarında kütüphaneye gidemeyeceğin anlamına gelmiyor. Ama akranlarının arasında yaşamak ve çalışmak için buraya, yani Kule’ye taşınman gerekiyor.” Cübbesinin içinden, resmi olarak çıraklığının değiştiğini söyleyen bir kâğıt çıkardı. İmzalanması gereken dört boşluk vardı.

İşte karşındaydı; düzgünce duruyordu.

Vhalla kendisini, “Peki eğer reddedersem?” diye sorarken buldu. Bakan duraksadığında Vhalla gözlerindeki ifadeyi çözmeye çalıştı. “Defedilebilir miyim?”

Bakan Victor yavaşça, “Vhalla,” dedi. “Yüz elli yılı aşkın süredir ortaya çıkan ilk Rüzgârgüdücüsün.” Vhalla’nın kalp atışları hızlandı. “Bence bu...”

Hemen, “Bu benim seçimim, değil mi?” diye sordu.

“Senin seçimin.” Bakan onu yapmak istemediği bir şeye zorlamanın sonuç vermeyeceğini zaten biliyordu.

Vhalla hafifçe iç çekerek yumuşak sandalyesine yerleşti. “Bakan,” diyerek sözlerine başladı; “Çok yakında Güneş Festivali başlayacak.” Penceresinin altındaki renk değiştiren yapraklar, İmparatorluk’un en büyük kutlamasının bir ay içinde başlayacağını gösteriyordu. “Çok fazla bir şey talep edebileceğim bir konumda olmadığımı biliyorum ama... kararımı vermek için festivalin sonuna kadar süre isteyebilir miyim?”

“Vhalla.” Bakan parmak uçlarını birleştirdi. “Eminim artık sarayda Uyanış gerçekleştirmiş ama eğitimsiz bir büyücünün bulunmasının tehlikelerini görebiliyorsunuzdur.”

Vhalla çekingen bir şekilde, “Ama asıl büyük tehlike nasıl uyanacağımı bilmemekten kaynaklanmıyor muydu?” diye sordu. “Artık Uyanışım gerçekleştiğine göre daha az tehlike arz ediyorum.”

“Hayır, doğal tepkilerini bastırmak için eğitilmediğin sürece duygularının büyüünü nasıl etkilediğini gördün.” Bakan kafasını salladığında Vhalla’nın yüreği ezildi. “Bugün bir karar vermen gerekiyor.”

Vhalla kaşlarını çattı. Bakanın buz mavisi gözlerine bakarken onun prensle yaptığı konuşmayı hatırladı. On dan istedikleri şeyi kolayca elde edemeyeceklerdi.

Vhalla cesurca, “O zaman Defedilmeyi seçiyorum,” diye duyurdu.

Victor yavaşça, “Vhalla...” diyerek konuşmaya başladı.

Kız, “Bu benim seçimim, değil mi?” diyerek sözünü kesti. “Eğer beni şu anda seçmek zorunda bırakıyorsanız ben de güvenli yolu tercih edip Defedilmeyi seçeceğim.”

Bakan şaşkın bir şekilde, “Sen ilk Rüzgârgüdücüsün,” diye tekrarladı.

“Çok yazık, değil mi?” Vhalla cesur görünmek için korkusunu yuttu.

Adam uzunca bir süre ona baktı. Vhalla, ona verdikleri pamuklu geceliğinin eteğini kavradı. Kararından emin görünmeliydi. Eğer ona gerçekten ihtiyaçları varsa bakan onun Defedilmesine izin vermeyecekti. Onu zorlamak tehlikeli olsa da Vhalla gerçeği bilmek zorundaydı.

Bakan iç çekerek, “Peki o zaman,” diyerek geri adım attı. “Kararını vermek için Güneş Festivali’nin sonuna kadar zamanın var.”

Vhalla haklıydı. Her ne istiyorlarsa bu büyüyle ilgiliydi. Vhalla’nın nedenini çözmek için bir ayı vardı; sonra büyüünü tutmak isteyip istemediğine karar verebilirdi.

Vhalla kibarca, “Teşekkürler bakan,” dedi.

Bir saat içinde Larel giysileriyle geri döndü. Vhalla onun yatağa koyduğu giysilerine şaşkınlıkla baktı. Cübbeleri hiç olmadığı kadar temizdi; gri pamuklu kumaş neredeyse beyaz gibi görünüyordu. Bordo tünüğünü eline aldığı anda parmaklarının artık dikiş yerlerindeki deliklere geçmediğini fark etti.

Larel, “Onları onardık da,” diyerek açıkça belli olan şeyi dile getirdi.

“Teşekkürler.” Vhalla Kule’de hiç hizmetçi görmemişti; bu da çırakların yemek yapmak gibi diğer tüm işleri de aralarında bölüştüğü anlamına geliyordu. Larel *biz* derken acaba bizzat *kendisini* mi kastetmişti?

Larel dışarıya çıktıktan sonra Vhalla yavaşça üstünü değiştirdi. Kollarını kaldırdığında kaburgasına saplanan bir ağrı irkilmesine neden oldu. Bedeni paralanmış, morarmış ve çizilmiş olmasına rağmen giysileri hâlâ üzerine uyuyordu. Hâlâ aynı insandı; en azından ona yakındı.

Söyleyecek bir şey bulamadığından sessizce Larel’in yanından yürüdü. Diğer kadının onu rahatlatan bir tavrı

vardı ve Vhalla kendisini konuşmak zorunda hissetmiyordu. Kafası seçenekleri tartmakla doluydu ve bu kararı vermek için sadece bir ayının olması ona acı veriyordu.

Bu kolay bir karar olmalı, diye kendi kendisini azarladı. Defedilmeli ve tüm bunları ardında bırakmalıydı. Larel'in arkasından bilmediği bir kapıdan geçerken Kule'ye son bir kez bakma fırsatı buldu. Bu yerde Vhalla'nın artık reddedemeyeceği bir şeyler vardı.

Larel görev bilinciyle, "Haberin olsun, bakan kütüphaneye Güz Ateşi geçirdiğini söyledi," dedi.

"Anladım." Vhalla başını sallarken Kule'nin saraydaki etkisinin ne kadar olduğunu düşünüyordu. Vhalla birden bire, "Teşekkürler Larel," dedi. Kadının ona gösterdiği ilginin karşılığında Kule'ye hiçbir şey vermeden buradan ayrılıyordu.

Larel nazik bir şekilde, "Kendine dikkat et," dedi.

Vhalla sisli duvarın içinden geçerek bir yol ayrımına çıktı.

Ayakları hareket etmeyi reddediyordu.

İçinde bir şeyler çılgınlık atarak loş koridora koşmasını ve kendisini, hayatını kurtaran, yaşadığı değişimi anlayıp onunla yüzleşmesine yardımcı olacak bu insanların kollarına atması söylüyordu. Eğer kütüphaneye hiç dönmeseydi daha kolay olurdu. Güney'den geldiğinden beri ailesi olan o insanların yüzlerine hiç bakmasa daha kolay olurdu.

Mohnd'in yüzü gözünün önüne geldi. Yuvarlak gözlüklerinin ardından bakan, yaşlılıktan donuklaşmış gözleri hâlâ bir yoğunluk taşıyordu. Suçluluk duygusu midesine kramp girmesine neden oldu.

Öylece gidemezdi. Adım adım eski evine doğru ilerledi.

Ellerindeki sargıların çoğu çıkmıştı ama bazı yerlerinde hâlâ ciddi morluklar vardı. Vhalla, giysilerinin uzun kolları yaralarının çoğunu sakladığı için memnundu.

Kütüphanenin gösterişli kapılarını itebilecek gücü olmadığından muhafızların kapıyı içeriden açmaları iyi oldu.

Yokluğunda Kültür Bakanlığı, Güneş Festivali hazırlıklarına başlamıştı. Tavandan, boynuz şeklinde büyük bir süsleme sarkıyordu. Kitap raflarının hepsine buğday dalları asılmıştı. Kitap bankosu bile sonbahar yaprakları ve çiçeklerden yapılmış güzel kokulu çelenklerle süslenmişti.

Onu ilk fark eden, sıranın arkasında, Mohned'in omzunun üzerinden bir şeye bakan Sareem oldu. "Vhalla!" diye bağırdı.

Usta onu biraz azarlasa da Sareem, Vhalla'ya doğru koşmaya başlamıştı. İki kol onu sarıp sarmalarken Vhalla kaburgalarında ve omuzlarındaki acıyı umursamadı bile. Roan da Sareem'in çılgınlığını tekrarladı ve ondan hemen sonra Vhalla'ya sarıldı; ardından gelen Cadance'i çok daha sakın ama gülümseyen Lidia takip etti. Usta bile kütüphanenin yarısını kat ederek onu karşılamak için geldi.

"Nasılsın Vhalla?" Konuşmaların uğultusu arasında Mohned Usta'nın sesi duyuldu.

"Çok daha iyiyim." Gözlerini kırparak gözyaşlarını savuşturdu. Bu soruyu Güz Ateşi hakkındaki yalan yüzünden sorduğunu biliyordu ama dürüst bir şekilde cevaplayabildi.

Sareem, "Hepimiz senin için çok endişelendik," diyerek araya girdi. Vhalla gözlerini ovuşturdu.

"Ne oldu?" Cadance'in sesi kısıktı.

Vhalla kendine öfke duyarak, "Sadece herkesi çok özledim," dedi ve burnunu çekti.

Roan gülümseyerek, "Sadece bir haftadan biraz daha uzun bir süredir yoktun Vhalla," dedi ve omzuna hafifçe vurdu. "Güz Ateşi için kısa bile sayılır."

"Bana çok uzun geldi." Onu anlayamayacaklarını bilerek yorgun bir şekilde gülümsedi.

Usta gözlüklerini düzeltti. "Neyse, hepimizin Vhalla'yı tekrar aramızda görmekten dolayı mutlu olduğumuz açık," dedi Mohned. "Ama artık onu biraz rahat bırakıp işimize dönelim."

Güzel sözler ve sarılmalardan sonra herkes dağıldı ve geriye sadece Vhalla, usta ve Sareem kaldı. Adamları sıraya kadar takip etti. "Sana bugün oldukça kolay bir iş vereceğim Vhalla. Lütfen iksirler bölümünü gözden geçirip her şeyin yerli yerinde olduğundan emin ol."

Görevinden mutlu bir şekilde kütüphanede ilerlemek, kendisini eski bir arkadaşla bir araya gelmiş gibi hissettirmişti. Tüm raflar tanıdık birer yüz gibiydi. Birçok kitap içindeki bilgilerin yanı sıra anılar da taşıyordu. Vhalla gizemler bölümüne bir bakış atıp iksirler hakkındaki kitapların durduğu raflara doğru ilerleyerek durumunu gözünün önünden uzaklaştırmayı başarsa da sinir bozucu bir biçimde aklından çıkarmayı başaramamıştı. Böyle devam edebileceğini fark etti, aynen bu şekilde. San ki hiçbir şey olmamış gibi. Defedilebilir ve büyüü bir kâbusmuşçasına geçmişte bırakabilirdi.

Yüzü yine gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve Vhalla bu kadar ağladığı için içinden kendi kendine küfretti. Bir raftan destek aldı. Rafa yaslanarak yere doğru kayd ve kafasını kaldırıp gözden geçirmesi gereken kitaplarla dolu yüksek kitaplıklara baktı.

Orada derin nefesler alarak sessizce oturup kendisini toplamaya çalışırken Vhalla daha önce düşünmediği bir şeyi fark etti. İlk kez geleceği hakkında bir karar vermesi gerekiyordu.

Doğum günü birkaç gün sonraydı. On sekiz yaşına basacaktı ve henüz hayatıyla ilgili önemli hiçbir karar vermemişti. Bu onu dehşete düşürdü, utandırdı ve devam etmeye teşvik etti.

Kendini yerden kaldırarak kitaplara göz atmaya başladı. Kafası herhangi bir şey okuyamayacak kadar doluydu. Çalışıyor olmak bugün için yeterliydi.

Boş işler ellerini oyalarken Vhalla'nın zihni sessizce başka şeyleri gözden geçiriyordu. Kapanış zili çaldığında, gelecek ne getirirse getirsin kendi kararını vereceğine dair yemin etmişti. Büyücüler hakkında söylenenlere rağmen Vhalla'nın Kule'de geçirdiği kısa zaman ona farklı bir bakış açısı katmıştı. Sıradan halkın dedikodularının ya da Lordların kapı arkasından duyduğu konuşmalarının geleceğini belirlemesine izin vermeyecekti. Vhalla bunu yapmayacak kadar güçlüydü. En azından öyle olduğuna inanmak istiyordu.

Kütüphane görevlileri çıkarken Kültür Bakanlığı'ndan küçük bir ekip süslemeleri tamamlamak için içeriye malmeye taşıdı. Vhalla festivalin ne zaman başlayacağını merak etti. Festival, yılın en güzel zamanlarından biriydi; çalışanların çoğuna, kutlamalara katılabilsinler diye yalnızca bir gün görev veriliyordu.

"Vhalla, gel birlikte yemek yiyelim." Sareem hafifçe omzuna dokundu.

Vhalla dünyanın bütün yükü midesine oturmuş gibi hissettiğinden aç olmasa da kendisini kabul ederken buldu.

Yemek salonu sarayın farklı rütbelerinden kişilerle dolu, karmakarışık bir mekândı. Uzun ahşap masalarla dolu kocaman bir alandı. Metal tabakların ve bardakların şangırtısı, farklı aksanlardan konuşmalar, kavga ve kahkaha sesleri kulağında çınladı. Bu sesler neden normalde burada yemek yemediğini hatırlamasını sağladı ama aynı zamanda çocukken yani daha sosyal olup akranlarıyla burada yemek yediği günleri özlemle andı.

Vhalla, Sareem'in sağ tarafına oturdu. Roan, Sareem'in karşısına geçti. Lidia ve Cadance da yanlarına geldi ve kütüphane görevlileri, Vhalla esnemeye başlayana kadar yemeğin ve birlikteliğin tadını çıkardılar.

"Birilerinin uykusu gelmiş." Sareem avucunu Vhalla'nın alınına koydu.

"Biraz." Vhalla başıyla onayladı.

Lidia anaç içgüdülerini göstererek, "Büyük ihtimalle vücudun hâlâ iyileşmeye çalışıyor," dedi.

Vhalla oynattığı parmaklarına bakarak, "Evet," diye onayladı. Hâlâ iyileşiyordu; bu doğrudu. Vhalla başını kaldırdığında gözleri Sareem'inkilerle buluştu. Gözlerini tuhaf bir şekilde kısmıştı ve Vhalla'nın nedenini sormasına fırsat tanımadan ayağa fırladı.

Sareem, "Sanırım Vhalla'ya odasına kadar eşlik edip iyi olduğundan emin olmalıyım," diye duyurdu. Vhalla kafasını kaldırıp yanında duran adama baktı. Sareem ne zaman bu kadar uzun boylu olmuştu?

"Ben giderim, sen kal." Vhalla, Roan'un yan bakışlarını umursamadan ayağa kalktı.

Sareem, "Hayır, hayır, sana eşlik etmek istiyorum," diye ısrar etti. Kolunu uzattığında Vhalla utangaç bir şekilde koluna girdi. Sareem'le birçok kez kol kola yürümüşlerdi ama artık, o zamanlarda olduğu gibi yaramazlık peşinde koşan çocuklar değildiler. Bu yüzden Vhalla

kendini biraz tuhaf hissetti ve bunun tek sebebi Roan'un bakışlarının onları takip etmesi değildi.

Neredeyse boş olan koridorlarda sessizce ilerlediler. Vhalla elini Sareem'in dirseğine doğru götürdü ama adam elini çekmesini istediğini gösteren herhangi bir şey yapmadı. Tenor ses tonuyla sessizliği bozduğunda Vhalla zıpladı.

Sareem doğrudan, "Sen Güz Ateşi'ne yakalanmadın, değil mi Vhalla?" diye sordu.

Vhalla şoka girmiş şekilde ona baktı. "Neden bahsediyorsun? Tabii ki yakalandım. Başka nerede olabilirdim ki?" diye panik içinde yanıtladı.

"Bilmiyorum." Sareem başını salladı; yaşadığı yoğun endişe, okyanus mavisini gözlerinden belli oluyordu. "Ama küçükken Güz Ateşi geçirdiğini biliyorum, o yüzden bu hastalık seni bir hafta boyunca yatırmamalı. Ayrıca kolundaki sargıyı görebiliyorum."

Elini hızla adamın dirseğinden çekerek tuniğinin kolunu çekiştirdi. Dudağını ısırды. Ne söyleyebilirdi ki?

Sareem, "Eğer biri ateşlenmen hakkında bir şey soracak olursa onları bana gönder," diye talimat verdi.

Vhalla yedikleri midesine otururken yumuşak bir şekilde, "Neden?" diye sordu.

"Daha önce söylememiş miydim? Sen kötü bir yalancısın." Sareem başını salladı. "Ben daha inandırıcı olurum."

"Niye böyle bir şey yapasın ki?" Kapısının önünde durdular ve Vhalla arkadaşına baktı.

Bakışlarını kaçırarak, "Çünkü bu sana yardımcı olabilir," diye cevapladı. Vhalla birden bire kendisini tuhaf hissetti. "Neden yalan söylediğini bilmiyorum Vhalla. Ama önemli bir şey olmasaydı yalan söylemezdin, biliyorum. Eğer konuşmak istersen ben burada olacağım."

“Teşekkürler Sareem.” Vhalla ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Sareem onu şaşırtarak elini dudaklarına götürüp hafifçe öptü. Elini bırakıp yemek salonuna dönmek için ilerlemeden önce, “İyi dinlen Vhalla,” diye fısıldadı.

Vhalla’nın elinden şaşkına dönmüş bir biçimde onun uzaklaşmasını izlemekten başka bir şey gelmedi.

10

IKİ GÜN O KADAR NORMAL bir şekilde gelip geçmişti ki inanması güçtü. Vhalla her zamanki işlerinin neredeyse tamamına dönmüştü. Usta iyileşmesine yardımcı olmak için sabahları ona biraz zaman tanıyordu. Vhalla gün doğumunda uyanmaya alışık olduğundan bu ona yatakta biraz keyif yapma ve rahat rahat giyinme fırsatı tanıyordu. Ayrıca kendini biraz suçlu hissetmesine neden oluyordu ama hâlâ Kule'yle ilgili bir karara varmamış olduğundan zaten bolca suçluluk duyuyordu.

Döndüğü ilk geceden bu yana Sareem'le ilgili hiçbir şey değişmemişti. Vhalla zaman zaman onun tuhaf bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Bazen pencere kenarındaki koltukta işten kaçmaya çalışırlarken ona her zamankinden daha yakın oturuyordu. Ama iki taraf da aralarındaki sınırı aşmaya cesaret edemiyordu.

Ona karşı bakışlarının değişmiş olması, Vhalla'yı Roan'un dediklerini düşünmeye zorluyordu. Arkadaşını aralarındaki ilişkiyi sorduğunda kolayca geçiştirmişti

fakat Şimdi Sareem'in bakışları sırasında bunu o da sor-gulamaya başlamıştı. Ona neden bu kadar çok ilgi gös-teriyordu? Bu da eninde sonunda cevabını bulması gere-ken sorulara eklendi.

Doğum gününde gün doğumunda uyanmadı; batta-niyesini kafasının üzerine çekerek yatağın içinde kıvrıldı. Âdet olduğu üzere Mohned o gün ona izin vermişti ve Vhalla da bu fırsatı uyuyarak değerlendiriyordu. Nere-deyse tamamen iyileşmiş olmasına rağmen vücudu hâlâ fazladan dinlemeye ihtiyaç duyuyordu.

Kapı çalmamış olsaydı dinlemeye devam edebilirdi. Vhalla kapıdaki kişinin gitmesini dileyerek gözlerini kıs-tı. Bir süre sonra kapının tekrar çalınması Vhalla'yı ayağa kaldırdı.

Kimin gelmiş olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Kü-tüphane çalışanları Şu an iş başındaydı ve Vhalla'nın çok sayıda arkadaşı yoktu. Dolayısıyla gelen kişinin onu Şa-şırtmaması gerekiyordu.

Siyah ceketli kadına bakarak, "Larel!" diye çığlık attı.

"Merhaba Vhalla." Larel'in yüzünde o göz alıcı gü-lümsemelerinden biri belirdi. "İçeri girebilir miyim? Bu-roya kadar kimseye fark ettirmeden gelmeyi başardıktan sonra birinin beni görmesini istemem."

Vhalla başıyla onaylayıp arkadaşının geçmesi için ka-pıdan çekildi.

Larel küçük odaya girip etrafına bakındı. Vhalla'nın odası bir yatak, masa, sandalye, gardırop ve aynadan ibaretti ama Larel hepsine teker teker göz attı. Bir an du-raksayıp tekrar gardıroba baktı. Tam Vhalla ne gördüğü-nü soracakken ellerini çırparak ona döndü.

"Eee! Nasılsın?" Larel onu tekrar yatağı doğru yön-lendirirken Vhalla da itaatkâr bir biçimde hastayı oynadı.

Vhalla, "Çok iyiyim," diye cevapladı.

“Güzel.” Larel sandalyeyi Vhalla’nın karşısına çekip oturdu ve kalan morluklarını inceledi. “Harika bir şekilde iyileştin.”

Bu konuşmayı gerçek dünya olarak gördüğü yerde yapmak Vhalla’ya tuhaf gelmişti. Son üç gündür, bilerek ya da bilmeyerek, büyü hakkında hiç kafa yormamıştı.

“Deneme yapıyor musun?” Larel tıbbi incelemesine ara verip kafasını kaldırdı.

Vhalla başını salladı. “Neden ki? Ne yaptığımı bile bilmiyorum.” Larel baldırındaki sargıyı inceleyebilsin diye bacağına kaldırdı.

Larel ilgisizce, “Bu doğru değil,” dedi.

“Doğru değil mi?” Vhalla başını yana yatırdı; küçük yatağından destek almak için ellerini arkasına uzatmıştı.

Batılı kadın, “Kule’de alev ampullerini kırdın,” dedi.

Vhalla, “Fritz bana yardım ediyordu,” diye karşılık verdi. Birden bire Fritz’i tekrar görme özlemiyle yanıp tutuştuğunu fark etti.

Larel, “Ah, evet, Fritz mükemmel bir öğretmendeir,” diyerek dalga geçen bir kahkaha attı.

Vhalla, Güneyli adamın sakarlığını ve ona büyüü anlatma çabalarını hatırlayarak kendine rağmen gülümsedi. Larel bunun anlayamayabilirdi ama bakan ve prensten sonra Vhalla, Fritz’in oldukça iyi bir öğretmen olduğunu düşünmüştü.

Larel, “Gerçi yapmaman daha iyi olabilir,” diyerek Vhalla’nın sessizliğini böldü. “Artık Uyanışı gerçekleştirdiğin için başında bir öğretmen olmadan çalışmak tehlikeli olabilir. Tuhaf herhangi bir şey oldu mu?”

Vhalla, “Tuhaf mı?” diye tekrarladı.

“Evet, tuhaf. Büyü kullanmadığına göre güçlerinin başka bir çıkış arayıp aramadığını bilmem gerekiyor;

mesela duyguların üzerinden." Larel'in koyu gözleri ciddiyetle bakıyordu.

"Ha!" Vhalla başını sallayıp, "Hayır, tuhaf hiçbir şey olmadı," dedi. Vhalla duraksadı, Larel de. Gözleri pence-resine kaydı. "Aslında artık rüzgârı farklı hissediyorum. Döndüğümünden beri pencerelerimi çok fazla açık tuttum. Şey, anlatması biraz zor... Ama sanki havanın içinde bir şey varmış gibi. Elbette rüzgârı hissedebiliyorum ama..."

"Anlıyorum; ateş de Alevtaşıyıcılarına farklı gelir." Larel parmaklarını kaküllerinin arasından geçirdi. "Çevremde ateş olmasından hoşlanıyorum. Alevlerin içindeyken ısı hissetmiyorum ama bir şey hissediyorum, ateşin özü gibi bir şey."

"Isıyı hissetmiyor musun?" Vhalla gözlerini kırıştırdı.

"Hayır." Larel kafasını salladı. "Benden çok daha güçlü bir büyücü tarafından yaratılmadığı sürece ateş beni yakamaz."

Larel'in son sargıyı da yerine yerleştirmesini izlerken yumuşak bir şekilde, "Anlıyorum," dedi.

"Güzel. Her şey yolunda görünüyor. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim." Büyücü gülümseyerek arkasına yaslandı.

Vhalla, "Sen mi istedin yoksa görmek için gönderildin mi?" diye sordu.

"İkisi birden olamaz mı?" Kadın ayağa kalktı. "Aa, bu arada, doğum günün kutlu olsun."

Vhalla şaşkına dönmüş bir şekilde, "Bugünün doğum günüm olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bizim bakımımız altındayken bakan tüm belgelerini ve kayıtlarını gönderdi. Doğum tarihin görüme çarptı." Larel bir anlığına küçük çantasını karıştırdı. "Al." İki küçük paket uzattı.

“Bunlar ne?” Vhalla bu hazineleri hevesle aldı.

“Doğum günü hediyeleri, seni sersem.”

Larel bunu son derece önemsiz bir şeymiş gibi söylemişti ama Vhalla hediyeleri kucağına koyarken son derece özenliydi. Arkadaşlarının hediye almak bir yana doğum gününü hatırlamalarını bile beklemezdi. Çok az tanıdığı bu kişinin bir değil iki hediye birden vermesi şaşırtıcıydı.

“Ah,” diye ekledi Larel, “biri Fritz’den. Bu sabah ona buraya geleceğimi söyleme gafletinde bulundum ve o da bunu getirmem konusunda ısrar etti.”

Vhalla, “Şimdi açabilir miyim?” diye sordu.

“Haydi, aç.” Larel başıyla onayladı ve Vhalla’nın küçük bir kız gibi heyecanlanmasına gülümseyerek karşılık verdi.

Vhalla paketlerden birinde ne olduğunu tahmin edebiliyordu; onu yana koydu. Hediyelerden küçük olanının ipini ve sade kahverengi kâğıdını açtığı anda metal bir bileklik ortaya çıktı. İnce, kenarları hafifçe dışa dönüktü ve arkasında bileğini geçirebileceği bir boşluk vardı. Işıktaki inceledi. Yüzeyinde Vhalla’ya tanıdık gelmeyen, farklı dilde kabartmalar vardı.

Bilekliği döndürerek, “Çok güzel,” diye fısıldadı. Vhalla yeni arkadaşının bu hediye için çok para harcamadığını umuyordu.

Larel gülümseyerek, “Beğendiğine sevindim,” dedi.

“Bayıldım Larel. Bunu nereden buldun?” Bilekliği yüzüne daha da yaklaştırıp üzerindeki yazıyı inceledi.

“Ben yaptım.” Vhalla’nın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, “Alevtaşçıyıcılar genelde kuyumcu ya da nalbant olur. Metali yumuşatabiliyor, alev yaratabiliyor ve ısıyı koruyabiliyoruz. Ayrıca yanmıyor olmamız da işe yarıyor,” diye ekledi.

Vhalla, "Bu işaretler ne?" diye sordu.

Larel, "Batıya özgü işaretler," diye yanıtladı.

Vhalla şaşkına dönmüş bir şekilde başıyla onayladı. Diğer hediyenin gösterişsiz paketini açtı ve içinden eski püskü bir kitap çıktı. Başlığı neredeyse silinmişti ama içindeki yazılar hâlâ okunaklıydı: *Hava Sanatı*.

Larel, "Fritz, bu sonsuza kadar seninle kalabilecek gerçek bir hediye olmadığı için kendisini çok kötü hissetti," diye açıkladı.

Vhalla başını salladı. "Bu mükemmel," diye fısıldadı.

"Ben de beğeneceğini düşünmüştüm." Büyücü sırıttı.

Vhalla kitabı elinde çevirmeye devam ederken, "Lütfen Fritz'e teşekkürlerimi ilet," dedi.

Larel, "Gelip bizzat teşekkür etmek ister misin?" diye sordu. "Doğum günün olduğu için izinlisin, değil mi? Hâlâ resmi olarak karar vermediğine göre bakanın Kule'ye girmene itiraz edeceğini zannetmiyorum."

Vhalla bunu bir anlığına düşündü. Fritz'le zaman geçirmekten hoşlanmıştı ve tekrar onunla birlikte bir şeyler okumak keyifli olurdu. Hatta belki doğum günü hediyesi olarak Kule'de yemek de yiyebilirdi.

Bakışları pencereye kaydı. Duvardaki yarıktan içeriye çok az ışık giriyordu ama Vhalla, sonbahar esintisiyle havada sürüklenen bulutları görebiliyordu. Başını salladı; içinde dışarıda olmaya dair doyumsuz bir istek oluşmuştu.

Vhalla düşünceli bir şekilde, "Teklifin için teşekkürler. Ama sanırım bugünü dışarıda geçirmek istiyorum," dedi.

Larel başıyla onaylayarak Vhalla'nın gerçek olduğuna inanmasını sağlayacak bir ses tonuyla, "Anlıyorum," dedi. Koyu saçlı kadın kapıya doğru ilerledi ama duraksayıp tekrar Vhalla'nın dolabına baktı. Bir şey söylemek istemişçesine ağzını açtı ama tekrar döndüğünde yüz

ifadesi değişmişti. “Kendine dikkat et Vhalla. Bize ihtiyacın olursa araman yeter.”

“Teşekkürler Larel, her şey için.” Vhalla gülümsedi.

Larel başını kapıdan dışarıya uzatıp kontrol ettikten sonra odadan çıktı.

Vhalla hediyelerinden birini taktı; diğerini çantasına yerleştirdi. Artık neredeyse her gün soğuktu ve kışlık cübbeleri sonunda gelmişti. Sürekli üşüyen Vhalla kaşındıran kumaşı memnuniyetle karşıladı. Yaz cübbeleri gibi kış cübbelerinin de sırtına, onun kütüphaneden olduğunu gösteren açık bir kitap işlenmişti. Vhalla mavi ipliğe baktı. Daha ne kadar süre bunları giyecekti?

Vhalla bugün görünüşüne önem vermeye karar verdi. Doğum günüydü; bir yaş daha yaşlanmış, olgunlaşıp henüz zevk almayı başaramadığı kadınısı alışkanlıklar edinmek için yeni bir fırsat edinmişti. Kirli aynasındaki avuç içi kadar yansımasına tüm yüzünün sığması için kafasını oynattı. Saçları biraz daha düzgün görünüyordu.

Güne başlamadan önce uğrayacağı özel bir durak vardı. Yukarıya, mutfağın boğucu gürültüsüne doğru ilerledi. Burası telaşlı sesler ve ağız sulandıran kokularla dolu bir yerdi. Vhalla oraya gitmek için genelde bahane bulamazdı ama bugün doğum günü olduğu için bir ayrıcalık yapabileceklerini umuyordu.

Limon sadece en batıda ve dış adalarda yetişiyordu, dolayısıyla ana kıtanın diğer bölgeleri için değerli bir lezzetti. Mutfakta çayın yanında ya da öğle yemeklerinde, hanedan üyelerine ve soylulara sunulmak üzere küçük pastalar hazırlanıyordu. Vhalla yıl boyunca üzeri beyaz şekerle kaplı sarı süngerimsi tatlının hayaliyle yaşıyordu.

Yeterli miktarda yalvarması ve biraz da şansının yaver gitmesi sonucunda bir beze sarılı, avuç içi boyundaki tatlıyı doğum günü için çantasına koymayı başardı.

Vhalla'nın gördüğü kadarıyla sarayda üç ayrı dünya vardı. En içteki dünya toplumun en alt tabakasından oluşuyordu; bu kişiler hizmetçi yatakhaneleri, çırak odaları ve duvarların içinden geçen koridorlar ile dolap gibi alanlara kapatılmıştı. Bu alanlar kabaca yontulmuş taşlandı, duvarlardaki harçlar dökülüyordu ve buralardaki merdivenlerin aralıkları tam olarak eşit değildi. Duvarlardaki akmış mumlar sanat eserleri, sarayın ve İmparator'un karmaşık su kemerlerinden oluşan su tesisatının güzel kokuları ise oda parfümleriydi.

Bu dünyanın üzerinde ise halka açık bir dünya vardı. Burada, sıradan insanların görmesine izin verilen şatafatlı odalar ve soylularla bakanların gezindiği koridorlar vardı. Buralar duvarlarında sanat eserleri ve taş heykeller olan cilalı ve temizlenmiş alanlardı.

Vhalla bugün bu alanda yürüyordu. Bu bir çırak için tam olarak alışılmışın dışında bir şey sayılmazdı; Vhalla boş vakitlerinde sarayın güzelliklerinin tadını çıkarırdı. Meclis toplantıda olduğundan bakanlar çalışıyordu ve koridorların çoğu boştu.

Vhalla saraydaki son dünyaya hiç adım atmamıştı. Prensi takip ettiği gizli merdivenleri saymazsa. Hanedan üyelerinin ve üst rütbedeki soylu konukların odaları, altın varaklı bir kapıyla ayrılmıştı. Herhangi birinin içeriye girmesini engellemek için en tehlikeli muhafızlar kapıların önünde gece gündüz nöbet tutardı. Vhalla o kapıyı meraklı küçük bir kızken sadece bir kez görmüş sonra hemen oradan kovulmuştu.

Ne aradığını bilmiyordu. Sadece yürüyordu. Döne döne bir yukarıya tırmanıyor, bir aşağıya iniyor ve oradan oraya dolaşıyordu. Bir ya da iki tane hizmetçinin yanından geçti fakat ona herhangi bir şey sormadılar ve o da bir şey söylemedi.

Vhalla bu gezisinin bir amaç uğruna olduğunu düşünmese de orayı bulduğu anda amacına ulaştığını fark etti.

Yüksekteki bir pencereden sarayın avlusundaki ilk defa gördüğü, gizli bir bahçeye baktı. Çakıl taşı patika yoğun çitlerin, bitkilerin ve ağaçların etrafından dolanıyordu. Yaprakların çoğu yeşilliğini yitirmiş, sonbaharın turuncu ve kırmızı tonlarına bürünmüştü. Parlak güneş ışığında ağaçlar alev almış gibi görünüyordu.

Bahçenin çevresinde dönerken pencerelerden bir geçit gördü. Ama aşağıya inen ya da yukarıya çıkan merdivenlerin hiçbirisi Vhalla'yı o geçidin olduğu koridora götürmedi. Bıkmış ama kararlı bir şekilde en alçak pencereyi buldu. Pencere neredeyse hemen önüne yerleştirilmiş çit yüzünden görünmüyordu.

Vhalla pencereyi açıp taşın üzerinden atlayarak yumuşak bir şekilde bahçeye indi. Pencereyi arkasından zor zar kapatabildi; oradan geri çıkmak için üzerine tırmanabileceği bir şey bulması gerekecekti. Rüzgâr saçlarını uçuştururken Vhalla çalılarının arasından geçip diğer dünyaya adım attı.

Dağ tarafından gelen bir esinti Vhalla'nın olduğu yerde kalakalmasına neden oldu. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Etrafındaki dünya yaşıyordu ve aldığı her nefes sanki bir sevgilinin ipeksi fısıltısı gibiydi.

Huşu içinde ellerinden birini kaldırıp parmaklarının arasında dolanan havayı inceledi. Bu penceresinden girmeyi başaran esintinin yumuşak solukları gibi değildi. Göremiyordu ama *hissedebiliyordu*. Normal bir insanın esintiyi hissetmesi gibi değildi. Hayır, Larel'in dediği gibi rüzgârın özünü hissedebiliyordu. Sanki onu yakalayıp parmaklarını bu ipek ve şifondan daha yumuşak şeye geçirebilecekmiş gibi hissettiriyordu.

Aniden yükselen bir rüzgâr yukarı bakmasına neden oldu ve nefesi kesildi. Tepesinde uzanan yapı İmparatorluk Konağı'ydı. Gördüğü anda tüm bedeni karıncalandı. Bu, düşüşünden beri altın kuleleri ilk görüşüydü.

Hayatta kalması için hiçbir neden yoktu. Kuleler baş döndürücü derece yüksekti ve dümdüz aşağıya iniyordu. Vhalla neye çarpmış olduğunu tahmin etmeye çalıştı fakat çarpabileceği hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Bütün çıkıntılar ve süslemeler kulenin yanlarındaydı; düşüşünü yavaşlatabilecek her şey oldukça aşağıdaydı. Şu an baktığı yerden herhangi bir şeye çarpabilmesi için altı hatta yedi insan boyu mesafe boyunca düşmesi gerektiğini görebiliyordu. Bu oldukça imkânsız geliyordu.

Acı dolu hatıraları zihninden uzaklaştırarak çantasını aldı ve bahçede dolaşmaya başladı. Pencereden sıradışı bir yapı görmüştü ve onu bulmaya çalışmak, prens ya da ölüme yaklaşma deneyimi hakkında düşünmekten daha mantıklıydı.

Şansına tüm yollar gitmek istediği yere çıkıyordu ve güzelliği karşısında Vhalla'nın kalbi tuhaf bir şekilde atmaya başladı.

Bina âdeta bir kuş kafesiydi. Gümüş işlemler kavisle birleşip desenli camları dik tutarak duvarları oluştuyordu. Tam tepesinde gümüş bir güneş vardı. Vhalla parmaklarını kıpırdatarak düşündü. Şu âna kadar İmparatorluk'un çarpıcı güneşini sadece altın işlemeli olarak görmüştü.

Cam buğulu gibiydi. Belli belirsiz şekilleri ve yeşil bulanıklıkları görse de içeride ne olduğunu anlaması mümkün değildi. Üç gümüş basamak kavisli kapıya çıkıyordu.

Eli gümüş kapı kolunun üzerinde duraksadı. Kalbi hızla atıyordu ama nedenini anlamıyordu.

Girdiği anda güller tüm duyularını ele geçirdi. Dış duvarı ve ortadaki geniş sütunu sarmışlardı. Sera benzeri yapının içerisi sıcaktı; Batı'nın kızıl çiçeklerinin açması için ideal sıcaklıktaydı.

Sütuna doğru yavaşça ilerleyip tomurcuklardan birini incelerken terlikleri hiç ses çıkarmadı. Kapının karşısındaki gümüş bankın büyüleyici görüntüsünün oradaki bir hareket dikkatini çekti.

Yalnız değildi.

Açık bir deftere eğilmiş bir adam vardı ve kendisini aldığı notlara kaptırmış gibi görünüyordu. Vhalla'nın kanı dondu; geriye doğru bir adım attı. Bu olmamalıydı. Dünyada onca insan varken bu siyahlara bürünmüş adamlar, onun geriye yatırılmış siyah saçları ve koyu gözleriyle karşılaşmamalıydı.

Vhalla nasıl kaçacağını düşünürken adamın kalemi durdu ve kafası yavaşça kalktı. Gözleri büyüdü ve şoktan dolayı ağzı hafifçe aralanırken kaşları çatıldı. Kalın ve tok sesi sessizliği bölerken Vhalla dişlerini gıcırdattı.

Prens Aldrik şaşkınlığı gözle görülür bir şekilde, "Sen gerçek misin?" diye fısıldadı.

11

VHALLA SİNİRLE YÜZÜNDEKİ şaşkınlık ifadesini sildi. “Elbette gerçeğim ve gidiyordum.” Dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

“Bekle!” Prens birden ayağa fırlayınca kucağındaki kâğıtlar yere saçıldı. Vhalla kafasını çevirip adamın sakar ve beklenmedik hareketine baktı. “Bekle.”

“Bu bir emir mi prensim?” Vhalla bakışlarını kapı koluna dikmişti. İçinde sessiz bir öfke yükseldi.

“Evet. Hayır. *Hayır*, bir emir değil. Eğer gitmek istiyorsan git ama lütfen... bekle.” İç çekerken eliyle saçlarını geriye itip uzun çift düğmeli ceketini düzeltti.

Vhalla, “Neden?” diye sordu. Prense doğru hafifçe dönmüştü ama eli hâlâ kapı kolunun üzerindeydi.

“Çünkü,” diyerek boğazını temizledi prens ve sonra kendinden daha emin görünmeye çalışarak, “seninle konuşmak istiyorum,” dedi.

Vhalla, “Peki ya ben seninle konuşmak istemiyorsam?” diyerek iç çekti.

“O zaman git.” Gevşek bir şekilde ayakta dikilmeye devam ediyordu. Vhalla ona doğru hareket etmeyince dizlerinin üzerine çökerek yerdeki parşömenleri toplamaya başladı.

Vhalla arada kalmış bir şekilde durup bu tuhaf, bıkkınlık verici ve rahatsız edici adamın dağılmış parşömenlerini toplamasını izledi. Tekrar hafifçe iç çekip içindeki çırağı dinleyerek o da prensin karşısına diz çöktü ve uzanabildiği birkaç kâğıdı toplayıp sabırsızca prense uzattı.

Prens ona baktı ve kâğıtları elinden aldı; ağzı hafifçe aralanmıştı.

Vhalla bir anlığına bekledi. Hiçbir karşılık alamadığında ayağa kalkıp bıkkın bir şekilde kapıya döndü. Ne bekliyordu ki? O prensti ve eğer saraydaki söylentiler doğruysa asla kendinden başka birini düşünmeyen biriydi.

“Özür dilerim.” Ses o kadar kısıktı ki ağaçların hışırtısından zar zor duyabilmişti. Vhalla yarı açılmış kapıyı tuttu. *Bu tamamen onun hayal gücü olmalıydı.* Bir adım daha attı. “Vhalla, özür dilerim.”

Vhalla yavaşça dönüp tekrar ona baktı; bir ayağı içerde diğeri dışarıdaydı. Söylediği şey içine işlerken bunun siyahlara bürünmüş adama karşı duyduğu öfkeyi dindirmeye yeterli olup olmadığını görmek için bekledi.

“Sana öyle saldırmamalıydım, ne büyüyle ne de sözlü olarak,” diye devam etti. Gözlerinde, Vhalla’nın verebileceğinden emin olmadığı bir şeyi arzulayan bir pırıltı vardı. “Sabırsızdım... ve aptal gibi davrandım. Bunun seni nasıl etkileyeceğini düşünmedim.”

Vhalla içeriye doğru bir adım atarak kapıyı arkasından kapattı ve ihtiyaç duyduğu desteği alabilmek için ona yaslandı.

“Eminim benim hakkımdaki hikâyeleri duymuşsun-

dur." Prens Aldrik kâğıt yığını bankın üzerine koydu. Vhalla prensin neden onun gözlerine bakamıyormuş gibi görüldüğünü düşündü. "Emin ol ki hepsi doğru. Şey konusunda çok tecrübeli sayılmam..." Doğru sözcükleri ararken duraksadı.

Vhalla kindar bir şekilde, "İnsanlarla anlamlı ilişkiler kurmak konusunda mı?" diyerek prensin sözlerini tamamladı. Prens nezaket kurallarına uymadığı gerekçeyle onu saraydan atacak olsaydı bunu çoktan yapmış olurdu. Neden yapmadığı konusunda Vhalla'nın hiçbir fikri yoktu. Ama bunu öğrenmeye ve hanedan üyeleriyle ilişkisini kesmeye hazırdı.

"Sözlerimle... ve davranışlarımla sana zarar verdim. Bunu biliyorum. Ve amacımın bu olmadığını söylememin senin için büyük ihtimalle bir anlam ifade etmeyeceğinin farkındayım." İç çekerek gözlerini kaçırdı.

"Tatlı dilli olduğunu söylüyorlar prens." Sesi istediğinden daha kısık çıkıyordu. "Ve halihazırda beni bir kulenin tepesine çıkmaya ikna ettin. Sana nasıl inanabilirim?"

Prens Aldrik gizemli bir şekilde, "Çünkü hakkımızda bilmediğin şeyler var," diye yanıtladı.

Vhalla başını salladı; prens ile aralarında 'biz' diye bir şey yoktu. "Beni ölüme terk edebilirdin... ve işin kötüsü, bu umurunda değildi." Sesi titredi ve derin bir nefes aldı. Dişlerini sıktı; mağdur durumda olan kendisiydi. Prens böyle acı çekiyormuş gibi görünmeye hiç hakkı yoktu.

"Yanılıyorsun. Umurumdaydı. Senin bir Rüzgârgüdücü olduğunu biliyordum, bu yüzden ölebileceğini hiç düşünmedim." Prens ona doğru küçük bir adım attı. Vhalla adamın botlarının ucuna sanki onlara dargınmışçasına dik dik baktı.

“Peki,” dedi; kendi mantığını ona karşı kullanmaya çalışıyordu. “Yakınlığımı bilsen dahi ki bunu bakan bile bilmiyor gibi görünüyordu, düşüşün beni öldürmeyeceğini, yeterince güçlü olduğumu nasıl bilebilirsin?”

“Çünkü hava Rüzgârgüdücülere zarar veremez, aynı ateşin Alevtaşıyıcılara zarar veremeyeceği gibi,” diye belirtti.

“Rüzgârgüdücüler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyormuşuz gibi görünüyor. Düşüşün beni öldürmeyeceğini bilmiyordun.” Ellerini göğsünde kavuşturdu.

“Ölmeyeceğini biliyordum çünkü benim hayatımı kurtarmıştın.” Prensın sözleri tane tane ve temkinliydi. Vhalla’nın kolları iki yanına düştü. “Eve ilk geldiğimde ölmek üzereydim. Tenime saplanan... *silah* güçlü bir zehirle kaplıydı. Yıllardır kazandığım bağışıklık olmasaydı eve varamadan ölmüş olurdum. Şifacılar ne yapacaklarını bilmedikleri için nasıl tedavi edileceğine ve panzehrinin ne olabileceğine dair ipucu bulmak için kütüphane ile Kule’ye danıştılar.”

“Bunun sonum olacağını biliyordum. Şifacılar zehri ve onun nasıl beni etkilemek üzere büyülendiğini anlamıyorlardı.” Aldrik yumruğunu sıktı ve Vhalla dikkatle onun anlattıklarını dinledi. “Yine de bazı kitaplardan notları çıkardıklarında durumum istikrarlı bir hal anlamaya başladı. Notların bazıları detaylıydı bazıları ise saçma karalamalar gibi görünüyordu ama hepsi bir şekilde benim için anlam ifade etti ve bu sayede tedavimi yönlendirebildim. Bu notların hepsi sana aitti.”

Vhalla, “Bu mümkün değil,” diye itiraz etti. “O notların bana ait olduğunu nereden biliyorsun?”

Prens, “Bakandan, muhafızlara notları kimin yazdığını sormasını istedim. Muhafız, Victor’u senin yanına ge-

tirdi,” diye açıkladı. “Beni hayatta tutmak için çok fazla büyü gücü kullandığın ortadaydı ve senin güvende olduğundan emin olmak istedim.”

Zayıf bir sesle, “Ne?” dedi. Bakan, prens iyiliği konusunda endişelendiği için mi onu kaçırmıştı? Her şey altüst olmuştu ve hiçbir şey doğru dürüst anlam ifade etmiyordu. Ama eğer anlattıkları doğruysa o gece ve sonrasında olaylar farklı bir anlam kazanıyordu.

Aldrik, “Victor’un yöntemlerini onayladığımı söyleyemeyeceğim,” diye mırıldandı. “Ama seni buldu ve ben kimi aramam gerektiğini biliyordum.”

Âdeta Vhalla’nın şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

“Daha iyi bir açıklama olmadığı için büyü yazdığını söyleyeceğim. Bunu neden... ya da nasıl yaptığını bilmiyorum. Ama beni kurtarmayı o kadar önemsiyordun ki gücünün Dışavurmasını sağladın. Bu gücü bana gönderecek araçlar yarattın. Bu henüz Uyanış gerçekleştirmemiş biri için imkânsız olsa da sen bunu başardın. Ve sen bunu yapmamış olsaydın ben şu an burada duruyor olamazdım.” Prens sesini artık daha güçlü çıkmaya başlamıştı.

“Nereden biliyorsun?” Vhalla sesini geri kazanmayı başarmıştı; hâlâ hikâyesindeki boşlukları doldurmaya çalışıyordu. Anlattıklarının hepsi oldukça imkânsız gibi geliyordu.

“Çünkü bir büyücü bir insanı kurtardığında o büyücünün ve büyüünün bir parçası kurtardığı kişinin içinde kök salar. Buna Bağ denir. Uyanışın çok yeni gerçekleştiği için bunu anlamıyor ya da hissedemiyor olabilirsin ama ben anlıyor ve hissedebiliyorum.” Ellerini arkasında kavuşturdu.

“Bağ mı?” Vhalla, yabancı olduğu bir anlamda kullanılan kelimeyi tekrarladı.

“Evet, sevgili papağanım.” Vhalla’nın sert bakışları karşısında dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu Bağın bir özelliği de Bağlı olduğun kişiye ölümcül bir zarar verememendir. Çünkü içimde senin bir parçasını taşıyorum. Beden kendisine zarar vermeyi reddeder. Eğer seni çatıdan atmam ölümüne neden olacak olsaydı bunu yapamazdım.”

Vhalla kaşlarını çattı; hâlâ iyileşmekte olan eklemleri o gecenin anısıyla sızladı.

Prens Aldrik, “Ama,” diyerek sanki aklını okumuşçasına devam etti, “Bağın seni bu kadar çok incitmeme izin vereceğini düşünmemiştim. Sapasağlam bir biçimde yere ineceğine ve sonrasında konuşabileceğimize yürekten inandım. Bu bir hataydı.”

Vhalla sert bir şekilde, “Prens olmanın, hatalarının bedelsiz olmasını sağlaması ne büyük şans, değil mi?” dedi.

Prens kesin bir tavırla hemen, “Bedeli var,” diye yanıtladı. “Bedeli senin güvenini kaybetmek oldu.”

Gözleri prensin gözündeki endişeyle buluştu. Vhalla, prensin özenle onun duymak istediği şeyleri söyleyip söylemediğini düşünmeden edemedi. Prens Aldrik’in gözleri sanki onun kuşkularını fark etmişçesine hüzünlü bakmaya başladı.

“Daha kaç tane kuklan var?” Vhalla iç çekti.

“Lütfen ne demek istediğini açıkla,” diye rica etti.

“Larel. Giriş kitabı. Bu tesadüf değildi, değil mi?” Vhalla prensin dudaklarının büzüldüğünü gördü. “Bana birbirinizi tanıdığınızı söyledi.”

“Larel benim arkadaşım.”

Prensin söylediği bu üç kelime Vhalla’nın ağzının açık kalmasına neden oldu. “Senin arkadaşın var mı?” deyiverdi ve elleri bu taşkınlığını engellemek istercesine

ağzına gitti. Karşısındaki başka biri olsaydı kahkahalara boğulabilirdi.

Prens sadece omuz silkip bakışlarını kaçırmakla yetindi; davranışı acı verici derecede tuhaftı. Vhalla kendi kendisine suçlu hissetmemesi gerektiğini hatırlattı. Ama Larel'in sözlerini hatırladı. Prens olmasına rağmen büyüculük karşıtı birçok şeyle başa çıkmak zorunda kalmıştı. Kendi halkı dahi ona doğuştan gelen unvanı yerine *Ateş Lordu* olarak hitap etmeyi tercih ediyordu. "Peki ya ben neyim?"

Prens, "Senin benim için ne olduğunu zaten açıkladım," diye yanıtladı.

Bu sözleri Vhalla'nın tekrar öfkeye kapılması için yeterliydi. "Açıkladığını zannetmiyorum." Vhalla başını salladı. "Ben emrin altındaki bir diğer oyuncak mıyım? Senin hizmetinde olan? Babana sunabileceğin zamana kadar eğitebileceğin biri?"

Kulak misafir olduğu konuşma aklına geldi; prens ve bakan, Vhalla'ya hiçbir şey sormadan onun kaderine karar veriyordu. Kaşlarının çatılmasına bakılırsa prens de bunu hatırlamıştı.

Gizemle bir şekilde, "Bizi duydun mu?" diye sordu.

Vhalla yutkundu ve başıyla onayladı ama birden bunu itiraf etmenin iyi bir fikir olmayabileceği aklına geldi. Prens Aldrik yumruklarını sıktı ve Vhalla ellerinin çevresinde oluşan küçücük kıvılcımları gördü. Derin bir şekilde iç çekerek ellerini gevşettiğinde odanın ısısı düştü.

"Şu anda her şeyi açıklayamam. Ama babama senden bahsetmeyi düşünmüyorum. Götürülmeni istediğim son yer Kuzey'deki cehenneme benzeyen savaş cephesi." Başını salladı. "Senin sözcüklerini kullanmak gerekirse kukla olan Victor'du; sen değildin."

Vhalla henüz düşünmeden, “Beni neden koruyorsun?” diye sordu. Bu, önceki davranışlarıyla hiç bağdaşmıyordu; tabii eğer onun yaptığı herhangi bir şeye güvenilebilirse.

“Çünkü sen aramda Bağ olan büyücüsün.” Prens bakışlarını ona dikti. Vhalla’nın kalbi, hâlâ iyileşmemiş olan kaburgalarını acıtacak kadar hızlı atmaya başlamıştı. “Bu kadar önemli birine o şekilde davranmamalıydım; yaptıklarım için özür dilerim Vhalla. Ama bana karşı ne hissedersen hisset ve bu hislerinde ne kadar haklı olursan ol benim için bir şey değişmiyor. Ben yine de senin güvende olman için tüm gücümle uğraşacağım.”

Bütün emirlerine, alaycı davranışlarına, hükmeden varlığına ve her zaman siyah olan göz korkutucu giysilerine rağmen Vhalla adamda farklı bir şey gördü. Sadece yalnız olan, arkadaşlarının sayısı bir elin parmaklarını geçmeyen ama belki bir gün geçebileceğini uman birini gördü. Bu kişinin tanıştığı, sarayın beklentilerini karşılamak için maske takan adamla hiç alakası yoktu.

Onu henüz tam olarak affetmemişti. Ama belki de Laurel haklıydı; Vhalla da onun için biraz üzüldü.

Prens bakışlarını ondan kaçırıp bir çiçeğe çevirmişti. Ama şimdi Vhalla’nın bakışlarına karşılık veriyordu. Sessizlik çöktü. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Bir süre sonra Vhalla, prensin onun bir karar vermesini beklediğini anladı. Rahatsız bir şekilde kollarını bir kavuşturup bir açarak duruyor ve bekliyordu.

Vhalla konuşacak cesareti bulmaya çalışırken derin bir nefes aldı. Öfkeli, kindar ve kavgacı olmak kolaydı. Ona doğru bir adım atmak ise zordu. Çantasını kavrarak aralarındaki mesafeyi kapattı; karşısına dikilip tüm gücünü hareketsiz durmaya verdi.

Sessizce, “Buraya kitap okumak için gelmiştim. Sorun olur mu?” dedi.

“Olmaz.” Sesi yumuşak ve kısıktı; artık Vhalla’nm dişlerini gıcırdatmasına neden olmuyordu.

Vhalla onun çevresinden dolaşarak bankın bir kenarına oturdu. Prens karşısında kayıp bir ocuk gibi duruyordu.

Çantasından kitabını çıkarırken, “Sen benden önce gelmiştin. İstersen kalabilirsin,” diye teklif etti.

Prens yanma oturup defterini tekrar kucağına aldı. Vhalla prensin yaydığı sıcaklığı unutmuştu; cübbesini omuzlarından sıyrıp bankın üzerine attı. Prens cübbesinin altındaki tayt ve tuniğı bir bakış atsa da Güneylilerin hep yaptığı gibi bunun bir kadına uygun bir giysi olmadığını söylemedi. Kucağındaki kitapla banka yerleşti ve arkasına yaslanıp ilk sayfayı açtı.

“Prensim,” diye mırıldandı. Prens ona baktı. “Söylediğim irkin şeyler için de özür dilerim.” Vhalla kafasını kitaptan kaldırdı.

Prens gülümsedi ve Vhalla ilk kez onun içten davranışını hissetti; elde etmeye çalıştığı bir şey, oynadığı bir oyun ya da sakladığı herhangi bir duygu yoktu. Gülümseyişi sadece dudaklarının kıvrılmasından ibaret değıldi; Vhalla’nm ilk kez gördüğü, gözlerine kadar ulaşan bir gülümsemeydi. Vhalla’nın prensi daha önce gerçekten görüp görmediğini merak etmesine neden oldu. Herhangi birinin onu gerçekten olduğı gibi görüp görmediğini düşünmesine. Bu içindeki her şeyin daha büyük ve detaylı bir planın parçası olduğunu söyleyen küçük sesin susmasını sağladı.

Prens defterine dönmeden önce olağan bir şeymiş gibi, “Bana Aldrik de,” dedi. “En azından yalnız olduğumuzda.” Prensın kalemi yazmaya başlayıp önündeki

sayfayı tanıdık gelen el yazısıyla doldururken Vhalla ağzının açık kaldığını hissetti. “Ve sen küçük bir solucan değilsin Vhalla.”

12

VHALLA HÂLÂ DURUMUYLA başa çıkmaya çalışıyordu. Okuyormuş gibi yaparak oturuyor ve yanındaki şaşırtıcı ve rahatsız edici adam hakkında kafa yoruyordu. Aklına binlerce soru geldi fakat hiçbirini sessizliği bozmaya değer bulmadı.

Söylediklerinin satır aralarını görmeye, kelimelerinde gizli anlamlar ya da amaçlar olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ama Bağ hakkında düşündükçe prensin onunla oyun oynadığı fikri etkisini kaybediyordu. Başka neden onu sarayda tutacaktı ki? Eğer prensle aralarında onun önemli gördüğü bir bağlantı olmasaydı çoktan gönderilmiş olması gerekmez miydi? Özellikle de o şekilde patladıktan sonra.

Vhalla göz ucuyla adama baktı. Burnundaki sanki kırılmış ve düzgünce yerine oturtulmamış gibi görünen hafif çıkıntıyı fark etti. Çıkık elmacık kemikleri, güneş ışığında yanaklarının gölgede kalmasına neden oluyordu.

Başını işinden kaldırarak Vhalla'nın gözleriyle buluştu. Vhalla ona bakarken yakalanmak istemediğinden

hemen gözlerini kaçırdı. *Normal davran*, diye kendisini azarladı. Ama bir çırak ve bir prens arasındaki normal olan neydi?

Oturuşunu hafifçe değiştirerek durumun tuhaflığını kafasından çıkarıp kendisini okumaya verdi. Buranın, kokusu ve dışarıdaki sesleri bastırmasıyla insanı rahatlatan bir yönü vardı. Okuduğu şey çok ağır değildi ve büyüünün neler yapabildiğini öğrenmek gerçekten de çok ilgi çekiciydi. Vhalla sayfaları ağır ağır çevirerek ilgisini çeken şeyleri zihnine kaydetti.

Kitap hava kaynaklı büyüünün gerçek hayat uygulamaları üzerineydi. Sayfayı çevirirken bu imkânsız görünen becerileri gerçekten hayata geçirip geçiremeyeceğini düşündü. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama bir süre sonra prensin bakışlarının ağırlığını üzerinde hissetti.

“Ne var?” Prensın tuhaf yüz ifadesine baktı.

Prens, yani Aldrik, diye kendi kendisini düzeltti, konuşmak için ağzını açtı ama sonra söyleyeceklerini tekrar değerlendirmek için kapattı. “Ne okuyorsun?” Tüy kalemını açık defterin üzerine bırakıp hafifçe Vhalla’ya doğru eğilerek kitabı inceledi.

“Fritz’in hediye ettiği, daha doğrusu ödünç verdiği bir kitap. Adı *Hava Sanatı*.” İlk sayfayı açarak başlığı gösterdi.

“Fritz mi?” Adamın gözleri kısa bir süreliğine Vhalla’nın kilerle buluştu.

“Evet, Kule’den biri. Kütüphanedeki Güneyli çocuk.” Vhalla onun Kule’dekileri ne kadar tanıdığını merak etti.

Prens, “Ha,” diyerek geriye yaslandı. “O beceriksiz ahmak.” Eski davranışları yeniden ortaya çıkmıştı.

Vhalla, “Nazik davran,” diyerek kibarca azarladığında adam göz ucuyla ona baktı.

“İlla kuralları çiğneyip Kule dışına kitap çıkaracaksa seçebileceği daha iyi kitaplar vardı.” Kendine hizmet eden bu yorumunu tüy kalemle bir şeyler karalayarak noktalamıştı.

Vhalla gözlerini devirdi. “Çok fazla bir şey bilmediğimden ne olursa kabulümdür,” dedi.

Prens olağan bir şekilde, “Bu, çok doğru. Çok fazla bir şey bilmiyorsun,” diyerek onayladı.

Vhalla kahkaha attı. “Sen tam bir baş belası, biliyorsun değil mi?” Başını salladı ama öfkelenmemişti. Bir yanı bu ukala ve küstah tavırlarını, biraz önce sergilediği kendinden şüphe duyan sessizliğine tercih ediyordu. Prens burnu havada bir hanedan üyesi olması, kalbi ve ruhu olan biri olmasından daha güvenliydi.

“Böyle düşünen ne ilk kişinin ne de son kişi olacaktır.” Omuz silkti ve rahatlatarak işine döndü. Vhalla kafasını kitabına eğip sayfayı çevirdi. Prens tekrar ona bakmaya başlamıştı.

“Ne var?” Biraz kızmaya başladığı sesinden belli oluyordu.

“Tekrar yapsana,” dedi.

“Neyi tekrar yapayım?” Vhalla iç çekti.

Aldrik, “Demin yaptığın şeyi,” diyerek kitabı işaret etti.

“Bir çiftçi kızı olabilirim ama *okuyabiliyorum*.” Vhalla ona dik dik baktı.

“Okumandan bahsetmiyorum; sayfayı çevir.” Hâlâ gözleri kitaptaydı.

Vhalla ona bakarak, göstere göstere sayfayı çevirdi. “İşte!” Sesinden alaycılık akıyordu.

Çenesini kaldırarak sonsuz derinlikteki siyah gözleriyle Vhalla’ya baktı. “Fark etmiyorsun bile.” İlk başta yüzleri birbirine yakinken yumuşak bir ses tonuyla

konuştu. Sonra bir kahkaha atarak geriye doğru çekildi ve, "Fark etmiyorsun bile!" diye tekrarladı.

Vhalla artık sinirlendiğini belli etmeye başlamıştı. "Teşekkürler, papağan Aldrik," diye mırıldandı.

Aldrik kahkahasını yarıda keserek ona baktı. Vhalla duraksadı; ilk kez ona ismiyle hitap ediyordu. Kısa bir süre sonra adam sırtıp ayağa kalktı.

"Kitabı bırak; sana bir şey göstermek istiyorum." Elini kıza uzattı.

"Beni yine bir çatıdan atmayacaksın, değil mi?" Vhalla anında sesinin bu kadar ifadesiz değil de daha neşeli çıkmış olmasını diledi.

Adamın yüzünden alışılmadık duygular geçti ve eli yanına düşmeden önce hafifçe gevşedi. Yumuşak bir sesle, "Beni öğretmenin olarak kabul ettiğini söylemiştin," dedi. Vhalla içinden, bu rahat ortamı bozduğu için kendisine küfretti. "Bu onuru tekrar kazanmak istiyorum."

Elini tekrar Vhalla'ya uzatarak bekledi. Vhalla zorlukla yutkundtu. Karşısındaki prens de olsa bir günde ondan çok fazla şey bekliyordu. Gözlerini onun yoğun bakışlarından kaçırdı.

"Bunu kazanman gerek." Vhalla başka ne diyebileceğini bilmiyordu. Ona güvenmişti; onun kendisini yönlendirmesine, öğretmeni olmasına izin vermişti ve o bu güveni sarsmıştı. Bu tek bir komutla tekrar geri gelecek bir şey değildi.

şaşırtıcı bir şekilde, "Bunu kabul edebilirim," cevabını aldı. Vhalla tekrar ona baktığında hâlâ umutlu bir şekilde beklediğini gördü.

Elini tuttu. Teni yumuşak ve avucu sıcakıktı; parmak uçları karıncalanır gibi olmuştu. Ama adam onu tutup çardağın dışındaki sonbahar havasına çıkardığından bunun üzerinde düşünmek için vakit olmadı.

Onu bahçeye doğru yönlendirirken, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Vhalla, “Fena değil. Larel sabah uğrayıp beni kontrol etti. Düzgün bir şekilde iyileştiğimi söyledi,” diye rapor verdi.

Aldrik ona dik dik baktı. “Eğer yolunda gitmeyen bir şey olursa bana söyle. Kule’deyken iyileşmeni kontrol edebiliyordum ama artık sarayın sıradan kesimine döndüğün için doğrudan denetleyebilmem daha zor.” Uzun adımlarını Vhalla’ya uygun atıyordu.

“İyileşmemi kontrol etmek mi?” Vhalla bunun anlamını düşündü.

Aldrik başıyla onaylayıp durdu. Küçük bir göle varmışlardı.

“Olanlardan sonra,” duraksadı; “en iyi bakımı aldığından emin olmak istedim. En azından bunu yapmam gerekiyordu,” dedi.

Vhalla gözlerini ona dikmiş bakarken bir yanı bağır-mak istiyordu. Vhalla’nın hayatını kuklaları aracılığıyla kendi kontrolü altına almadığını iddia etmemiş miydi? Sonra bakanın sözlerini hatırladı; onu Kule’ye götüren prensin ta kendisiydi ve bunu yapmamış olsa büyük ihtimalle ölürdü.

Aldrik boğazını temizledi. “Her neyse, çardaktayken sayfaları onlara dokunmadan çeviriyordun,” dedi.

Vhalla şaşkına dönmüş bir şekilde, “Nasıl yani?” dedi.

Adam başıyla onayladı. “Sayfaları sadece elini kitabın üzerinde gezdirerek çeviriyordun; kitaba dokunmuyordun. Bunu fark etmedin bile.” Ses tonunda hem heyecan hem de ciddiyet vardı. “Güçlerin ortaya çıkmaya başladı Vhalla.”

“Bu mümkün değil.” Vhalla başını salladı.

“Diğer büyücüler için evet, değil ama belli ki senin için mümkün.” Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Eminim, çok daha iyisini düşünmeden yapabilirsin,” diye itiraz ederken yaptığı şeyin o kadar da özel olmadığı fikrine sık sık tutunuyordu.

“Evet, büyük ihtimalle yapabilirim.” Aralarındaki mesafeyi kapatarak ona yukarıdan baktı. “Ben bu İmparatorluk’taki en güçlü büyücüyüm. Bu yüzden *mümkün* ya da *kolay* şeyleri benim yapabildiklerime göre değerlendirmen doğru olmaz.” Vhalla’nın çevresinden dolaşarak arkasına geçmeden önce kendini beğenmiş bir ifadeyle sırıttı.

Vhalla bakışlarını karşıya dikti.

“Söylesene, hiç taş sektirdin mi?” Eğilip yerdeki yuvarlak taşlardan düz olan bir tanesini aldı.

“Çocukken.” *Kim sektirmemiştir ki?* “Ama en son ne zaman taş sektirdiğimi hatırlamıyorum.”

Taşı göldeki durgun suya doğru fırlatmadan önce birkaç kez bir elinden diğerine geçirdi. Taş batmadan önce yüzeyde üç kez sekti. Vhalla bilerek etkilenmiş gibi görünmedi.

“Sıra sende.” Eğilip yerden bir taş daha alarak Vhalla’nın avucuna koydu.

Prens gölün kenarındaki dekoratif taş yığınının gidecek en büyüğünün üzerine yaslandı. Dirseğini kıvrık dizinin üzerine yaslayıp çenesini de eline dayadıktan sonra beklenti içinde bakmaya başladı. Vhalla kolunu öne ve geriye doğru sallamadan önce merakla ona baktı.

Adam, “Öyle değil,” diyerek onu durdurdu. “Atmadan.”

Vhalla, “Atmadan nasıl...” diye sormaya yeltendi.

“Taşı da sayfalara yaptığın gibi hareket ettir,” diye buyurdu.

Vhalla sinir olmuş şekilde, “Ne yaptığının farkında dahi değildim,” dedi.

“İçten içe biliyorsun. Biliyorum, bu senin için çok zor olacak ama daha az düşün.” Ses tonu kırıcı değildi. “Büyü yapmak kelimelerle açıkça ifade edilebilecek bir şey değil. Tüm dünyanın deri kaplı parşömenlere dökülmesi gerektiğini düşündüğünün ve öyle olmasını dilediğinin farkındayım. Maalesef sana bunun böyle olmadığını söylemek zorundayım.”

O hafif gülümsemelerinden birini daha takındı. Ona karşı rahatsız edici bir tavır içinde değil de açık sözlü olması Vhalla’nın içini ısıtmıştı. Bu duygu şüpheli bir şekilde avcundaki taş a bakar bakmaz kayboldu.

Taş elinin ortasında olacak şekilde elini dümdüz tuttu. Bir nefes alarak zihnini boşaltıp sadece çevresini kuşatan akşamüstü havasına odaklanmaya çalıştı. Gözlerini kapattığında etrafındaki dünya karanlığın içinde belirdi. Büyü gözüyle ilk gördüğü şey Aldrik’ti.

Prensin çevresinde ateş vardı. Neredeyse beyaza yakın bir sarı renkte parlıyor ve yüz hatlarını aydınlatıyordu. Bu görüntünün zıttı bir şekilde karnında koyu bir nokta, aydınlığın üzerinde karanlık bir yara vardı. Vhalla gözlerini açtı ve yavaşça ona döndü.

Nefes nefese, “Sen iyi değilsin, öyle değil mi?” dedi. Adam kaşlarını çatı; Vhalla onun kendisini geri çektiğini hissedebiliyordu. Uzunca bir süre hareket etmeden Vhalla’nın sözlerini değerlendirdi.

Aldrik yumuşak bir ses tonuyla tane tane, “Taşı düşün Vhalla,” dedi.

Vhalla’ya kendisini açmıyordu. Vhalla iç çekerek gözlerini kapattı. Bazı şeyler hiç değişmeyecekti. Değişmelerini beklemek aptallık olurdu. O bir çırak, karşısındaki ise bir prensti; bazı mesafeler aşılamazdı.

Bu sefer taşa odaklandı. Kendisine, *aynı ampul gibi*, diye hatırlattı.

Avcundaki taş titreşti. Vhalla, *ileri* diye zorladı. Kaşları çatılmıştı ve hava hiç de sıcak olmamasına rağmen ensesinden akan ter damlasını hissedebiliyordu. Bıkkın bir şekilde gözlerini açıp söz dinlemeyen çakıl taşına dik dik baktı.

Yarı yalvarır yarı azarlar bir ifadeyle, "O tarafa!" dedi.

Diğer elinin parmağı gitmesini istediği yönü göstermek için havayla temas ettiği anda taş titreşerek hayat buldu. Taş Vhalla'nın zıplamasına neden olacak bir şekilde elinden fırladı ve gölün üzerinden uçarak diğer taraf-taki çalıları aşip arkalarındaki duvara saplandı.

Aldrik kahkahalarla güldü. Vhalla ise yumruklarını sıkıp ona kaşlarını çatarak baktı.

"Bu inanılmazdı." Yavaş yavaş kendini tekrar kontrol edebilmeye başlamıştı. "Gerçi biraz fazla güç kullandın."

Vhalla bıkkın bir şekilde yerden bir çakıl taşı daha alıp avcuna koydu. Bu sefer daha hızlı bir şekilde bağlantı kurmuştu ama taş yine onun zihninden geçen emirleri uygulamayı reddediyordu. Diğer elini kaldırarak bileğini hafifçe oynatınca o taş da gölün diğer tarafına uçtu ama ilki kadar uzağa gitmedi.

Aldrik öne doğru eğilip iki dirseğini de dizlerine yasladı ve ellerini birleştirdi. Vhalla üçüncü bir taş alırken simsiyah gözleri onun her hareketini takip etti. Bu sefer taşın büyüsel olarak olduğu yeri kavramak için gözlerini kapatmasına gerek kalmamıştı. Parmaklarını hareket ettirdi ve taş gölün diğer kıyısına düştü.

Dördüncü taş, tok bir cup sesi ve Vhalla'nın zafer çığlıkları eşliğinde gölün tam ortasına düştü.

Beşinci, altıncı ve yedinci taşlar, ya kötü bir açıyla ve

çok yavaş gitti ya da çok hızlıydı. Vhalla elinin tersiyle alnını silerken zor nefes almaya başladığını fark etti.

Prens ayağa kalktı. Nazik bir şekilde, "Bugünlük bu kadar yeter," dedi.

Vhalla, "Ama başarmak üzereyim," diye itiraz etti.

"Ve başarmak için kendini tüketmeye de hazırsın." Kolunu uzattı. "Gel."

Vhalla bir saniye daha taşı elinde tuttuktan sonra pes ederek adamın koluna girdi. Derin bir nefes alarak kendini rahatlatı.

Yürürlerken Aldrik, "Yöntemini geliştirmemiz gerek," diye açıkladı. "Büyü yapmak için fiziksel harekete ihtiyaç duymamalısın."

"Başka türlü olmuyordu." Vhalla başını salladı.

Aldrik, "Zamanla olur," diyerek onu cesaretlendirdi. "Büyü yaparken fiziksel harekete ihtiyaç duymaya alışmamalısın."

Tekrar seraya girerlerken utangaç bir şekilde, "Göster bana," dedi.

Aldrik banka yönelirken, "Neyi göstereyim?" diye sordu.

Vhalla, "Hareket olmaksızın büyü yapmayı," diye açıkladı.

"Tamam." Prens yanına, banka oturmasını işaret edince Vhalla eski yerine oturdu. Az önce prensten bir talepte bulunduğu fark etmemişti bile.

Birden bire adamın öne doğru uzattığı avcu yanmaya başladı. Alevler bileklerine değiyordu. Parmaklarının çevresinde dolanıyor ve sönmeden önce parıldayarak havada dans ediyorlardı. Vhalla büyülenmiş şekilde izledi. Aldrik de aynı şeyi yapıyordu.

Çekingen bir şekilde elini uzattı. Parmakları sıcaklığı hisseder etmez alevler söndü. Aldrik onun elini tuttu.

Prens nazikçe, "Dikkatli ol," dedi. "Yanmanı istemem."

Aldrik'in elinin sıcaklığı onunkini kaplarken durdular. Vhalla'nın boğazı kurumuştı. İkisi de sessizliği bozacak kelimeleri bulamıyor gibiydi.

Vhalla transı bozarak, "Peki," deyip elini çekti ve şu âna kadar gördüğü en ilginç şeymişçesine tırnaklarına baktı. Sera, Vhalla'nın yüzünün kızarmasına neden olacak kadar sıcaktı; Vhalla hızla bankın altında duran çantasına uzanarak yüzünü gizledi.

Deri çantayı kucağına koyarak sadece bir anlık tereddütten sonra limonlu pastayı çıkardı ve paketini açtı. Prensın tatlı sevip sevmediğini dahi bilmemesine rağmen ganimetini onunla paylaşmak istemişti. Vhalla el boyutundaki pastayı ikiye bölerek daha küçük olan parçayı Aldrik'e uzattı. Aldrik tek kaşını kaldırdı.

Vhalla, "Limonlu pasta," diye açıkladı.

"Ne olduğunu biliyorum." Pastayı elinden alıp kokladı.

"Güzel olduğuna yemin ederim." Vhalla sıırttı. Adam bir ısırık aldı. "Bu aslında en sevdiğim şey."

Adam, "Hiç fena olmamış," diyerek onayladı.

Vhalla daha yavaş çiğnemeye başladı. Elbette prens daha önce de limonlu pasta yemişti.

"Yani sen her gün yanında limonlu pastayla mı dolaşıyorsun?" diye sordu.

Vhalla, "Hayır," diyerek başını salladı. "Aslında çırak olduğum için limonlu pasta yememem gerekiyor. Eğer önemli biri bana limonlu pasta verdiklerini öğrenirse mutfakta çalışanların başı büyük belaya girebilir." Aldrik sıırttı. Vhalla bunun olmayacağını umarak, "Ama eğer doğum günümde doğru insana yalvarırsam genelde şansım yaver gidiyor," diyerek devam etti.

“Doğum günü mü?” diye sordu. Vhalla başıyla onayladı. “Bugün mü?” Vhalla tekrar onayladı.

“Fritz o yüzden kitabı bana verdi.” Vhalla ayak parmağıyla çantasını dürttü. “Larel de bu bilekliği verdi.” Vhalla görmesi için bileğini ona uzattı.

Adam bilekliği nazıkçe incelerken Vhalla pastasının son lokmasını da ağzına atıp bu fırsatı göz ucuyla onun yüz hatlarını incelemek için kullandı. Vhalla prensle bir şey paylaşabilmekten ötürü mutluydu. *Ama keşke bu en sevdiğim ve senede sadece bir kez yiyebildiğim yemek olmasaydı,* diye düşünüyordu.

Vhalla sayfaların soluk krem renginden parlak bir turuncuya dönüştüğünü fark ettiğinde kitabın neredeyse yarısına gelmişti. Batan güneş onun okuma ışığını elinden almak üzereydi. Kitabı kapattı ve çantasına koymak için eğildi.

Aldrik, “Bitirdin mi?” diye sordu. Tüm gün boyunca defterine bir şeyler yazmıştı.

Ayağa kalkarak, “Henüz değil, yarısına geldim,” diye cevapladı.

Yazmaya devam ederken, “Daha hızlı okuduğunu düşünmüştüm,” diye mırıldandı.

Vhalla, “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim,” diyerek dalga geçti. Daha önce öfkesinin ve korkusunun kaynağı olan bu adamın yanında gülümsemek şaşırtıcı bir şekilde kolaydı.

Başını kaldırdı ve defterini kapatarak kâğıtların çevresine uzun bir deri parçası sardı.

Vhalla, “Sen de mi gidiyorsun?” diye sordu.

“Gideyim bari.” Kâğıt yığını kolunun altına sıkıştırdı.

Kapıya yöneldiler. Vhalla, buraya geldiğinde karşısında olan insanla şu an yanında olan adam tamamen

farklıymış gibi hissediyordu. Gerçi ona karşı olan duygularının nasıl değiştiği düşünülürse Aldrik de aynı şeyi söyleyebilirdi.

Çardaktan çıktıklarında Vhalla, "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Adam ona meraklı meraklı baktı. "Ben veliaht prensim; benim buraya gelmeme izin var. Asıl soru *sen* buraya nasıl geldin?" Aldrik'in yüzünde hafif bir sırıtış vardı.

"Şey... bir yol buldum." Vhalla çantasının sapını kavradı. Adam kahkaha attı. "Ama girişi bulamadım!"

"Bu çok normal; İmparatorluk Bahçesi'ne nasıl girileceğini bilmemen gerekiyor." Vhalla ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Ama bunun seni engellemesine izin verme. Belli ki şu âna kadar izin vermedin zaten." Kahkaha atarak döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Sonra patikanın ortasında durup tekrar Vhalla'ya döndü. "Seni çıkarmamı ister misin?"

Rüzgâr sanki onu cesaretlendirmek istercesine arkasından esiyordu. Vhalla siyahlara bürünmüş prensi inceledi. Bu adama ne kadar güveniyordu? Başparmağını onun parmaklarının elinde değdiği yerlerde gezdirdi.

Cesaretini toplayarak, "Eğer zahmet olmayacaksa," dedi. Bağın ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Aldrik bu konuda haklıydı. Ama ona başka kimsenin bakmadığı gibi bakıyordu.

Yavaşça çardağın merdivenlerini indi; adam ona kolunu uzatırken gözleri tekrar buluştu. Vhalla dokundukları anda bedenini kaplayan kıvılcımları görmezden gelemedi.

Aldrik onu demir kapıdan geçirip, adım attıkları anda Vhalla'nın nefesini kesen bir koridora soktu. Yer halı ya da taş kaplı değildi; karo şeklindeki beyaz mermerlerle döşenmişti ve köşelerinde daha küçük altın karolar var-

dı. Kavisli tavanda parlak renkli resimler vardı ve yürüdükçe mumlar büyümlü bir şekilde yanmaya başlıyordu.

Prens, misafiri huşu içinde etrafı incelerken sessiz kaldı. Yüksek duvarlar kaymaktaşı heykellerle süslüydü. Siyah çerçeveli, renkli cam pencereler, yerlerde ve duvarlarda kendileri gibi renkli görüntüler oluşturunuyordu. Bu, Vhalla'nın sadece bir hizmetçiden diğerine peri masalıymışçasına anlatılırken duyduğu bir dünyaydı.

"Burası..." Zihni yavaş yavaş tekrar kelime üretebilmeye başlıyordu. "Burası..."

Prens, "Benim evim," diyerek onu tamamladı.

"Burada olmamam gerekiyor." Dar bir koridorun başında durduklarında kafasını salladı.

Aldrik, "Benim izin verdiğim her yerde olabilirsin," diye hatırlattı. Ses tonu prensliğini yansıtsa da sözleri nazikti ve Vhalla'ya sanki o izini vereceği tek kişiymiş gibi bakıyordu. "Sana daha fazla şey öğretmek istiyorum."

"Bu hoşuma gider." Vhalla neden fısıldadığını bilmiyordu.

"Yarın tekrar gelir misin?" diye sordu.

Vhalla dudağını ısırarak, "Gelemem," dedi. "Bugün doğum günüm olduğu için izinliydim ama yarın çalışacağım."

"Eğer gelebilirsen gelir misin?" Vhalla onun bakışlarını anlamlandırmakta zorlanıyordu. Gözlerindeki şüphe belirgindi ama aynı zamanda arzu da mı vardı?

Başıyla onaylayarak, "Eğer gelebilirsem," diye yanıtladı.

"Peki o zaman." Dudaklarının kenarı seğirdi. "Bu koridor seni hizmetçilerin bölümüne çıkaracak. Dümdüz git."

Vhalla geriye doğru bir adım attığında elini adamın kolundan çekmiş oldu. Bakışları onu daha da serseme çevirmeden önce dönüp loş koridorda ilerleyerek harikalar

ve büyüler dünyasından uzaklaştı. Sarayın görüntüsü değişti ve Vhalla odasına dönene kadar kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuş durumdaydı. Eğer yapabilseydi kütüphanede olmak yerine büyü öğrenmeyi tercih ederdi. Söylediği şey buydu, değil mi? Bu doğru muydu?

Vhalla gözlerini ovuşturup odasının kapısını açtı. Gün içinde çok fazla yemek yemediğinin farkındaydı fakat aç değildi ya da en azından yemek salonuyla uğraşabilecek kadar aç değildi.

Masasının üzerinde üç küçük hediye duruyordu. Ustadan gelen boş defter ve Roan'dan gelen yeni tüy kalemle mürekkep hokkası, Vhalla'nın hediyelere birlikte karar verdiklerini düşündürdü. Son hediye üzerinde küçük bir kart olan dikdörtgen, ince bir kutuydu.

Vhalla ~

Doğum günün çok kutlu olsun. Bugün izinli olmana sevinsem de kütüphanedeki yokluğun hissedildi.

Sevgiler,

~ Sareem

Vhalla yazıyı okuduğunda yorgun bir şekilde gülümsedi. Kartı masasının kenarına koyup kutuyu eline aldı. Üzerindeki eski parşömen kabını açtığında içinden yakut kırmızısı bir kutu çıktı. Vhalla kutuyu zor da olsa tanıdı. Kutu, şehrin güzel yerlerinden birindeki, kütüphanenin umumi girişinden çok da uzak olmayan giysi dükkânı *Chater'ın Yeri*'ne aitti. Asil hanımefendilerin dükkândan çıkarken bu kırmızı kutuları gururla taşıdıklarını görmüştü.

Vhalla kutuyu elinde tutarken bile kendisini tuhaf hissetti.

Yavaşça kapğını kaldırdı. Nefesi kesilmişti. Kutunun içinde safir mavisi bir çift eldiven vardı. Eldivenler yazı yazma alışkanlığına uygun şekilde parmaksızdı ve dirseklerine kadar ulaşyordu. Geçen kış boyunca yazı yazmak için havanın çok soğuk olduğunu söyleyip durmuştu. Var olan diğer eldivenleri pamuktandı ve çok kullanıldıklarından eskiyip delinmişlerdi. Hediye gelenler boyanmış deridendi; yanları ve kenarları, sarmaşık ve yaprak desenleri işlenmiş altın bir kurdeleyle süslenmişti.

Vhalla, Sareem'in bunları almak için ne kadar harcadığını hayal dahi edemiyordu. Ama şu güne kadar biriktirdiği tüm paraya yakın bir rakam olduğunu tahmin edebiliyordu. Vhalla dokunarak onları bozacakmışçasına eldivenleri kutuya geri koydu. İç çekerek yüzünü yastığa gömdü. Sareem'in aklından ne geçiyordu?

13

FRTESİ GÜN VHALLA YORGUN ve sersem bir şekilde uyandı. Bu kadar heyecan onu tüketmişti. Kendi kendine bedeninin hâlâ büyüye alışmaya çalıştığını hatırlattı. Eğer farkına varmadan büyü kullanıyorsa kendisini tahmin ettiğinden daha çok yoruyor olabilirdi.

İki sebepten dolayı inledi. İlki, kışlık cübbesini bahçede unuttuğunu fark etmesiydi. Onları bir şekilde geri alması gerekecekti ama şimdilik yazlık cübbesiyle idare etmek zorundaydı. İkinci sebepse tekrar Sareem'in hediyesini görmesiydi. Vhalla üzerinde çok düşünmeden eldivenleri eline geçirdi ve derinin ne kadar yumuşak olduğunu umursamaya çalıştı.

Ustalarını beklerken Roan, "Bunlar yeni mi?" diye sordu.

Vhalla başıyla onaylayarak zayıf bir şekilde, "Yeni," diye yanıtladı.

"Bakabilir miyim?"

Vhalla arkadaşının istediğini yerinde getirerek kolunu yanında durdukları kitap bankosunun üzerine uzattı.

Roan dikkatlice dikişleri inceledi.

“Çok güzellermiş Vhalla.”

Vhalla, “Sanırım Chater’ın Yeri’ndenler,” diye mırıldandı.

“Chater’ın Yeri mi? Hediye mi geldi?” Roan yavaşça Vhalla’nın elini bıraktı. Yüzüne okunması zor bir ifade yerleşti.

“Sareem’in hediyesi.” Vhalla dönüp sanki adı anıldığı anda ortaya çıkacakmış gibi saraya açılan kapılara baktı. Kızlar erken gelmişti; o gelmemiştir.

Roan nazikçe, “Senden hoşlanıyor Vhalla,” dedi.

“Sanmıyorum...” Arkadaşının yüzündeki ifade Vhalla’nın duraksamasına neden oldu. Roan söylediği şeyden emindi. “Sareem mi? Gerçekten mi?”

“Bence evet.” Roan başıyla onayladı.

Kütüphanenin sonundaki kapılar açılıp içeriye usta ve Sareem girince iki kız da daha fazla konuşma fırsatı bulamadı. O gün Roan, ustayla beraber bankonun arkasında çalışacaktı; Vhalla ise her zamanki gibi kitapların arasına gönderilmişti. Kitaplıkların arasında Sareem belirince kendi kendine zaten onu bulup hediye için teşekkür etmeyi planladığını ve gergin olmadığını söyledi.

Vhalla, “Sareem,” deyip duraksayarak uzanma mesafesindeki bir kitabı yerine koydu.

“Dün seni özledim.” Sareem aralarındaki mesafeyi kapatarak gülümsedi.

“İzinli olmak güzeldi.” Vhalla lafı uzattığı için kendi kendisini azarladı. “Eldivenler için teşekkürler. Mükemmeller.”

“Beğendin mi?” Yüzü Vhalla’nın içinin acımasına neden olacak şekilde aydınlandı. “Hiç kız kardeşim yok, o yüzden seçerken çok zorlandım.”

Vhalla, “İyi iş çıkarmışın,” diyerek onu rahatlattı.

Sareem, “Şey... Vhalla,” diyerek kitaplığa yaslandı ve cübbesinin üzerindeki olmayan iplik parçalarını temizliyormuş gibi yaptı. “Yakında, festival başladığında izinli olacağız. Sadece bir gün çalışmamız gerekiyor ve şey, ben de diyordum ki... belki sen ve ben, şey...”

Vhalla’nın kalp atışları yavaşladı. Bu gerçek olamazdı. Roan haklı olamazdı. Gergin bir şekilde çocukluk arkadaşına baktı. Kesinlikle çekici bir adamdı. Çocuksu hatlarının bir bölümü yok olmuştu; açık renkli saçları ve gözleri koyu teniyle çok uyumluydu. Vhalla kendine, *İyi bir aileden geliyor*, diye hatırlattı.

“Vhalla!” Birden bire usta bankodan seslendi. Vhalla önce arkasına sonra tekrar dönüp Sareem’e baktı. “Vhalla, buraya gel.”

Arkadaşı oldukça hüzünlü bir şekilde, “Git haydi,” dedi. “Sonra konuşuruz. Doğum günün kutlu olsun Vhalla.”

Vhalla ustasının çağrısına cevap vermek için koşarak bankoya gitmeden önce uzun bir anlığına duraksadı. *Sareem ne sormak istemişti?* Bankonun yanında bekleyen muhafız yüzünden dikkati dağıldığından bunun üzerine çok kafa yormadı.

Muhafız neredeyse bir makine gibi, “Meclis üyelerinden biri, bazı kitapları değerlendirmek için sizinle görüşmeyi talep etti,” dedi.

“Beni mi? Ustayı çağırmadıklarına emin misiniz?” Vhalla kitap bankosundan biraz daha uzun olan yaşlı adama baktı; adam, bu dünyada ondan daha kısa olan birkaç kişiden biriydi.

Muhafız, “Sizin adınız söylendi,” diye yanıtladı.

“Reddedemezsin.” Usta onu kolayca gönderdi fakat Vhalla sesindeki merakı fark etmişti.

Muhafız yalan söylememişti. Vhalla sarayın içinde onu takip ederek gösterişli bir çalışma odasına girdi. Odanın iki duvarı boydan boya kitaplıkla kaplıydı ve muhafız içlerinden hangilerini seçmesi gerektiğiyle ilgili hiçbir açıklama yapmadan onu yalnız bıraktı. Duvarlardan birinde dört geniş pencere vardı ve kısa süre içinde manzara dikkatini çekti.

Yandaki kapı açıldı. Tamamen siyahlar içindeki zayıf biri kapının eşiğinden geçtiğinde Vhalla diğer her şeyi unuttu.

Vhalla gözlerini kırpıştırarak, "Prens Aldrik?" dedi.

"Baş başayken bana Aldrik diyeceğin konusunda anlaşmıştık," diye hatırlattı.

"Burada ne yapıyorsun?" Adam yaklaşırken Vhalla da ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

"Bir şey unutmış gibi görünüyorsun." Elllerinden birini arkasından çıkardı ve kışlık cübbesini ona uzattı. Vhalla'nın midesinde tanıdık gelmeyen bir yanma hissi baş gösterdi ve Aldrik sanki beklediği buymuşçasına, "Ayrıca eğer gelebilecek olursan sana bir şeyler öğretme izin vereceğini söylemiştin," diyerek devam etti.

Vhalla güldü. Kendisini işinden alıkoyduğu için onunla alay etti ve yetkisini istediği şeyleri elde etmek için kullandığından dolayı onu azarladı. Ama prens onu bakandan daha nazik bir biçimde kaçırmıştı ve Vhalla zenginlikle sarılı olmanın onu rahatsız etmediğini fark etti. Keyfi yerindeyken prensle birlikte zaman geçirmek eğlenceliydi ve onun sayesinde günün sonunda tüy kalemi bir masadan diğerine dokunmadan geçirmeyi başarmıştı.

Hayaleti yine peşine takılmıştı fakat bu sefer mektuplar yazmıyordu. Prens bir sonraki gün ve ondan sonraki iki gün de onu tekrar çağırdı. Her seferinde zekice bir

bahane buluyordu; bahaneleri tükendiğinde ise kütüphanedeki rafların arasında belirmeye başladı ve çocuklar gibi birlikte oradan sıvıştılar.

Onun özenli eğitimi sayesinde Vhalla büyüsü konusunda ustalaşmaya başlamıştı. Fiziksel bir hareket olmaksızın büyü yapmayı denerken Aldrik avucunu Vhalla'nın elinin üzerine koyuyor ve parmaklarını sıkıca onunkilere kenetliyordu. Vhalla bu yöntem sayesinde biraz başarı kazansa da aslında bu onun dikkatini dağıtıyordu. Aldrik ona yakında 'Kanallama' denilen, daha kolay büyü yapmasını sağlayacak şeyi öğreneceğinin garantisini vermişti. Ama bu yöntem her neyse, Vhalla Kule'ye katılmaya karar verene kadar ona öğretmeyecekti.

Prens Aldrik hâlâ kişisel hiçbir şeyden bahsetmese de Vhalla zamanla onun maskesini katman katman kaldırmayı başarmıştı. Aslında okumasını söylediği kitaplardan her geçen gün onun hakkında daha fazla şey öğreniyordu. Ama onunla birlikteyken öğrendikleri herhangi bir yerde yazılı değildi. Vhalla, onun çayını Batı tarzı sert ve neredeyse mürekkep kadar koyu sevdiğini öğrenmişti. Dudaklarının aralanmasının şaşırdığı ve tek kaşını kaldırmasının etkilediği anlamına geldiğini anlamıştı. Hiçbir koşul altında ailesi hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını hızla fark etmişti.

Vhalla'nın hayatında ilk kez kütüphaneye gitmek istemediğini fark etmesi bir hafta sürdü.

Usta onu kitaplıkların arasından arşivin sağlam kapılarına götürürken Vhalla özlemle aynı duvardaki halıya baktığını fark etti; sadece ona ait olan harikalar ve büyüler diyarına açılan duvar halısına.

Kapı ustayla birlikte içeri girmesi için açılırken menteşeler yüksek sesle gıcırdadı. Vhalla İmparatorluk

Arşivi'nin loş dünyasına doğru Mohned'i izledi. Toz yüzünden öksürmemek için kendisini zor tutuyordu.

İmparatorluk Arşivi neredeyse başlı başına bir kütüphaneydi. Eğer bir kitap asıl nüshaysa, az bulunuyorsa ya da tekse güvende olması için arşive kaldırılıyordu. Arşivin kitaplarla dolu beş katı ve ortada duran demirden yuvarlak bir merdiveni vardı. En eski el yazmalarının ve insanlığa ait ilk kayıtların bazıları burada tutuluyordu. Vhalla buraya her girdiğinde huşu içinde kalıyordu.

Işığın el yazmalarına zarar vermemesi için içeride kimse yokken kalın perdeler kapalı tutuluyordu. Mohned hızla arka taraftaki perdelerin bir kaçını çekerek karanlığı kovdu. Işık huzmesinde parlayan tozlar, küçük periler gibi havada dans ediyorlardı.

"Burada dağılmaya yüz tutmuş bazı Doğu yazmaları var." Onu merdivenlerden ikinci kata indirdi ve yolda birkaç perde daha açtı.

Vhalla, "Doğu yazmaları mı?" diye sordu.

"Evet, aslında elimizde eski Doğu'dan kalma çok fazla eser yok." Usta çalışmaya başladı.

Vhalla düşünmeden, "Yanan Zamanlar yüzünden mi?" diye sordu.

Mohned durdu ve gözlüklerini düzeltirken ona dik dik baktı. "Evet, o yüzden Vhalla," diye sakince cevapladı. Gizemli bir şekilde, "Sana çalışman gereken zamanı kitap okuyarak geçirmemeni söylememiş miydim? Burnunu nereye soktuğuna dikkat etmelisin Vhalla," diye de ekledi.

Vhalla, "Usta?" diye sordu; şaşırmıştı.

"Evet, işte burada." Mohned büyük bir el yazmasını dikkatlice raftan aldı.

Vhalla, deri cildin döküldüğü yeri anında fark ederek özenle masaya koyması için ustasına yarım etti.

“Eğer bunu bitirirsen bu seride bakım isteyen üç kitap daha var.” Eliyle rafı işaret etti. “Başka bir ihtiyacın var mı?”

Vhalla başını sallayarak, “Hayır, nasıl cilt değiştirileceğini hatırlıyorum,” dedi.

Mohned başıyla onayladı ve Vhalla hafifçe öne eğilerek onu selamlarken odadan çıktı.

Vhalla sandalyelerden birine oturup dikkatle çalışmaya başladı. Merdivenlerden inen hafif ayak seslerini duyduğunda ne kadar zaman geçmiş olduğunu bilmiyordu. Ayak sesleri yaşlı ustasına ait olamayacak kadar toktu ve kapanış saatine daha çok vardı.

Vhalla kalp atışları hızlandığı için yüzüne basan ateşi umursamadı. Prens bugün büyük ihtimalle meşgul olacağını söylemişti. Vhalla, onun kendisini buradan her gün kaçıramayacağını bilse de utanç verici bir şekilde gelenin o olmasını umut ediyordu.

Vhalla kafasını kaldırdı ve merdivenlerde erkek botları belirdi. Botlar kahverengi, eski ve kalitesizdi. Vhalla’nın omuzları düştü.

Sareem, “Selam!” diye fısıldadı.

Hayal kırıklığını sesine yansıtmadığını umarak, “Sareem,” dedi. “Burada ne arıyorsun?”

“İşimi biraz erken bitirdim, gelip sana bakayım dedim.” Gülümsedi.

Vhalla, “Usta kaydardığını görürse hiç mutlu olmaz,” dedi.

“Usta Roan’la bankonun arkasında, her zamanki gibi bir şeyler kopyalıyor.” Sareem omuz silkti.

Vhalla kitaba baktı ve düğümlerinden birini açmayı denedi. Yumuşak bir ses tonuyla, “Çalışman gerekiyor,” diye mırıldandı.

Sareem, "Haydi ama Vhalla," diyerek bir sandalye çekti ve çenesini avuçlarının içine yasladı. "Sanki sen hiç işten kaytarmadın." Vhalla yanaklarının hafifçe kızardığını hissetti. "Eğer sen söylemezsen ben de söylemem." Sareem göz kırptı.

Vhalla gözlerini devirdi ve dikkatini işine verdi. İçindeki çırak ona Aldrik'dense Sareem'le birlikte olmak için daha fazla nedeni olduğunu söylüyordu. Karşısındaki sandalyeye yerleşirken göz ucuyla onu izledi. Roan onun Batılı teni ve Güneyli gözleri ile saçları yüzünden yakışıklı olduğunu söylemişti. Vhalla aslında tersinin daha çekici olduğunu düşünüyordu.

"Ee," diye başladı. "Hafta boyunca hiç konuşmaya fırsat bulamamışız gibi hissediyorum. Hep meşguldün. Seni ne zaman bulmaya çalışsam ortadan yok oldun."

Vhalla hafifçe omuz silkti. Sareem iyi bir yalancı olmadığını bildiği için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"Her neyse, daha önce de sormaya çalıştım fakat konuşmamız yarım kaldı. Sanırım tekrar cesaretimi toplamaya çalışıyordum." Elini saçlarının arasında dolaştırarak gergin bir şekilde güldü. Vhalla nefesinin kesildiğini hissetti. "Festival sırasında bize izin verecekleri için boş zamanımız olacak. Ben de umuyordum ki... şey belki birlikte bir şeyler yapabiliriz... sadece sen ve ben, ne dersin?"

Roan haklıydı. Vhalla kıza, annesine ve her şeyin yaratıcısı Ana'ya küfretti. Böyle bir yakınlaşmayı hemen reddetmek üzerine ağzını açtı.

Sonra başka alternatifinin olup olmadığını düşündü? Artık on sekiz yaşındaydı ve onunla flört eden çok az kişi olmuştu. Sareem iyi bir aileden geliyordu. Herkes önce evliliğin sonra aşkın geldiğini söyleyip durmuyor muydu? Vhalla vermek istediği ve vermesi gereken cevap arasında kalmış bir şekilde sandalyesinde kıpırdandı.

Sareem'in gök mavisi gözleri umutla ona bakarken Vhalla tekrar kendine güvence verdi. Karşısındaki Sareem'di; onunla zaman geçirmekten hep keyif almıştı. Hiçbir şey değişmeyecekti. Vhalla tam teklifini kabul etmek üzereyken tereddütte kapıldı.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," deyiverdi. Vhalla ayağa kalkarken Sareem şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Vhalla soruyu geçiştirmekte olduğunun farkındaydı ama çok uzun gibi gelen bir zaman önce, pencerenin kenarında otururlarken ona büyücüler hakkında soru sorduğunu hatırlıyordu... Bilmek zorundaydı.

Vhalla kullanabileceği herhangi bir şey aradı ve sonunda cildi diktığı ipliğin küçük makarasında karar kıldı.

"Hiç kimseye bir şey söylemeyeceğine dair söz vermen gerek," dedi.

"Vhalla, ben..."

"Hiç kimseye Sareem. Ustaya da diğer çıkarlara da söylemeyeceksin. Hatta Roan'a bile." Vhalla nefesini tuttu.

"Tamam Vhalla. Söz veriyorum." Rahat bir şekilde gülümsediğinde bu kadar sakin olması Vhalla'nın hayal kırıklığı yaşamasına neden oldu.

"Güz Ateşi'ne yakalanmadım," diye başladı.

Sareem, "Bunu zaten biliyorum," diye belirtti.

Vhalla iç çekerek, "Bildiğini biliyorum," dedi; haliha-zırda kendini sorgulamaya başlamıştı. Ama artık devam etmek zorundaydı. "Kule'deydim."

"Kule mi?" İki avucunu da masanı üzerine koydu. Vhalla kararından şüphe etti. "Kule derken Büyücüler Kulesi'ni mi kastediyorsun?" Ayağa fırladı. "Eğer sana dokundularsa yemin ederim..."

Vhalla emreder bir tonda, "Otur," dediğinde itaat etti. "Hayır, bana zarar vermediler; bana... yardım ediyorlardı."

Vhalla bakanın onu kaçırmasını, prensi ve düşüşünü anlatmaktan kaçındı. Bunların ona yardımı olmazdı ve kendisinin henüz sindirmeye başladığı konuları açıklayacak değildi.

“Yardım mı ediyorlardı? Niye?” Sareem kaşlarını çatı.

Vhalla gözlerini kapattı ve anında büyüsel hisleriyle içinde bulunduğu odayı gözlerinin önünde tekrar yarattı. Sareem’in varlığını hissedebiliyordu ama ona sadece gri bir bölge olarak görünüyordu. Vhalla ister istemez, Aldrik’i çevreleyen alevler içindeki mükemmel berraklığı hatırladı ve büyücü olarak ona duyduğu saygı arttı. Vhalla avucunu açtı; makara tam ortasında duruyordu.

Gözlerini açtığı anda makarayı gördü, hissetti ve algıladı. Makara titreyerek açık avucundan yükselmeye başladığında Sareem konuşmak üzereydi. Uzunca bir süre onu havada tutup göz seviyesine kadar yükseltti. Vhalla başarısıyla gurur duydu. Aldrik’in de onunla gurur duyacağından emindi. Gözleri Sareem’e kaydığında onun yüzündeki dehşet ifadesi dikkatinin dağılmasına ve makaranın tekrar avucuna düşmesine neden oldu.

Vhalla makarayı masaya bırakarak yavaşça Sareem’e döndü. Sareem ona sanki kendisini yemek üzere olan bir canavarmış gibi bakıyordu.

Vhalla gözlerini onunkilerden kaçırarak zayıf bir sesle, “Bu yüzden...” dedi.

“Vh-Vhalla... Bu da ne-neydi?” diye kekeleydi.

Vhalla sinir olmuş ve savunmaya geçmiş bir şekilde, “Tam olarak düşündüğün şey,” dedi. Ondan nasıl bir tepki beklediğini bilmiyordu ama beklediği bu değildi.

Karşısında ayakta duruyordu; kolları iki yanına açılmıştı. “Ah Vhalla, çok komiksin; haydi ama nasıl yaptın söyle. Çok iyi bir numara. Diğer elinde makaraya bağlı

bir ip mi var? Mıknatıs mı kullandın? Işık oyunu mu?" Açıklamaları ağzından döküldüğü kadar hızlı bulamıyormuş gibi görünüyordu.

"Ne olduğunu biliyorsun." Vhalla ona sert bir şekilde baktı.

"Hayır, hayır, bu seni bir..." Başını salladı.

Vhalla, "Büyücü yapar," diyerek onun cümlesini tamamlayıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sareem geriye doğru bir adım atarak, "Hayır, büyücü olamazsın," dedi. Başını salladı. "*Onlardan* biri değilsin."

Acı bir şekilde, "Öyleyim," diye yanıtladı. "Birlikte olmak istediğin kişi böyle biri." Elinden geldiğince soğuk ve sert bir şekilde ona baktı. Doğruydu, o *onlardan* biriydi. *Onlar* farklı ve korkutucuydu.

Sareem başını sallayarak geriye doğru bir adım daha attı. Konuşmak için ağzını açtı fakat çenesi titredi ve sonra dönüp koşarak uzaklaştı.

Vhalla yeniden masaya oturup gözlerini kitaba dikti. Onun hızla merdivenleri tırmanıp arşivden çıkışını dinledi.

Sessiz çılgınlıkları ve hayal kırıklığı hıçkırığa dönüştü ve kendisini gözyaşları içinde buldu. Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre boyunca ağladıktan sonra kafasını masadan kaldırıp dikleşti. Hissiz bir şekilde kendisini işine verdi. Sareem'in nasıl tepki vereceğini bilmeliydi. Büyücülerden bahsettiğindeki tavrından sonra onun yanında büyü yapmak aptalcaydı. Vhalla'yı olduğu gibi kabul etmesi mümkün değildi ve bu kadar dar görüşlü, yanlış bir arkadaş için ağlamaya değmezdi.

Vhalla arşiv kapıları arkasından kapanırken duraksadı. Derslerinden biri sırasında Aldrik'in onu arkasındaki koridora çıkardığı duvar halısına baktı.

Neydi o? Bir kütüphaneci çırağı mı yoksa bir büyücü mü? Güçlerini algılamaya ve bir an önce kararını vermeye yemin etti.

“Vhalla.” Kitaplıkların arasından alelacele adı fısıldandığında neredeyse ön bankoya kadar gelmişti. Bakışlarını ileride tuttu. “Vhalla!” Duymamış gibi yaparak kendinden emin bir şekilde yürümeye devam etti.

“Usta, ilk el yazmasını bitirdim. Kendimi iyi hissetmiyorum. Bugün erken çıkabilir miyim lütfen?”

Hem usta hem de Roan şaşkın bakışlarla kafalarını kaldırdılar.

Usta başıyla onaylayarak, “Peki Vhalla. Çıkabilirsin,” dedi.

Kibarca, “Teşekkür ederim,” dedikten sonra reverans yaparak çıktı. Vhalla kitaplıkların kenarında duran ve kütüphaneden çıkarken onu izleyen Sareem’i bilinçli bir şekilde görmezden geldi.

Odasına doğru ilerlerken ayakları taş zemini âdeta eziyordu. Ellerini bir sıkıp bir açarak yeni kapıldığı öfke dalgasını kontrol altına almaya çalıştı. Sareem’in arkadaş olması gerekiyordu; ona nasıl insan değilmiş gibi muamele edebilmişti?

Vhalla durduğunda yakındaki bir mum söndü ve sonra bir mum daha; birden bire karanlıkta kalakaldı. Şaşkınlıktan çığlık atmamak için yutkunarak odasına koştu.

Arkasından kapıyı çarptıktan sonra tırnaklarını ahşaba geçirerek nefesini düzenlemeye çalıştı. Şimdiden kontrolü eline almaya başlamıştı. Yabani ve vahşi duyguların kararını ele geçirmesi an meselesiydi ve bu kararı vermek üzere olduğunu hissediyordu. Burnuna bir koku geldi ve gözlerini açtığında kalp atışları yavaşladı.

Yastığının üzerinde uzun saplı kırmızı bir gül duruyordu. Üzerine uzun siyah kurdeleyle bir not bağlanmış-

tı. Her şey bir anda yok olurken elleri hemen bu armağa-
na sarıldı.

Vhalla,

*Seni bugün kaçıramadığım için üzgünüm. Söz
veriyorum yarın için elimden geleni yapacağım.*

Sevgiler,

A.C.S.

Not: Seni ne zaman sıyahlar içinde görebileceğim?

Vhalla hafifçe gülerek yatağına uzandı ve gülü yüzü-
ne götürerek yoğun kokusunu içine çekti. Belki de onu
tekrar gül bahçesine kaçırmamasını isteyebilirdi. Vhalla bir
prense emir verdiğini hayal ederek keyifli bir kahkaha
attı. Bir şekilde bu, o kadar da imkânsız gelmemişti. Göz
kapakları ağırlaşırken A.C.S. diye düşündü. A Aldrik'i
ve S İmparatorluğu, ailesinin soyadı olan Solaris'i ifade
ediyordu. Ama C neydi? Vhalla başını sallayarak kendini
rahatlatıcı kokuya teslim etti; bu gizemi belki daha sonra
çözebilirdi. Hava henüz tam olarak kararmamış olsa da
orada yattı ve zihnini gül kokulu o yeri bulabilmek için
mümkün olduğunca uzağa gönderdi.

14

TEPESİNDEKİ PENCEREDEN ay ışığı süzülüyordu ve Vhalla başını kaldırarak ayın gökyüzünde kayıp gitmesini izledi. Gül bahçesi gece, gündüz olduğundan hiç de farklı değildi. Karanlık onu rahatsız etmiyordu; çevresindeki her şeyi çok net görebiliyordu. Kafasını hızla çevirdiğinde görüntü tuhaf bir şekilde bulanıklaşıyordu ama bunu kolayca ay ışığının ona oynadığı bir oyun olarak değerlendirebiliyordu.

Ayağa kalktı ve çardağın kapısına giderek onu açmaya çalıştı. Açılmıyordu. Tekrar denedi ama kolun hareket etmeye hiç niyeti yok gibiydi. Vhalla dışarıda olmak istiyordu.

Bunu düşünür düşünmez kendisini merdivenlerde buldu ve dönüp arkasına baktı. Kapıyı açıp kapattığını hatırlamıyordu. Vhalla yavaşça demir geçide doğru gitti. O buradaydı ama Vhalla bu koridorda ne yöne gideceğini

bilmiyordu; tek bildiği yol, hizmetçilerin bölümüne giden koridordu. Onun da kilitli olduğundan emindi.

Vhalla geçide yaslanıp oturur konuma gelene kadar aşağıya kaydı ve tekrar kafasını kaldırıp yıldızlara baktı. Böyle serin ve açık bir gecede sarayın içine tıkalı kalmak çok acıydı. Bunu onun bilip bilmediğini düşündü. Dışarı daha iyiydi. Göz kapakları ağırlaştı. Tek yapması gereken şeyin onu beklemek olduğunu kendi kendisine hatırlattı. Eninde sonunda buraya gelecekti. Ama şimdi-lik onu beklerken uyuyabilirdi.

Vhalla sanki biri onu çimdiklemiş gibi uyanıp gözlerini açtı. Başını zonkluyordu. Top haline gelirken bütün gece birlikte uyuduğu güzel çiçeği ezdiğini bile fark etmemişti. Şakaklarını ovarak derin bir nefes alıp sanki irade gücüyle baş ağrısını geçirebilirmiş gibi yavaşça verdi. Güneş ışığı midesini bulandırdığı için gözlerini sıkıca kapattı.

Bedeni yavaş yavaş gevşedi ve yoğun ağrı hafif bir sızıya dönüşmeye başladı. Işık artık hislerinin isyan etmesine neden olmadığında oturmaya çalıştı. Yavaşça giyin- di. Her şey ağır ağır ve mide bulandırıcı bir bulanıklıkta ilerliyordu.

Notu, diğerleriyle birlikte dolabının içine sakladı. Yarı ezilmiş gülü de yanlarına koydu. Gülü kurtarmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Çiçekler kesildikleri anda ölmeye başladılar ve o da bu süreci hızlandırmıştı. Taçyaprakları tuhaf açılarla kıvrılmıştı ve yaprakları kırılmıştı. Parmakları kırmızı kadifemsi yüzeylerde dolaştı. Kendi- ni onu atmaya henüz ikna edemiyordu.

Duraksadı. Güller hakkında bir rüya görmemiş miydi? Vhalla başını salladı. Başını hâlâ ağrıyordu ve rüyayı hatırlamaya çalışmak bu ağrıyı artırıyor gibiydi.

Safir mavisi dikkatini çektiğinde şimşek gibi bir ağrı

şakaklarına saplandı. Sareem'in aptal eldivenlerini aldı. Çılgılık atarak onları yere fırlattı ve üzerlerinde zıpladı.

Gözyaşları sadece başının daha çok ağrmasına neden oldu. *Sareem uğruna acı çekmeye değmez*, diye kendi kendisine hatırlattı. Eldivenler buruş buruş bir şekilde yerde kaldı ve Vhalla kütüphaneye doğru yola çıktı.

Kütüphanenin kapısında durduğunda midesinde bir savaş vardı. Ya Sareem içerideydi ve onunla yine yalnız kalacaktı. Ya da henüz kütüphaneye gelmemişti ve kapıda beklerse onunla karşılaşacaktı. Avucunu alnına götürerek yüzünü ekşitti. Kafası ortadan ikiye yarılmış gibi hissediyordu. Bundan daha kötü bir gün olamazdı.

Bir karara vararak kütüphanenin kapılarını açtığında gelen ilk kişi olduğunu görüp sevindi. Bir yere saklanmayı düşündü fakat sonra ortaya çıkması gerektiğinde niye saklandığını açıklayacak bir neden bulamadı. O yüzden Vhalla sadece Sareem'in en son gelen kişi olmasını ve o gelene kadar kendisinin arşive gönderilmesini umdu.

Masaya oturup kapalı bir mürekkep şişesini oradan oraya yuvarlayarak oyalandı. Kapı tekrar açıldı.

Gelen Roan'du. Vhalla iç çekerek alnını masanın soğuk ahşabına dayadı. Sarışın kız yanına oturdu.

Vhalla, "Günaydın Roan," demek için kendisini zorladı. Sesi kendi kulağına bile tuhaf gelmişti.

"Günaydın Vhalla," diye gülümseyerek karşılık verdi.

"Sareem'i gördün mü?" diye mırıldandı.

Roan dikkatlice, "Sareem mi?" diye sordu. "Hayır, görmedim. Neden?"

Vhalla iç çekerek, "Yok bir şey," dedi; herhangi bir şeyi açıklamaya çalışmakla uğraşmak istemiyordu.

"Sen iyi misin?" Roan elini arkadaşının sırtına koydu. Vhalla cevap vermeye fırsat bulamadan kütüphanenin kapıları tekrar açıldı.

Gelen usta ve Sareem'di ve aralarında konuşuyorlardı. Vhalla paniğe kapıldığı için ağrısı yok sayarak ayağa fırladı. Neden ustayla birlikteydi? Paranoyadan, elleri durdurmaya çalışmasına rağmen titriyordu.

Usta, "Günaydın Vhalla ve Roan," dedi. "Bugünkü işler de dünküler gibi. Cadance ve Lidia, Güneş Festivali için kalan süslemeleri almaya Kültür Bakanlığı'na gittiler. O yüzden Roan, sen kopya çıkarmaya devam edeceksin; Vhalla, sen de yine arşivdesin."

Vhalla başıyla onaylayarak hızla masanın etrafından dolandı. Sareem'in dik bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama Roan'un şaşkın bakışları ve ustanın sorgulayan gözleri gibi onları da görmezden geldi. Eğer usta onu kovmuyorsa belki de Sareem ona bir şey söylememişti. Vhalla'nın tek bildiği şey şu an onların yanından uzaklaşmak istediğiydi.

Usta arşivin asma kilitli kapısını açarken, "Neyin var Vhalla?" diye sordu.

"Bir şeyim yok. Sadece bugün başım ağrıyor." Tekrar sakaklarını ovdu.

Mohned elini onun sırtına koyarak, düşünceli bir şekilde "Senin için endişeleniyorum," dedi.

"Teşekkür ederim ama endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok." Vhalla ustasına yorgun bir şekilde gülümsedi. Duygularına yenik düşmeden önce bakışlarını ondan kaçırdı. Onunla konuşabilmeyi diliyordu ama usta da anlamayacaktı. Vhalla kendisine, *Kule'deki kitapta adı geçen muhtemelen başka bir Mohned Topperen'di*, dedi.

Usta onu dünkü yere götürürken yolda yine birkaç perde açtı. Vhalla yerleştğinde, ona kendisini daha kötü hissederse ana kütüphaneye dönmesini söyledi. Vhalla bitkin bir şekilde başıyla onayladı ve işe koyularak elinden geldiğince kibar bir şekilde konuşmak istemediğini

belli etti. Mohned buna alınmış gibi görünmeden yumuşak ayak sesleriyle arşivden çıktı.

Vhalla ne kadar uğraşırsa uğraşsın herhangi bir şeye odaklanmakta çok zorlanıyordu. Gözünü her açtığında, dünya sanki iki şey üst üste binmiş gibi bulanık görünüyordu. Sonunda başını masaya dayayıp sessizliğin beynini iyileştirmesini umdu.

Merdivenden inen yumuşak ayak sesleri bilincine saplanan bıçaklar gibiydi. Vhalla gözlerini açtı ama kimin geldiğine bakmak için kafasını dahi kaldırmadı. Aldrik'in yürüyüşü farklıydı ve bir şekilde daha az acı verici olurdu.

"Sareem, git başımdan." Sesi kısıktı.

Sareem temkinli bir şekilde, "Konuşmamız lazım Vhalla," diye yanıtladı.

Vhalla sabırsız bir sesle, "Git. Ba-şım-dan," diye tekrarladı.

"Hayır." Sesi kararlıydı.

Kafasını kaldırıp gözlerinin onunla iş birliği yapması için uğraşarak ona baktı. Odanın yarısında durmuştu; yaptığı şeyin doğru karar olup olmadığını sorguladığı belliydi. Vhalla doğru olmadığını ona göstermekten memnuniyet duyacaktı.

Kafasını tekrar masaya dayayarak sert bir şekilde, "Ne istiyorsun?" dedi.

Sareem ona doğru birkaç adım daha atarak, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. Sadece başım ağrıyor. Ne istiyorsun?" Cümleleri kızgınlıktan kesik kesikti.

"Vhalla, dün hakkında..." diye konuşmaya başladı.

Vhalla sözünü keserek, "Ustaya söyledin mi?" diye sordu.

“Ne? Hayır, sana kimseye söylemeyeceğime söz verdim.” Vhalla tekrar kafasını kaldırarak kısık gözlerle ona baktı. “Söylemedim Vhalla,” diye ısrar etti ve iç çekerek yanına oturdu.

Vhalla kafasını tekrar masaya koyup gözlerini kapattı. “Peki, ne istiyorsun?” diye tekrarladı.

“Dün hakkında...” Ensesini kaşdı. “Tahmin edebileceğin gibi beni hazırlıksız yakaladın.” Zoraki bir şekilde gülümsedi ve Vhalla, ne söyleyecekse bir an önce söylemesi için dua etti. “Düşünüyordum ki...”

O sırada, uzakta çalan bir borunun sesi duyuldu. Çağırısı yakındaki bir tane tarafından da tekrarlandı. Kısa süre içinde saraydaki tüm trompetçiler çağırısı duyuyordu.

“Ne?” Vhalla kafasını masadan kaldırdı. “Neler olu...”

“Borular çalıyor Vhalla! Boruların bu şekilde çalmasının ne anlama geldiğini biliyorsun.” Ayağa fırlamış ve hiç düşünmeden Vhalla’nın kitabıyla malzemelerini toplamaya başlamıştı. “Haydi, gitmemiz gerekiyor.” Sareem gevşek bedenini resmen kucaklayarak sandalyeden kaldırırken Vhalla kendisini buna karşı koyamayacak kadar sersem hissediyordu.

Telaş içinde kütüphaneyi aştılar. Vhalla gözlerini kısıtı; dünya o kadar hızlı ilerliyordu ki midesi bulanıyordu ve Sareem’e yaslanmak zorundaydı. Üzerine kusacak olursa en azından ayaklarını hedeflemeliydi.

Gözleri neye odaklanacağını kestiremiyor gibiydi. Kitap bankosunun önüne vardıklarında her şey bir anda duraksadı. Usta konuşuyordu; Vhalla onu dinlemeye çalıştı. Mohned ona bir şey uzattıktan sonra Sareem az önce geldikleri yöne koşmaya başladı.

“... bize yetişecek. Güneşli Sahne’ye doğru gitsek iyi olacak.”

Usta ve Roan sarayın kapısına doğru yönelmişti. Vhalla onları takip etti ve Sareem de kısa süre içinde, kütüphaneden çıkarlarken onlara yetişti. Sareem onun dengesinin yerinde olmadığını fark ederek koluna girdi. Vhalla sarayın içinde hızla ilerleyen insan yığınlarına katılırlarken yine onun desteğini almak zorunda kalmıştı.

Güneşli Sahne sarayın resmi girişiydi. Ahırların oradaki giriş daha kullanışlı olsa da Güneşli Sahne, halkın katılacağı büyük törenlerin düzenlendiği yerd. Burası, başkent sakinlerinin dış duvarda bulunan bir sürü altın kapıdan içine girebilecekleri yarım daire şekilde bir alandı. Duvardan güneşi andıran tribünler yükseliyordu. Yüksek rütbeliler, soylular ve meclis üyeleri buralarda, saraya bakacak şekilde oturuyordu.

Beyaz mermerden merdivenler, üzerinde geniş aralıklarla yerleştirilmiş sütunlar bulunan büyük bir sahneye çıkıyordu. Bu sahnenin arkasında, sarayın onun kadar büyük ve törensel altın kapıları duruyordu. Kapılardan rahatlıkla dört veya beş at yan yana geçebilirdi. Duvarın daha üst tarafında İmparator'un birkaç kez halka kısa duyurular yaptığı ve kararlarını bildirdiği bir balkon vardı. Bugün sahnenin iki yanındaki askerler, parlak zırhları ve üzerinde altın bir tüy olan miğferleriyle bekliyorlardı.

Cadance ve Linda, Vhalla'yla ona eşlik edenlere katıldı; tüm kütüphane görevlileri dış duvarın yanındaki saray çalışanlarının çoğunun bulunduğu yere gitti. Sahne kapıları yüksek sesli bir gıcırtyla açıldı ve iki kişi basamağın önüne kadar geldi.

İmparatoriçe beline kadar uzanan sarı saçları uçuşan, kısa boylu bir kadındı. Genç görünse de mütevazı ve anaç bir duruşu vardı. Ayaklarına kadar inen ve arkasında kuyruğu olan, beyaz ipekten geleneksel bir Güney elbisesi giyiyordu. Elbise rüzgârda kolayca uçuşuyordu.

Vhalla'nın gözleri İmparatoriçe'nin yanında duran kişiye kaydı. Ütülü beyaz bir pantolon ve önünde askeri tarzda iki sıra altın düğme olan uzun, beyaz bir ceket giymişti. Yüksek yakası omuzlarından uzanan süslü iki altın plaka ile tutturulmuştu. Ceketinin önünde bir dizi askeri madalya vardı. Omzundan göğsüne altın bir şerit uzanıyordu. Bunlara rağmen saçları her zamanki gibiydi; yüzünden çekilip geriye yatırılmıştı ve yan tarafları hafifçe parlıyordu. Özgüvenli bir duygu karmaşası içerisinde yukarıdan insanları izlerken burnu ve güneş, çıkık elmacık kemikleri güneşte göze çarpmasını sağlıyordu.

Roan dirseğiyle hafifçe onu dürtene kadar güldüğünü fark etmedi. Aldrik beyazlar içinde çok farklı görünse de yine de oydu. Roan şaşırmış bir ifadeyle Vhalla'ya baktı ve Vhalla karşılığında sadece başını sallamakla yetindi. Vhalla ona neyin bu kadar komik geldiğini bilmiyordu ama gözlerini kapatarak kendine hakim olmaya çalıştı. Zaten güneş hâlâ gözlerini acıtıyordu.

Kalabalığın gürültüsü kesildi ve yerini başka bir gürültüye bıraktı: taşın üzerinde ilerleyen atların sesine. Uzaktan gelen bir ses olarak başlayıp yavaş yavaş gök gürültüsünün gümbürtüsüne ulaştı. İnsanlar niye çağrıldıklarının farkına vardı ve kısa süre içinde at nallarının sesine çığlıklar ve tezahüratlar eklendi.

İlk at hızla geçitten geçti. Saf beyaz aygır altın zırhlı bir adamı taşıyordu. Üzerindeki her parça, özenli bir metal işçiliğiyle işlenip altınla kaplanmıştı. Kalabalıktan tiz bir çığlık yükseldi ve tezahüratlar sağır edecek kadar arttı.

Vhalla elini alnına koydu. Bu kargaşanın kimin için olduğuna bakmasına gerek yoktu.

Geniş omuzlu altın prens atından indi. O insanlara el sallarken insanlar da annesine uzanmaya çalışan bebekler gibi prene uzanmaya çalıştılar. Miğferini çıkartıp

terden yüzüne yapışmış saçlarını çektikten sonra sayısız insanla tokalaşarak sahneye doğru ilerledi.

Kısa bir an için Vhalla merak etti; acaba ona uzanmaya çalışan kalabalığın içinde olsa, prens onu aylar önce kütüphane gördüğünü hatırlar mıydı?

Vhalla tekrar Aldrik'e baktı. Taş gibi hareketsiz bir şekilde duruyordu; yüzü de en az duruşu kadar duygusuzdu. Yavaşça onlara doğru gelmekte olan küçük kardeşine elleri arkasında kavuşturulmuş bir şekilde yukarıdan bakıyordu. Vhalla bir anlığına veliaht prensin törensiz gelişini hatırladı. Onun için hiç kimse tezahürat etmemişti.

Ana konuk geçitten geçtikten sonra çıgliklar yerini yavaş yavaş tek bir ağızdan söylenen slogana bıraktı.

"Solaris, Solaris, Solaris."

Beyaz, altın rengi zırhı ve atının arkasında dalgalanan peleriniyle İmparator sahne alanına girdiğinde çevresindeki herkes tezahüratlara katılmıştı. Pelerininin arkasına altın bir güneş işlenmişti. İlk basamağın olduğu yere kadar atının üzerinde geldi. Hükümdarları atından inerek doğrudan ailesine doğru ilerledi; yürüyüşü onun yaşında bir adama göre oldukça dengeli ve rahattı. Prens Baldair kardeşinin yanındaki yerini aldı. İmparator karısını sade bir şekilde öptükten sonra en büyük oğluyla elini sıkıca sıkarak selamlaştı.

Vhalla, Aldrik'in soğuk bakışlarında hiçbir şey görmiyor ve bu kadar uzak olduğu için sinirlenmeye başlıyordu. Ayrıca gözleri hâlâ odaklanmayı reddediyordu.

İmparator kalabalığa döndüğünde yaşlısı genci herkes dizlerinin üzerine kapandı. Vhalla da bir istisna değildi.

"Sadık halkım," derken sesi sessiz alanda yankılandı, "Kuzeydeki seferlerimizden sayamayacağım kadar çok zaferle döndük." Yine bir tezahürat koptu fakat sonra hızla duruldu.

“Kuzey Başkenti Soricism hâlâ dirense de zamanla çökecek. Ülkeleri, Güneş’in yakıcı kudretiyle yıkıntıya döndü.”

Tezahürlara izin vermek için kısa bir ara verdiğinde Vhalla, eğer Güneş Ana gerçekten sevgi dolu bir Tanrıça’ysa neden çocuklarını ölmeye ve öldürmeye gönderiyor, diye düşündü.

“Savaş ganimetlerini tek bir bayrak altında toplayacağız.”

İnsanlar ayağa kalktı ve Vhalla tekrar duvara yaslandı. Eğer Aldrik hareket etmişse bile bunu algılayamıyordu.

“Bununla birlikte haydi, en görkemli Güneş Festivali başlasın!” İmparator ellerini kaldırdı ve havayı delen havai fişeklerin patlama sesleri duyuldu. Vhalla ve veliaht prens dışında herkes bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Prens hareketsiz bir biçimde karşıya bakmaya devam ediyordu.

Vhalla gözlerini kapatıp nefes alış verişine odaklandı. Bir anlığına başındaki ağrı azaldı. Dünya yavaş yavaş büyüleyici bir berraklıkta gözlerinin önünde belirdi. Fiziksel gözlerini kullanmadan ileriye baktı ve uzaktaki bir ışık noktası olarak onu gördü. Yüzü uzaktan olduğu gibi mi görünüyor diye bakmak için görüşünü yakınlaştırdı.

Çenesi kenetlenmiş ve bakışları soğuk görünüyordu. Yüzlerce insanın arasında duruyor olmasına rağmen sanki tek başına bir adada gibiydi. Vhalla anlamadı. Festivalle başlıyorlardı; şu an mutluluk zamanıydı.

Bu kadar üzgün görünme.

Kafası anında onun olduğu tarafa döndüğünde Vhalla’nın gözleri kocaman açıldı. Ellerini yüzüne bastırarak çılgılık attı. Güneş ışığı beyinde yangına sebep oluyordu. Gözlerinin arkasına vuran parlak beyaz ışık, onu ortadan ikiye bölmekle tehdit ediyordu. Kafasını salladı

ve birine takıldı. Vhalla bir adamın onunla konuştuğunu düşündü ama sesi çok uzak ve kısık olduğundan kafasının içindeki gürültüde zar zor duyuluyordu.

Sendeleyle sendeleyle onu fiziksel dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi duvara yapıştı. Durmasını istiyordu ama durdurmak için elinden hiçbir şey gelmiyordu. Sırtında bir el hissetti ve ayağa kalkmaya çalışıp gözlerini kısarak açtı. Toplar tekrar patlayıp ikinci tur havai fişekler gökyüzüne fırladığı anda Vhalla'nın dizlerinin bağı çözüldü ve bedeni çöktü.

15

HAVADA SÜZÜLÜYORDU. Hayır, süzülüyordu; biri onu taşıyordu. Sağ kulağı bir adamın göğsüne dayanmıştı; göğsünün altında kalbinin hızla çarptığını duyabiliyordu. *Neden bu kadar hızlı gidiyorlardı?* Vhalla adama her şeyin yolunda olduğunu, yavaşlayabileceğini söylemek istedi ama hiçbir şey zihnine bağlı değilmiş gibiydi. Kendini bedeni içinde hapsolmuş gibi hissediyordu.

Ama her neredeyse sıcaktı ve ağrısı geçmişti. Bu onun için yeterliydi. Tekrar yorulduğuna kadar verip uyudu.

Vücudunun bir yere bırakıldığını hissettiğinde bilinci bir anda yerine geldi. Yine konuşmalar duyuyordu ama kulaklarının çalışmasını sağlayamıyordu. Adam bir şeyler soruyordu. Ne istiyor olabilirdi ki? Ona herhangi bir şey veremeyecek durumda olduğunu görmüyor muydu? Sonra adam gitti. Adamın gittiğini hissedebiliyordu; içindeki bir şey bunun doğru olduğunu biliyordu.

Daha fazla karanlık ve sessizlik. Vhalla kendi zihninin

içinde dolaşıp oraya nasıl geldiğini düşündü. Bedeni hâlâ ona itaat etmeyi reddediyordu.

“Yardım getireceğim.” Zihninin birleştirdiği kadarıyla adamın söylediği şey buydu. Daha fazla insan geliyordu. Adam daha fazla insan getirecekti. Uyanmak zorundaydı ama çok geç kalmıştı. İnsanlar buradalardı. Tanıdık sesler, hızlı konuşmalar; bu sefer gelenler kimdi?

Yine üzerinde eller hissetti; öncekinden farklı ama tanıdık eller. Bu sefer bir kadın eliydi. Onu başka bir yere taşıyordu. Vhalla bu olasılıktan dolayı dehşete düşmek istedi fakat hiçbir şey hissedemediğini fark etti.

Vhalla’nın çevresindeki dünya hareket etti ve hava değişti. Yine farklı ama tanıdıktı. Buranın neresi olduğunu bilmesede *burada* daha önce bulunmuştu.

Ardından başka bir yatağa yatırıldı. Zihninin hapis-hanesinde mahpus olan Vhalla sessizliği aşmaya çalıştı. Yavaşça kendisini dışarıya doğru açtı ve çevresindeki dünya gözlerinin önünde belirmeye başladı.

Oda tanıdık değildi ama Vhalla anında tavana yakın bir yere işlenmiş olan ejderhayı gördü; Kuledeydi. Bir gardırop vardı. Vhalla siyah olmasını beklerdi ama griydi; kül renkli bir ahşaptandı. Küçük bir masa, bir sandalye vardı; gözleri yatağa kaydı ve panikledi.

Oradaydı. Hareketsizdi ve zar zor nefes alıyordu; Vhalla hayatta olup olmadığını bilmiyordu. Yabancı oda bir yana Fritz ve Larel’in orada bulunmasını da görmezden gelerek ceset gibi yatan bedene baktı. Ölüydü; ölmüştü ve bu öbür dünyadaki yaşamının başlangıcıydı.

“Bakanı çağırmalıyız.” Fritz volta atarken endişeyle saçını çekti.

“Nefes alıyor. Acı çekiyormuş gibi görünmüyor. Kollarını kontrol et.” Larel, Vhalla’nın bacaklarının yanındaydı ve sakinliğini koruyordu. Göğsü o kadar hafif

inip kalkıyordu ki çok zor fark ediliyordu ama nefes alıyor olduğunu duymak Vhalla'yı rahatlatmıştı. Olan şeyin ne olduğunu bilmesi de henüz ölmemişti.

Larel? diye fısıldadı Vhalla. *Fritz?* İkisi de belli belirsiz kelimelerini duymamış gibiydi.

“Edemem. Ben büyü şifacısı değilim. Derslerde sadece...” Fritz panikten nefes nefese kalmıştı.

Larel sert bir şekilde, “Kontrol et!” dedi.

Fritz sonunda ona itaat etti. Sanki Vhalla camdan yapılmışçasına dikkatle ellerini boynuna götürdü ve parmak uçlarını kulaklarının arkasına uzattı. Kapalı gözlerle avuçlarını omuzlarından kollarına dolaştırdı ve sonra karnının üzerine koydu.

“Yanlış hiçbir şey bulamıyorum.” Fritz başını salladı.

Koridorda çarpan bir kapının sesi yankılandı ve Larel’in cevap vermeden önce duraksamasına neden oldu.

Koyu saçlı kadın hızla kapıdan çıkmadan önce, “Tekrar kontrol et,” dedi.

Fritz işine döndü. Avuçları baldırlarından ayaklarına kadar indi. Birden bire Larel’in kapısı o kadar hızlı açıldı ki neredeyse duvara çapacaktı.

Aldrik hem hükmeder hem de darmadağın bir halde kapıda duruyordu. Düğmeleri çözülmüştü ve beyaz ceketini gevşek bir şekilde çevresinde uçuşuyordu; altında sade bir gömlek vardı. Yanakları kızarmıştı ve nefes nefeseydi. Saçları bile mükemmel görünmüyordu; uzun tutamlar gözlerinin önüne düşmüştü.

Aldrik hızla içeriye girdikten sonra Larel arkasından kapıyı kapattı. Fritz, Vhalla’nın kendisini hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. Veliaht prensler çırakların odalarında dikilmezdi ama bu Aldrik’in umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Onun umurunda olan tek şey Vhalla’nın ölü gibi yatan bedeniydi.

Fritz, "Prensim," diye ciyakladı.

Vhalla arkasındaki pencereye doğru bir adım uzaklaştı.

"Dışarı." Aldrik Güneylinin varlığını fark etmiş gibi bile görünmüyordu. Tek bir kelimesiyle, Fritz'in duvardaki bir sinekten farkı kalmamıştı.

"Larel?" Fritz diğer kadına baktı fakat Larel sadece başını salladı. "Şey peki, yanlış giden hiçbir şey bulamadım." Kapıya doğru ilerleyerek Vhalla'nın yatakta yatan bedeniyle prens arasındaki engeli kaldırdı. "Bakanı çağırayım mı?"

Aldrik dik dik bakarak, "Hayır," diye yanıtladı. Eli bir yılanmışçasına atılıp Fritz'in boynuna dolandı. "Eğer bundan tek bir kişiye dahi bahsettiğini duyarsam Kule'deki yaşamın *biter*."

Aldrik'in son kelimesinde tehdit vardı. Bunu duymak bile Vhalla'yı rahatsız etmişti. Kütüphaneci çocuk nefesi kesilmiş şekilde kalakaldı.

Daha yaşlı olan adam, "Şimdi *dışarı*," diye tısladı. Fritz hayatı buna bağlıymışçasına hızla odadan çıktı. Vhalla hayatının gerçekten buna bağlı olduğunu düşünmek dahi istemiyordu.

Ne Larel ne de prens konuştu. Batmakta olan güneşin ışıkları pencereden süzülürken Vhalla gölgesinin olmadığını fark etti.

Larel, "Nesi var?" diye sordu. Sesi şaşırtıcı derecede duygu yüklüydü.

Prens iç çekip başını sallayarak, "Bilmiyorum," dedi. Sanki kederlenmiş gibi destek için masaya yaslandı.

"Nereden biliyordun?" Larel kollarını kavuşturdu ve sırtını kapıya yasladı.

Aldrik anlamlı bir şekilde bakarak, "Bunu anlatmaya-

cağım,” dedi. Gözleri Vhalla’nın ölü gibi yatan bedenini sadece bir anlığına terk etmişti. Larel hafifçe iç çekerek onun bakışlarını takip etti. Belli ki prensi zorlamaması gerektiğinin farkındaydı.

Larel kısık sesle, “Çok hızlı ilerliyor,” diyerek gözlemini belirtti.

“Biliyorum.” Aldrik ellerini öne uzatmış şekilde bir adım ilerledi. Kolları yanma düşmeden önce bir süre Vhalla’nın bedeninin üzerinde süzüldü.

“Ona öğretiyordun.” Bu bir soru cümlesi değildi.

Prens iç çekerek, “Larel,” dedi. Vhalla kıskançlık demeye cesaret edemeyeceği bir sızı hissetti. Prens, Güneyli kadının yanında da farklı davranıyordu.

Kadın omuz silkerek, “Beni ilgilendirmez,” dedi.

“Sana anlatacağım.” Aldrik gözlerini Vhalla’nın bedeninden ayırarak, “Eninde sonunda,” diye ekledi.

“Biliyorsun, bu bana yeter.” Larel’in dudaklarının kenarı Aldrik’in gülümsemesini andırır biçimde yukarıya kıvrıldı. Bu tuhaftı ve Vhalla’nın aralarındaki ilişkinin gerçekte nasıl olduğunu düşünmesine neden oldu.

Aldrik kadına, “Victor’un öğrenmemesini sağla,” diye emretti.

Kadının eli kapı kolunun üzerinde süzüldü. “Eninde sonunda öğrenecek,” diye mırıldandı.

“Victor’un ondan uzak durmasını istiyorum.” Aldrik bunun söylerken kafasıyla Vhalla’nın komadaki vücudunu işaret etti.

“Onu koruyacağımı biliyorsun.” Larel gülümsedi.

“Sana güvenebileceğimi biliyorum.” Aldrik başıyla onayladı.

Kadın söylenmesine gerek kalmaksızın odadan çıkarak Vhalla’yı veliaht prensle baş başa bıraktı.

Adam, Vhalla'nın fiziksel bedeni dışında hiçbir yere bakmaksızın orada dikildi. Her hareketi onu yoruyormuşçasına sandalyeyi masadan çekti ve kendisini üzerine attı. Dirseklerini dizlerine yaslayarak yüzünü ellerine gömdü. Bu, Vhalla'nın daha önce yaptığını hiç görmediği tuhaf bir hareketti. Saçı darmadağın, giysisinin düğmeleri açık ve bedeni yıkıktı.

Yavaşça, *Aldrik*, diye fısıldadı.

Kafası bir anda kalktı ve doğrudan Vhalla'nın olduğu yere baktı. Pencereden Vhalla'nın sırtına vuran güneş yüzünden kısa bir süre gözlerini kısıtı. Gözlerini parlaklıktan korumak için yavaşça elini kaldırdı. Vhalla yüzünde beliren aydınlanma anını gördü.

Nefes nefese, "İmkânsız," dedi.

Beni görebiliyor musun? Vhalla başını yana yatırdı. Adam saçının yüzüne düşen tutamlarını düzeltmeye çalışarak başıyla onayladı. *Beni duyabiliyor musun?* Tekrar başıyla onayladı. *Yani ben bir hayalet miyim?*

"Hayır, değilsin. Ama başını büyük belaya soktun." Sesi yorgun ve sinirli geliyordu ama Vhalla sesinde aynı zamanda bir rahatlama olduğuna yemin edebilirdi.

Gelmen gerektiğini nereden bildin? diye sordu.

"Bir şeyler olduğunu biliyordum. Festival töreninde yaptığın numaradan sonra." Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve Vhalla'ya doğru yürüdü.

Vhalla, Larel'e vermemesine rağmen ona cevap verdiğini fark etti.

Ne yaptığımı bilmiyorum, dedi. Korkusu somut bir şekilde ortadaydı.

Aldrik güven verir bir şekilde, "Olman gereken yere döndüğünde anlatacağım," dedi. "Senden bana güvenmenin istemiştin Vhalla. Güveniyor musun?"

Vhalla, onun kömür karası gözlerine baktı. Bunlar, onu çatıdan iten, güçleri hakkında gizemli bir şekilde bakanla konuşan ve şu an bilinmeyen bir sebeple bakını ondan uzak tutan adamın gözleriydi.

Güveniyorum. Bu imkânsız olsa da gerçektir.

“Dehşet verici gelecek ama bunun işe yarayacağını düşünüyorum. Sana söz veriyorum canın yanmayacak,” diye ona güvence verdi.

Vhalla cevabı duymak istediğinden emin olmayarak çekingen bir şekilde, *Ne yapacaksın?* diye sordu.

“Düzgün bir şekilde uyandığında sana açıklayacağım.” Elini doğrudan içine uzattı. Vhalla aşağıya baktığında görüntü yeterince dehşet vericiydi. Eli soluk ve boş bedeninin karın bölgesinin içindeydi. O anda gerçekten de bir hayalet olduğunu düşündü.

Sakinleştirici bir şekilde, “Korkma,” diye fısıldadıktan hemen sonra elini yumruk yaptı. Vhalla, Aldrik’in elinden yükselen alevlerin, bedenini gözlerinin önünde tükettiğini gördü. Her şey yanıyordu.

Vhalla yatakta çılgık atarak doğruldu. Üzerindeki hayali yangını söndürmek için kendi kendine vurmaya başladı. Aldrik akışkan bir hareketle hemen yatağın yanında belirdi ve yatağının ucuna oturdu. Vhalla’yı omuzlarından yakalayarak sıkıca tuttu. Yüzü bembeyaz ve gergindi. Vhalla zıvanadan çıkmış bir sersemlikle adamın kollarına vurdu.

Aldrik onun paniğini bastırmak için neredeyse bağırır bir tonda, “Vhalla!” dedi. “Vhalla, nefes al!” Onu sert bir şekilde sarstı.

Vhalla onun kollarını kavradı ve rahatsız edici hissin yavaşça yok olduğunu fark etti. Gözleri prensinkilere kenetlendi ve onun gücüne ihtiyaç duyarak utanmaksızın o kapkara derinliğin içine baktı. Parmakları adamın

ceketinin kollarına geçmişti; altındaki kaslarını hissedebiliyordu.

“Benimle birlikte nefes al,” dedi ve Vhalla onu dinledi.

Sadece birbirlerine bakarak defalarca nefes aldılar. Adam Vhalla’nın omuzlarını, o ise adamın kollarını kavramıştı. İkisinin de bedeni gevşemişti; Vhalla kendisini onun kollarına bırakmak istiyordu ama sağduyusu ve sahip olduğu kimlik, böyle bir temasın prens için çok rahatsız edici olacağını fısıldıyordu. Vhalla yavaşça tutuşunu gevşetti ve kollarının iki yanına düşmesine izin verdi.

Aldrik kibarca ellerini omuzlarından çekerek, “Vhalla...” dedi. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Bir nefes alarak durumunu değerlendirdi. Artık içindeki dehşet azalmış ve kalbi deli gibi atmayı bırakmıştı; kendisini tüm gün olduğundan daha iyi hissediyordu. “Daha iyiyim.” Sesi normal çıkmıştı; gözleri bile ona itaat ediyordu ve artık çift görmüyordu.

Aldrik zayıf şekilde gülümsedi. “Sevindim.” Elinin tersiyle kaşının üzerindeki teri sildi. Alnını avcuna yaslayıp dirseğini dizinin üzerine koydu. “Bilmiyordum. O kadar ilerlemiş olduğunu fark etmemiştim. Yoksa...” Düşüncelere dalarak duraksadı.

“Ne kadar ilerlemiş?” Vhalla ellerini kibarca arkasına koyarak geriye yaslanıp ona alan tanıdı.

“Nasıl tanıştığımızı hatırlıyor musun?” Aldrik ona baktı.

“Kütüphanedeki tanışmamızı mı?” diye sordu.

Adam başıyla onayladı. “O zaman da yapıyordun ama bunların rüya olduğunu zannediyordun.”

Biraz telaşlanmaya başlayacak, “Ne yapıyordum?” diye sordu.

Ellerini saçlarının arasında dolaştırıp kaçak tutamları düzeltmeye çalışarak, “Bunu sadece okuduğum şeylerde

gördüm ve hakkındaki yazılar bile çok az,” diye başladı. “Derler ki, Rüzgârgüdücüler kendi ülkülerinin görünmez bekçileridir. Elbette bu birkaç farklı anlama gelebilir. Gerçek anlamına geleceğini ise neredeyse hiç düşünmemiştim.” İÇ çekti.

“Nereden başlasam?” Bir anlığına duraksadı. “Her Yakınlığın gerçek anlamda elementlere bağlı bir Yakınlığı vardır. Ama bazı bilginler bunun büyücülerin gerçek yeteneklerinin sadece küçük bir kısmı olduğunu düşünür. Elementlere bağlı her dünyevi Yakınlığın altında öze Yakınlık olduğunu.”

“Yerkırcılar hakkında bunu biraz açıkladığını hatırlıyorum.” Vhalla ona ayak uydurmaya çalışıyordu.

“Aynen öyle, hafızan çok iyi.” Yorgun bir şekilde gülmüsedti. Övgüsü üzerine Vhalla’nın midesinde kelebekler uçuştı. “Rüzgârgüdücülerin zihne Yakınlığı olduğu söylenir. Rüzgârgüdücülerin asıl gücünün zihinsel yeteneklerinden geldiği.”

Vhalla ciddiye almadan, “O kadar da zeki değilim,” dedi.

Aldrik gözlerini devirdi. “Öylesin ama ondan bahsetmiyorum. Zekâ ve bu yetenek birbirlerinden farklı şeyler. Her halükârda, bence yaptıkların daha çok gücünün zihinsel tarafıyla ilgili, fiziksel tarafı sadece bunu destekliyor,” diyerek sözlerini tamamladı.

Vhalla bir yerden bu konu hakkında bir kitap bulması gerektiğini kafasına yazdı.

“Peki ben ne yaptım?”

Asıl konuyu kaçırıyordu.

“Bilincini fiziksel bedeninden ayırıyorsun; buna Yansıtma deniyor.” Vhalla’ya baktı. “Bunu rüyalarında yapıyordun. Ama uyanırken yapman kat be kat daha etkileyici.”

Vhalla sadece başıyla anladığını onaylayarak ona baktı.

“Bugün törende bunu yaptın. Beni hazırlıksız yakaladın.” Aldrik kıpırdanıp rahatsız bir şekilde bakışlarını kaçırdı. “Sana sert bir şekilde çıktım. Kendimi hızla geri çekmeye çalıştım. Tek hissettiğim orada birinin olduğuydu. Sanırım bu yüzden vücudunla bağlantın koptu ve bu da fiziksel bedeninin dışında kalmaya neden oldu.”

“Bence işler ondan önce karıştı.” Vhalla iyice doğruldu ve nazikçe adamın yüzüne baktı. Aldrik dönüp merakla onu inceledi.

Vhalla düşünceli bir şekilde, “Gün boyunca gözlerimi odaklamakta zorlanıyordum; çift görüyor gibiydim,” dedi. Adamın yüzünde bir aydınlanma belirdi. “Ayrıca başım da zonkluyordu.”

Aldrik tekrar bakışlarını kaçırıp ayağa kalktı. Vhalla onun bir şeyler mırıldandığını duydu. Ayaklarını yere indirip yatağın kenarına oturdu. Batmakta olan güneşin pencereden gelen ışığı altında adamın zayıf bedenini inceledi.

“Vhalla.” İsmi dudaklarından zorla çıkmış gibiydi. “Sanırım birbirimizi bir süre görmesek iyi olacak; en azından sen Kule’ye katılıp katılmayacağına karar verene kadar.”

Sözleri Vhalla’nın midesine yumruk gibi inip nefesinin kesilmesine neden oldu. Birden bire ayağa fırlamıştı. Adam ona dönerken tereddütsüz ve kesin bir şekilde, “Hayır,” dedi.

“Bağ... Bana yakın olmak senin için iyi değil.” Burnunu sıvazladı. “İçindeki büyü benim sana öğretebileceğimden daha hızlı ilerliyor ve...”

Vhalla doğrudan, “Gitmemi mi istiyorsun?” diye sordu.

Aldrik dudakları aralanmış şekilde ona baktı. Hafifçe başını sallayarak, "Hayır, gitmeni istemiyorum," diye itiraf etti.

Kesin bir tonda, "Güzel. Sen benim öğretmenimsin," dedi. "Beni şimdi terk edemezsin."

Aldrik döndü ve odayı hızla geçip hükmedici bedeniyle onu sindirmek istercesine Vhalla'nın birkaç santim önünde durdu. Vhalla onunla yarışmaya çalışır şekilde karşısında dimdik duruyordu.

Başını çevirerek yavaşça, "Ve," diyerek sözlerini devam ettirdi. Cesareti ancak söylemek istediği şeyi dile getirebilecek kadardı; bunu yaparken aynı zamanda yüzüne bakamazdı. "Benim dostumsun. Tabii, benim gibi sıradan birinin dostluğu senin için ne anlam ifade eder bilemem."

Aldrik elini kaldırıp parmaklarını Vhalla'nın çenesinin altına koydu. Eli dışında hiçbir yeri hareket etmeden kızın yüzünü tekrar kendisine doğru çevirip gözlerine bakmasını sağladı. Uzun bir süre boyunca gözlerinin içine baktı. Vhalla kalbinin ağzında olduğunu hissediyordu; sakinleşmek için yutkunmaya çalıştı. Aldrik'in eli çekildi ve bir süre nereye koyacağını bilmez bir şekilde havada süzöldükten sonra Vhalla'nın yanağına kondu.

Konuştığında sesi bir fısıltıdan yüksek değildi; kelimeleri özenle seçilmiş ve tane taneydi. Sesinde Vhalla'nın daha önce hiç duymadığı bir ağırlık vardı. "Çok anlam ifade ediyor." Gözleri kızinkileri tüketiyordu.

O sırada Larel odaya girince aralarındaki sihir yok oldu. Aldrik'in eli o kadar kesin bir şekilde yüzünden çekildi ki Vhalla bile onun gerçekte orada durup durmadığını sorguladı. Larel bir şey görmüşse dahi prensin sıradan bir kızla bu kadar yakın durmasından hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

“Koridorlar olabildiğince boş. Fritz yemek salonunda olay çıkarıyor.” Aldrik’e başıyla selam verdi ve karşılık aldı.

Aldrik, Vhalla’yı da yanına alarak odadan öyle hızlı çıktı ki, Vhalla’nın kadına teşekkür etmeye anca fırsatı oldu. “Teşekkürler Larel.” Larel karşılığında ona gizlilik sözü verircesine gülümsedi.

Kule’den çıkan koridoru rüzgâr gibi aşılar ve Vhalla sarayın hangi katında olduklarını anlayamadan başka bir kapıdan geçtiler. Prensın adımları uzundu ve Vhalla ona yetişmekte zorlanıyordu. Adam birdenbire başka bir kapının önünde durduğunda Vhalla az kalsın ona çarpıyordu.

“Vhalla, beni dinle,” Aldrik’in eli ahşabın üzerinde duraksadı. Yüz hatları sadece tek bir alev ampulü tarafından aydınlatılıyordu ve ışık sert hatlarını ortaya çıkarıyordu. “Victor olanları duyacak ve duyduğunda seni Kule’ye katılmaya zorlayacağından eminim.”

“Ne yapacak? Benden tam olarak ne istiyor?” Neden fısıldadığını bilmiyordu ama doğru olan bu gibi gelmişti.

“Ben...” Aldrik ne söyleyeceğini düşünerek durdu. “Rüzgârgüdücülerin tarihini öğrenme fırsatın oldu mu?”

“Batı’yı biliyorum...” Birdenbire Vhalla, Fritz’le birlikte okudukları her şeyi hatırlamak için uğraşmaya başlamıştı.

“O zaman bu dünyada yeteneklerinle *fazlasıyla ilgilenen* insanlar olduğunu biliyorsun.” Aldrik’in gözleri Kule’ye giden koridora kaydı.

“Bu yüz yılı aşkın zaman önceydi.” Vhalla onun kastettiği şeye inanmak istemiyordu. “Bu çok...”

“Çok zaman önce değildi,” diye uyardı.

Vhalla, “Bunu bana neden anlatıyorsun?” diye sordu. Sonunda bu gizliğin sebebini anlamıştı. Veliaht prens

onu koruyor muydu? Eğer öyleyse neden koruyordu? Ya da kimden koruyordu?

Aldrik, "Çünkü bana Victor'un sana büyüü seçmek için bir ay verdiği söylendi," diye cevapladı.

"Bunu sadece kendimi Defettirmekle tehdit ettiğim için yaptı." Vhalla duvara yaslandı.

"Yine de, bir seçim şansın var," dedi. "Bu hayatı seçmeni isterim."

"Ya seçmezsem?" Vhalla bunu güçlü bir şekilde söylemeyi başaramamıştı. Gözlerine bile bakamıyordu. İçini ezen bir sessizlik çöktü.

Aldrik'in cevabı kibardı ama sesinde sanki bu kelimeler zorla ağzından çıkıyormuş gibi kendine hakim olmaya çalışan bir tını vardı. "O zaman," diyerek başladı. "Bence bu uzun süredir büyü dünyasının başına gelmiş en üzücü şey olur."

Vhalla hafifçe iç çekti. Elbette bu büyü dünyası hakkındaydı.

O bir Rüzgârgüdüydü ve neredeyse bir buçuk yüzyıldır türünün tek örneğiydi. İnsanların onun hâlâ bilmediği sebeplerden ötürü istediği güçlere sahip olan bir türün. Tek kelime etmeden kapıya döndü.

"Sana öğretmenlik yapmayı özlerim." Bu cümle dudaklarından dökülürken her şey durmuş gibiydi. Vhalla ona bakmak için döndüğünde birdenbire durdukları geçidin ne kadar dar olduğunu fark etti. Prens de aynı şeyi fark etmişçesine göz temasını kesti ve ceketini düzelterip önünü iliklemeye başladı. "Ee, seni tekrar ne zaman görebileceğim?"

"Ne?" Vhalla bu ani ve tuhaf soru karşısında gözlerini kırıştırdı. Uydurduğu mazeretlerle onu sık sık görebiliyordu zaten. "Sen veliaht prensisin. Beni ne zaman istersen görebilirsin. Zaten öyle yapmıyor muydun?"

Elini saçlarında dolaştırarak, “Şey, evet,” diye mırıldandı Aldrik. “O zaman yarın öğle yemeğinde olur mu? Olmaz, bekle; Egmun’la bir işim var.” Vhalla’nın tanımadığı bu kişiye küfretti. “Yarıdan sonraki gün vaktim olacak. Ama bu prensten gelen bir emir değil.”

Birdenbire Vhalla’nın aklında bir şey belirdi. Onu kçırmıyor ya da gelmekten başka bir şansı olmayacağı bir duruma sokmuyordu. Eğitimden, büyücülükten ya da geleceğinden konuşmaktan bahsetmemişti. Ona prens olarak bir emir vermiyordu. Bu, bir iş ya da zorunluluk değilse bu buluşmanın amacı neydi?

“Çok isterim.” Vhalla gülümsedi ve prensin her zaman taktığı maske, gözlerindeki mutluluğun okunabileceği kadar bir süreliğine düştü. “Bahçede mi buluşuruz?”

Prens başıyla onaylarken dudaklarında Vhalla’nın içini ısıtan bir gülümseme vardı. Vhalla bu duygu daha da yayılıp güdülerini ele geçirmeden önce kapıyı itti. Soğuk gece havasına adım attığında çıktığı gizlemlı kapı, sanki sadece taş bir duvarmışçasına yok oldu.

Odasına doğru hopyaya zıplaya dönerken kıkırdamasını bastıramıyordu. Kendi kendine bu kadar mutlu olması için bir sebebinin olmadığını söylese de buna engel olamıyordu. Prensle birlikte öğle yemeği yiyecekti.

Kapıyı açarken yolunda olmayan bir şey fark etmemişti ama içeriye bir bakış atar atmaz bütün neşesi kayboldu.

Sareem elinde buruşuk eldivenlerle yatağında otuyordu. Kafasını kaldırıp Vhalla’ya baktığında yüzünden farklı farklı duygular geçti. Eldivenleri yere düşürerek Vhalla’nın yanına geldi ve eli kafasının arkasında kalacak şekilde sıkıca ona sarıldı. İlk şaşkınlığı geçtikten sonra Vhalla’nın içini tuhaf his kapladı ve ona sarılmak mı yoksa onu itmek mi istediğini bilemedi. Kolları ara yolu seçerek gevşek bir biçimde iki yanında kaldı.

Sareem çatlak bir sesle, "Çok endişelendim," diye fırladı. "Bir çılgık attın ve yere yığıldın." Vhalla'yı sakinleştirmek istercesine başını okşasa da belli ki ondan daha perişan haldeydi. "Ne yapacağımı bilemedim. Onlara şifacı çağıracağımı söyledim ama şeyden sonra... senin bana gösterdiğin şeyden sonra ihtiyacın olan şeyin bir şifacı olmadığını biliyordum." Hafifçe iç çekerek çenesini kızın kafasının üzerine dayadı. Vhalla hikâyesini anlatmayı bitirmesini bekleyerek hareketsiz kaldı.

"Kule girişine gittim ya da girişlerinden birine mi demeliyim? Kapıyı açan kişilerin adını bile bilmiyorum. Sadece senin adını söyledim ve anladılar; hiçbir soru sormadan geldiler ve seni onlara teslim ettim. Adlarını bile bilmiyordum." Sesi çatladı. "Deliye dönmüşlerdi ve seni alıp götürdüler. Hareket etmiyordun Vhalla. Neredeyse nefes bile almıyordun. Seni götürdüler ve ben hayatta olup olmadığını dahi bilmiyordum, o yüzden bekledim." Sesi kulağa çok zavallı ve umutsuz geliyordu; Vhalla elinde olmadan hafifçe onun beline sarılıp dostça bir ifadeyle sırtına vurdu.

Sareem yavaş yavaş kendini toparlarken orada öylece dikildiler. Sonunda Vhalla'yı bırakıp avuç içleriyle yüzünü sildi.

Sareem gülmeye çalışır bir ifadeyle, "Bunun için özür dilerim," dedi.

Vhalla başını salladı. "Teşekkür ederim Sareem. Gördüğün gibi, çok yardımcı oldular. Doğru şeyi yaptın," diyerek ona güven vermeye çalıştı ve bu, işe yararmış gibi göründü. "Diğerleri herhangi bir şey sordu mu?"

Sareem başıyla hafifçe onaylayarak, "Evet ama ben onlara bir şifacı bulduğumu ve sana sıcak çarptığını söyledim. Ayrıca herhangi biri gelirse iyi olduğunu ama

dinlenmen gerektiğini söyleyerek kovabilmek için burada kaldım,” dedi.

Vhalla her ne kadar arkadaşı büyüğü konusunda kaba davranmış olsa da ona bunları yaşattığı için kendisini suçlu hissetti.

“Benim gibi biri uğruna yalan söyleyip durmak zorunda kaldığın için üzgünüm.” Bir adım geriledi.

“Senin gibi bir mi?” Sareem gerçekten şaşırılmış görünüyordu ve bu Vhalla’nın biraz öfkelenmesine neden oldu.

Doğrudan, “Bir büyücü,” dedi ve onun bu kelime karşısında geri kaçma isteğini engellemeye çalışmasını izledi.

“Sana daha önce de söylemeye çalıştım. Bir... bir... Büyüğü biri olsan da hâlâ Vhalla’sın.” Ona doğru bir adım attı. “Hâlâ, buraya ilk geldiğimde tanıştığım kızsın. Kitapları arasında kendisini kaybettiğinden benim gibi bir oğlana tek bir bakış dahi atmayan kızsın.” Vhalla onun istenmeyen varlığından kaçınmak için geriye küçük bir adım attı. Sırtı kapıya dayandı. “Kendimi onun için fazlasıyla salak, sıkıcı ve basit bulduğumdan asla hiçbir yere davet edemediğim kızsın.”

Sareem öne doğru bir adım daha atarken Vhalla, “Senden üstün herhangi bir yanımda yok Sareem,” diye fısıldadı.

Bir elini Vhalla’nın yüzüne diğerini kapıya yaslar, “Benim için hep benden üstün olacaksın. Korkmuştum,” diye fısıldadı Sareem. “Senin... gelişiminin seni benden uzaklaştıracığından korktum.” Gri mavi gözlerini Vhalla’ya dikmeden önce sadece kısa bir an için başka yere baktı. “Ve bugün seni gerçekten kaybettiğimi düşündüm. Burada oturup beklerken daha fazla beklemeye devam edersem seni gerçekten kaybedeceğimi fark ettim.”

Vhalla çaresizce konuyu değiştirmek için bir yol aradı. Sareem'in dudakları onunkilerle buluştuğunda gözlerini kapatmaya dahi fırsat bulamadı.

16

SAREEM ONU ÖPÜYORDU.

Bu son derece beklenmedik, imkânsız ve inanılması güç bir fikirdi. Ancak Vhalla orada, Sareem'in sağ eli yüzünde, sol eli bir şekilde kalçasını bulmuş durumda kapıya dayanmış dururken bunun reddedemeyeceği bir gerçek olduğunu biliyordu. Dudakları yumuşaktı ve yanağına çarpan sıcak nefesini hissedebiliyordu. Ama öpücük uzadıkça daha tuhaf hissettiriyordu.

Vhalla gözlerini kapatıp öpücüğün tadını çıkarmaya çalıştı. Ama dudakları hareket etmeyi reddediyordu ve sonunda o kendisini oldukça salak hissederek kapıya yaslanmayı sürdürürken Sareem geri çekildi. Uzun zamandır kimseyle öpüşmemişti. Belki de sorun buydu; tuhafılık, antrenman eksikliğinden kaynaklanıyordu. Zaten hiçbir zaman öpüşme konusunda çok hünerli olduğunu düşünmemişti.

Sareem'e baktı. Hoş bir vücudu vardı; çok kaslı olmadığı gibi çok çelimsiz de değildi. Uzun boyu ve saçlarıyla

yakışıklıydı. Mantıksal olarak Vhalla'nın karşısına çıkabilecek en iyi eşleşmelerden biriydi.

Mantığın ona karşı herhangi bir çekim hissetmesini sağlayamaması sinir bozucuydu. Belki zaman içinde geliştirdi. Büyüsüne karşı bir sorunu olduğu açıkça belli olsa da ona olan düşkünlüğü keyif verici ve etkileyiciydi. Vhalla, aralarında ateşli bir tutku olmamasına rağmen uzun süredir mutlu bir ilişki içinde olan bir sürü insan tanıyordu.

Sonunda, "Sareem," demeyi başarak sessizliği böldü.

"Vhalla, U-umarım çok ileriye gitmemişimdir." Doğrudu ve bakışlarını kaçırdı.

Vhalla tekrar nefes alabildiğini hissetti. "Ben... Senin... Böyle hissetmen beni duygulandırdı." Vhalla iyi bir başlangıç yaptığını umuyordu. Sareem umut dolu görünüyordu. Vhalla onun bu umut dolu bakışlarından kaynaklanan suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı. Onu reddetmek istiyordu ama bunun için mantıklı hiçbir nedeni yoktu. Beraber olduğu biri yoktu ve eğer kadınlığın doğal görevlerini üstlenmek istiyorsa zamanı hızla tüketiyordu.

"Eğer beni bir büyücü olarak kabul edebileceksen eminim baş başa bir şeyler yapacak zaman ayarlayabiliriz." Kelimeler ağzından zorla çıkmıştı.

Sareem'in yüzü sevinçle aydınlanırken, "Bu çok hoşuma gider," dedi. "Yarına ne dersin?"

Vhalla, "Yarm mı?" diye tekrarladı. Sareem oldukça sabırsızdı.

"Yarın festivalin başlangıcı. Herkes etkinlikler için sokaklarda olacak. Orada seninle olmak beni çok mutlu eder." Ya gerginlikten ya da heyecandan Vhalla'nın hiç şahit olmadığı kadar hızlı konuşuyordu.

Vhalla'nın başı dönmüştü. "Yarın." Başını sallayarak bu duygudan kurtulmaya çalıştı. "Peki, yarın."

Birdenbire, "Tabii eğer kendini iyi hissediyorsan," dedi. "Şu an yaşadığın zorlukların farkındayım."

"Sorun değil." Vhalla onun bir an önce odadan çıkmasını istiyordu.

"Mükemmel. Sabah uğrarım." Kapının eşiğinde durdu. "İyi olduğuna emin misin? Bu gece yanında kalabilirim."

Vhalla onun bu sözlerini bir endişe göstergesi olarak kabul edip kesin bir ses tonuyla, "İyiyim," dedi.

"Peki o zaman." Elini Vhalla'nın boynuna koyarak onu alnından öptü. Vhalla hoş bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Kibarca, "Kendine dikkat et sevgili Vhalla," dedi. "Rüyamda seni göreceğim." Bunu söyledikten sonra gitti.

Vhalla tüm olanları anlamaya çalışarak şaşkın bir biçimde orada dikildi. Sareem onu öpmüştü. Bu da son zamanlarda başına gelen imkansız şeylerin bulunduğu, hiç de kısa olmayan listeye eklenmişti. Ayrıca bir anlamda buluşmayı kabul etmişti. Vhalla gözlerini ovuşturdu. Kendi kendine, *Her şey yoluna girecek*, dedi.

Yatağında uzanırken kendisini karanlığa teslim etti. Sareem, *Rüyamda seni göreceğim*, demişti. Vhalla kendi rüyasında ne göreceğinden emin değildi. Ama illa birini göreceksen içinden bir ses o kişinin Sareem olmayacağını söylüyordu.

Vhalla ertesi gün son derece yorgun bir şekilde uyanı. Bunun sadece bir gün önce çok fazla büyüsel güç harcamasından kaynaklanmadığından şüpheleniyordu. Top haline gelirken dudaklarından çıkan inlemeyi bastırmaya bile çalışmadı. Sareem'le bir tür buluşmaya gitmeyi kabul etmişti. Sareem'le! Ama Sareem onu öptükten sonra başka ne yapabilirdi ki?

Tavana bakmak, duvarlara bakmaktan daha ilgi çekici değildi. Sadece taş ve daha fazla taş vardı; Vhalla kendi küçük ve önemsiz kutusundaydı. Yavaşça nefes aldı; bu boğucuydu. Dünyası önemsizdi ve kendisi de o dünyanın içinde önemsizdi.

Parmak uçlarında kalp atışına benzer tuhaf bir his oluştu. Önemsiz olmadığı bir yer vardı; odaların onun rütbesinde biri için dahi küçücük olmadığı bir yer.

Kule.

Bu düşünce temiz bir hava gibi içini doldurdu. Birdenbire penceresinin panjuru açılıp temiz sonbahar esintisini içeriye daldı.

Çıkan sese şaşırmış bir şekilde anında ayaklandı ve kendisini pencerenin pervazına tutunmuş İmparatorluk'un başkentinin uçsuz bucaksız enginliğini izlerken buldu. Çekingен bir şekilde ellerinden birini güneş ışığına uzattı. İçinden parmak uçlarına kadar uzanan bir bütü akımı vardı ve rüzgâr ona itaat ederek açık avucunda kayıyordu.

Vhalla huşu içinde izledi. Rüzgâr onun iradesine uymuştu. Olduğu yerde dönerek kapıya yöneldi. Aldrik'i bulup bunu ona anlatmalıydı. Bu, bir şeyleri havalandırmak için kullandığı küçük hava bir akımı değildi. Bu, rüzgârın ta kendisiydi. Deneyebilecekleri yeni bir şey ya da ona öğretebileceği bir şey olmalıydı. Vhalla aptal gibi sırtıyordu; ona anlattığındaki yüz ifadesi bir sanatçının resmedebileceği bir şey olacaktı.

Hayal kırıklığı dolu bir iç çekişle parmakları kapı kolundan kaydı. Hayır, bugün prensini görmeyecekti. Vhalla geri dönerek geceliğini çıkarıp onu bekleyen güne, yani Sareem'e hazırlandı.

Vhalla tek başına ne kadar büyü yapabileceğini görme-

ye karar verdi. Elini kaldırıp bileğini birkaç kez oynattığında taba rengi taytı ve en iyi elbisesi uçarak yatağa serildi.

Kararsız bir şekilde önündeki gösterişsiz kıyafete baktı. Babası bunları ona reşit olduğu doğum gününde göndermişti. Sonuçta bu bir buluşmaydı. Vhalla büyü yaradımıyla giyinmenin biraz antrenman gerektirdiğini fark etti; tek yapabildiği terlemek ve taytını koluna geçirmek olmuştı.

Bununla başka bir gün uğraşacaktı.

Sırada elini yüzünü yıkamak vardı. Vhalla suyu kâseden kaldırmayı denedi ama su ona direndi. Gözlerini kapatıp ilk öğrenmeye başladığındaki gibi suya uzanmayı bile denedi. Ama su hep parmaklarının ucundan kayıp kâsenin çevresine saçılıyordu; Vhalla kaşlarını çatı. Suyla da başka bir gün uğraşacaktı. Belki Fritz'in bu konuda bir tavsiyesi olabilir diye düşündü. Sonuçta o bir Suakıtıcıydı.

Vhalla ayna görevi gören paslı metal parçasında saçına baktı. Kıvrır kıvrır saçları her zamanki gibi düğüm içinde bir karmaşa halindeydi. Eğer büyüyle saçını yapmayı başarırsa hayatı çok kolaylaşacaktı. Vhalla bir nefes alarak kendisini savaşa hazırladı. Gözlerini aynaya dikerek daha önce Güneylilerin kullandığını gördüğü basit bir saç modelini düşündü. Bu çevresinde örgü olan basit bir topuzdu.

Nefesini yavaşça vererek saçına odaklanıp istediği modeli düşündü. Gözlerini kısıtı, kafasını yana yatırdı, gözlerini kapattı, yedi kere gözlerini kıptı ve ellerini deli gibi salladı.

Hiçbir şey olmadı.

Vhalla bir nefes alıp oturdu. Sareem yakında gelecekti ve bir şeyler yapması gerekiyordu. Israrla saçını hareket ettirmeye çalıştı. Azmi, bir tutam saçın tekrar gevşek

bir şekilde düşmeden önce hafifçe havalandırmasıyla ödüllendirildi.

Belli ki saç büyüü bile reddedecek kadar inatçıydı. Vazgeçerek elini uzattı ve masanın üzerinde duran deri saç tokasının uçuşunu izledi. Saçlarını elleri ve birkaç avuç firketeyle şekillendirip yeterince iyi olduğuna karar verdi.

Zamanının geri kalanını odadaki çeşitli nesneleri havalandırarak geçirdi. Aldrik çok becerikli bir öğretmendi ve Vhalla kendisini kolayca yapamayacağı şeylerle uğraşırken buldu. Kapı çalındığında aynı anda iki ayrı nesneyi, tüy kalemini ve defterini havalandırmaya çalışıyordu.

“İçeri gel Sareem.” Dikkati uçuşan eşyalarda olduğu için kimin geldiğini kontrol dahi etmedi.

Sareem kapıyı arkasından hızla çarptı. “Vhalla,” diye tısladı. “Ne yapıyorsun?”

Vhalla anlamaz gözlerle ona baktı. “Bir şey deniyorum. Bak, bak! Becerdim... aynı anda iki tane!” Sareem’in hoşnutsuzluğundan habersiz bir şekilde, tüy kalem ve defteri işaret ederek sırttı.

“Kes şunu.” Eşyaları sanki İmparatorluk karşıtı propaganda malzemeleriymişçesine kaptı.

Vhalla’nın yüzü hızla asıldı. “Bunu yapmayı bana kimse öğretmedi. Ben kendim öğrendim...” Öfkelenildiğini saklamaya gerek dahi görmüyordu.

Sareem, “Peki ya gelen ben olmasaydım?” diye azarladı. “Ya bilmeyen biri görseydi?” Vhalla bunu düşündüğünde yüzündeki öfke azaldı.

Sareem ona doğru gelerek cilveli bir şekilde, “Vhalla,” diye mırıldandı, “muhteşem görünüyorsun. Haydi gidip baş başa, tamamen *normal* bir gün geçirelim, olur mu?”

Neredeyse reddedecekti; birden bire midesi kötü olmuştu. Ama Sareem elini onun beline koymuştu ve onu

koridora doğru yönlendiriyordu. Vhalla, Aldrik'in yakınlarda olmamasından yararlanarak elleriyle oynadı.

Vhalla'nın odasına en yakın çalışan girişine gittiler. Adına giriş dense de burası, dışarıda bir muhafızın beklediği bir arka kapıdan ibaretti. Şehrin orta halli bir bölgesine çıkıyordu. Evler temiz ve bakımlıydı ama çatılarında dağın yüksek taraflarındakiler gibi kil ya da ahşap kiremitler yerine sazlar vardı. Boyalı olanlardan bazılarının boyaları dökülüyordu ve sadece yarısı kadarının pencerelerinde cam vardı. Burası sıradan insanların eviydi.

Herkes Güneş Festivali için heyecanlı görünüyordu. Kadınlar cübbeler ya da basit elbiseler giymişti. Çocuklar o ya da bu etkinliğe katılabilmek için yalvarıyorlardı. Adamlar sokaklarda kahkahalar atıyor ya da şarkılar çalıyorlardı. Şehrin su kemerlerinden gelen su, günün her saati tüm fıskiyelerden akıyordu. Bazılarının kasılarak yürütmesine bakılırsa akan tek şey su değildi.

Vhalla gururla sergilenen beyaz ve altın rengi flamlalarla Ana'nın ve İmparatorluk'un simgesi olan altın güneş sembollerine bakarak gülümsedi.

Eğilmiş, bir çeşit zar oyunu oynayan bir grup erkek gördü. Bol kesim gömlekleri omuzlarından dökülüyordu ve kravatları açılmıştı. Hiçbiri kaban ya da ceket giymiyordu ve göğüslerinin bir bölümünün görünüyormuş olması kimsenin umurunda değilmış gibiydi. Aldrik'i bu kadar sade ve göğsü açık bir şekilde giyinmiş olarak düşünmeye çalıştığında yüzüne ateş bastı ve gergin bir kahkahayı dahi zor attı.

O kendi düşünceleri içinde kaybolmuşken Sareem elini tutarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Hâlâ zihnindeki görüntüye gülümseyen Vhalla, "Yok bir şey," diye mırıldandı. "Sadece çok güzel bir gün."

“Öyle. Ama sen tatlım, Güneş Ana’dan bile daha güzelsin.”

Vhalla kibarca çaba sarf eden Sareem’e gülümsedi. Sessizliğin çok fazla uzamasına izin vermemek adına, “Ee, ne yapacağız?” diye sordu.

Sareem, “Biraz ileride çok güzel bir pastane var; çocukluğumdan beri oraya sık sık giderim,” diyerek planlarını anlatmaya başladı. “Sonra meydana gidip jonglörleri izleriz diye düşündüm.”

“Meydanda jonglörler mi olacak?” Vhalla etkinlikleri yakından takip etmemiştii.

Sareem başıyla onayladı. “Kuzeyden gelen sığınmacılardan oluşan bir grup olduğunu duydum. Barış beyan-nameleri kapsamında savaştan kaçıp daha iyi bir hayat sürebilmek için Güney’e gelmişler. Söylenene göre özgürlükleri için teşekkür etmek adına gösteri yapıyorlarmış.”

Vhalla bir süre bunun üzerinde kafa yordu; acaba ben de evimi elimden alan insanlar için gösteri yapmak ister miydim, diye düşündü.

Sareem konuşmaya devam ederek, “Sonra senatörlerin geçit törenini izleriz diye düşündüm. Biraz yolumuzu uzatmamız gerekecek ama horozlar gibi giyiniyorlar ve onlara gülmek çok eğlenceli,” dedi.

Vhalla, “Bunu daha önce de yapmamış mıydık?” diye yüksek sesle düşündü. Canından bezdirdikleri Senatörler mi yoksa saraydaki ana toplantı salonundan çıkan meclis üyeleri miydi emin olamamıştı.

Sareem, “Yaptık,” diye onayladı. “Eğer yanlış hatırlamıyorsam seni o kadar çok güldürmüştüm ki domuz gibi sesler çıkarmıştın.” Vhalla kızardı ve utançtan dudaklarını büzdü. Sareem kıkırdadı. “Çok güzel bir gülüşün var Vhalla, kahkahalarını dinlemek hoşuma gidiyor.”

Sareem elini alıp dudaklarına götürdü ve parmakları-

na bir öpücük kondururken Vhalla onu izledi. Parmakları Vhalla'nunkilere kenetlenmişti. İyi bir çift olduklarını düşünmek istiyordu ama ne zaman bunu denese aklına büyüüne verdiği ilk tepki geliyordu. Ama onun iddiasına göre bu tepkisi sadece şaşkınlıktan kaynaklanıyordu.

Bitkin şekilde, "Demek ki gerçekten eğlenmişim," diyerek kabul etti.

"Tekrar eğleneceğine söz veriyorum tatlım," dedi.

Vhalla zorla gülümsedi. İçten içe yaşadığı rahatsızlığın her şeyi rezil etmesine izin vermeyecekti. Güzel bir gündü ve Sareem iyi bir arkadaşı. Onunla geçireceği birkaç saati olduğunu bilen Vhalla onun hakkında olumlu düşünmeye çalışacaktı.

Altın Çörek adlı pastaneye oturdular. Ana meydan-
dan çok uzak değildi ve Sareem, Vhalla'nın isteği üzerine onu dışarıdaki masalardan birine oturttu. Onun sandalyesini tuttu ve şakağına küçük bir öpücük kondurduktan sonra yiyecek bir şeyler almaya gitti. Vhalla, keşke toplum içinde bu kadar yakın davranmasa, diye düşündü.

Sareem bir tabak dolusu sıcak limonlu pastayla döndü. Vhalla gözlerini kırıştırdı. Batı'da limon mevsimi olmasına rağmen onları Güney'e getirmek hâlâ masraflıydı.

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam limonlu olanlar en sevdiklerindi." Karşısına oturdu.

"Öyleler." Dudaklarına azimle bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. Sareem ona tahmin ettiğinden daha uzun süredir dikkat ediyor olmalıydı. Vhalla yoğun pastalardan birinin kenarından kopardığı parçayı ağzına attı.

Hafif bir şaşkınlık ifadesiyle, "Bunlar çok güzel," dedi.

"Öyleler mi?" Çenesini avcuna yasladı ve Vhalla'nın boşta kalan elini tuttu. "Çok sevindim; senin için özel yaptırdım."

Vhalla gözlerini kırptırdı ve hafifçe kızardı. “Teşekkürler Sareem.” Beğendiğini göstermek istercesine bir parça pasta daha alıp daha kibar bir şekilde ısırdı.

“Biliyor musun, bunu on dört yaşımızdan beri yapmak istiyorum.” Vhalla sorgulayan bir ses çıkardığında devam ederek onun ağzındaki yutmasına izin verdi. “Sen o kızsın Vhalla. Özel olduğunu bildiğim o kız. Öyle ki sanki dokunsam seni kıracaktım gibi hissediyorum.” Utangaç bir kahkaha attı. “Bu kulağa çok aptalca geliyor olmalı.”

Vhalla başını salladı. Yumuşak bir sesle, “Hayır, hayır gelmiyor. Hissettiğin şeyi tam olarak anlayabiliyorum,” dedi.

Sareem’in mutluluğu âdeta ışık saçıyordu. “Hep senin de aynı şekilde hissetmeni ummuştum.” Elini sıkıldığında Vhalla yanlış anlaşıldığını fark etti. O Sareem’den bahsetmemiştii. “Tüm bunlar bir rüya gibi ve arzuladığın her şeyi önüne sunmak istiyorum.” Limonlu pastalardan birine uzanıp o da bir ısırık aldı.

Vhalla ona cevap vermeye çalıştı ama ne söyleyeceğini bilemedi. Aklına gelen her şey basit ve yanlış hissettiriyordu. Sonunda konuyu değıştirdi. “Neden sarayda yaşıyorsun?” diye sordu. Sareem şaşkınlığını gösteren bir ses çıkarıp kafasını yana eğdi. “Baban merhum İmparatoriçe’nin İmparator’a hediyesi olan Norin’den geliyor. Neden ailenin evinde yaşamıyorsun?”

“Hı, şey, ailem Oparium’da yaşıyor,” diye yanıtladı. Vhalla’nın Güney Dağları’nın eteklerindeki bu kasabanın adını biliyor olmasının sebebi buranın, Batı ele geçirilip Norin’in limanı alınmadan önce İmparatorluk’un eski limanına ev sahipliği yapmış olmasıydı. “Babam başta sarayda yaşıyormuş ama sonra tersanede bir kızla karşılaşmış ve oraya yaptığı iş gezileri gittikçe sıklaşmış,

ta ki onunla birlikte olmak için taşınana kadar. Genelde birlikte çalışan insanların birbirleriyle evleniyor olması çok ilginç.”

Vhalla, “İlginç, değil mi...” diye mırıldanırken evlilik konusunu değiştirmek için can atıyordu. “Başkent’te yaşamak hoşuna gidiyor mu?”

Sareem başıyla onaylayarak, “Gidiyor,” dedi. “Liman sayesinde Oparium’a bazı ilginç şeyler geliyordu ama Başkent’te yaşamakla kıyaslanamaz. Bir gün çocuklarımı burada yetiştirebilmeyi umuyorum.”

“Ailen... hâlâ hayatta mı?” Vhalla konuyu değiştirmeye çalışmaktan yorulmuştu ve son kalan limonlu pastayı ağzına atarak oyalandı.

“Hayattalar,” diye cevap verdi. “Ya seninkiler?”

Vhalla başını salladı. Sareem’in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “Babam hayatta ama annem, ben on yaşındayken öldü. Babam Kristal Mağaralar’daki savaşta İmparatorluk’a karşı görevini yerine getiriyordu.” Duraksadı. “Güz Ateşi’ni kapmıştım. Annem benden sonra hasta oldu ve iyileşemedi.”

Sareem kaşlarını çattı. “Daha önce hastalığı geçirdiğini anlatmıştın ama bunu hiç tahmin etmedim... Özür dilerim.” Sesi kısık ve yüz ifadesi ciddiydi.

“Yokluğuna alışmak için uzun zamanım oldu.” Her ne kadar alıştığını söylese de bu bir yalandı. Hâlâ, annesinin yanında olmasını her şeyden çok istediği zamanlar oluyordu. Ama artık onu düşünmenin gözlerini yaşlarla dolduracak kadar canını yakmadığı bir noktaya gelmişti.

“Haydi, jonglörleri rahatça izleyebileceğimiz bir yer bulalım. Bugün kötü şeylerden bahsetmek istemiyorum.”

Ayağa kalktı. Vhalla da kalktığı anda Sareem tekrar onun elini tuttu.

Başkent'in ana meydanı, yüzlerce kişiyi alabilecek kadar geniş bir alandı. Meydanın ortasındaki sahneyi çevreleyen ayakların altına ebedi danslarını sergileyen güneş ve ay serilmişti. Kalabalık çoğalıyordu ve yakında herkes omuz omuza durmak zorunda kalacaktı.

Erkek ve kadınlardan oluşan altı kişilik grup sahneye çıktı. Vhalla tek kelimeyle mest olmuştu. Aynı zamanda daha önce hiç Kuzeyli görmediğini fark etmişti; daha önceden yeşil bir insan görmüş olsaydı muhakkak hatırlardı. Tenleri ormanın derinliklerini andıran bir zümrüt yeşiliydi ve üzerinde gümüş rengi noktalarla süslemeler vardı. Ağaç kabuğundan yapılmış maskeleriyle gizemli yaratıklar gibi görünüyordardı ve Vhalla'yı tamamen büyülemişlerdi.

Kadınlardan biri sahnenin kenarına kadar gelip onları çevreleyen insanlara baktı. "Güneyin güzel insanları." Aksanı yoğundu ve sesi taktığı yüz­süz maskeden dolayı boğuk çıkıyordu. "Barış bayrakları altında sizinle yemeğinizi paylaşmaya geldik. Misafirperverliğinizden ötürü Güneş Ana'nın onuruna sizi biraz eğlendirmek istiyoruz."

Basit eşyalarla jonlörlük yapmaya başladılar: fasulye çuval­ları, deri toplar. Aralarına hançerler ve kılıçlar gibi tehlikeli eşyaları ekledikçe kalabalıktan *ooo* ve *aaa* sesleri yükselmeye başladı. Kuzeyliler hareket etmeye başladılar ve altısı da bir daire içinde atılan eşyaları yakalamaya başlayana kadar birbirlerine eşyalar atmaya devam ettiler. Vhalla ellerinin çabukluğundan ve marifetlerinden etkilenmişti. Korkusuzluklarıyla bunu sanki çok basit bir şeymiş gibi gösteriyorlardı.

Gösteri bittiğinde bir alkış koptu ve altısı da reverans yaptı. Gösterinin başında konuşan kadın tekrar sahnenin kenarına geldi.

“Güzel insanlar, umarım bugünkü gösterimizi beğenmişsinizdir. Gala gecesinde yapılacak final gösterimi-ze kadar tüm gösterilerimize bekleriz.” Kadın kollarını uzattı. “Arkadaşlarınıza da söyleyin!” İki elini de sallayarak grubunun geri kalanını sahneden indirdi.

Vhalla yüksek sesle, “Finalde ne yapacaklar acaba?” diye düşündü.

“Bunu birlikte öğrenebiliriz. Benimle gel.” Sareem gülümsedi ve elini tuttu.

“Festivalin son gecesindeki kalabalıktan hoşlanmadığımı biliyorsun,” diye isteksizce özür diledi Vhalla.

“İki kişi kalabalık yaratmaz.” Sareem onu yavaş yavaş dağılan kalabalığın arasından meydanın dışına doğru yönlendirdi. “Sadece sen ve ben olacağız.”

“Ondan bahsetmiyorum.” Vhalla ikilemde kalarak alt dudağını ısırды. Sareem kötü bir iş çıkarmıyordu ve saraydaki yaşlı kadınların ona verdiği öğütleri hatırladı. Genç evlen ve kadınlığın doğal görevlerini yerine getir. Sareem belli ki ondan hoşlanıyordu. Kafasını kaldırıp ona baktığında sıcacık bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

Vhalla yumuşak bir sesle, “Peki,” diyerek kabul etti. “Seninle buluşacağım.”

“Altın Çörek’de buluşalım,” dedi yoldan geçerken pastaneyi işaret ederek. “Ay, göğün üçte birindeyken. Final gösterileri genelde ay tam tepedeyken başlıyor, böylece bolca zamanımız olur. Siz kızların hazırlanmaktan ne kadar hoşlandığınızı biliyorum.”

Sareem kahkaha attığında Vhalla da ona eşlik etmeye çalıştı. Sareem’le ikinci bir buluşmaya *hazırlanmak* hiç de ilgisini çekmiyordu. Kararını şimdiden sorgulamaya başlamıştı ama Sareem o kadar mutlu görünüyordu ki buluşmayı nasıl iptal edebileceğini bilmiyordu.

“Hazırlanmaktan, süslü giysilerden falan bahsederken...” Sareem kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Senatörlerin öğle vakti geçit töreni başlamak üzere.”

Yukarıya doğru olan eğimde ilerleyerek şehrin daha iyi bölgelerine gelmeye başladıkça beyaz sıvalı evler yerlerini taştan ya da sert ahşaptan yapılma evlere bıraktı. Sareem onu daha önce hiç gitmediği bir yöne doğru götürürken evler daha da gösterişli hale gelmeye başladı. Demir çitler ve yüksek duvarlarla çevrelenmiş evlerin ender bulunan küçük bahçeleri ya da avluları vardı. Evlerin neredeyse hepsinde İmparatorluk’un bir bölgesini ya da bir aileyi simgeleyen soylu mührü vardı. Vhalla’nın çoğunu tanımadığı bu mühürler ilgisini de çekmiyordu. Bazı evlerde iki ayrı bayrak vardı: biri İmparatorluk’un mührünü, diğeri ise bir ülke ya da bölgenin mührünü taşıyordu.

Sareem, “İki bayraklı olanlar senatörlerin evleri. Diğerleri ise sadece meclis üyesi olanların,” diye belirtti. “Hiç kötü bir iş değil; pozisyonla birlikte ev de geliyor.” Vhalla huşu içinde evlere bakıyordu. Bazılarının kütüphaneninki gibi renkli camdan pencere tasarımları bile vardı. “Elbette Senato’da olmak için seçilmek gerekiyor ki duyduğuma göre bu hiç de kolay değilmiş.”

“Ama buna değiyormuş gibi görünüyor.” Vhalla hâlâ etrafını inceliyordu.

“Bazı insanların bu kadar iyi yaşaması sinir bozucu, değil mi?” Sareem kıkırdadı.

Vhalla sessizce başıyla onaylarken anında aklına Aldrik ve onun dünyasına ait gördükleri geldi. Vhalla kesin olarak bilmese de bu evlerdeki herhangi bir şeyin prensin evindeki altın işlemelerle, ahşap kaplamalarla ve zengin halılarla döşeli salonlarla yarışamayacağını tahmin ediyordu. Acaba şimdi orada bir pencerenin kenarına oturmuş bir şeyler mi okuyordur, diye düşündü. Bu

dünyada oradan daha çok olmayı istediği bir yerin olup olmadığını düşündü.

Sonunda evler geniş bir açıklığa dönüştü. Yan yol, sonundaki binayla uyumlu geniş, mermer bir sokakla birleşti. Bu bina, çevresinde kolonlar olan geniş yuvarlak bir yapıydı. Politika Vhalla'nın hiçbir zaman ilgisini çekmemişti; sütunlara tutturulmuş plaklardaki isimlerin hiçbiri ona tanıdık gelmedi.

Yol boyunca dizilmiş bir sürü insan vardı. Vhalla merakla onlara baktı. "Politika ne zaman izleyicileri olan bir spor dalına dönüştü?" diye sordu.

"Her zaman öyleydi," dedi Sareem sırtarak. "Tahminimce bazıları bir sebeple lobi yapmak için burada, diğerleri ise çıkarılarken senatörleri yuhalamak için. Bizimle aynı amaçla burada olan birkaç kişi daha vardır." Omuz silkti. "Senato, İmparator adına küçük şeylerle ilgilenip halkı mutlu tutmak için var ama bu, işlerini her zaman iyi yaptıkları anlamına gelmiyor."

Vhalla, "Bu çok gereksiz değil mi?" diye söylendi. Sonuçta son sözü her zaman İmparator söylerdi.

Sareem de, "İmparatorluk sürekli savaşta. Belki İmparator'un memleket meseleleriyle ilgilenmeye vakti olduğunda gereksiz bir hal alabilir," dedi. "Ama ben ce sıradan halkın söz sahibi olması güzel bir şey. Yoksa sadece meclis olur ve o soyluların bizim sorunlarımızı umursadığını sanmıyorum."

Senato Binası'nın tepesindeki çan çalmaya başladı.

On üçüncü çalışında Sareem, "İşte geliyorlar," diye fısıldadı.

Gerçekten de görmeye değer bir şeydi. Her yaştan ve türden kadın ve erkek, tek başlarına ya da ikili gruplar halinde mermer binadan çıktı. Sareem, Vhalla'ya toplam on üç kişi olduğundan gösterinin hemen bitmeyeceğini

söyledi. Bazıları kalabalığın arasından hızla geçerek büyük ihtimalle evlerine çekilmek için yan yollara girdiler. Diğerleri daha yavaş, gezintiye çıkmışçasına ilerlediler. Sareem'in tahmin ettiği gibi bazı insanlar bağırırken diğerleri seçilmiş yetkilileriyle el sıkıştılar.

Ama Vhalla'nın yüzündeki gülümsemenin sebebi bu değildi. Kıyafetleriydi. Belli ki günün konusu kumaşlardı; geleneksel Güneyli tarzı hızla moda olmaktan çıkıp yerini Batı'nın şık görünümüne ve Doğu'nun kullanışlılık anlayışına bırakıyordu. Tüm senatörlerin boynunda kalın zincirlere takılı bir madalyon vardı fakat benzerlikleri bununla sınırlıydı. İlk adam Doğu'nun altın biyeli, mor ipek kumaşına sarınmıştı. Beyazlamaya başlayan saçları tepesinden toplanmıştı ve lülelerinin arasından tuhaf açılarda tavuskuşu tüyleri çıkıyordu. Arkasından çıkan kadının sıska bir yüzü ve sivri bir burnu vardı; Sareem onun hakkında yorum yapmadan duramadı.

Sabırsız bir şekilde kulağına, "Sanki kendi pisliğini koklamaya zorlamışlar gibi görünüyor," diye fısıldadı. Vhalla kahkaha atmamak için yumruklarını ısırırdı.

Arkasından gelen adamın domuzunkine benzer bir burnu vardı ve onun arkasındaki için Sareem merdivenlerden yuvarlanması gerektiğiyle ilgili şaka yaptı çünkü bedeni yürümekten ziyade bunun için uygundu.

Vhalla o kadar eğleniyordu ki Sareem kolunu omzuna atıp daha fazla fısıldamak için onu kendisine doğru çektiğinde bundan rahatsız olmadı. Sadece deli gibi kıkırdamaya devam ederek Sareem'in senatörlerle dalga geçmesine izin verdi.

"Oradakine bak. Bak, bak üzerinde o kadar çok tüy var ki bir tavuğa benzemiş."

Vhalla kafasını binadan uzağa çevirerek sarı giysiler içindeki kadını inceledi. Geniş kalçalarının etrafında

tüyler kullanmak gibi büyük bir hata yapmıştı. Vhalla tahmininden daha çok eğleniyordu. Sareem'e dönüp gülümsedi ve Sareem de karşılığında ona sırtıttı. Tekrar çocuklarmış ve başka hiçbir şeyin baskısı olmadan sadece gülüp aptalca davranabilirlermiş gibi hissediyordu.

Sonra rüzgârın yönü değişti ve yüzündeki gülümseme silindi.

Daha kafasını çevirmeden onun orada olduğunu biliyordu. Onu *hissetmişti*. Buna sebep olan şey esintinin sıcaklığındaki hafif değişim ya da botlarının mermer yol-
da çıkardığı ses olabilirdi. Vhalla kafasını yavaşça çevire-
rek, koyu sarı saçları ve delici mavi gözleri olan Güneyli bir adamın yanında yürüyen Aldrik'e baktı. Hâlâ birkaç adım uzakta ve derin bir sohbettelerdi.

Vhalla, Sareem'in kolunu omzundan atmaya çalışarak, "Sareem, bu çok eğlenceliydi ama karnım çok acıktı, o yüzden artık gidelim," diye yalvardı.

Sareem kahkaha atarak onu daha da yakınına çekti; dudakları rahatsız edici bir şekilde kulağına değiyordu. "Ama en iyi bölümü önümüzden geçmek üzere; Baş Senatör ve karanlık ukala prens," diyerek kıs kıs güldü.

Vhalla'nın dudakları öfkeli bir şekilde Aldrik'i savunmak üzere aralandı, fakat hemen kendini susturdu.

Senatör'ün kısık ancak haşin bir tondaki, "İmparator belli kristal eserlerin Kuzey'den getirilmesini emretti." sözleriyle birlikte Vhalla'nın tüyleri diken diken oldu.

Aldrik, "Benim bundan haberim yok," diye cevapladı. Fısıldamalarına rağmen rüzgâr konuşmalarını Vhalla'nın kulağına ulaştırıyordu. Her adımda sesleri daha da yüksek geliyordu.

"Sareem, lütfen," diye yalvardı. Uzanıp Sareem'in eli-
ni omzundan çekti ve onu arkasından sürükledi. Fakat çok geç kalmıştı.

Aldrik'in bakışları ona kaydı. Senatörün söyledikleriyle ilgilenmediği bariz olan uzun bir an boyunca onu izledi. Kaşları çatıldı ve yüzünde karanlık bir ifade belirdi fakat hemen kayboldu. İfadesiz maskesini tekrar takıp bakışlarını öne çevirdi.

Vhalla konuşmak için ağzını açtı ama kelimeleri bulamadı. Sareem hâlâ aptal gibi kulağına bir şeyler fısıldıyordu ama o, senatörün ve Aldrik'in konuşmalarından dolayı onu duyamıyordu.

Senatör birden bariz bir merakla, "Tanıdığınız biri mi Prens Aldrik?" diye sordu.

"Hiç değil," derken Aldrik'in sesi soğuktu ve daha uzaktan geliyordu. "Neden sıradan insanlarla muhatap olayım ki?"

Sonra gitti. Aldrik, görüş mesafesinden çıkana kadar, geri dönüp bakmadan yürümeye devam etti.

Sareem, Vhalla'nın içindeki fırtınadan habersizdi. Vhalla arkasından koşma isteğiyle kendisine işkence etti fakat yapacağı her şey sadece olay çıkmasına sebep olacaktı. O bakışın anlamı neydi? Senatör bile prenste ki hafif değişimi fark etmişti. Sareem boş boş konuşmaya devam edip onu istediği yere doğru yönlendirirken Vhalla bunu düşündü. Zamanını nasıl geçirdiği Aldrik'in umurunda mıydı? Vhalla hayal kırıklığından çığlık atmamak için kendisini zor tuttu.

Saraya dönerlerken iyi bir yol arkadaşı değildi. Ama Sareem bunu umursamadan ikisi için de yetecek kadar konuştu. Vhalla onun akşam yemeği önerisini reddederek doğrudan yatağa gitti. Zaten yemekler ağzında külden farklı bir tat bırakmayacaktı.

VHALLA BAKIŞLARINI KAPISININ koluna dikti. Bugün Aldrik'le buluşacaktı. Aldrik onu gül bahçesinde öğle yemeğine davet etmişti. Vhalla şüphe içinde anıyı zihninde tekrar oynattı. Olan buydu. Onu Sareem'le gördüğündeki kafası karışmış bakışları aklına geldi.

Parmaklarını birbirlerine doladı. Kendi kendine Aldrik'in hâlâ onunla görüşmek istediğinin garantisini verdi. Vhalla ayna olarak kullandığı metal parçasını alıp saçlarıyla ilgilendi. Her zaman olduğu gibi kıvrıkcık bir karmaşa halinde olduğunu görünce umutsuzca saçına baktı. O veliaht prensti; şüphesiz Vhalla'dan daha olgun, daha güzel, daha deneyimli ve daha kibar kadınlarla birlikte olmuştu. Şu an bile onlardan biriyle birlikte olabilirdi.

Kestane rengi tuniğindeki deliğe parmağını sokarak iç çekti. İçindeki çırak onu, *Boş şeylere kafa yoruyorsun*, diye azarlardı. Prens onun kim olduğunu biliyordu.

Bunu kendisi de dile getirmişti. Neden onun gibi sırandan insanlarla muhatap olacaktı ki?

Festival nedeniyle sarayın koridorları neredeyse bomboştu. Çalışanlar yemek dolu kocaman tepsiler ve sürahiler dolu köpüklü içecekler taşıyarak hızla yanından geçiyorlardı. Kafasını yerde tutarak öğle güneşiyle aydınlanan koridorları geçti.

Sonunda koridorlardaki insanlar teker teker kayboldu; Vhalla yalnız kalmıştı. Bahçe karşısına çıktı ve yine aynı pencereden içeriye girdi. Festivale yaraşır güzel bir sonbahar günüydü. Bazı küçük bitkiler halihazırda kış uykusuna geçmişti; Vhalla güllerin solmasına ne kadar kaldığını düşündü.

Bahçede ve çardakta kimseler yoktu. Vhalla kendi kendine, ondan önce geldiğini ve unutmuş olamayacağını telkin etti. Kararsızca çardakta dolaşıp gülleri inceledi. Şansına Aldrik onu fazla bekletmedi.

Vhalla ortadaki direğin çevresindeki güllerden uzaklaştığında botlarının merdivenleri tırmanırken çıkardığı sesi duydu. Prens açmadan önce bir süre kapıyla oyalandı. Bir kolunda baştan çıkarıcı kokular yayan büyükçe bir piknik sepeti vardı.

İkisi de inanmaz gözlerle birbirlerine baktılar. Vhalla yutkundu. Aldrik dikleşerek sepeti düzeltti.

Vhalla gülümseyerek, "Merhaba," dedi. Birlikte sayısız saat geçirmişlerdi. Bu buluşmanın da diğerlerinden bir farkının olmadığını kendisine hatırlattı. Bu buluşmanın tek amacı onun Vhalla'yı görmek istemesi gibi görünse de.

"Tünaydın," diye karşılık verdi. Sesindeki bir cınlama Vhalla'nın duraksamasına neden oldu. "Bugün erkencisin."

Vhalla, “Yapacak başka bir şeyim yoktu,” diye cevaplayarak kendisine bile bu buluşma için heyecanlandığını itiraf etmekten kaçındı. Prens odayı aşırp uzaktaki banka oturdu. Vhalla da onu takip ederek yanındaki yerine geçti.

“Hiç çalışmadığını düşünmeye başladım. Kitapların Ustası’yla bu konuda konuşmam gerekiyor,” dedi prens tavrıyla.

Vhalla çocuk gibi, oynusu bir tavrıla dilini çıkardı. “Eğer çalışmıyorsam bunun sebebi bir prensin beni işimden alıkoyması olabilir,” diye karşılık verdi.

“Ah, beni yakaladın.” Aldrik sırıttı.

“Zaten şu an festival zamanı.” Vhalla omuzlarını silerek Aldrik’in onun tembel olabileceğine dair düşüncesine karşı kendini savunmaya geçmekten alıkoydu.

Aldrik, “Öyle,” diyerek onu onayladı. Sepeti açarak ardı ardına yemek dolu tepsiler çıkardı. Vhalla, sadece mutfak çalışanlarının böyle lüks yemekler hazırladığının dedikodularını ve ev hizmetçilerinin, soyluların yemekleri arasında bunlardan birkaç ısırik almakla ilgili fısıldaşmalarını duymuştu. “Yemek yememişsindir diye düşündüm.”

Vhalla özenle yerleştirilmiş sıralar dolusu sandviç baktı. Beyaz, kepekli, yulaflı ve kahverengi kabuklu küçük sandviç ekmeklerinden yapılmış bir sürü sandviç vardı. Yanlarından taşan, taze sebzelerin üzerindeki tüt-sülenmiş jambon ve biberli hindi dilimlerini gördü. Parıl parıl parlıyormuş gibilerdi.

“Yememin sorun olmayacağından emin misin?” diye sordu. “Bu yemekler benim için değil.” Aldrik ona tuhaf tuhaf baktı. “Çalışanlar, hizmetçiler, biz böyle yemekler yemeyiz.”

Aldrik rahat bir ifadeyle, “Şimdi yiyorsun,” dedi ve üst sırayı ona doğru uzattı. Vhalla’nın midesi ona akşam

yemeğini atladığını hatırlatacak kadar gürültülü bir biçimde guruldadı. Yüzü kıpkırmızı oldu. Aldrik, "Midenle tartışamazsın," diyerek kıkırdadı.

Vhalla kendisine yumurtalı bir sandviç seçti. Yumurtanın uzun süre beklemiş gibi plastiğimsin bir tadı ya da dokusu yoktu. Üzerinde bayatlamış malzemeleri saklamak için koyulmuş yoğun krema ya da tereyağı da yoktu. Her tat mükemmeldi; Vhalla huşu içinde elindeki lokmaya baktı.

Prens, "Hizmetçiler ve çalışanlar normalde ne yiyor?" diye sordu.

Vhalla dikkatle ona baktı. "Bazen yahni, bazen pirinç bulamacı, bazen et ve ekmek." Vhalla omuz silkti. "Normalde mutfakta o an ne varsa. En kötü gecelere *iki gece öncesinin* diyoruz. Onlar mutfağın, birkaç gün önce atmış olması gereken malzemelerin üzerine yoğun et sosu ya da bolca tuz koyarak yemek diye sundukları şeyler oluyor." Aldrik yemeği bırakarak ona baktı ve Vhalla yüzündeki neredeyse dehşete düşmüş ifadeyi görünce bir kahkaha attı. "O kadar da kötü değil. Sen normalde ne yiyorsun?"

Açıkça, "Ne istersem," dedi.

Vhalla daha da yüksek sesli bir kahkaha attı. "Prens olmak keyifli olmalı." Sırıttı ve başka bir sandviçe başlamadan önce tepsiden birkaç üzüm alıp ağzına attı.

Aldrik duraksadı; gözleri uzaktaki bir noktaya dikilmişti. "Sanırım bazı açılardan öyle," diye yavaş yavaş konuştu ve Vhalla onu dinlemek için ağzındaki lokmayı yuttu. "Diğer açılardan daha sıradan olmayı tercih ederdim."

Vhalla kısık sesle, "Ne gibi açılardan?" diye sordu.

"Sen kendi seçimlerini yapmakta özgürsün. Benim... zorunluluklarım var," diyerek gizemli bir şekilde iç çekti.

“Zorunlulukların mı? Ne gibi?” diye sorup küçük bir ısırk alarak dikkatle dinledi.

“Mesela papağanım,” diye cevap verdi ve Vhalla’nın sert bakışları karşısında sırtıttı. “Son zamanlarda, babamın yokluğunda çok şey yaptım. O ya da bu şeyi onayladım, İmparatorluk’un ve Başkent’in durumunu kontrol ettim, bakanlarla ve senatörlerle görüşmeler yaptım,” diye açıkladı.

Vhalla’nın aklına bir önceki gün geldi. Ağzına bir lokma daha atarak oyalandı. Aldrik bir şişeyi açarak ona uzattı. Vhalla’nın su olmasını beklediği bu içecek aslında meyvelerle tatlandırılmış bir çaydı. O kadar serinletici ve lezzetliydi ki neredeyse Vhalla’ya senatörlerin geçişinde yaşanan yüz kızartıcı ânı unutturacaktı.

“Dün senatörlerin toplantısındaydım.” Belli ki Aldrik’in bu rahatsız edici yüzleşmeden kaçınmaya niyeti yoktu. *Bakışlarını kaçırma sırası prensteydi.* Vhalla onun yemekle hiç ilgilenmeden bankın üzerinde rahatsız bir şekilde kıpırdanmasını izledi. Prensın kendisini gerçekten garip hissetmesi mümkün müydü?

“Biliyorum.” Vhalla anında söyleyecek daha iyi bir şey düşünebilmiş olmayı diledi.

Aldrik yavaşça, “Yanında olan çocuk...” diye başladı-ğında konuşurkenki zarafeti kaybolmuştu.

Vhalla hemen, “O benim arkadaşım,” diye cevapladı; dudakları olabildiğince hızlı hareket ediyordu. “Adı Sareem. Yıllardır arkadaşız. Kardeşim gibidir. Beni buluşmaya davet etti ve ben de kabul ettim çünkü doğru olan buymuş gibi geldi. Şey, elbette çok eğlendim; komik biridir. Ama sadece arkadaşım.”

Prens onun rahatsız edici ve aceleci açıklaması boyunca dikkatle ona baktı. Kömür karası gözleri onun olduğu yerde kalakalmasına neden olmuştu ve Vhalla

elinden geldiğince dürüst bir şekilde bakışlarına karşılık vermeye çalıştı. Prense bakarken Sareem'in gerçekten de sadece arkadaşı olduğunu fark etti. Daha fazlası değildi. Vhalla aylardır göğsünde izni olmaksızın büyüyen tehlikeli duygunun farkına varıp zorlukla yutkundu. Ne yapıyordu?

"O... sadece bir arkadaş." Vhalla neden fısıldadığını ya da bunu kimi ikna etmek için söylediğini bilmiyordu.

Aldrik'in bakışları yumuşadı ve gözlerindeki yoğunluk kalbinin her atışında Vhalla'yı baştan aşağıya saran bir sıcaklığa dönüştü. Sonra sıra dudaklarının kıvrımına geldi; dudakları her zamanki ince bir çizgi halini almak yerine küçük bir gülümsemeyle aydınlandı. Vhalla dudaklarını ısırarak onun sevinmesinden ötürü verdiği tepkiyi saklamaya çalıştı ama başaramadı.

Prens birden bire, "Arkadaşlarının olması iyidir," diyerek dönüp tepsileri tekrar düzenlemeye başladı. Dilimlenmiş bir çileğe uzandı. Vhalla da aynı şeyi yaptı ve bir süre sadece yediklerine odaklandılar.

"Sen de Larel'le sadece arkadaş mısın?" Bu soru ağzından çıkar çıkmaz Vhalla kendisini pataklamak istedi. Bu onu ilgilendirmezdi ve prensin vereceği cevap önemli değildi. Larel odadayken prensin kendisini rahat hissediyormuş gibi görünmesi önemli değildi. Vhalla onun istediği kişiyle birlikte olabileceğini hatırlattı kendisini.

Aldrik düşünceli bir saniyeden sonra, "Larel," dedi. Duraksaması üzerine Vhalla rahatsızca kıpırdandı. Yüzü kızarmaya başlamıştı; *çok aptalca davranmıştı*. "Sanırım Sareem senin için neyse o da benim için öyle. Onu çocukluğumdan beri tanıyorum. Diğerlerinden farklıydı ve prens olduğum için bana yaltaklık etmeden benimle konuşmaya ve çalışmaya gönüllüydü."

Vhalla gözlerini tuniğinin eteğine indirdi. İkisi de Batılıydı ve Vhalla'nın, Larel'in soylu bir aileden gelip gelmediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Çırakların çoğunun soylularla bir bağları vardı, böylece hizmetçi olmak yerine çırak olmuşlardı.

Aldrik parmak uçlarını Vhalla'nın elinin arkasına dokundurarak kibarca, "Ellerinle oynayıp durma," dedi. Vhalla bu temasla yerinden zıpladı. "Evet, o *sadece* bir arkadaş."

Parmak uçlarının sıcaklığı, gözlerindeki yoğunluk gibi yakıcıydı ve ikisi de Vhalla'yı mest ediyordu. İkisinin de henüz itiraf etmeye hazır olmadığı bir şeyin çevresinde dolaşıyorlardı. Vhalla bunun üzerine düşünmedi. Düşünebildiği tek şey eline dokunmak için uzandığında prensin yüzünün kendisinininkine ne kadar yakın olduğuydu.

Vhalla ânu bozarak birden bire, "Hiç büyü yapıyor musun?" diye sordu.

"Eskiden daha sık yapıyordum." Dikleşerek uzaklaştı ve elini beline koydu. Vhalla anında yarasını hatırladı. Aptalca başka bir soru sormasını engellemek için ağzına bir lokma daha attı. "Kule'ye katılacak mısınız?"

Vhalla ağzı dolu bir şekilde kalakaldı. Görgü kuralları konusunda bilgisiz bir şekilde yarı yenmiş sandviçini tepsiye geri koyup ellerini dizlerine sildi. Aldrik gözleriyle Vhalla'nın hareketlerini takip etti; fakat o vereceği cevabı düşünürken herhangi bir şey söylemedi.

Gözlerini onlara eşlik eden tek şey olan kırmızı gülere dikerek yumuşak bir sesle, "Aldrik," diye fısıldadı.

"Vhalla?" Vhalla'nın tavırlarına şaşırdığı sesinden belli oluyordu.

"Eğer ben Defedilirse sana ne olacak?" Defedilmek kelimesi ne zaman onu rahatsız etmeye başlamıştı?

“Ne demek istiyorsun?” Koyu kaşlarından biri kalktı.

“Bağ.” Vhalla elini banka, aralarına koyarak ona baktı. Parmakları neredeyse onun kalçasına değecekti. “Bunun büyüsel bir şey olduğunu ve hayatını bunun kurtardığını söylemiştin. Eğer ben Defedilirsem sana ne olacak?”

“Bunu düşünme.” Kafasını salladı. Bu hareket bir tutam saçın kaçıp yüzünün çevresine düşmesine neden oldu.

“Ne olacağını biliyor musun?” diye sorarken dudaklarını büzmüştü. Bunu sormasının hiçbir anlamı yoktu. Vhalla, Defedilmenin artık geçerli bir seçenek olmadığını fark etmişti.

Pes ederek hafif bir iç çekişle, “Bilmiyorum,” dedi. “Ama kararını senin vermeni istiyorum, böyle bir şey...”

Vhalla prensin sözünü keserek, “Sana zarar vermek istemiyorum,” dedi. Aldrik gözlerini kırptırdı. “Aldrik, sana zarar vereceğini bildiğim bir karar veremem.”

“Neden?” diye fısıldadı.

“Çünkü...” Demir kapının yüksek sesle kapanmasının sesi onu durdurdu. Vhalla kapıya baktı.

Çakıl taşlı yolda onlara doğru yaklaşan ağır ayak sesleri vardı. Vhalla ayak seslerini zar zor tanısa da Aldrik hemen tanıdı. Dikleşti ve Vhalla da aynısını yaptı. Çok rahat bir şekilde konuştuğu adam, bir anda taş kadar sert bir maske takmıştı.

Başka bir erkek sesi enerjik bir şekilde, “Aldrik!” diye seslendi. “Aldrik, orada mısın?”

Seranın buzlu camının arkasında iki silüet belirdi; hatları bulanık ve anlaşılmazdı. Çardağın kapısı açıldı ve kısa boylu ama yapılı prens cesurca içeriye girdi. Aldrik’in bir gün önce beraber olduğu adam, yani Baş Senatör de onunla birlikte geldi. Prens Baldair odanın karşısındaki Aldrik’e ve sonra da Vhalla’ya baktı.

“Yanında biri olduğunu bilmiyordum.” Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı.

“Baldair bunu konuşmuştuk, hem de uzun uzun, bahçemdeyken rahatsız edilmek istemiyorum.” Aldrik’in sesi gergin ve stresliydi.

Vhalla, Senatör’ün içini ürperten bakışlarından dolayı prenslerin konuştuklarını kaçırmıştı. Yaşlı adamın gözlerini kısılmıştı ve yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış vardı. Onu tanımıştı.

Baldair gülerek, “Sanırım şimdi nedenini de anlıyorum,” dedi. “Lütfen beni affedin bayan...” Baş Senatör karşısındaki kütüphaneci çırağını tanıyan tek kişi değildi. “Sen kütüphanedeki kızsın, sakar olan! Adın Vhalla’ydı, değil mi?”

“E-evet.” Prens yanlarına gelip öpmek için eline uzanırken kekelemesini engelleyemedi.

Onu hatırlamıştı; gerçi Vhalla sakarlığı dışında bir şekilde hatırlamasını tercih ederdi. Mükemmel bir gülümsemesi vardı ve Vhalla buz mavisi bakışlarıyla rahatladı. Gönülçelen Prens’le ilgili anıları ona hakkını vermiyordu.

Cevaben, “Bir prensin adımı hatırlayacağını sanmıyordum,” diye mırıldandı.

“Sanmıyor muydun?” dedi. “Senin kadar hoş biri asla unutulmamalı. Ve bahçede olduğuna göre ağabeyimin de adını bir kez bile unutmadığına eminim.” Şakacı bir şekilde Aldrik’i dürttü.

Aldrik yerinden hiç kıpırdamadan sadece kardeşine dik dik baktı. Vhalla karanlık bakışlarına şaşırmış bir şekilde daha büyük olan prene baktı.

“Ne istiyorsun Baldair?” Vhalla, Aldrik’in konuşurken gerildiğini net bir şekilde görebiliyordu.

“Kardeşinizi affedin prensim.” Senatör hafifçe reverans yaptı. “Bu sabah bir kuş geldi. Güney’de bulunan

Batı cephesi saldırı sonucu çökmüş. Hou'l'un Kavimi Batı'ya doğru ilerliyormuş. Bunun savaş konseyinde görüşülmesi gereken acil bir mesele olduğunu düşündüm."

"Bu haberi bir ulakla göndermen yeterli olurdu." Aldrik kardeşine sert bir şekilde bakarak ayağa kalktı.

Vhalla da gergin bir şekilde ayağa kalktı; diğer herkes ayakta idi ve Vhalla halihazırda çektiğinden daha fazla dikkat çekmek istemiyordu.

"Öğle yemeğinizi böldüğümüz için çok özür dilerim." Senatör yarısı yenmiş yemeklere bakarken sesi hiç de özür diler gibi değildi. Aldrik onun bakışlarını takip ederek arkasına baktı.

Vhalla ellerini önünde birleştirerek onlarla oynamamak için birbirlerine sıkıca kenetledi. Senatörün ve kardeşinin olmadığı yöne bakarken Aldrik'in gözleri çok daha yumuşaktı fakat yüzündeki endişe belirtisi Vhalla'ya güven vermedi.

Aldrik ruhsuz bir sesle, "Önemli değil," diye cevapladı.

Vhalla onun kendisiyle muhatap olduğunu itiraf edemeyeceğini biliyordu. O veliaht prensti; bu kadar aşağılık biriyle zaman geçirdiğini hiç kimsenin bilmesini istemezdi. Vhalla asla onun için önemli biri olamazdı.

"Sizden de özür dilerim Vhalla..." Senatör adının sonunu, boşluğu Vhalla'nın tamamlamasını ister şekilde bıraktı.

Sadece zorunluluktan, "Yarl," diye cevapladı.

Senatör düşünceli bir şekilde, "Vhalla Yarl," diye tekrarladı.

Vhalla adını senatörün dudaklarından ve zihninden söküp alabilecek olsa bunu ne pahasına olursa olsun yapardı.

“Savaş konseyinize az sonra katılacağım Senatör Egnum.” Aldrik’in hafifçe onun önüne doğru geçerek senatörle aralarına girmesi Vhalla’nın hayal gücü olmalıydı.

“Ben onu çıkarırım.” Prens Baldair gülümseyerek kolunu Vhalla’ya uzattı. Vhalla, Aldrik’e dönmeden önce ona uzatılan kola baktı. Aldrik’in yüzü yine taş gibiydi. “Senin ilgilenmen gereken daha acil işler var Aldrik.”

“Doğru.” Veliaht prens döndü ve Vhalla’nın altın prensin koluna girmekten başka seçeneği kalmadı.

Vhalla, Baş Senatör Egmun’un adını zihnine kazıdı. Aldrik önden gitti ve karanlık prens dönüp ona bakmadı. İki adam geçide doğru ilerlerken konuşmaya başlamışlardı ama Vhalla, prensi onu kardeşiyle geride bırakırken sadece rüzgârın sesini duyabildi.

18

EĞER VHALLA, PRENS BALDAIR'İN ona eşlik etmesini gerektiren nedenleri sayacak olsaydı hiç parmağını kullanmazdı. Yine de onunla beraber bahçede ilerleyip geçitten geçti. Eli onun kıvrık dirseğinde duruyordu ve Vhalla boyutlarına rağmen onun ağabeyi kadar sıcak olmadığını fark etti.

Koridorda Aldrik ve Senatör'ün gittikleri yöne doğru bir bakış attı. Onları göremiyordu. Kulaklarına seslerinin hafif yankısı dahi ulaşmıyordu. Daha da rahatsız edici bir şekilde Prens Baldair onu diğer tarafa doğru yönlendirdi. Etrafta Aldrik'le birlikte yürüdüklerinde olduğu kadar zenginlik vardı fakat hizmetçiler festival nedeniyle temizlik işlerini aksatıyor olmalıydılar çünkü bugün o zamanki kadar çok parlamıyordu.

Prens sonunda, "Ee," dedi. Sesi Aldrik'inkine göre yüksekti ve onunki kadar ciddi değildi. Ama toktu ve bir şarkı misali farklı tonlarla doluydu. "Senin gibi biri nasıl oluyor da kendini ağabeyimin bahçesinde buluyor?"

Vhalla dikkatli bir şekilde, “Benim gibi biri mi?” diye sordu. Ne demek istediğini anlamıştı; fakat eğer soruyla karşılık verirse belki cevaplamaktan kaçabileceğini düşünmüştü.

Baldair, “Bir kütüphaneci çırağı,” diyerek sırttı. Elini kulak hizasındaki dalgalı, altın sarısı saçlarında dolaştırdı. Böyle kolayca cevap vermesi Vhalla’nın sorudan kaçmaya çalıştığını fark ettiğini gösteriyordu.

“Ben...” Vhalla ayaklarının altındaki mermerin küçük çatlaklarına baktı. Keşke onlardan birine düşecek kadar küçük olsaydım ve yerini dibine girseydim, düşündü. Sareem’in, *kötü bir yalancısın*, sözleri ona hiç yardımcı olmayan bir şekilde zihninde yankılandı.

“Sana şantaj falan yapmıyor, değil mi?” Sesinde gerçek bir endişe vardı.

“Ne?” Vhalla prene gözlerini kırıştırdı. “Elbette hayır.”

“Onunla olmaktan hoşlanmadığını biliyorum.” Prens Baldair çok komik bir espri yapmışçasına neşeli bir kahkaha attı.

Vhalla kaşlarını çatı. Aldrik asla birlikte vakit geçirmekten hoşlandıklarını ya da en azından Vhalla’nın onun yanında olmaktan keyif aldığını itiraf etmezdi. Ama onu besbelli hakarete karşı savunmadan, öylece durmak tuhaf geldi.

Özenli bir şekilde, “Bence o müthiş derecede zeki biri,” diye cevapladı.

Prens Baldair yan yan baktı. “Sanırım bu çalışanlardan ya da hizmetçilerden birinin ağabeyim hakkında söylediği en kibar şey. Bir düşünelim, bencil olduğu söylediklerini duydum, baş belası olduğunu, kafasının anatomik olarak mümkün olmayan yerlerinde olduğunu...” Prens tekrar kahkaha attı.

Vhalla'nın bedeni gerildi. "Bunları söyleyenlerin onu anlamaya çaba sarf ettiğini sanmıyorum," diye mırıldandı.

Prens Baldair kakhaha atmayı bırakıp ona tuhaf bir şekilde baktı. "Çok kibar birisin Vhalla." Prens Baldair kıkırdadı. "Peki, peki, seni iyi bir kız olmaktan çıkarmaya çalışmayacağım... şimdilik," diye göz kırparak ekledi.

Vhalla'nın yüzü inatçı bir biçimde kızarmış haldeydi. Belli ki genç prens komiklik yapmaktan çok hoşlanıyordu. Gönülçelen Prens'e açık vermesine neden olacak konuyu değiştirmeye çabalayarak, "Cephede durumlar nasıl?" diye sordu.

"Babamın dediği gibi, Kuzey Başkenti düşmüyor. Birkaç kavim hâlâ direnmeyi sürdürüyor ama zamanla onları yeneriz." Bunları havadan sudan konuşuyorlarmış gibi kolayca söylemişti.

Vhalla omzunun üzerinden bakarak, "Olan şey ciddi mi?" diye sordu. Hizmetçilerin ve çalışanların bölümüne çıkan geçidi çoktan geçmişlerdi ve Vhalla'nın gerginliği yavaş yavaş çevresindeki parlak altın ve oyma taşlarla süslü duvarlara olan merakına yenilmişti.

"Olan şey mi?" diye tekrarladı. Vhalla'nın dikkati bir duvar resmine takılmışken Prens Baldair kolunu uzattı. Aralarındaki teması koruyacak kadar yakındı fakat Vhalla ne kadar yakın olduğundan habersizdi.

"Savaş Konseyi..." Döndü ve neredeyse yüzünü onun geniş, kaslı göğsüne gömecekti.

Genç prens kıkırdarak, "Ha, o mu," dedi. "Bir sorun olmadığına eminim. Şüphesiz Babam cepheye dönmenden önce Aldrik'in olanları tamamen anladığından emin olmak istiyordur."

Vhalla durdu. Her şey durdu. Tüm dünyada sadece onun nefes alışları ve kalp atışları vardı. Vhalla gözlerini uzak bir noktaya dikti ve sarışın adamın sorgulayan

bakışlarını kaçırdı. Sanki Aldrik'in gideceği ânı görebiliyordu. Savaşla dönecekti.

"Vhalla?" Altın prens döndü. Ağabeyinden çok daha cüretkâr bir biçimde nasırlı avuçlarını omzuna koyarak onları tamamen kapladı.

Gözleri şimdi tam karşısında duran yakışıklı adama kaydı ve transtan çıktı. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken prens beklemekten memnun görünüyordu.

"Pardon." Vhalla başını sallayıp gözlerini yumdu. Nasıl olmuştu da bunu prensin gideceği düşüncesi onun kanını dondurana kadar nasıl fark etmemişti? Bu duygular nasıl onu ele geçirebilmişti? "Sadece başım döndü."

"Başın mı döndü?" Prensın boğazından bir hırıltı çıktı. "Bak buna izin veremeyiz."

Bir kakhaha attı ve dağ gibi adamdan beklenmeyecek derecede zarif bir hareketle Vhalla'nın küçük bedenini kolayca havaya kaldırdı. Vhalla kızarmasına engel olamadı. Yan tarafının tümü kraliyet göğsüne yaslanmış haldeyken ellerini nereye koyacağını bilmediğinden beceriksizce kıpırdandı.

"Ben iyiyim." Başını salladı.

"Saçmalama. Öğle yemeğini böldüm; başının dönme sebebinin bu olduğuna eminim. Bunu düzeltmeme izin ver." Prens sırtıttı ve Vhalla çaresizde kollarında kaldı.

Renkli camdan yapılma muhteşem bir kubbesi olan, güneşin yerlere rengârenk ışıklar yansıttığı orta avluya girdiklerinde Vhalla'nın dikkati kendi tuhaf durumundan buraya kaydı. Avlunun çevresindeki altın merdivenlerin farklı katlara çıkan açıklıkları vardı. Yerler acı verici derece küçük mozaiklerle kaplıydı.

Prens onu avlunun ortasına taşıırken Vhalla huşu içinde yukarıya baktı. Parlak sarı ışıklar saçan dünya resmini inceledi. Hilal şeklindeki kıta, İmparatorluk'un ana ka-

rasının yanındaydı ve zümrüt yeşili engel adalar, nokta nokta iki büyük kara parçası arasındaki alana yayılmıştı. Okyanuslar safir mavisiydi ve Vhalla kubbenin kenarlarında kıta olabilecek, daha önce hiç duymadığı ve gerçekte var olup olmadıklarını merak ettiği yerler gördü.

Prens, "Büyüleyici, değil mi?" diye sordu.

Vhalla yürümeyi bıraktığını dahi fark etmemişti.

Kolayca, "Öyle," diye onaylarken prensin kollarında kendisini daha rahat hissetmeye başlamıştı.

"Babam her sabah uyandığında başının üstünde ışıltılı parlayan imparatorluğunu görüyor," dedi prens düşüncelere dalarak, ağzından şaşırtıcı derecede etkileyici sözler çıkıyordu.

"Nasıl bir şey olacağını hayal dahi edemiyorum," diye fısıldadı.

"Ağabeyime sor." Baldair bir kahkaha atarak beyaz yumuşak halıyla kaplı bir koridora doğru ilerledi.

Vhalla'nın zihni bu fikir karşısında bir düşünce girdabına kapılıp derinlere doğru sürüklendi. Aldrik İmparator olacaktı. Adamı tanımaya çalışarak geçirdiği bunca süre sonra bu ona imkânsız geliyordu. Öğretmeni, arkadaşı, içinde duygular uyandırmaya başlayan adam...

Baldair iki kişinin yan yana geçebileceği genişlikteki bir kapının önünde onu yumuşak bir şekilde yere bıraktı.

"Neredeyiz?" Bulundukları koridorda önlerindeki kapı ve arkalarındaki ayna dışında bembeyaz duvarları ve altın kemerli tavanları bozan hiçbir şey yoktu.

Prens, "Benim odam," diye yanıtladı.

"Ne?" Vhalla'nın aklı başından gitmişti. "Prensim, bunun münasip olduğunu düşün..."

Kapı geniş elleri tarafından kolayca açıldı ve koridora ışık doldu. Vhalla parlaklığa alışmak için gözlerini kırptırdı. Hipnotize eden bir merakla içeriye doğru yöneldi.

Hayatında gördüğü en büyük pencereler kapının karşısındaki duvarı kaplıyordu. Prens buranın odası olduğunu söylemişti fakat Vhalla etrafta yatak göremedi. Ama iki ayrı oturma alanı, altı kişilik bir yemek masası, sağ tarafında duran tamamen dolu bar, müzik aletleri, Carcivi tahtaları, dartlar, bir harp, bir ut gibi her türlü eğlence aracını gördü.

“Ne düşünüyorsun?” Kapının pervazına yaslanmıştı.

“Burası...” Düşüncelerini dile getirebilecek kelime yoktu. “Burası yaşadığın yer mi?” Vhalla burada bulunmasının bile yasak olacağını düşündü; eğer bir şeye dokunursa alevler içinde kalacaklarını hissetti.

“Başka nerede yaşayacağım?” Prens kıkırdayarak barın arkasındaki bir ipi çekti.

“Yatağın nerede?” Vhalla prensin ana eğlence odasına kaç kişisel oda sığabileceğini hesaplamaya çalışıyordu. On beşten sonra sayıyı karıştırdı.

“O kapının ardında,” dedi prens işaret ederek.

“Dahası da mı var?” Vhalla geçtikleri koridorun uzunluğunu ve diğer kapıların ardında ne kadar alan olabileceğini hesaplamaya çalıştı.

“Bayağı var.” Başıyla onayladı. Odayı geçip ellerini beline koydu ve kirli sakallarının ardında gizlenen yüzüne şeytani bir sırıtış oturdu. “Yatağımı görmek ister misin?”

Yüzü yine kızarmıştı ve Vhalla suyun üzerinde nefes almaya çalışan bir balık misali ağzını açıp kapattı. Bu adam onun boyunu aşıyordu; hiç kaçış şansı yoktu.

Hizmetçi kapıda belirir belirmez Prens Baldair’in gözleri onu terk etti ve Vhalla, Ana’ya şükretti.

“Prensım?” Adam yerlere kadar eğilerek reverans yaptı. Vhalla prensin çektiği ipe baktı.

Prens Baldair, "İki kişilik öğle yemeği istiyorum, lütfen," diye emretti.

"Ne arzu edersiniz?" Hizmetçi gözlerini kaldırmaya dahi cesaret edemiyordu. Vhalla kendisinin hanedan karşısında ne kadar cesur davranmaya başladığını fark etti.

"Fark etmez." Prens eliyle gitmesini işaret etti ve adam bir reverans daha yapıp geri geri giderek koridora çıktı.

Vhalla itiraz etmeye fırsat bulamadan prens onu, bu geniş odanın köşesiyle mükemmel şekilde uyumlu görünen uzun yemek masasının sonundaki yumuşak sandalyeye oturttu. O da masanın diğer tarafına geçmek yerine yanına yerleşti. Vhalla'ya daha önce hiç servis yapılmamıştı ve hizmetçiler çevresinde dolanıp masayı donatırken ne diyeceğini bilemedi. İçinde bir suçluluk duygusu kabardı ve dudaklarını ısırarak gözlerini hizmetçilerden kaçırdı.

Hizmetçiler sonunda ayrıldığında Prens Baldair, "Bugün niye ağabeyimin yanında olduğunu biliyorum," dedi.

Vhalla ağzı açık şekilde ona bakakaldı. Elindeki çatalından yemek sarkıyordu.

Bu ifade karşısında prensin göğsü kıkırtıyla hareket etti. "Bir mektup vardı."

Vhalla çatalını tabağa bırakarak dikkatli bir şekilde, "Mektupta ne yazıyordu?" diye sordu. Aldrik babasının Vhalla'yı duymaması konusunda oldukça katıydı. Veli-aht prensin Vhalla'nın büyüsunü gizli tutmasının sebebi onun için endişe etmesi değil miydi?

Prensin çatal ve bıçağını nasıl tuttuğunu fark edince dikkati dağıldı. Bir eline çatal, diğerine bıçağı almış işaret parmağını onların üzerine uzanacak şekilde tutuyordu. Vhalla eti nasıl kestiğini ve çatalını nasıl avcunda

tutarak dik bir şekilde sapladığını düşününce kendisini Hilal Kıtası'ndan bir barbar gibi hissetti.

"Şifacılar kütüphane çalışanlarının onun iyileşmesinde büyük rol oynadığını söylediler. İlk gördüğüm andan beri senin zeki biri olduğuna emindim. Onu kurtaran sendin, öyle değil mi Vhalla?" Vhalla çığnemeyi bıraktı. Ne diyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Prens gülerek onu cevap vermekten kurtardı. "Biliyordum. Bak bu her şeyi açıklıyor; benim göt ağabeyim bile hayatını kurtarmaya yardımcı olan birine minnetini göstermeli. Alçakgönüllülük göstermesinin bu kadar uzun sürmesine şaşırıldığımı söyleyemeyeceğim."

Vhalla ellerini prensin yaptığını gördükten sonra kucağına koydu, peçetenin üzerinde birleştirdi. Etin içi pembemsiydi ve Vhalla yemenin sağlıklı olup olmayacağını düşündü. Yemek hakkında düşünmek prensle ağabeyi hakkında konuşmaktan daha iyiydi. Bir sürü çataldan birini ileriye itti. Biri neden birden fazla çatala ihtiyaç duyardı ki?

Solundan gelen hafif bir mırıltı onu kendi düşüncelerine çekilmekten vazgeçirdi. Baldair dirseğini masaya yaslamış, çenesini eline dayamıştı. Düşünceli bir şekilde Vhalla'yı inceledi. Vhalla bir şey söylemek istese de karşısındaki gök mavisi gözlere karşı savaşı kaybediyordu.

"Sen diğerleri gibi değilsin, öyle değil mi?" Prens Baldair'in sesi daha önce olmadığı kadar yumuşaktı ve sesindeki alaycı ve ciddiyetsiz ton kaybolmuştu.

"Diğerleri gibi mi?" diye tekrarlarken kendisine gelecek papağan yorumuna hazırlamıştı.

"Sen ögle yemeğine davet ettiğim ilk alt tabakadan kişi değilsin." Yemeği unutmuş şekilde arkasına yaslandı. "Gelirler, odama bayılırlar, yemek hakkında durmadan konuşurlar, gözlerini benimkilerle buluşturmak için

ellerinden geleni yaparlar. Sonunda da sarhoş ve çıplak bir şekilde yatağıma girerler.”

Vhalla nefesi kesilmiş halde ona baktı. Bu prens diğereğine hiç benzemiyordu. Hiç düşünmeden ayağa kalktığında peçetesi yere düştü.

Bir el, bileğini sıkıca kavradı.

Prens, “Merak etme,” diye yumuşak bir sesle cilde yaptı. “Senin öyle olmadığını biliyorum ve *asla* bir kadını istemediği bir şeyi yapmaya zorlamam.”

Prensin tuttuğu kolu gevşedi. Vhalla’nın üzerindeki etkisi ağabeyininkinden farklıydı. Aldrik onu tek bir bakışıyla sersemletirken Prens Baldair onu kibar sözler ve yumuşak dokunuşlarla ele geçiriyordu.

Vhalla, “O zaman benden ne istiyorsun?” diye sordu. Madem yatak örtülerinin içine girmeyecekti daha fazla burada bulunmasının bir anlamı yoktu.

“Bir fikrim var.” Sonunda bileğini bırakmış olsa da Vhalla kıpırdamadı.

“Nedir?” Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu fikri duymak istemeyebilirdi.

“Babam ağabeyimin yaralanmasından bahsetmek istemese ve Aldrik asla yardıma ihtiyaç duyduğunu itiraf etmese de veliaht prensin hayatını kurtarmak ödölsüz kalmamalı. Ve öğle yemeği yeterli bir ödöl değil.” Prens gülümsedi. “O yüzden söyle bakalım küçük kütüphaneci çırağım, ne dilersin? Ben prensim, neredeyse istediğin her şeyin olmasını sağlayabilirim.”

Ellerini önüne çekerek parmak uçlarına dokundu. Ne dilerdi? Sareem’den sonra, Aldrik’ten sonra artık diledikleri bir anlam ifade etmiyordu.

Başını sallayarak, “Hiçbir şey,” diye cevapladı ve çıkış olduğunu bildiği kapıya yöneldi.

“İstedğin bir şeyler olmalı.” Altın saçlı adam hızla yanına geldi. Vhalla onun yüzündeki ifadeye baktı. Gözlerindeki bir şey Vhalla’ya prensin aptalı oynadığını söylüyordu.

Vhalla, “Senin verebileceğin herhangi bir şey istemiyorum,” derken Aldrik’in gideceği haberini düşünüyor-
du. Tek bir dileği olsa veliaht prensin Güney’de kalma-
sını dilerdi. Hızlı kalp atışları, *burada güvende olur*, diye
fısıldadı. Yanında olur. Vhalla gözlerini yumdu.

Prens birden bire, “Gala,” dedi.

“Ne?” Vhalla bir açıklama bekliyordu.

“Güneş Festivali’nin sonunda Ayna Salonu’nda bir
gala yapılacak,” diye açıklamaya başladı prens.

Vhalla bunu biliyordu. Yıllardır arkadaşları bu Gala’da
çalışmıştı. Bu, sadece soylulara özel bir kutlamaydı.

“Yarın Gala’ya gel.”

“Ne?” Ağzından çıkabilen tek kelime buymuş gibi gö-
rünüyordu.

“Düşünsene... En iyi yemekler, müzik, eğlence.”
Vhalla’nın iki elini de elleri arasına aldı. Odanın içine
doğru gerilerken Vhalla onu takip etti. “Seni moda-
ya uy-
gun bir gece elbisesi içinde hayal edebiliyorum. Ve dans
ederken!”

Kolunu kaldırarak onu kendi etrafında döndürdü.
Vhalla takıldı ve tökezledi. Prens kahkaha atarak iki eli-
le onu yakaladı ve bir günde ikinci defa kendisine çekti.

“Dans üzerinde biraz çalışabiliriz.” Prens Baldair ba-
kışlarını ona indirerek sırttı.

“Galaya gelemem.” Vhalla başını salladı ve tekrar ba-
caklarının hareket etmesini sağlamaya çalıştı.

“Neden gelemeyesin?” Prens kararlı görünüyordu.

Vhalla hüsrân içinde kendisini prensten uzaklaştırdı.

“Çünkü oraya ait değilim.” Dirseklerini tutarak kendisine sarıldı. “Çıraklar soyluların yanına ait değildir.”

Prens omuz silkerek, “Ağabeyimin bahçesine de ait değilsin,” diye karşılık verdi.

Vhalla suratının asılmamış olmasını diledi.

“O tehlikeli ve tatlı dilli biri. Onun seni bir oyuna alet etmesine izin verme Vhalla.”

Vhalla sesinde mümkün olduğunu düşünmediği bir sertlikle, “Artık hizmetçilerin koridoruna dönmek istiyorum,” dedi.

Prens uzun bir an boyunca ona baktı. Aldrik’in onu bir oyuna alet edeceğini söylemişti ama hakkında şüphe duyduğu asıl kişi karşısındakiydi. Vhalla elleriyle oynama içgüdüsünü zar zor bastırdı ama prensin gözlerinin bilmiş şekilde parıldamasından hoşlanmamıştı.

Sonunda, “Sana sahte bir isim verimiz,” dedi. Vhalla onun hâlâ bu delice plan konusunda ısrar ettiğine inanamıyordu. “Onca makyaj ve yapılmış saçlarıyla kimse gece elbisesinin içindekinin sen olduğunu tahmin edemez.”

Vhalla ağırlığını bir ayağından diğerine vererek tekrar itiraz etmek için hazırlandı.

Prens Baldair, “Bu, muhtemelen ağabeyimle benim cepheye dönmeden önceki son gecemiz olacak,” diyerek Vhalla’nın kararlılığını yıktı.

Aldrik’in gitmeden önceki son gecesi yarınki Gala’ydı. Karşısındaki prensi reddetmeyi ne kadar istese de aklında bir soru vardı: Ya Aldrik’i görmek için başka bir fırsatı olmazsa?

Sonunda cevap bekleyen prence, “Bunun sorun olmayacağına emin misin?” diye sordu.

“Kimse senin kim olduğunu akıl edemez.” Baldair başıyla onayladı. “Tabii ağabeyimin birilerine söyleyeceğini düşünmüyorsan.”

Vhalla göz ucuyla prens e baktı. Bir hafif kıkırtı duyduğuna yemin edebilirdi.

“Peki ya insanlar kim olduğumu öğrenirse?” Rahatsız bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine verip duruyordu.

“Kimse öğrenmeyecek.” Vhalla’nın duymak istediğı cevap bu değildi ama alabileceğı en iyisi buydu.

“Peki. Eğer bana bu sırrı bahşediyorsanız prensim, ben de kabul ediyorum.” Vhalla başıyla da kararlı bir şekilde onayladı.

Prens gülümsediğinde Vhalla, Aldrik’in gülümsemelerinin küçükken ve sadece dudaklarını kıvrılmasından ibaretken Gönülçelen Prens’in tüm yüzünün mükemmel bir uyum içinde hareket ettiğinin farkına vardı.

Prens bir elini ona uzatarak, “O zaman ilk olarak,” dedi. “Dans edeceğiz.”

19

PRENS ONU YARI ÇEKER yarı kucaklar bir şekilde odanın ortasına doğru sürüklerken Vhalla'nın itiraz edecek vakti olmadı. Daha ilk dönüşünde ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri olmadığı açıkça belliydi; prensin parmak uçlarına basmıştı. Prens kahkaha atarak Vhalla'ya onun *nazik ayaklarının* kendisine zarar veremeyeceğini garanti etti.

Vhalla başta dans etmekten hoşlanmadı. Tuhaftı ve kendisini cahil hissetmesine neden oluyordu; bu duygu Vhalla'nın sinirlendiği ve ne pahasına olursa olsun her daim kaçınmaya çalıştığı bir şeydi. Ama prens şaşırtıcı bir şekilde nazik ve cesaret verici bir eğitmendi.

"Rahatlanan gerek," diyerek onu teselli etti.

Vhalla kalçasındaki elinin fazlasıyla farkındaydı. "Bunu neden yapıyoruz ki?" diye mırıldandı.

"Gala'da insanların ne yaptıklarını zannediyorsun?" Kafasını savurarak çenesine uzanan bir tutam saç geriye attı.

“Bilmiyorum.” Vhalla inatçı bir şekilde ayaklarına odaklanmıştı; konuşma onun için ikinci plandaydı.

“Dans ediyorlar.” Prens kahkaha attı. Bir adım geriye çekilip Vhalla’yı tekrar döndürdü. Bu sefer Vhalla uzanan kolun dönmesi gerektiği anlamına geldiğini fark etmişti ve zarif bir şekilde dönmeyi başaramamış olsa da tökezlemedi. “Öğreniyorsun.”

Gözlerini ayaklarından ayırmadan, “Zar zor,” diye mırıldandı.

Vhalla birbirlerinin kolları arasında odanın zemininde kayar gibi ilerledikleri dansın sinir bozucu adımlarını kavradığında ayak uydurmakta çok daha az zorlandığı grup tarzı bir dansa geçtiler. Çocukluğunda komşu kasabanın hasat zamanı festivallerine giderlerdi ve sıradan insanların hepsi bu dansın bir çeşidi olan basit dört adımlık dansı bilirdi.

Prens hızla öğrenmesinden dolayı onu takdir ettiğinde Vhalla küçük bir gülümsemeyle yeteneklerinin kaynağını sakladı. Bundan sonra Gönülçelen Prens, Vhalla’nın gülümsemelerini daha rahat kazanır hale geldi.

Bir hareketi başarıyla yaptığında prens elini sıkıyordu. Gözlerini gelişigüzel hareketler yapan ayaklarından kaldırdığında bir göz kırpışla ödüllendiriliyordu. Prens onu yönlendiren eli ve coşkulu cesaretlendirmeleri sonucu Vhalla yavaş yavaş bundan keyif almaya başladı.

Bu Aldrik’le birlikteyken aldığı keyiften daha farklıydı. Bu duyguda Aldrik’le beraberken hissettiği gerginlik ve vücudunun karıncalanması eksikti. Daha basitti. San ki Altın Prens her şeyi açıkça ortaya koyuyor ve gök mavisi gözleri gerçeklerden başka hiçbir şey barındırmıyor gibiydi. Prensın dudakları hafifçe yanağına değdiğinde Vhalla tökezledi.

Prens düşünceli bir şekilde, "Biliyor musun, çok güzelsin," diye fısıldadı.

"Değilim." Vhalla bakışlarını kaçırdı ama yüzünün kızardığını saklayamayacağı kadar yakınlardı.

"Öylesin ve Gala'da bunu herkesin görmesini arzuluyorum." Ellerini Vhalla'nın kollarını okşayarak indirip parmak uçlarından sıktı ve geriye çekildi. Vhalla'nın kalbi dans etmenin gerektirdiğinden biraz daha hızlı atıyordu.

Prens kapının yanındaki zile bağlı ipi çekti ve kısa bir süre sonra bir hizmetçi belirdi. Prens kısık sesle Vhalla'ya hiçbir anlam ifade etmeyen bir sürü emir verdi. Vhalla bu konuşmayı duymaması gerektiğini fark edince dikkatini karşısındaki kocaman pencereye çevirdi.

Manzara büyüleyiciydi. Akşamüstü güneşi ufukta pırıl pırıl parlıyordu ve Vhalla aşağıda uzanan, şehirdeki esintiyle dans eden festival bayraklarının hepsinin açıkça belli olan neşesini hissedebiliyordu. Pencerelerden sarkan ve çatılara asılmış flamalar başkentin ışıldamasını sağlıyorlardı.

Vhalla özlemle iç çekti.

"Sorun nedir?"

Prensin yanına döndüğünü fark etmemişti. "Yok bir şey." Vhalla düşüncelerine dalmışken birden bire ortaya çıkmasından rahatsız bir şekilde çeyrek adım kadar uzaklaştı.

Prens düşünceli bir şekilde, "Ah, Vhalla," diye mırıldandı. "Bir kadın *yok bir şey* dediğinde hep aslında *bir şeyin* olduğunu biliyorum."

Vhalla yumuşak bir sesle, "Festivalin bitmesini istemiyorum," diye itiraf etti.

"Peki, neden?" Gözlerinde bilmiş bir pırıltı vardı.

"Bir nedeni yok." Vhalla başını salladı ve Aldrik'in gözlerinin önünde beliren görüntüsü kayboldu.

Prens Baldair, Vhalla'nın bakışlarını takip ederek, "Festival büyüğü bir zaman," diyerek onu onayladı. "Sen büyü hakkında bir şey biliyor musun Vhalla?"

Vhalla şaşkınlıkla kafasını kaldırdığında göz göze geldiler. Prens dudakları, Vhalla'nın kendisini rahatsız hissetmesine neden olan bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Vhalla söyleyecek bir şey bulamıyordu; kapının açılması sayesinde konuşmaktan kurtuldu.

Akşamüstünün geri kalanı boyunca Prens Baldair büyü hakkında başka hiçbir şey sormadı. Yumaklar dolusu ipek, kaşmir, şifon, kürk ve adını bile bilmediği kumaş türleri odaya taşınırken Vhalla böyle bir soru sorduğunu dahi unutmuştu. Bir kez daha Vhalla bakışlarını yerde tutmaya çalışsa da merakı ağır bastı.

Kumaşlar odaya yığıldıktan sonra şişman ve kelleşmekte olan bir adam sanki tüm saray onunmuş gibi bir ifadeyle içeriye girdi. Prens onu Chater olarak tanıttı. Vhalla şaşkın şekilde tüm Güney'deki en tanınmış giysi dükkânının sahibiyle el sıkıştı. Adam onu baştan aşağıya süzdü.

Vhalla henüz herhangi bir şey sormaya fırsat bulamadan, az önce odaya getirilmiş kumaşlar teniyle uyumlarını görebilmek için üzerine tutuluyordu. Vhalla aptal aptal durarak onu çevreleyen ve Gala hakkında konuşup duran adamlara canlı modellik yaptı. Sonunda şaşkınlıktan çıkmasını sağlayan şey yanağına değen eflatun rengi ipek kumaştı.

Karşısında duran ünlü modacının sözünü kestiğini fark etmeden, birden bire, "Siyah," dedi.

"Efendim?" Toparlak adam onun ani müdahalesine şaşırılmıştı.

"Siyah bir elbise istiyorum." Vhalla onu ele geçiren düşüncenin mantıksal çıkarımını yaptı.

“Leydim, siyah gala için alışılmadık bir renk.” Chater kaşlarını çatı.

Vhalla parmaklarını birleştirip tırnaklarıyla oynamaya başladı. O bir leydi değildi. Festival için çırak cübbesini çıkarmış olsa da Chater’ın da bu bildiğine emindi.

“Peki, eğer bu uygun değilse...” diye mırıldandı. Vhalla, Aldrik’in siyah giyip giymeyeceğini düşünerek bakışlarını kaçırdı. Onu gala için bile olsa bir tavuskuşu gibi giymiş bir halde düşünemiyordu.

“Morlara ne dersiniz? Batıya özgüler ve ten renginiz... Siz Batılısınız, değil mi?” Chater kumaş yumaklarını incelemeye geri dönmüştü.

Prens Baldair birden bire, “Ne isterse onu giymesine izin ver,” dedi.

“Prensım...”

“Bu özel bir gece olacak ve leydinin etkilemek istediği biri olduğuna eminim.” Gök mavisi gözler onunkilerle buluştu ve Vhalla’nın elinden yutkunmaktan başka hiçbir şey gelmedi.

Chater onların sözsüz bir iletişim içinde olmasından rahatsız bir şekilde, “Peki, o zaman daha fazla kumaş getirmem gerekecek,” dedi.

Vhalla’nın gözleri prensin kaslı bedeni önüne geçene kadar şişman adamın odadan çıkışını izledi.

Prens Baldair yumuşak bir sesle, “Vhalla,” dedi.

Vhalla, “Efendim prensim?” diye fısıldadı. Daha önce olduğu gibi Vhalla prensin kolunu hareket ettirdiğini bile fark etmeden adamın eli yanağındaydı.

Düşünceli bir şekilde, “Chater haklı. Siyah gala için alışılmadık bir renk,” diye belirtti.

“Ne kadar alışılmadık?” Vhalla prensin dokunuşundan kaçmak için herhangi bir hamlede bulunmadı.

“Çok.” Konuşurken yanağını okşayan baş parmağının hayal meyal farkındaydı. “Vhalla, sen de biliyorsun ki hoş bir kızsın. Dikkat çekmek için alışılmadık bir tercih yapmana gerek yok. İyi adamlar, seni fark etmesini isteyeceğin erkekler bütün bunlar olmadan da seni fark edecektir. Eminim iyi adamlar seni zaten fark etmiştir.”

“O... o yüzden değil,” Sesi titredi. Vhalla bir açıklama bulmakta zorlandı.

“Sana göstereceğim.” Altın rengi saçlı prens cesaret verir şekilde gülümsedi. “Siyah istiyorsan siyah giyebilirsin ama sana ne kadar göz kamaştırıcı olduğunu ben göstereceğim.”

Modacı geri geldi ve prens elini çekmeye yönelik hiçbir hamlede bulunmayınca Vhalla’nın yüzü kızardı. Geriye doğru küçük bir adım attı. Chater gördüklerinden rahatsız olmamış gibi görünüyor, taslaklar ve etekler hakkında konuşmaya devam ediyordu. Vhalla kendini elbiseden çok prensin kolayca gülümsemesine ve konuya dair görüşlerini bildirmesine odaklanırken buldu. Hangi adamların onu fark ettiğini düşünüyordu?

Chater gittiğinde gün batıyordu ve Vhalla onun için nasıl bir elbise hazırladığından emin değildi.

Prens Baldair girmesi için kolunu uzatarak, “Şimdi Vhalla, unutma,” dedi. Vhalla koluna girdi ve kapıya yöneldiler. “Yarın öğle saatlerinde hizmetçiler girişine gel. Oraya hazırlanman için yardımcı olacak birini göndereceğim.”

Vhalla başını sallayarak, “Prensım, buna gerek yok,” diye itiraz etti.

“Kesinlikle gerek var!” Prens Baldair kıkırdadı. “Seni Chater’dan bir elbisenin içine sokup saçın ve makyajınla ilgilenmeyeceğimi sanmadın, değil mi?”

“Elbette hayır...” Vhalla’nın boş eli kafasına gitti ve kıvrıcık karman çorman saçlarını hissetti.

“Endişelenme, çok güzel olacaksın.” Elini kapının koluna dayamış olan prens gülümsedi. “Sadece, meclis üyelerinin hepsi sana eşlik etmek için yalvarırken bana bir dans ayırmayı unutma.”

“Öyle bir şey olacağını zannetmiyorum.” Vhalla kahkaha attı ve kafasını kaldırıp eşlikçisine hafifçe gülümsedi.

Koridora adım atarlarken Prens Baldair tekrar, “Yani seninle dans edebileceğim, değil mi?” diye sordu.

“Zaten dans ettin.” Vhalla hafif bir sırıtışla dudaklarını birbirlerine yapıştırmıştı.

“Bir dans daha?” Prens ona yaklaştı.

“Nasıl reddedebilirim ki?” Onun kendisine yakın olmasına ve doğal davranışlarına alışmış bir şekilde hafifçe güldü.

Prensin adımları duraksadı ve Vhalla’nın bakışları karşıya kaydı. Koridorun beş adım kadar ötesinde uzun boylu bir silüet vardı ve çenesi kasılmıştı. Vhalla, Prens Baldair’in pazularının kasıldığını ve elinin oraya kısırıldığını hissetti. Aldrik’in gözleri ondan yanında duran altın rengi saçlı adama kaydı.

Prens Baldair tatlı bir şekilde, “Merhaba Aldrik,” diye mırıldandı.

Kömür gözler Vhalla’yı delip geçiyordu. Aldrik kardeşini duyduysa bile gözünün altında seğiren kastan başka hiçbir karşılık vermedi. Vhalla birden bire kendisini yerin dibine girebilecek kadar küçük hissetti. Bu, çok rahatsız ediciydi. Canını yakıyordu.

“Savaş konseyi nasıl geçti?” Altın prens, eşlik ettiği kişi ve ağabeyi arasındaki gerginliğin hiç farkına varmamış gibi görünüyordu.

“İyi.” Aldrik’in sesi, Vhalla’nın korkak gözlerinin tekrar ona çevrilmesine neden oldu. Sözcük ağzından bir küfür gibi soğuk şekilde çıkmıştı.

Vhalla konuşmak için ağzını açtı fakat Prens Baldair buradayken söyleyebileceği herhangi bir şey yoktu.

“Bu anlamsız festival biter bitmez Kuzey’e dönmek için sabırsızlanıyorum.” Büyük prensin sözlerinin ardından kapısının çarpılma sesi ve genç prensin kahkahası duyuldu.

Vhalla espriyi kaçırmış olmalıydı çünkü onun içinden gülmek gelmiyordu. Eğer buna çaba sarf etse midesi ağzına gelebilirdi.

Prens, Vhalla’yı uyuşmuş yanağına bir öpücük kondurarak hizmetçilerin odalarına çıkan koridorda bıraktı.

Can çekişiyordu; tüm kanı çekilmiş, yerine soğuk ve acı verici bir şey konmuş gibi hissediyordu. Vhalla koşarak koridorları geçip odasına ulaşınca kapıyı tüm gücüyle çarptı fakat bu onu rahatlatmadı. Kendini yatağa atıp çığlıklarını bastırması için yüzünü yastığına gömdü.

Artık prenslerle uğraşmak istemiyordu. Soylularla işi bitmişti; yapması gereken son şey şu salak galaya katılmaktı. Vhalla sırt üstü döndü; gözleri öfkeye benzeyen bir duyguyla yanıyordu. Herkes haklıydı. Prens Baldair ikisi arasında iyi olan prensti. Nazik, düşünceli, neşeli ve anlaması daha kolaydı.

Ama ağabeyinin zekâsına sahip değildi. Kelimelerinde aynı zarafet, adımlarında aynı incelik yoktu. Odaya ağabeyinin yaptığı gibi hakim olamazdı. Ayrıca omuzlarına inen kuzgun karası saçları ve mükemmel bir şekilde çıkık elmacık kemikleri de yoktu.

Vhalla inledi. Aptal bir kızdı. Prenslerle uğraşmak acıdan başka bir şeye sebep olamazdı. Daha fazla uğraşmayacaktı.

Kapısının çalınmasıyla ayağa fırladı.

Vhalla ellerini yüzünde gezdirirken, "Bir dakika," diye seslendi. Ne için olursa olsun gözlerinin dolmamış olduğuna memnundu. Ama kızarmış olduklarına emin-di; her göz kırpışında şakaklarına acı saplanıyordu. Kapıyı açtı. "Ne oldu?"

"Konuşmamız gerek." Roan onu iterek içeriye yöneldi.

Vhalla, sarışın etrafından dolanırken, "Roan, şu an uygun..." diye başladı.

"Uygun bir zaman değil mi? Altın Prens'le kırıştırmakla çok mu meşgulsün?" Roan'un parmağı Vhalla'nın yüzündeydi.

"Ne?" Kalbinin her atışıyla Vhalla'nın içine dehşet yayılıyordu.

"Hizmetçiler fısıldaşıp duruyor. Kütüphaneci kız Gönülçelen Prens'le birlikte, onun odasında, onun yemeğini yiyor." Roan kollarını kavuşturdu. "Fark edilmeyeceğini mi düşündün?"

"Düşünmedim," Vhalla başını salladı. "Açıklayabilirim."

"Bana açıklamana gerek yok." Roan başını sallayarak lülelerinin her tarafa uçuşmasına neden oldu. "Sareem'e açıklamana gerekiyor." Vhalla açık kalmış ağzını kapattı. Roan'un gözleri kızarmış mıydı? "Vhalla, onun kendisini nasıl hissedeceğini hiç düşündün mü? Prensle kaçman? O bir erkek ve senin için deli oluyor. Senin için onca zahmete girdi. Özel bir gün hazırladı. Yemek ve eğlence ayarladı ve şimdi sen başka bir adamla yemek yiyorsun. Hem de yatak odası zaferleriyle tanınan bir prensle. Bunun Sareem'e kendisini nasıl hissettireceğini biliyor musun?"

Vhalla'nın kolları iki yanında sarkıyordu; omuzları düşmüştü. Zahmete mi girmişti? Özel bir gün mü hazırlamıştı? Suçlayıcı, koyu renkli gözleri hatırlayarak elini

alnına götürdü. Aldrik ne düşünmüştü? Bu aklına geldiği için inledi. Eğer Aldrik bunu düşündüyse bu, veliaht prensin onu kardeşinden kıskandığı anlamına mı geliyordu?

“En azından artık kendini kötü hissedecek kadar aklın başına geldi.” Roan ellerini havaya savurdu. Vhalla arkadaşını hiç bu kadar kızgın görmemişti. “O gerçekten iyi bir adam. Hiçbir şey söylemeyecektim ama şimdi, bugünden sonra...” Roan başını salladı.

“Ne? Ne oldu?” Vhalla daha fazlasını duymaya hazır olup olmadığını bilmiyordu.

Roan, “Şu an neyle ve neden uğraştığını bilmiyorum ama bugün Sareem’i gizemler bölümünde yakaladım. Festival gününde, kendi arzusuyla oradaydı,” diye tısladı. “Orada ne yapıyordu, biliyor musun?”

Vhalla temkinli bir şekilde, “Ne yapıyordu?” diye sordu.

Roan, “Büyü hakkında kitapları okuyordu!” diye azarladı. “Defedilmek hakkında bir şeyler. Ne olduğunu bilmiyorum ama bunu öğrenmek konusunda fazla istekli görünüyordu. Sareem hep doğru tarafta yer aldı. Senin hep meraklı biri olduğunu biliyordum. Bilgiye ulaşmak için her şeyi yapacak biri. Buna göz yumdum, aynı ikimizin birlikte olmasına göz yumduğum gibi. Ama bu sefer göz yumamam. Senin merakın yüzünden onun büyüye bulaşmasına izin veremem.”

Vhalla karşında duran kadınla daha önce karşılaşp karşılaşmadığını düşünerek boş boş arkadaşına baktı. Arkadaşı olan Roan, yanında bir kadına dönüştüğü kız, sırlarını paylaştığı kişi. Ne zaman bu kadar farklılaşmışlardı?

“Büyünün nesi var?” Vhalla düşünmeden savunmacı sözler ağzından çıkıvermişti.

"Büyünün nesi mi var?" Roan tehdit edilmiş gibi geriledi.

"Gerçekten, nesi var?" Vhalla bir adım ilerleyerek ısrar etti. "Büyü hakkında hiç okudun mu? Hiç büyüü öğrenmeye zaman harcadın mı? Hiç gözlerini kör eden korkuya yenilmeden bir büyücüyle konuştun mu?"

"Neden yapayım ki?" Roan yere daha sağlam basarak omuzlarını dikleştirdi. "Bu, iyi insanların ilgilenmesi gereken bir konu değil; bunu bildiğini sanıyordum. Baban Kristal Mağaralar savaşında görev yaptı."

Vhalla, "O büyüün suçu değildi; eğer gerçekten okusaydın..." diye başladı.

Roan sert bir şekilde sözünü keserek, "Buna inanamıyorum," dedi. "Sana ne oldu? Aynı olduğumuzu sanıyordum. Sareem'e sahip olmana izin verdim çünkü arkadaşlar böyle yapar. Ona iyi davranacağını düşünmüştüm. Bana birlikteliğiniz hakkında yalan söylemeni görmezden geldim çünkü onun mutlu olmasını istiyordum."

Vhalla, "Ne?" dedi. "Sareem'e sahip olmama *izin* mi verdin?" Roan'un birden bire kabaran öfkesi, son birkaç haftadır ona bakışları, hissettiği ihanet, şimdi her şey yerine oturmuştu. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Ne?" Şaşıрма sırası Roan'daydı.

"Sen Sareem'e âşıksın." Bu bir soru değildi. Roan ona yakıcı başılar atıyordu. Nasıl daha önce fark edememişti? Vhalla kendi kendine güldü.

Roan savunmacı bir şekilde, "Bu kadar komik mi?" derken yüz ifadesinde söylediklerini inkâr eden bir işaret yoktu.

"Komik çünkü onu senin alman gerekiyordu." Vhalla başını salladı. "Ben onu sevgili olarak *istemiyorum*."

"Ne? Nasıl istemezsin? O zaman niye?" Roan şaşkına dönmüştü. "Ne istiyorsun o zaman?" Sarışının önceki

öfkesi ve kızgınlığı şaşkınlığa dönüşmüştü. “Kitaplarını mı? Gönülçelen Prens’i mi?”

Vhalla yumuşak bir sesle, “Hayır,” dedi. “Senin adını fısıldayarak bile söylemeye cesaret edemediğin dünyada bir yer istiyorum. Sadece okumakla kalmayıp yapacak cesaretim de olsun istiyorum. Bir erkek istiyorum; bir kütüphane çocuğu değil. Uzun boylu ve zeki bir erkek; bu dünya hakkında hayal bile edemeyeceğin kadar bilgiye sahip bir erkek.

“O yüzden beni dinle, ben bu dünyaya gireceğim; senin ve dar görüşlerinin yanımda olup olmaması umurumda değil. Yarın, ay göğün üçte birine gelmişken Altın Çörek’e git. Benim yerime orada Sareem’le buluş. Senin onu sevdiğini ve benim sevmediğimi söyle; beraber hayatınıza devam edin.” Vhalla’nın içi acıdı. Nedeninden tam olarak emin değildi. Sert sözleri ya da daha sert gerçekler yüzünden olabilirdi. O bu insanları sevmiştii ve bu insanlar onun hayatındaki değişikliklerin anlamını, gerçeği sorgulamadan ona saldırmışlardı. Vhalla hiç böyle bir reddedilme acısı çekmemişti ve bu kendisinin de onları soğukça reddetmeyi istemesine sebep olmuştu.

Roan, “Sen neye bulaştın?” diye fısıldadı. Öfkesi ve siniri Vhalla’ya karşı bir merhamete dönüşmüştü.

“Sadece nerede olmam gerektiğini öğreniyorum.” Verebileceği tek cevap buydu çünkü gerçek buydu.

“Vhalla, dinle, ben...”

“Bence gitmen gerekiyor Roan.” Vhalla diğer kız cümlesini bitirmeden çıkması için açtığı kapıyı işaret etti.

“Eğer başın dertteyse yardımcı olabiliriz.” Roan kapının eşiğinde durdu.

Vhalla soğukkanlı bir şekilde, “Yardımaınıza ihtiyacım yok,” diye yanıtladı.

Roan gözlerine baktı; uzunca bir an öylece durdular.

Geçmişteki anlaşmazlıklarında bu an ikisinden birinin gülümsediği, espri yaptığı ve birlikte güldükleri zamandı. Bu an, birbirlerine sarılarak yatağa atlayıp ne kadar aptalca davrandıklarından konuştukları ve sonra dedi-kodu yaparak akşam yemeğine gittikleri zamandı.

Gün batmak üzereydi. Vhalla o kız olmaya niyetli değildi. Belli ki Roan da öyleydi.

Kapı kapanır kapanmaz Vhalla pencere dediği küçük açıklığa koşarak akşamüstü esintisini içine çekti. Yarın Gala'ya gitmeden önce ustayla konuşacaktı. Vhalla ufka bakarak Kule'de Larel'inki kadar büyük bir penceresi olup olamayacağını düşündü.

20

ERTESİ SABAH UYANIP hazırlanmak kolay olmuştu. Vhalla aslında hiç uyumamıştı. Zihni bütün geceyi olanları analiz ederek geçirmişti. İşler bir çığdan bile hızlı büyüyordu ve yapılabilecek tek şey ayaklarının altında kayan zeminle *birlikte* hareket etmekte; yoksa ezilecekti.

Usta şu aralar kütüphaneye doğru ilerliyor olmalıydı. Güneş Festivali sırasında dahi birinin kitaplarla ilgilenmesi gerekiyordu ve çırakların çoğu kutlamaların keyfini çıkarırken bu görev ustaya düşüyordu.

Vhalla gömleğinin eteğini çekiştirerek çoğunlukla boş olan koridorlardan sarayın daha güzel katlarına doğru yol aldı. Konuşmayı kısa ve öz tutmalıydı.

Çok geçmeden Vhalla, Mohned Usta'nın kapısını çalacak cesareti buldu. Ağırlığını bir ayağından diğerine verip sürekli elleriyle oynarken sürtünerek gelen ayakların sesini dinledi ve kapının açılmasını bekledi. Ustanın yaşlanmış ve kamburu çıkmış bedeni koyu kırmızı bir cübbeye sarılmıştı.

“Vhalla?” Mohned gözlüklerini düzeltti.

Vhalla kararlılığı yok olup tüm cesaretini kaybetmeden önce, “Usta, sizinle konuşmam lazım,” dedi.

“Peki.” Usta kenara çekilerek Vhalla’ya yol verdi.

Vhalla yedi yıldır ustayla çalışmasına rağmen hâlâ odasına her girdiğinde huşu içinde kalıyordu. Prenslerle geçirdiği zaman bu duygunun biraz azalmasını sağlamış olsa da bir duvarın tamamını kaplayan kütüphanelere merak içinde baktı. Deri kaplı her cilt, yapacağı şey onlara ihanet etmekmiş gibi kendisine bakıyor gibi geliyordu.

“Ne istiyorsun Vhalla?” Usta küçük masanın çevresindeki üç sandalyeden birine oturup Vhalla’ya karşısındakine oturmasını işaret etti.

“Ben, şey,” Diken üstünde bir şekilde sandalyeye oturdu. “Usta, yıllardır benim için yaptığınız her şey için minnettarım.”

“Önemli değil.” Ustanın yüzündeki buruk gülümseyiş sakallarının kıvrılmasına neden oldu.

“Ama şey, ben...” Vhalla saraya adımını attığından beri onunla ilgilenen adamın donuk gözlerine baktı. Onun için yaptığı bunca şeye ihanet edecekti. Sahip olduğu her şeyi ona bu adam vermişti ve şimdi o ayrılacağını söyleyecekti. “Yapamam...”

Vhalla söyleyecek bir şey bulamazken usta düşünceli bir şekilde, “Ne yapamazsın?” diye sordu.

“Artık kütüphanede kalamam,” diye fısıldadı. İtiraf ağzından çıkıp onu geri dönülmez bir noktaya getirirken hiçbir şey görmedi. Ustanın sessizliği, anında korku ve suçluluk duygusuna kapılmasına neden oldu. “Kalmayı istiyorum Usta. Yani bir yanım istiyor. Ama diğer yanım... Daha önce varlığından haberdar olmadığım bir yanım var ve bu yanım belki... özel olabilir. Mohned Usta, keşke ikisini de yapabilseydim ama bunu yapabileceğimi ve

kütüphaneci çırağı olarak kalabileceğimi sanmıyorum.”

Usta onun boş konuşmasını keserek yumuşak bir sesle, “Biliyorum Vhalla,” dedi.

Şaşkınlıkla, “Biliyor musunuz?” diye karşılık verdi.

Usta başıyla onaylayarak, “Biliyorum,” dedi.

“Hayır usta, bu öyle değil...”

Usta sadece, “Sen bir Rüzgârgüdücüsün,” dedi.

Vhalla’nın göğsü sıkıştı. Birden bire kendisini bildiği her şey elinden alınmışçasına cırlıçıplak hissetti.

“U... usta, bu...” Reddedemezdi ve usta bunu beklemiyordu.

“Prens beni görmeye geldi.” Usta Mohned sandalyesine yaslandı. “Birkaç ay önce gelerek seni adınla sordu.”

“Prens Aldrik mi?” diye fısıldadı.

“Ta kendisi.” Mohned başıyla onayladı. “Beni görmeye geldi çünkü ona yardım edebileceğimi düşündü.”

“Nasıl yardım edebileceğinizi?” Neden prens Vhalla’ya sırrını Kule’dekiler dışında birine söylediğinden bahsetmemişti?

Mohned, “Senin yaşlarında genç bir adamken belli bir konuda araştırma yapmıştım,” diye açıklamaya başladı. “Bu konuda kitaplar yazdım; gerçi hâlâ var, olanların çoğuna el koyuldu.”

“Ne hakkında kitaplar?” Bir şeyler yerine oturmaya başlıyordu.

Mohned rahatça, “Rüzgârgüdücüler hakkında,” dedi.

Vhalla, “Doğu’nun Rüzgârgüdücüleri,” dedi. “O kitabı yazan gerçekten sizdiniz yani?”

“Bendim.” Usta başıyla onayladı.

Vhalla’nın başı dönmüştü. Dünyası birden bire alt üstü olmuştu ve her şey gitgide daha mantıksız bir hal alıyordu. Bu kütüphanedeki herkesin olduğu kişiden korkmadığı bir dünyaydı. Usta büyüğü hakkında kitap

yazabilecek kadar çok bilgiye sahipti. O kadar bilgiliydi ki prens bizzat gelip onunla konuşmuştu. Bunu daha önce ona anlatmadığı için ustaya karşı öfke ya da kırgınlık dahi duyamayacak kadar kafası karışmıştı.

Usta, "Vhalla, benim nereden olduğumu biliyor musun?" diye sordu. Vhalla başını salladı.

"Norin'denim."

Vhalla aptalca bir şekilde, "Batı mı?" diye sordu.

Usta güldü. "Birkaç günlük tatil sonucu coğrafya bilgilerini unutmadığını biliyordum. Evet, ben Batılıyım." Vhalla, Usta Mohned'in saçını beyaz dışında bir renkte görmemişti. Gözleri yaşla donuklaşmış ve teni yıllarını kapalı kapılar ardında geçirmekten soluklaşmıştı. Herhangi bir yerden olabilirdi.

"Norin'de, şehrin sınırında yaşayan fakir bir ailede doğdum ve yaşadıkları yer şehrin iyi sınırı değildi. Eğer taşrada büyüseydim çocukluğum muhtemelen seninkinden çok farklı geçmezdi. Ama ben şehirdeydim ve şehir büyümesi zor bir yer."

Vhalla başını anladığını gösterir biçimde sallayınca, "Babam muhafızdı ve annem Norin kalesinde hizmetçiydi," diyerek devam etti. "Ailemin gelecekte çok fazla bir beklentisi yoktu ama hep başımızı sokacak bir evimiz ve masamızda yemeğimiz oldu. Ayrıca okumanın kendini geliştirmek için önemini biliyorlardı. O yüzden bir bahar sabahı babam beni yanında işe götüreceğini söyledi. Orada bana okuma yazma öğretmeye gönüllü bir adam vardı." Usta devam etmeden önce sandalyesinde kıpırdandı ve cübbesini düzeltti.

"Ara sıra verdiği dersler kısa sürede günlük hale geldi. Ama çok geçmeden bunun karşılıksız olmadığını fark ettim." Mohned anlattıklarının tekrar yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Vhalla kendi ailesini düşündü. Eğer annesi ona okumayı öğretememiş olsaydı ailesinin bir öğretmenin ücretini karşılayabileceklerini zannetmiyordu.

“Aileme yük olmak istemiyordum bu yüzden babama ve muhafızlara yardımcı olmaya başlayıp oradan buradan az da olsa para kazandım. Sadece küçük bir oğlandı; senin aramıza katıldığın yaştan bile gençtim ama muhafızlar yaptıklarını kayıt altına almayacak kadar naziklerdi.” Mohned bir süreliğine sakalını sıvazladı. “Sonunda babam eve dönüş yolunda bana tuhaf hikâyeler anlatmaya başladı. Uzak Batı’da bir yer ve bizim büyücülerimizin ateşi kontrol ettiği gibi havayı kontrol eden büyücülerle ilgili hikâyeler. Bir süre babamın bu hikâyeleri beni eğlendirmek için uydurduğunu düşündüm.

“Ama bir gün öğle yemeği götürürken babamı zindanın derinlerindeki bir hücrenin önünde otururken buldum.” Mohned hafifçe iç çekti. “Hücrede kamburu çıkmış, zayıf ve yaşlı bir adam vardı. Sakalları uzundu ve saçı kesilmemişti. Hiç gün ışığı görmemişti. Anne ve babası daha gençlerken ele geçirilmişlerdi ve o tutsak olarak doğmuştu.”

Vhalla zayıf bir şekilde, “Bir Rüzgârgüdücü,” diye fısıldadı.

Mohned başıyla onayladı. “*Son Rüzgârgüdücü,*” diyerek düzeltti.

“Bu olaydan sonra boş vakitlerimde zindana gitmeye başladım,” diye hikâyesine devam etti. “Yazı derslerimden kurşun ve kâğıt parçaları çalar, dediklerini not aldım. Bazı günler diğerlerinden iyiydi. İnsanlar kafeste yaşamak için yaratılmamışlardır Vhalla; bu insanın aklını başka zorluklardan farklı etkiler. Ama sözlerini, delilikleri de dahil olmak üzere büyük bir bağlılıkla kaydettim. Bitirme ödevi olarak Rüzgârgüdücünün hikâyelerini

ve bilgisini bir araya getirip *Doğu'nun Rüzgârgüdücüleri* adını verdiği kitabı yazdım."

Vhalla olanları nasıl yorumlayacağını bilmeden kucağına baktı. Onun anlayamadığı güçler devredeydi. Batı'nın derinlerinde mahkûm edilmiş kadınlar ve erkekler vardı. Zihninde Aldrik'in Batılı gözleri belirdi.

"Seni uyarmaya çalıştım." Ustanın omuzları çökmüştü ve gözleri matlaşmış gibiydi. "Aklının karıştığını fark ettim. Ve prens senin ne olduğun konusundaki düşüncemi onayladı."

Vhalla, "Usta," diye fısıldayarak haince sayılabilecek düşüncelerini dile getirdi. "Söyledikleri kadar tehlikeli mi?"

Usta uzun bir süre boyunca sakalını sıvazlayarak ona baktı. Vhalla yutkundu ve cevabı gerçekten duymak isteyip istemediğini düşündü. Ellerini, onlarla oynamamak ve titremelerini engellemek için yumruk haline getirdi.

Sonunda usta, "Sanırım bu kimin sorduğuna bağlı," dedi.

Vhalla, "*Ben soruyorum,*" diyerek ısrar etti. "Onun hakkında söylenenleri biliyorum. Onun tatlı dilli olduğunu söylüyorlar ve ona gözleri öfkeyle kırmızıya dönen Ateş Lordu diyorlar. Konu istediğini elde etmek olunca düşüncesiz olabildiğini biliyorum. Ama sadece öyle değil; o aynı zamanda... farklı."

Usta, "Sanırım," diyerek yorgun şekilde gülümseyip, "bu sorunun cevabını zaten biliyorsun," dedi.

"Kule'ye katılmak istiyorum." Vhalla sonunda bunu yüksek sesle dile getirecek cesareti bulabilmişti.

"O kadarını tahmin ettim." Usta başıyla onayladı ve sonra başını salladı. Vhalla bu çelişen hareketleri yorumlamaya çalıştı. "Bunu sana daha önce söylemeliydim.

Bencil ve yaşlı bir adam olduğum için beni affet Vhalla ama senin gittiğini görmek istemedim." Vhalla yumuşak bir şekilde gülümsedi; bu söyledikleri alsa onu üzmezdi. "Kütüphanede eline geçecek fırsatları düşündüm; bir gün benim yerimi almanı diledim."

Vhalla keskin bir nefes aldı. Bir zamanlar bu onun hayaliydi. Ama artık hayalleri değişmişti.

Vhalla düşünceli bir şekilde, "Teşekkürler usta," dedi. "Keşke yanınızda kalabilseydim."

Mohned başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Senin ka-derinde daha büyük şeyler yazılı." Usta ayağa kalkmak için hareketlenince Vhalla da konuşmanın sonuna geldiklerini fark edip ayaklandı.

Sohbetlerini devam ettirmeye dair yoğun bir arzuyla söyleyecek başka bir şey bulabilmeyi diliyordu. Daha konuşabilecekleri şeyler olmalıydı; Vhalla'nın ustaya, ustanın ise Vhalla'ya söyleyecekleri olmalıydı. Belki hafif bir kahvaltı söyleyip eski günleri yad edebilirlerdi. Vhalla konuşmalarını uzatacak bir şey bulmak için deli gibi düşünürken harekete geçirdiği şeyi korkutucu bir biçimde fark etti.

Vhalla'nın içinde yaşadığı fırtınanın farkında olmayan usta düşünceli bir şekilde, "Bu gün festivalin sonu günü," diye belirtti. "Büyücülük Bakanı'na yarın haber vereceğim. Kimsenin bugün çalışmaya niyeti yok."

Vhalla başıyla onaylayarak, "Peki," dedi.

Omzuna boğum boğum bir el kondu. "Senin yerinde olsam bu kadar endişeli görünmezdim." Usta, içindeki fırtınadan Vhalla'nın sandığı kadar habersiz değildi. "Bence gölgen seni kolluyor."

Vhalla, "Gölgem mi?" diye fısıldadı.

Usta gülümsemekle yetindi. Başka bir açıklama yapmadan, "Ve Vhalla," diye devam etti. "Bunca yıldır seni

kızım gibi gördüm. Beni sık sık ziyaret etmemek için herhangi bir bahanen olamaz.”

“Elbette ziyaret edeceğim usta.” Birden bire Vhalla’nın gözleri yanmaya başladı.

“Sana son bir şey daha söyleyeceğim.” Usta kapıda duraksadı. “Mahkûm, Doğu ve Batı’nın birlikte çalışmasının çok üzücü olduğunu söylemişti. Demişti ki: ‘Ateşin yaşamak için havaya ihtiyacı var. Hava ateşi güçlendirip tek başına olacağından daha parlak ve sıcak olmasını sağlar. Ama çok fazla hava ateşi tamamen öldürür, aynen çok fazla alevin tüm havayı tüketeceği gibi. Birlikte tek başlarına olduklarından çok daha güçlülerdir ama birbirlerinin varlığını aynı derecede tehlikeye atarlar.’”

21

VHALLA TEK BAŞINA KAHVALTI ETTİ. Sareem görünürde yoktu ve tek başına olmak Roan'un bakışları ve sessizliğinden daha iyiydi. Sarışın, Cadance'in yanına oturmuştu; sanki on iki yaşındaki birinin kafasındakiler çok ilgisini geçiyormuşçasına kızın konuşup durmasına izin veriyordu. Vhalla ara sıra o tarafa baksa da Roan hiç onunla göz göze gelmedi.

Böylesi daha iyiydi. Roan şu an anlayamıyor olsa da Vhalla onun hayatından çıkmıştı. Sareem'in Defedilmekle ilgili kitaplara baktığını öğrendikten sonra ikisinin birlikte büyüden olabildiğince uzak şekilde sıradan hayatlarla yaşayacaklarına dair şüphesi kalmamıştı. Vhalla tepsisini ve neredeyse dokunulmamış yemeğini toplama yerine bıraktı. Roan'a son bir bakış attı.

Her şeye rağmen Vhalla arkadaşına söyleyebilmeyi diliyordu. Roan birden bire kafasını kaldırdı ve Vhalla ona bir şey söyleme fırsatı bulamadan hızla koridora çıktı.

Kule'ye yerleştikten sonra Roan'dan özür dilemeye karar verdi. İlk şok geçtikten ve insanların değişimi hazmedecek zamanı olduktan sonra Roan'u yalnız yakalayıp her şeyi anlatacaktı. Arkadaşından sır sakladığı ve kaba sözleri için özür dileyecekti.

Vhalla doğan güneşi izlemek için bir pencerenin önünde duraksarken belki ona prensi bile anlatabilirim, diye düşündü. Aldrik o zamana kadar Güney'e gitmiş olacaktı ve belki de bir daha dönemeyecekti. Karnına buz gibi bir hançer saplanmış gibi hissetti. Aldrik en son savaşa gittiğinde neredeyse ölüyordu. Vhalla gömleğini karnının üzerine kaldırdı.

Bu onun kraliyet koridorunun hizmetçi girişine daha hızlı yürümesini sağladı. Onu bu gece görmek zorundaydı. Ona Kule'ye katılmaya karar verdiğini söylemeliydi. Birlikte geçirdikleri haftalarda kendisine yardım ettiği için ona teşekkür etmeliydi. Vhalla destek almak için duvara dayandı. Ona karşı olan hislerini anlatmalıydı; o hisler her ne ise.

Vhalla başını geriye atıp yavaşça nefes aldı. Söylemesi gereken çok şey vardı. Bunları söyleyecek vakit bulabilmek için dua etmekten başka şansı yoktu.

Bir saatten daha kısa bir süre sonra Vhalla duvarın bir parçasıymış gibi görünen küçük kapıdan geçti.

Onu bekleyen hizmetçi çok konuşmuyordu ve Vhalla'yı biraz tanıdık gelen koridora yönlendirmeden önce arkalarından kapıyı kilitledi. Vhalla hiçbir şey söylemedi; şüpheli bir şekilde bu kişinin o ve Gönülçelen Prens hakkında dedikodular yayanlardan biri olup olmadığını düşündü.

Adam prenslerin odalarının olduğu taraftan dönerek dar merdivenlere yöneldi. Vhalla, Aldrik'in de az ötedeki odasında Gala'ya hazırlanıp hazırlanmadığını düşündü.

Bu düşünceler ve diğer her şey misafir odasına girer girmez yok oldu.

Prensinki kadar gösterişli olmasa da Vhalla geniş oturma alanı ve yanındaki yatak odasından büyülendi. Bir de odaya bağlı özel bir banyo vardı. Vhalla'nın elleri beyaz mermer, porselen ve altının uzanabileceği her noktasına dokundu. Bu, onun için karşısındaki görkemin mükemmel bir rüya olmadığının fiziksel kanıtıydı. Elleri sıcak ve soğuk su için olan, birbirinin aynısı altın muslukların üzerinde durdu.

Vhalla muslukları açıp oturarak istediği anda sıcak su akması mucizesini bir büyüymüşçesine izledi. Hizmetçi ve çalışan banyolarında da su akıyordu ama sıcaklığı günbegün değişiyordu. Bazen sadece küçük kâselerle dökülmesi için büyük variller dolusu su oluyordu.

"Ah!" Vhalla hızla elini akan sudan çekti.

Hizmetçi kız kapının yanından, "Dikkatli olun leydim," dedi. Vhalla ayağa kalkıp onunla ilgilenen iki sessiz gölgeye baktı. Teni kızarmıştı fakat kötü bir yanık değildi.

Vhalla sızlayan parmaklarını açıp kapatarak yumuşak bir sesle, "Ben leydi değilim," dedi.

Daha koyu tenli olan kız, "Biliyoruz," diye cevapladı; Batının Kuzey bölgelerinden olduğu belliydi. "Yıkanmak için yardım ister misin?"

"Hayır, kendim yıkanabilirim." Vhalla başını sallayarak utanç içinde gözlerini kaçırdı.

Vhalla küveti kendisi doldurup hizmetçiler çıktıktan sonra soyundu. Acaba hanedan üyelerinin ve soyluların banyo yaparken yardım alması normal bir şey mi, diye düşündü. Hizmetçilerin banyosunda herkes birlikte yıkanıyordu; o yüzden düşünmesine neden olan şey onu çıplak görececek olmaları değildi. Sadece soyluların tek başlarına banyo yapmayı başaramıyor olmaları olgusuydu.

Aldrik'in banyo yaparken yardım ihtiyaç duyup duymadığını düşündü. Vhalla yüksek sesle gülüp üfleyerek suyun yüzeyinde baloncular oluşturdu. Hayır, diye karar verdi. Aldrik kesinlikle banyo yaparken yardıma ihtiyaç duymuyordu.

Banyosu bittiğinde hizmetçiler ona havlu getirdi. Kumaş parfümlüydü; çiçek ve hoş sabunlar gibi kokuyordu. Vhalla ipek bornozu giyerek odanı ortasındaki sandalyeye oturdu ve kendisini havluyla kuruladı.

Daha koyu tenli olan hizmetçi Vhalla'nın saçını çekiştirip güçlü bir şekilde suyunu sıkmaya başladı. Doğulu kadın Vhalla'nın tırnaklarını törpülemeye girişti. Vhalla hayal kırıklığı içinde parmaklarına baktı. Gerginken tırnaklarıyla oynamayı bırakmalıydı.

Vhalla sonunda sessizliğe daha fazla katlanamaz hale geldi ve, "Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü siz yabancı bir yerden gelen gizemli bir leydisiniz." Doğulu hizmetçi sırtıttı. Arkasındaki hizmetçi küçümseyen bir homurtu çıkardı ve Vhalla gözlerini devirdi.

Vhalla cevabını öğrenmekte niye bu kadar kararlı olduğundan emin olmaksızın, "Kim olduğumu biliyorsunuz," dedi.

Parmakları Vhalla'nın saçında olan kadın düşünceli bir biçimde, "O yüzden sana yardım ediyoruz," dedi. Vhalla konuşan kişiye dönmek istedi fakat saçları bir şeye dolanmış olduğu için bu imkânsızdı. "Hareket etme aptal." Hizmetçi iç çekti. "Bak, sana yardım etmemiz emredilmemiş olsa da yardım ederdik."

"Hmmm." Doğulu hizmetçi Vhalla'nın ayaklarına geçmişti. Vhalla neden ayak tırnaklarının yapılması gerektiğini düşündü. Sonuçta ayakkabı giymeyecek miydi? "Chater çağrıldıktan sonra soruşturduk. Gönülçelen

Prens ögle yemekleri ve biliyorsun işte başka şeylerle birçok kadını eğlendirdi."

Vhalla hizmetçinin bakışıyla sandalyesinde kıpırdandı. Hepsinin onun prensle yattığını düşündüğünü biliyordu. Herkes Vhalla'nın onun yatağına girdiğini varsaymıştı. Vhalla kaşlarını çattı; Roan bile bunu düşünmüş olmalıydı.

Vhalla savunmacı bir tavrıyla, "Ben onunla yatmadım," dedi.

"Yanımızda bu kadar mütevazı olmana gerek yok; biz on yaşımızdan beri buradayız." Kadın Vhalla'nın saçının tuhaf yuvarlak makaralara sarıyordu.

Vhalla, "Yatmadım," diye ısrar etti.

Doğulu hizmetçi, "Peki, eğer öyleyse bu durumu daha da olağandışı kılıyor," diyerek devam etti.

"Prens Baldair sıradan kadınlarının hiçbirinin resmi bir davete hazırlanmasını emretmedi. Hepsi yatak örtülerinin içinde gizli kaldı. Sen insan içine çıkardığı ilksin."

"Ama, ben... Öyle değil..." Vhalla kuruyan boğazını yatıştırarak bir şeyler olmasını diledi. O ve Prens Baldair mi? Bu işin içinde düşündüğünden fazlası mı vardı?

"O yüzden tüm o ukala soylulara bizim de onlar kadar iyi olabileceğimizi göstermek istiyoruz."

Daha önce Vhalla'nın saçıyla uğraşan hizmetçi büyük bir gardırobun yanına gitti. Kapılarını açtığında Vhalla içinde tek bir kıyafet olduğunu gördü: kısa kollu, üst kısmı büstiyerden oluşan ve dökümlü eteği olan, uzun siyah bir gece elbisesi.

"Bu benim mi?" Vhalla ağzından çıkan kelimeleri zar zor duydu. Sesindeki merak kulaklarında yankılanmıştı.

Kız başıyla onaylayarak, "Orijinal Chater yapımı," dedi.

Vhalla elbisenin içine girme süreci boyunca konuşmadı. Göğüs kafesi şu âna kadar gördüğü en rahatsız giysinin içinde sıkışıyordu. Sırtında vücut hatlarını ortaya çıkarmak için sıkılan bir bağ vardı. Hizmetçiler buna korse demişlerdi ama Vhalla'nın aklına, daha iyi tarif edebileceğini düşündüğü renkli sözcükler geliyordu.

Hizmetçiler yüzünü boyayıp tüm vücuduna krem sürdüler. Vhalla yaşayan bir oyuncak bebek gibiydi ve neler olduğundan tamamen habersizdi. O yüzden genellikle sessizce oturup hizmetçilerin görevlerini tamamlamalarını bekledi.

Elbise üzerine tam oturdu. Büstiyer üst ipektendi; kollar ve etek ise kadifeydi. Vhalla utanmazca avuçlarını kumaşa sürdü. Kumaş onun bulutların olduğunu tahmin ettiği kadar yumuşaktı.

Kızlar saçındaki son bigudiyi de çıkardıklarında güneş batmaya başlamıştı. Vhalla'yı saçlarının yanmayacağına ikna ettikten sonra buklelerine kömürün üzerinde ısıtılmış demir bir çubukla dokundular. Saçlarını demir çubuğun etrafına sararlarken çıkan buhar ve saç kokusu yüzünden Vhalla endişeli olsa da sözlerini dinledi.

Sonunda hizmetçiler bir adım geriye çekilip yaptıkları işi değerlendirdiler. Tekrar değerlendirmeden önce birkaç yeri düzelttiler. En sonunda başlarıyla onaylayıp Vhalla'yı ayağa kaldırdılar.

"Hazır mısın?" Doğulu kadın ayaklarını topuklu ayakkabılara sokmasına yardımcı oldu. Vhalla'nın bilekleri dengesiz bir biçimde sarsıldı.

"Hazır mıyım?" diye sordu; şansına genç kadın henüz onu bırakmamıştı.

Kadın gülümseyerek, "Arkanda bir ayna var," dedi. Yüzünde özlemlili bir bakış vardı ve Vhalla o böyle bir fırsat bulamadığı için kendisini suçlu hissetti. Aynanın

olduğu yöne döndü. Yüksek topuklarla hareket etmek tuhaftı; eteğe takıldı. Eğer Doğulu hizmetçinin desteği olmasa düşecekti. Genç kadın kahkaha attı. "Buna çalışmanız lazım küçük hanım."

Vhalla onun yaptığı espriyi duymamıştı bile. Aynadaki tanıyamadığı kadına bakıyordu. Dağınık, yola gelmez saçı lüle lüle omuzlarına iniyordu. Siyah gece elbisesi içinde kehribar rengi teni neredeyse altın gibi parlıyordu. Koyu sürmenin üzerindeki dumanlı, hafif göz makyajı gözlerinin ela rengini ortaya çıkarmıştı. Vhalla bir adım yaklaştı.

Ayna odasındaki el aynası gibi değildi. Tüm yüzünü görmek için kafasını hareket ettirmesi gerekmiyordu. Vhalla tüm vücudunu görebiliyor ve huşu içinde kendini izliyordu. Kolları cılızdı ve göğüsleri korsenin yardımıyla dahi yok gibiydi. Ama beli inceydi; boynu uzun ve zarif görünüyordu. Vhalla çok...

Düşünmeye dahi cesaret edemiyordu.

"Çok güzelsin." Saçlarını yapan kadın onun yerine kelimeyi dile getirdi.

Vhalla, "Teşekkürler," diye fısıldadı. Söyleyebileceği başka hiçbir şey yoktu fakat kadınların yaptıkları yanında bu yetersiz kalıyordu. Bir leydi gibi görünüyordu, gerçek bir leydi gibi.

"Haydi, seni kibar sosyete kurtları arasına atmadan önce o ayakkabılarla yürümeyi çalışalım." Doğulu elini tutarak onu odanın içinde dolaştırdı. Vhalla iki genç kadının da ellerinden tutarak misafir odalarında dolaştı. Yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi yavaş yavaş kavradı. Galaya giderken ona eşlik edecek hizmetçiye çağırıldığında en az elli adımdır tökezlememişti.

Ona dar koridorda eşlik eden hizmetçiye, "Prens Baldair bana eşlik edecek mi?" diye sordu.

“O hâlihazırda Gala’da; gelenleri karşılıyor.” Hizmetçi bakışlarını karşıda tuttu.

“Ben geç mi kaldım?” Vhalla yürüme çalışmasının başına iş açıp açmadığını düşündü.

Hizmetçi, “Hayır, leydim, tam zamanında gidiyorsunuz,” cevapladı.

Vhalla, Prens hâlihazırda gitmiş misafirleri karşılıyorsa nasıl kendisinin tam zamanına gidecek olduğunu düşünse de bu cahilce sorularını kendisine sakladı.

Sonunda koridor sarayın ana holüyle birleşti. Bir ucunda sonuna kadar açık iki kapı vardı. Vhalla, Ayna Salonu’nun parlayan meşhur avizelerinin salonun ikinci kat girişinin önünde sarktığını gördü. Ona eşlik eden hizmetçi kapının yanında duran başka bir adamı başıyla selamlayarak tek kelime etmeden döndü.

Vhalla bir anda ne kadar yalnız olduğunun farkına vararak, “Bekle, nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Sizinle içeri gireceğimi düşünmemiştiniz, değil mi?” Adam kıkırdayarak döndü. “İyi şanslar Sıradan Halkın Leydisi.”

Vhalla aptal aptal durarak adamın uzaklaşmasını izledi. Kapıdan dışarıya sızan sesleri dinliyordu. Sanki şehrin yarısı parlak ve gizemli balo salonundaymış gibiydi. Vhalla holün diğer ucuna baktı. Birkaç kişi salona doğru yaklaşıyordu fakat geri dönüp odasına kaçmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Kapılardan bir adım uzaklaşarak hizmetçinin kaybolduğu yere baktı. *Bu o değildi.* O yabancı topraklardan gelen bir leydi değildi. O Vhalla Yarl’dı; kimsenin okuma yazma dahi bilmesini beklemeyeceği çiftçi kızı. Ayakları durdu.

Sadece bu değildi. Vhalla dönüp tekrar kapıya baktığında kararlılığı onu terk etti. Zaten sırları vardı. O ilk

Rüzgârgüdücü'ydü. Veliâht prensin koruyacağını söylediği biriydi. Vhalla'nın parmak uçları kapıdan gelen aydınlığın ucunda durdu. Henüz neye dönüşeceğini bilme- se de bunun kütüphaneci kızıdan çok öte bir şey olacağını biliyordu.

Hizmetçi yumuşak bir sesle, "Hazır mısınız?" diye sor- du.

"Evet. Hayır." Vhalla yutkundu ve başıyla onayladı. "Evet."

"Söylediğim isme dikkat et." Işığa doğru bir adım atarak derin bir nefes aldı. "Leydi Rose'u" takdim ediyorum."

Vhalla ışığa adım attı ve gözleri kamaştı. Tek bir boy aynası bile fazla gelirken Ayna Salonu'nun duvarları başını döndürüyordu. Topuklu ayakkabılarla uzun merdivenlerden inmek zor olsa da Vhalla yüzündeki gülümse-meyi korumaya çalıştı.

Müzik devam etti ama odayı kısık sesli fısıltılarla dol- durdu. İnsanlar yansıtıcı duvarların etkisiyle çok daha kalabalık görünüyordu ve Vhalla onlarca meraklı göz üzerindeyken kararlılığının eriyip gittiğini fark etti. Ne- den Baldair, Rose ismini seçmişti? Bunun sahte bir isim olduğu çok belliydi. Kim gerçekten bir çiçekle aynı ada sahipti ki?

Düşmemeye kararlı bir şekilde yavaşça ilerlerken göz- leri odayı tarıyordu ve kalabalığın ne hakkında fısıldaştı- ğını anlamaya çalışıyordu.

Vhalla hızlı bir şekilde ismi hakkında fısıldaştıklarını fark etti. Oda kütüphanenin renkli camlarının hayat bul- muş hali gibiydi. Altındaki dans pisti parlak renkli nok- talarla kaplıydı. Güneyli mavisi en çok tercih edilen renk gibi görünüyordu; birkaç tane Batı'nın rengi olan kırmızı

* İngilizcede Gül anlamına gelir. -çn

ve hatta aralara dağılmış Doğu'nun moru bile vardı. Başka hiç koyu renk yoktu.

Vhalla, merdivenlerin karşısındaki beyaz mermer kürsüyü görene kadar gözleriyle deli gibi tüm salonu tadaradı. Orada hanedanla birlikte duran prens vardı; onun prensi. Kraliyet ailesinin geri kalanı altın ve beyaz ipekler giymiş olsa da o tamamen siyahlara bürünmüştü; sanki Vhalla'nın kıyafetinin tamamlayıcı bir parçasıymış gibi duruyordu.

Aldrik dili tutulmuş gibi görünüyordu. Ağzının açık olduğunu fark etmiyor ya da umursamıyordu. Vhalla hanedana doğru yürürken onun kocaman açılmış gözlerine bakarak gülümsedi. Veliaht prens yanlarına gelene kadar ağzı bir karış açık şekilde ona baktı.

21

TÜM ODA ERIYİP GİTTİ. Yüksek sosyete eleştirilerini ve esprilerini kendilerine saklayabilirdi; bunlar bu gece Vhalla'yı rahatsız edemezdi. Uzun birkaç adım boyunca Vhalla'yı ilgilendiren tek fikir onunkiydi ve bu kendisini çok iyi hissetmesini sağlamıştı. İçin için yanan koyu gözler her hareketini büyük bir açıklıkla izliyordu.

Tek başına kürsüye yaklaşıp önünde durdu. Vhalla, Baldair'in ona öğrettiği gibi kibarca dizlerini bükerek reverans yapmaya çalıştı. Tek günlük eğitimin onu yüksek sosyetedeki kuğular kadar kibar yapamayacağına emindi ama yüz üstü yere kapaklanmamıştı. Bu da bir başarıydı. Vhalla bu geceyi atlatmasını sağlayacak şeyleri içinden tekrarlamaya başladı: *gülümse, zarafet, duruş, süzül, gülümse.*

İmparator sıcak bir sesle, "Galamıza hoş geldiniz Leydi Rose," dedi; Vhalla eğlendirici bir şekilde *aynı Prens Baldair gibi*, diye düşündü. Kaslı ve yaşlı adamda

Aldrik'le bir benzerlik aradı. İmparator Solaris'i, çenesini kaplayan kısa sakalı olmadan hayal edip en büyük oğlunun çarpıcı yüz hatlarının onda da olup olmadığını anlamaya çalıştı. "Umarım kutlamalardan keyif alırsınız."

"Teşekkür ederim lordum." Vhalla gözlerini yerde tuttu. Prenslerle konuşmaya yeni alışabilmişti. İmparatorun kendisiyle sohbet etme düşüncesi bile hâlâ ona çok fazla geliyordu.

İmparatoriçe'nin, "Baldair," diyen sesi duyuldu. "Bunu bizzat davet ettiğini söylemiştin sanırım."

Baldair, Vhalla'nın sağındaki birkaç kadının dik dik bakmasına sebep olacak kadar yüzsek sesle, "Evet, ben davet ettim," dedi.

İmparatoriçe burun kıvrır bir tavırla, "Ona Gala için ne şekilde giyinmesi gerektiğini de açıklamadın mı?" diye sordu. Konuşması Aldrik'inkine hiç benzemiyordu. "Leydi Rose, oğlum moda konusunda çok bilgilidir; onun görüşlerini uygulamalıydınız."

Vhalla ne diyeceğini bilemeden ağzını açtı. Etrafındaki fısıltılar tekrar başlamıştı ve dili tutulmuştu. Kömür karası gözler onu süzdü.

"Bence büyüleyici görünüyor." Aldrik sonunda konuştuğunda sesi Vhalla'nın gergin sinirlerini yatıştırdı. Göz göze geldiklerinde prensin dudağı hafifçe yukarıya kıvrıldı. Vhalla yüzünün kızardığını saklamak için tekrar kafasını yere eğdi.

İmparatoriçe gizlice İmparator'a dönüp, "Ah, tatlım," dedi. "Bak, kötü bir örnek oluyor. İnsanlar bu giysinin kabul edilebilir olduğunu düşünmeye başlayacak."

"Boş ver, haydi rahatlayıp gecenin tadını çıkaralım." İmparator elini sallayarak karısını geçiştirdi ve Vhalla'yı gönderdi.

Vhalla artık ilgi odağı olmamaktan memnun bir halde salonun köşesine doğru ilerledi. İnsanlar geçmesi için ona yol açtı ama kimse doğrudan onunla konuşmadı. Kendisinden sonra takdim edilen misafiri karşılayan Aldrik'e bakmaya cesaret etti.

Yine kendisini kapatmış görünüyordu; sesi sert çıkıyordu ama Vhalla onun şaşkın bakışlarını zihninde tekrar tekrar oynatarak anın tadını çıkardı. Şu anda odasına dönse dahi bu gecenin başarılı geçtiğini düşünecekti. Dışarıdaki hava karardıkça sosyetenin daha üst tabakasından kişiler gelmeye başladı. Vhalla onların hanedanla selamlaşmalarını izliyormuş gibi görünüyordu ama bu sadece, Aldrik'e bakabilmek için bir bahaneydi.

Uzun, çift sıra düğmeli bir ceket giyiyordu. Dizlerine kadar inen ceketin arka tarafında rahatça hareket edebilmesini sağlayan bir yırtmaç vardı. Üst tarafı iliklenmemişti ve göğsünde, içindeki beyaz yakalı gömleği ve yeleşin içine sokulmuş siyah kravatı sergileyen mükemmel bir üçgen vardı.

Boynundaki, bazı erkeklerin taktığı gibi kabarık boyunbağlarından değildi ama hafif hacimliydi. Cekete siyah iplikle işlenmiş güneşler, hareketiyle ışıktaki mükemmel bir şekilde parılıyordu. Altın iplik manşetlerini ve kollarını süslüyordu. Altında yine siyah bir pantolon vardı; Vhalla başka renkte kıyafeti olmadığından şüphelenmeye başlamıştı. Pantolonun yanlarında da altın ipler vardı. Normalde giydiği botları yerini iyice cilalanmış, siyah dans ayakkabılarına bırakmıştı. Aldrik'in saçları her zamanki gibiydi ama saçlarının üzerinden geçen düz ve basit, altın bir taç vardı.

Vhalla onun renkler konusundaki tercihini, herkesinkine yeğleyeceğini düşündü. Prens Baldair bile manşetlerinden ve ceketinin yanlarından çıkan kabarık

kumaşlarla süslenmişti ve bu kumaşlar hareket ettikçe zıplıyordu; Güneylilerin tarzı Vhalla'da gülme isteği uyandırıyor.

Zaman zaman Aldrik onun olduğu yöne bakış atıyordu. Vhalla ona hafifçe gülümsüyor ve karanlık gözlerindeki ateşin tadını çıkarıyordu. Davetlilerin çoğu geldikten ve resmiyet gösterileri tamamlandıktan sonra İmparator Gala'nın başlangıcını duyurdu.

Müzisyenler durdu; müzik aletlerini düzelttiler ve yeni bir melodiye başladılar. Vhalla, Altın Prens'in ona söylediği gibi ritmi saymaya çalıştı fakat müziğin teknik yönleri konusunda çok başarısızdı. O yüzden bunun yerine dans pisti dolarken çalan klasik Güneyli şarkısını mırıldanarak ayaklarıyla tempo tuttu. Prens Baldair karşısında dikilene kadar hanedanın kürsüden indiğini dahi fark etmemişti.

"Adını aldığı çiçekten bile daha güzel olan leydim, bu dansı bana bahşeder misiniz?" Hafifçe reverans yaparken tüm etkileyciliğini kullanıyordu. Sessizliği karşısında beklenti içinde Vhalla'ya baktı.

Vhalla gergin bir şekilde, "İlk dansı mı?" dedi. Bir anda üzerindeki gözlerin farkına vararak hemen başıyla onayladı. "Elbette prensim."

Vhalla dizlerini bükerek reverans yaptı ve nasırlı bir el onu dans pistine çekti. Bu prensin ona öğrettiği dans; üç adımdan ve tekrarıdan oluşuyordu. Vhalla adımları hatırlamakta zorlansa da ayakları sakar bir şekilde sürüklenmekten fazlasını yapmayı başarabilirdi.

Şansına Prens Baldair bu konuda senelerce eğitim görmüştü ve çok iyi bir dansçıydı. Hiç zorlanmadan Vhalla'yı yönlendirip diğer dansçıların arasında hareket etmelerini ve dönmelerini sağladı. Onun becerisi Vhalla'nın sakar ayaklarının açığını kapattı; o kadar ki

Vhalla gerçekten dans edebildiğini hissetti. Elleri onu yönlendirirken kibar ve yumuşaktı; kolları ise onu düşmekten alıkoyuyordu.

Vhalla, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Bana bir dans sözü vermiştin.” Baş döndürücü şekilde gülümsedi.

“Evet ama herkes bizi izliyor.” Vhalla onun omuzunun üzerinden dans pistini çevreleyen kalabalığa baktı.

“Başka ne yapacaklardı?” Baldair kolunu uzatarak kıkırdadı. Vhalla ondan beklendiği gibi döndü ve Baldair yine onu kendisine çekti. Vanilya benzeri sıcak bir şey gibi kokuyordu ve Vhalla onun da hizmetçilerin kulaklarının arkasına sürdüğü tatlı parfümün kokusunu alıp alamadığını merak etti. Prens eğilip nefesi kulağını gıdıklar şekilde konuşmaya başladığında düşünceler kafasından uçup gitti. “Eğer bu Gala’ya siyah giyerek gellersen hiçbir şey bilmeyen tuhaf bir leydi olarak kalırsın. Ama ilk dansta Gönülçelen Prens’le dans edersen... Bu seni herkesin tanışmak istediği karanlık ve gizemli leydi haline getirir.”

Uzaklaştı; Vhalla ona bakarak bir anlığına odanın geri kalanının yok olmasına izin verdi. Ayakları düşünmesine gerek kalmaksızın hareket ediyordu ve o sadece onu odanın içinde yönlendiren adama bakıyordu.

Eğer bu Gönülçelen olarak bilinen adamı tanımaya vakti olsaydı ne keşfedecekti?

Prens, “Gülümse Vhalla. Güldüğünde büyüleyici görünüyorsun,” diyerek kendisi de gülümseyip onu cesaretlendirdi. Vhalla onun kollarında rahatladı.

O şarkı ve bir sonrakinin yarısına kadar dans ettikten sonra biri prensin omzuna dokundu.

“Prensim, araya girebilir miyim?” Beyefendi hafifçe reverans yaptı.

Prens Baldair, Vhalla'yı belinden tutarak kendine çekti ve karanlık bir sır paylaşıyormuşçasma dramatik bir ifadeyle ona eğildi.

Kulağına, "Sana söylemiştim," diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle, "Girebilirsiniz asil beyefendi ama aptalca davrandığınızı görürsem gelip leydiyi ellerinizden alırım!" İki adam da kıkırdadı ve Vhalla diğer adamın kollarına geçti.

Vhalla daha önce tanışmadığı üç adamla daha dans etti; hepsi oldukça kibar görünüyorlardı ve kıyafetine iltifat ettiler. Kim olduğu ve nereden geldiği konusunda meraklı görünüyorlardı; belli ki renk seçimini yabancı ve tuhaf bir geleneğe bağlamaya çalışıyorlardı. Vhalla mümkün olduğunca belirsiz cevaplar vererek bu algıyı korudu. Bir geceliğine bu gizemli leydi olabilirdi.

Dört şarkı sonra müzisyenler insanların rasgele eşleşip birbirleri etrafında döndükleri kısa bir danstan sonra eş değiştirdikleri bir şarkı çalmaya başladılar. İlk iki eşinden sonra Vhalla kendini Baş Senatör'le göz göze buldu.

Egmun avuçları ve kolları birbirlerine değerken gülümseyerek, "Leydi Rose," dedi. Birbirleri etrafında döndüler. "Yoksa Vhalla Yarl mı demeliyim?"

Adam Vhalla'nın elini tutup onu kabaca kendisine çekti. Vhalla şaşkınlıkla küçük bir çığlık attı ama adam ona doğru eğilirken diğer her şey kayboldu. Nazik davranmakla adamı iterek kendinden uzaklaştırmak arasında kalmıştı.

"Bak bak, kibar bir leydi rolü yapıyor. Ama ikimiz de aslında kim olduğunı biliyoruz." Adam onu o kadar sıkı tutuyordu ki Vhalla nefes alamıyordu. "Sadece kütüphaneci bir kız, alt tabakadan hiçbir unvanı olmayan sıradan biri. Ama," kolları birbirlerine geçerken Vhalla'ya sırtıttı, "sen sadece kütüphaneci bir kız değilsin; sen duygusal

açıdan sığ veliaht prensiyle gizli öğle yemekleri yiyen kütüphaneci kızsın.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Vhalla çevrelerinde dans eden diğer çiftlere bakıp konuşmayı duymamaları için dua etti.

“Ah, aptalı oynama. Söylesene, *Leydi Rose* Prens Baldair’in, Vhalla Yarl ise Prens Aldrik’in oyuncağı mı?” Vhalla’nın ağzı açık kaldı. “Veliaht prensi neredeyse hiçbir kadınla görmedim ve onu senden çok daha uzun süredir tanıyorum. Sen özel biri misin? Söylesene, sonunda Prens Aldrik başka bir sevgili mi buldu?”

Vhalla’nın yüzü tüm engelleme çabalarına rağmen kızardı ve Senatör yüzünün ton değiştirmesini gözlerinde bir pırıltıyla izledi. Vhalla derin bir nefes alarak başını salladı ve hızla yok olan cesaretinin son kırıntılarına tutundu.

Cesurca, “Lütfen izin verin Senatör, maalesef çok fazla dans etmekten sıcak bastı,” diye duyurdu.

“Elbette.” Senatör onu bıraktı ama elini tutmaya devam etti; dudakları elinin üzerine değerken Vhalla yüzünü buruşturmamaya çalıştı. “Belki hava almak için bahçeye çıkmak istersiniz. Siyah giyinen kişilerin karanlığı tercih ettiklerini duydum.”

Müzik değişti ve insanlar eş değiştirdiler. Vhalla dans pistinden çıktı. Arkasına bakmadan duramıyordu. Egmun gülümsüyor ve hiçbir şey olmamış gibi dansına devam ediyordu. Vhalla su bahçelerine bakan balkona çıktı. Sırtında tüylerini diken diken eden bir çift göz hissediyordu. Vhalla kalabalıktan uzaklaşıp genel olarak boş olan geceye doğru ilerlerken ellerini birleştirip onlarla oynadı.

Taraçalı su bahçelerinin, farklı yüksekliklerde kesişen yarım daire şeklindeki yapılarıyla Vhalla’nın daha önce

hiç görmediği bir ihtişamı vardı. Tüm yapıların duvarı ince beyaz mermerdendi; içlerindeki hareketsiz ve pürüzsüz suyla birleştğinde gece göğünü yansıtan bir ayna gibi görünüyordardı. Balkondan bahçeye mermer merdivenler iniyor ve suyun mürekkebi andıran karanlığında dolambaçlı bir yol açıyorlardı. Yol dönerek başka bir merdivenle balkonun diğer tarafına çıkmadan önce farklı aralıklarla yerleştirilmiş küçük, yuvarlak bitki bahçelerinin arasından dolaşıyordu.

Korkuluğu sıkıca kavrayarak gecenin temiz havasından derin bir nefes aldı. Biri nasıl Aldrik ve onun hakkınca bu şekilde konuşmaya cesaret edebilirdi! Sanki onlar şeymiş gibi... Vhalla hafifçe iç çekerek bahçenin ilerisine baktı, *gerçekten onlar neydi?* Kısa bir süre için karanlıkta bir şey kıpırdanıp sırtını ağaca yasladı. Vhalla arkasına bakmadan merdivenlerden indi.

Mermer ve yeşillikten oluşan küçük vahaya doğru ilerlerken tepesi ve çevresi yıldızlar tarafından sarılmıştı. Elbisesini tutup takılmamak için özen göstererek yüksekliğe çıktı ve hafifçe gülümsedi. Buraya gelme sebebi buydu.

Aldrik ağacın gövdesinden uzaklaştı.

“Burada ne yapıyorsun?” Sorusunda suçlayıcı bir ton olsa da sesi öfkeli değildi.

“Kardeşin davet etti.” Vhalla bitkilerin gölgesine adım attı.

Aldrik iğrenir bir ses çıkardı ve başını salladı. “Kardeşimin daveti üzerine koşarak gelen bir kadın.” Yarım adım geriledi. “Bunun her türünü duydum.”

Vhalla yumuşak bir sesle, “Onun için gelmedim,” diye fısıldadı. Yüksek saray duvarları bahçeleri çevreliyor, dağdan gelen rüzgârları engelliyordu. Prens onu neredeyse hiç zorluk çekmeden duydu ve gerilemeyi bıraktı. “*Seni görmeye geldim.*”

“Beni mi?” İnanmaz gözlerle Vhalla’ya baktı.

Vhalla, “Evet, seni,” diyerek hafifçe güldü. Göğsü acıyordu ve bunun sevinçten mi yoksa kalbi kırıldığı için mi olduğuna karar veremiyordu. “Ve sen buraya çıkmış partiden kaçmaya çalışıyorsun.”

Savunmacı bir şekilde, “Tüm o adamların, kardeşimin seninle dans etmesini izlemeye dayanamadım,” dedi.

“Peki o zaman, sen niye beni dansa davet etmedin?” Hafif cilveli bir şekilde başını yana eğdi.

“Tamam. Vhalla Yarl, bu dansı bana bahşeder misin?”

Aldrik elini uzattı ve Vhalla aralarındaki mesafeyi kapattı. Prensın sağ eli çekingen bir şekilde Vhalla’nın belini buldu. Vhalla boşta kalan elini onun omzuna koydu. Su sesleri arasında müziğin yankıları çok hafif bir şekilde duyuluyordu. İlk adımı Aldrik attı.

Bu kesin adımları olan yavaş bir danstı. Aldrik kardeşinin yeteneğini taşımıyordu ama buna gerek de yoktu. Vhalla onun hareketlerini adamın avuçlarından, kıvrılan belinden ve şu ya da bu şekilde yakınlaşmalarından hissedebiliyordu. Yıldızlarla dolu havuzların arasında, gökyüzü tepelerinde uzanırken suyun çevresinde süzülen melodide birlikte dans ettiler. Vhalla gözlerini kapatıp sahip olduğu tüm duyularla onu hissetti.

Aldrik onu döndürüp yarım adım daha kendisine çekti. Vhalla tam bir adım yaklaşarak karşılık verdi. Artık birbirlerine dokunmadan hareket etmeleri mümkün değildi. Kumaşlar her birbirine sürtündüğünde veya başları her hareket ettiğinde Vhalla’nın içi ürperiyordu. Belindeki eli sırtına kaydığında Vhalla’nın kollarındaki tüm tüyler diken diken oldu. Kafasını kaldırıp Aldrik’e baktığında göz göze geldiler. Sessizlik rahatsız edici veya gerginlik yaratıcı değildi; kelimelerden çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

Şarkı bitti ama Aldrik onu tutmaya devam etti. Vhalla gözlerini kaçırarak ceketinin dikiş yerlerinden tuttu ve yanağını onun göğsüne dayadı. Aldrik hafifçe dikleşti ve Vhalla onu itmesini bekleyerek nefesini tuttu. Prens elini bıraktı ve kollarını omuzlarına kadar okşayarak elini diğer elinin yanına, Vhalla'nın beline götürdü. Vhalla boş elini onun omzuna koydu ve uzun bir süre sessizce öyle durdular. Aldrik yanağını Vhalla'nın alnına dayayıp bir nefes aldı. Vhalla sonsuza kadar bu anda kalabilmek için dünyanın durmasını yürekten diledi.

O akıp giden an boyunca unvanların yarattığı karmaşa ve kim oldukları yerini temel hislere bırakmıştı. Vhalla onu istiyordu; ona *ihtiyacı* vardı. Sert ve karanlık bir canavar olarak bilinen bu adam, bu geceden önce ona hiç dokunmamış olmasına rağmen bir şekilde onu kendisine ait yapmıştı.

"Vhalla," dediğinde kapalı gözleri adını duyduğu için kırıştı. "Önce kütüphaneci çocuk, sonra Baldair. Onları kıskanıyorum."

"Neden?" Bu cevabı duyması gerekiyordu.

"Çünkü onlar senin yanında olmak için bahane bulmakta hiç sorun yaşamıyorlar. Ama ben..." Veliht prensin göğsünün derinliklerinden bir gülme sesi Vhalla'nın o göğse yaslanmış kulağına geldi. "Ben bir bahane bulmak için çırpınıyorum ve seninleyken çırpınmaya devam ediyorum."

Sesinde tuhaf bir şey vardı. Zar zor duyulan boğukluk Vhalla'nın karnına bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Vhalla onun kıyafetlerini daha sıkı kavradı.

Serin sonbahar havasında, "Sen hiçbir şey için çırpınmamalımsın. Sen veliaht prensisin," diye fısıldadı.

Aldrik, dudakları hafifçe kulaklarına değerken, "Ben prens olabilirim," dedi. "Ama sadece bu gece için bile

olsa sıradan bir insan olabilmek için her şeyi verirdim."

Duydukları Vhalla'nın dizlerinin boşalmasına neden oldu. Kafasını kaldırıp ona baktı; Aldrik'in yüzünde daha önce görmediği yoğun bir duygu vardı. Hikâyelerini dinlemek, üzüntüleri ve mutlulukları hakkında konuşmak, birlikte geçirdikleri sakın akşamüstlerinin tadını çıkarmak, aralarındaki bu hem karşı koyulamaz hem de reddedilemez çırpınışı çözmek için seneleri olmasını diledi. Ama bilinçaltında saat ilerliyordu. Çok kısa süre sonra güneş doğacaktı.

Kısık bir sesle, "Gerçekten gidiyor musun?" diye fısıldadı. Aldrik iç çekerek bakışlarını kaçırdı. Vhalla elini kaldırıp onun yanağına götürerek yüzünü kendisinininkine çevirdi. Aldrik onun dokunuşuna direnmedi ve Vhalla onun yüzündeki hüznü ifadeyi inceledi.

Aldrik içten içe haykırır bir ifadeyle, "Tam zamanını bilmiyorum. Ama evet, yakında," diye itiraf etti.

Vhalla alt dudağını ısırarak elini onun yüzünde gezdirdi. Parmak uçları onun çıkık elmacık kemiklerine, kaşlarına ve alnına dokundu. Aralarda bir engelden başka bir şey olmayan altın taca geldiğinde durdu.

"O zaman, bir geceliğine ben soylu bir leydi gibi davranabiliyorsam..." Tacı parmak uçlarıyla nazikçe tutup kaşlarının üzerinden kaldırdı. Vhalla tacı yere atarken Aldrik dikleşti. "... sen de sıradan bir adam olamaz mısın?"

Aldrik'in gözleri büyürken, Vhalla ifade etmeye çalıştığı şeyin tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu. Aldrik'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. Vhalla'nın tek bildiği, eğer gitmek zorundaysa onun sıcaklığını ve yakınlığını tatmadan gitmesini istemediğiydi.

"Korkuyorum; eğer gidersen..." Çok uzun zaman önce gibi görünen yağmurlu gece aklına gelince sözcükleri boğazında düğümlendi.

Aldrik elini kaldırıp onun yanağına koyarak parmaklarını sanki kırılmasından korkuyormuş gibi yüzünde gezdirdi. Çok kısa bir an için başparmağı Vhalla'nın dudığına değdi ve belindeki kolu daha sıkılaşıarak aralarındaki tüm mesafeyi yok etti. Vhalla onu tüm bedeniyle hissedebiliyordu; sıcaklığı ve varlığı onu sarmalıyordu.

Gece yarısı kadar karanlık bir sesle, "Vhalla," diye fısıldadı. Burnu neredeyse Vhalla'nın kine değecekti.

Vhalla zayıf bir sesle sanki bir duaymış gibi, "Aldrik," dedi. Hiçbir kelime ağzında bu kadar güzel bir tat bırakmamıştı.

Sıcak nefesi Vhalla'nın yüzüne çarptı; sonra Aldrik duraklayarak başını şehre doğru çevirdi ve yüz ifadesi oldukça değişti.

İlk ateşli patlama geceyi delerek İmparatorluk'un başkenti boyunca yankılandı.

23

BOMBA SESİNDEN BİR SANİYE SONRA, Aldrik vücudunu sırtını patlamaya dönecek şekilde çevirdi. Ellerini Vhalla'nın başına siper etmişti ve onu korumacı şekilde göğsüne bastırıyordu. Vhalla titreyerek ona yapıştı. İkinci patlama dağ tarafını sarsarken Vhalla'nın kulaklarındaki uğultu henüz geçmemişti. Aldrik ona daha da sıkı sarıldı. Vhalla bu kulaklarını parçalayan ses karşısında onun göğsünde çığlık attı. Bir anlığına sessizlik oldu ve Vhalla soluklanmaya çalıştı. Ama sakinlik kısa süreliydi; yavaşça artan bir ses aşağılarında uzanan şehre yayılmaya başladı.

Çığlıklar, ağlamalar ve inlemeler dağa kadar ulaştı ve Vhalla ellerini kulaklarına bastırdı. Az da olsa kendisini kontrol edebilmeye başlayana kadar Aldrik onu sıkıca tutmaya devam etti.

Deliye dönmüş gibi, "N... ne?" derken içinde büyüyen panikle tüm kelimeler ve düşünceler onu terk ediyordu. Aldrik omzunun üzerinden geriye bakarken tutuşunu

gevşetti. Vhalla onun baktığı yeri görebilmek için kıpırdandı.

Bir yangın evden eve atlayarak şehirde yayılmaya başlamıştı bile. Duman yıldızları gizliyor ve şehri pis, turuncu bir bulanıklıkla kaplıyordu.

Vhalla olay yerine doğru bir adım atarak ondan uzaklaştı.

“O... orası...” diye kekeledi, “neresi?” Sesler ve panikten dolayı beyni bulanmış gibiydi.

“Vhalla, saraya dönmen gerek. *Hemen.*” Aldrik’in ses tonu sertti ve Vhalla’nın kollarını kavramış, kendisinden uzaklaşmasını engelliyordu.

Vhalla olaya kilitlenmiş şekilde onun çekişlerine direndi. Zihninde bir şeyler yerine oturdu.

“Vhalla,” Aldrik önüne geçip elini onun yüzüne koydu. “Muhafızlar seferber olacak. Ben de bizzat gidip yardım edeceğim,” dedi; güven vermeye çalışıyordu ama sesi gergin ve panik haline çıkıyordu. “Ama senin saraya dönmen ve güvende kalman *lazım.*”

Vhalla onun yanına geçerek tekrar olay yerine baktı. Beyni tekrar hayata dönerken gözleri kocaman açıldı. Zorla keskin bir nefes aldı.

“R... Roan, Sareem.”

“Ne?” Aldrik’in sesi çok uzaktan geliyordu Vhalla soruyu zar zor duymuştu.

Vhalla olay yerini işaret etti. “Orası güneş ve ay meydanı, değil mi?” Sesi korkudan yükselmişti.

“Bilmiyorum Vhalla.” Aldrik başını sallayarak tekrar elini tutmaya çalıştı.

“Öyle.” Tekrar baktı ve artık emindi. “Roan, Sareem! Aldrik, arkadaşlarım orada!” Tekrar olay yerine döndü.

“Sıradan halkın yarısıyla birlikte. Şimdi, *saraya dön,*” diye azarlayarak sertçe bileğinden çekti.

Vhalla elini kurtararak, "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır! Yardımına ihtiyaçları var." Vhalla döndü ve yangının kokusunu taşıyan sıcak rüzgârın gökyüzüne yükseldiğini fark etti. Roan'la yüzleşmelerini hatırladı; ona Sareem'le meydanın yakınındaki pastanede buluşmaya dair planlarını anlatışını. Vhalla, Sareem'e herhangi bir şey söylememişti ve Roan mutlaka sevdiği adamı sahip olmak için oraya gitmişti. Vhalla'nın göğsü sıkıştı. İkisinden de özür dilememişti. Başına gelenleri açıklamaya fırsatı olmamıştı.

Hiç düşünmeden prensin arkasından bağışlarını duymazdan gelerek koşmaya başladı. Şık topuklu ayakkabılar çok geçmeden mermerin üzerine atılmıştı ve Vhalla çıplak ayaklarla hızla hareket ediyordu. Taraçalardan biri duvarın üzerine çıkıyordu ve Vhalla sığ suda koşmaya başladı; etekleri hızla su çekerek ağırlaştı. Geriden gelen bir su sesiyle arkasına baktı. Aldrik onu kovalıyordu.

"Vhalla! Dur! Onlara yardım edemezsin!" diye bağırdı.

Ama Vhalla mantıklı düşünmeye hazır değildi. Kulakları sadece çığlık seslerini duyuyordu. Burnuna sadece dumanın ve ölümün kokusu geliyordu. Gözlerinin önünde sadece, cehennem alevlerinin hayatının yarısı boyunca tanıdığı iki kişinin üzerine gelmesinin görüntüsü vardı; aptalca kendini kapattığı arkadaşlarının.

Vhalla duvara ulaşarak kendisini yukarıya çekti. Diğer tarafı çok daha yüksekti; İmparatorluk Kütüphanesi'ndeki kitap raflarından bile yüksekti. Bir anlığına kararsız bir şekilde aşağıya baktı.

"Vhalla, orda bile olmayabilirler." Aldrik ona yetiştı. Vhalla'nın solukları kesik kesikken o daha rahat bir şekilde nefes alabiliyordu.

Vhalla eteğinin toplanma yerini yırtmaya başladı ve eteği kalçasıyla dizleri arasında bir uzunluğa getirdi. “Oradalar,” diye ısrar etti.

Aldrik, “Emin olamazsın,” diye ısrar etti. “Aşağıya in.”

“Sareem beni tüm gece bekler!” Gökyüzüne bakarken suçluluk duygusunu bastırmak için yutkundu. Buluşma saatleri çoktan geçmişti. Eğer ona doğruyu söylemiş olsaydı, o ve Roan senelerce üçünün birlikte yaptığı gibi geceyi sarayda geçirebilirlerdi. Vhalla, suçluluk duygusu ve kederle yüklü bir şekilde duvarın diğer tarafına atladı.

Hava onu çevreleyip kulaklarına doldu ve eteğinden kalanları oraya buraya savurdu. Vhalla kendini çarpma-ya hazırladı fakat yavaşça çömelerek yere indi.

Aldrik duvarın üzerinden, “Vhalla!” diye seslendi.

Vhalla kafasını kaldırıp özür diler bir ifadeyle yukarıya baktıktan sonra kendisini sokaklardaki karmaşanın içine attı.

Vhalla yetişkin hayatının tamamında şehirde yaşamış olsa da zamanının çoğunu sarayın içinde geçirmişti. Sokaklar en iyi durumda bile karışık ve labirent gibi olabiliyordu ama şu an günahkârların ölümden sonraki hayatları için tasarlanmış, işkencelerle dolu bir geçit gibi görünüyordu. İnsanlar her yönden itiyor ve Vhalla’nın ulaşmaya çalıştığı yerden kaçıyorlardı. Bazılarının vücutlarını kaplayan yanıklar vardı; giysileri paramparça kumaş parçaları halinde üzerlerinden sarkıyordu. Diğerlerinin kanayan açık yaraları vardı.

Vhalla sıcak ve yumuşak bir şeye bastı. Dehşet içinde yere bakarak kaçmaya çalışan kişiler tarafından çiğnenmiş bir adamın cesedini gördü. Kafatası ezilmiş ve kemikleri caddeye yayılmıştı. Bu görüntüye bir saniye daha bakmayı kaldıramayarak çıkmaz bir sokağa girdi

ve kustu; kan içindeki ayaklarını gördüğünde çılgık attı ve midesi tekrar ağzına geldi.

Üçüncü patlama gök gürültüsü gibi havada yankılandı. Vhalla bağırarak yere yatıp kulaklarını kapattı. Bu sefer patlamaya çok daha yakındı; toprak patlamanın gücüyle titrerken çevresindeki evlerin gıcırdadığını duydu.

Bir erkek sesi, "Vhalla! Buraya gel!" diye bağırdı ve Vhalla yukarıya baktı. Aldrik saray duvarlarının üzerinde duruyordu. Şehre girerken Aldrik de ona paralel koşmuştu ama duvar buradan sonra dönüyordu.

Dizlerini göğsüne çekerek titredi; zihni anbean uyuşuyordu. Bir kadın çılgılığı havayı delerek Vhalla'yı kendine getirdi. Roan ve Sareem hâlâ orada bir yerdeydi. Ayağa kalktı ve özür diler gözlerle Aldrik'e baktı.

Aldrik, "Seni aptal kız!" diye bağırpı duvardan atladı.

İlk başta çok aşağıda olmayan sazlık bir çatıya indi; çatıda koşarak Vhalla'nın bulunduğu çıkmaz sokaktaki evinkine atlayıp kenara tutunana kadar yuvarlandı. Kendisini yavaşça aşağıya bırakarak çok zorlanmadan yere inip Vhalla'nın başına geldi. Vhalla, kolundan tutarken onun açıkça öfkeli olduğunu görebiliyordu.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Sen... tamamen... delirmişsin," derken Vhalla'yı sarsıyordu.

"Gelmek zorunda değildin!" Geri adım atarak ellerinden kurtuldu.

"Oturup ölümüne koşmanı izleyeceğimi zannediyorsan benim kalpsiz olduğumu düşünüyor olmalısın!" diye bağırdı ama tüm kargaşanın içinde Vhalla onu zorlukla duydu.

Vhalla, "Beni zorla saraya mı götüreceksin?" diye sorarken tekrar koşarak kaçmaya hazırdı.

Aldrik, "Öyle yapmalıyım," diye azarladı. "Ama görüyorum ki şehit olmaktan başka bir arzun yok ve bunu

önleyebilecek başka kimse olmadığına göre bu görev bana düşüyor.” Vhalla şoka girmiş halde ona baktı. Aldrik öfkeyle, “Haydi!” dedi.

Vhalla arkasında onunla koşmaya başladı.

Curcunanın ortasında kimse veliaht prensin aralarında olduğunu fark etmiş ya da umursuyor gibi görünmüyordu. Vhalla bebeklerini göğsüne bastırmış aşağılardaki dehşetten kaçmaya çalışan bir kadına rastladı. Bir basamağa oturmuş kaderini bekleyen yaşlı bir adam gördü.

Yavaş yavaş kalabalık azalmaya ve sıcaklık yükselmeye başladı.

Aldrik, “Vhalla,” dediğinde döndü. Adam ceketini çıkarıp ona uzattı. Vhalla tuhaf tuhaf ona baktı. “Sıcaktan ve alevlerden korunman için.” Vhalla önlerindeki turuncu parlaklığa baktı ve başıyla onaylayarak ceketini aldı. Aldrik gözlerini devirerek ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı.

Kıyafetleri hızla üzerine geçirirken, “Senin onlara ihtiyacın yok mu?” diye sordu. Ayakkabılar bağcıkları iyice sıkılmış olmasına rağmen çok büyüktü ama hiç yoktan iyiydi.

“Aptalca sorular sormadan önce benim kim olduğumu hatırla.” Kollarını sıvadı ve pantolonu, beyaz gömleği ve kravatıyla çıplak ayaklı bir şekilde orada durdu. Vhalla çevresindeki dünya sona eriyor olmasaydı bu görüntüye gülebilirdi.

Tekrar karşılarındaki yola döndü. Kısa süre içinde yaşayan insandan çok cesedin yanından geçmeye başlamışlardı. Yanan et kokusu duyularına saldırıyordu. Altı yanan ev derinliğe girdiklerinde koku onu durup tekrar kusmaya zorladı. Aldrik elini onun sırtına koydu ve Vhalla güçsüz bir şekilde ona baktı.

Prens, "Artık kokuyu almıyorum," diye açıkladı. Yüzünde garip bir dinginlik oluşmuştu; oysa Vhalla delirmek üzere olduğunu hissediyordu. Artık devam etmekten başka şansı yoktu.

Yangın çevresinde patlıyor ve çatlıyordu; çok uzakta olmayan bir binanın yıkıldığını duydu. Meydan artık çok yakındı. Aldrik küçük alevleri kontrol etmek için büyüsünü kullanıp kollarını sallayarak söndürdüğü ateşle onlara yol açtı.

Vhalla bir anda durdu.

Meydan insan kalıntılarıyla doluydu. Doğal olmayan şekillerde duran erkek, kadın ve çocuk bedenleri etrafa yayılmıştı. Bazı cesetler yanıyordu; bazıları ise kendi kanlarından oluşan bir gölün içindeydi. Havaya uçmuş sahiplerinden kopan uzuvlar oraya buraya dağılmıştı.

"Ana aşkına..." Vhalla elini ağzına götürdü ve yeni bir panik duygusu bedenini ele geçirmeye başladı. Altın Çörek'e giden sokak sollarındaydı. İlk başta bedenlere basmamaya dikkat ederek yürümeye çalıştı ama sonunda bastığı her yumuşak şeyle artan dehşeti yüzünden koşmaya başladı. Ağlıyordu ve alevlerle sığağa rağmen göz yaşları yanaklarından süzülüyordu.

Sonra düştü.

Bir kola, bir bacağa ya da kendi büyük ayakkabılarına takılarak bir kadının bedenine üzerine kapaklandı ve kafatasına bir tahta saplanmış, tek gözü boş bir şekilde Vhalla'ya bakan bir kızla yüz yüze geldi.

Çılgın atarak uzaklaşmaya çalıştı ama tüm çevresi ölüm ve kanla doluydu.

İki güçlü el ona yardımcı olarak ayağa kalmasını sağladı.

Vhalla köşeyi dönerek son hızda koşmaya başladı. Altın Çörek'in yarısı çökmüştü; geri kalanı ise alevler

içindeydi. Yanındaki bina enkaza dönmüştü ve sokaktaki krater buranın patlama merkezlerinden biri olduğunu gösteriyordu.

“Sareem!” Vhalla ellerini ağzının yanlarına götürerek deli gibi bağırdı. “Roan!”

Üç kez daha çılgılık attıktan sonra sesi çatlamaya başlamıştı. Yerdeki bedenlere baktı; onları çevirerek yüzlerinin neye benzediğini hayal etmeye çalıştı. Dışarıdaki verandadaki şişman bir adamın bedenini hareket ettirdiğinde altında tanıdık sarı saçı gördü.

Vhalla deli gibi, “Aldrik!” diye bağırdı. “Aldrik, bana yardım et!” Aldrik anında yanındaydı ve şişman adamı Roan’un üzerinden çekiyordu. Vhalla arkadaşına baktı; her yanı morarmış ve kırılmıştı ama tek parça halindeydi. Vhalla kulağını kadının göğsüne dayadı.

“Hâlâ nefes alıyor!” diye bağırdı. “Sareem’i bulmamız gerek.”

Vhalla etrafına bakındı; eğer Roan buradaysa Sareem de yakında olmalıydı. Eski pastane binasına doğru ilerlerken daha fazla bedeni hareket ettirdi. Enkazı kazarak kanlı el izleri bıraktı ama artık bu kanın kendisine mi yoksa başkalarına mı ait olduğunu bilmiyordu. Aldrik yakındaki yangını kontrol altına alıp Vhalla aramasını sürdürürken alevlerin ona ulaşmasını engelledi. Larel, Alevtaşıyıcıların ısıyı hissetmediğini söylemişti o yüzden şakaklarından akan ter damlalarının tek açıklaması, sarf ettiği çabaydı.

Halsiz bir şekilde, “Vhalla,” diyerek çevresine bakındı.

Vhalla, “Burada bir yerde,” diyerek yanılmıyor olması için yanındaki adamdan çok evrene yalvardı.

“Vhalla.” Aldrik’in ses daha setti.

“Burada olduğunu biliyorum. Roan’u yalnız bırakmaz ve beni bekliyordu.” Bir kayayı kaldırıp kenara

atarken sesi ümitsiz çıkıyordu. "O.. ona gelmeyeceğimi söylemedim. Hâlâ geleceğimi düşünüyordu."

Aldrik, "Vhalla!" diye bağırdı.

Vhalla çığlık attı.

Kayanın altında çocukluğundan beri tanıdığı bir yüz, daha doğrusu yarım bir yüz vardı. Vhalla, Sareem'in yanmış ve enkaz içinde kalmış bedeninin yanına diz çöktü; omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Sareem, Sareem, özür dilerim. *Çok özür dilerim.*" Ezilmemiş yanağına elini koydu. "Ben..." Hıçkırdı; burnundan sümükler akıyordu. "Bunun olmasını istemezdim. Ana aşkına, sen... sen... senden bir daha asla hiçbir şey saklamayacağım Sareem. Bak, geldim, o yüzden lütfen artık uyan Sareem. Lütfen, *lütfen.*" Bedeni paramparça olacakmış gibi hissettiği rüyalarındaki gibi hıçkırmaktan karnı ağrıyor ve omuzları sızlıyordu. Vhalla kimin üzerine oturacağını umursamadan ağırlığını ayaklarına verdi ve ümitsiz bir şekilde Aldrik'e baktı.

Gözyaşları is kaplı yanaklarından süzülürken, "Aldrik, onu nasıl kurtaracağım?" diye sordu.

Aldrik ona doğru bir adım yaklaşarak zayıf bir sesle, "Vhalla..." dedi.

"Onu nasıl kurtaracağım?" Burnunu elinin tersiyle sildi.

"Kurtaramazsın." Aldrik başını salladı. Sözlerinde hüznü bir nezaket vardı.

"Seni kurtardım." Titrek bir nefes aldı. "Onu nasıl kurtaracağım?"

"Öyle işlemiyor." Aldrik yanına diz çökerek elini onun sırtına koydu. "Bunu düzeltemezsin."

Gözlerinden tekrar oluk oluk yaş akmaya başlarken prence, "O zaman niye büyüm var?" diye bağırdı.

Son derece yumuşak bir sesle, "Çünkü," dedi; sesi gergindi. Aldrik tüm kafasını hareket ettirmemeye özen göstererek sadece gözleriyle omuzunun üzerinden geriye baktı. "Eğilmen gerek."

Vhalla hıçkırdı. Kelimeler kulaklarından giriyordu fakat anlamsızdı; Aldrik'in eli sert bir şekilde onu arkadaşının kanlı cesedine doğru itti. Üstlerinden alçak sesli bir vınlama geçerken kendisi de eğildi.

Vhalla'nın sırtından destek alarak ayağa kalktı; elleri alev almıştı ve Vhalla bir kadın kahkahası duydu.

24

VHALLA DOĞRULARAK SALDIRAN kişiye bakmak için döndü. Kadının kollarındaki gümüş süslemeler ateşin ışığında parlıyordu. Giydiği deri zırhın üzerinde bir flama gibi göğsünün ve omuzlarının üzerine yerleştirilmiş, başının girmesi için ortasına bir delik açılmış dikdörtgen tuhaf kumaş parçası vardı. Kumaşın üzerinde yabancı dilde, Vhalla'nın daha önce hiç görmediği bir yazı vardı. Kadının belindeki geniş bir kemerden boş bir kılıç kını sarkıyordu.

Kadın, "Bak, bak, bu işleri kolaylaştırıyor," diye konuştu; sesi yüz­süz maskesinin ardından zar zor duyuluyordu. Teninin yeşil olması yetmezmiş gibi aksanı da jonglörlerden biri olduğunu kanıtlıyordu. "Kudretli Velliaht Prens Aldrik'in bir başına koşup geleceğini hiç tahmin etmezdim. Bu beşiklerindeki bebekleri ateşe veren bir adam için çok soylu bir davranış."

Kadın onların önüne doğru geldi. Çiftin arkasında enkaz, yanlarında alevler ve karşılarında kılıcını çekmiş

Kuzeyli vardı. Vhalla savaştan hiç anlamasa da iyi bir konumda olmadıklarının farkına varmıştı.

Aldrik sessizdi. Dik ve gergin bir şekilde duruyordu. Yumruk halindeki ellerinin çevresinde alevler uçuşuyordu. Alevler kollarına tırmanıyor ve gömleğinin sıvadığı kollarına kadar uzanıyordu.

Prens sert bir şekilde, "Vhalla," dedi. Diğer kadın tek kaşını kaldırarak Vhalla'ya baktı. "Git! Buradan uzaklaş."

Vhalla zayıf bir sesle, "Roan ne olacak?" diye sordu.

"Git, bu bir emirdir." Etrafını alevler kaplamış olmasına rağmen Vhalla bir anda üşüdü.

Kadın, "Partiden erken ayrılmak kabalıktır," diye araya girdi.

Aldrik, "Ben burada durmuş seni seyirci karşısında zavallı bir şekilde ölmek utancından korumaya çalışıyorum," diye saldırdı.

Kadın hırladı ve hamle yaptı.

Aldrik yana doğru bir adım attı; Kuzeyli eğilerek onun alev almış yumruğundan kaçtı ve kıvrılarak kılıcını kaldırmak için dengesini kazandı. Aldrik geriye doğru zıpladı; kılıcın ucundan kıl payı kurtulmuştu. Kadın kılıcını ters bir şekilde savurarak diğer omzunu hedef aldı. Aldrik onun yanına doğru eğilerek silahı tutan kolunu kavradı. Alevler parıl parıl yanıyor, kadının tenine değiyordu.

Başta Vhalla kadının alevlere dayanıklı olduğunu düşündü. Ama teninin rengi gözlerinin önünde değişmeye başlayınca yeşil rengin aslında ateşe dayanıklı bir boya olduğunun farkına vardı. Kadının maskesi, Aldrik'in yan tarafına kılıcı saplamak için ani bir dönüş yapması üzerine yere düşerken Vhalla şaşkınlık içinde baktı. Aldrik çılgılık attı ve dengesini kaybederek tökezledi. Vhalla enkazdan kaçmak için ayaklarının hareket ettirmeye çalıştı.

Prens, “Vhalla, git!” diye homurdandı.

Kadın kılıcı tuttuğu elini tekrar kaldırırken Aldrik uzanıp çıplak, koyu renkli tenini kavradı. Alevler derisini dağladı; teni ısıdan kırılmaya ve su toplamaya başlarken kadın çığlık attı. İstirabı herhangi maske tarafından engellenmeyen acı verici bir haykırışa dönüştüğünde kılıcını düşürdü. Kıvrıldı ve boş eliyle karşı çıkmaya çalıştı ama Aldrik hızlıydı.

Yavaşça ayağa kalktı ve sağ elini kadının neredeyse kemiğine kadar yanmış olan kolundan çekti. Onun şoktaki halinden yararlanarak avcunu kadının yüzüne bastırdı ve kadının vücudu sarsıldı. Kadın titredi; alevler gözlerinin çevresini sararıp gözyuvalarını doldururken kıvrıldı. Onu içinden kavuran alevlerle boğazı şişti ve sonunda hareketsiz kaldı. Aldrik onun yanmış cesedini kenara fırlattı ve Vhalla’ya baktı.

Vhalla dehşete düşmüş şekilde ona bakıyordu. Kuzeylinin ölmeden önce çıkardığı zavallı seslerin yankısını engellemek için elleriyle kulaklarını kapatmıştı. Kadının yanmış cesedine baktı. Kuzey’de bu şekilde mi savaşıyorlardı? Kadının teni kesinlikle bir Batılınınkinden daha koyuydu ve saçları Güneylilerinkinden daha kıvrıkcıktı. Ama sonuçta o da bir insandı. Vhalla’dan eksiği ya da fazlası yoktu ve Aldrik onu öldürmüştü.

Gözlerini, hem hayatını kurtarmış hem de bir insanı canlı canlı yakmış olan adama çevirdi. Bu kadını ve sayısız başka kişiyi öldürmüştü. Aldrik ona doğru bir adım attı ve Vhalla geriledi. Yutkunduydu. Bu insanlarla niye savaşıyorlardı ki?

Aldrik karanlık bir şekilde kahkaha attı. “Benim ne olduğumu sanıyordun?” diye tısladı. “Savaşa gidip kitap okuduğumu mu zannediyordun?” Vhalla bir adım daha geriledi. “Hiç düşünmeden benim her gün yaşadığım

cehennemin içine atladın. Ölüm ve işkence saçan silahların sana cevap verememesi çok daha iyi olmaz mıydı?" Vhalla ona bakarken kendisini titrememeye zorladı. Aldrik kızgın bir şekilde ona bakıyordu; turuncu alevler siyah gözlerine yansıyor.

Vhalla var olan tüm cesaretini kullanarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Aldrik dikleşti ve görkemli bir şekilde ona yukarıdan baktı. Kız zorla yutkundu ve sahip olduğu tüm öz güveni kullanmaya çalıştı. Daha sonra savaşın gerçek nedenleri hakkında soru sormaya fırsatı olacaktı. Şimdi eve dönmeleri gerekiyordu.

Vhalla dokunuşuyla alev almaması için dua ederek prensin elini tuttu. Alev almadı.

"Aptalca davranmayı kes Aldrik. Haydi, gidelim." Aldrik'in vücudu zar zor fark edilebilecek kadar gevşedi fakat bu, Vhalla'nın kendini doğru ifade ettiğini anlaması için yeterliydi. Bu adam her ne olursa olsun bir canavar değildi. Vhalla geriye doğru bir adım atarak Roan'u almak ve eve doğru giden kan dondurucu yola koyulmak için döndü.

İnanılmaz net bir şekilde, bir okun havayı deldiğinde çıkardığı sesi duydu. Vhalla içgüdüsel bir şekilde prensinin önüne atladı.

Ok omuzunu delerken hayatında hiç atmadığı kadar korkunç bir çığlık attı.

Dizlerinin üzerine çökerken Aldrik, "Vhalla!" diye inledi.

Vhalla nefes almaya çalışıyordu. Bir ses çıkarmaya çalışıyordu. Acı, vücudundaki tüm sinirlere yayılmış, tüm beynini işgal etmişti. Kaslarını da ele geçirdi ve Vhalla görüşünün kenarlarında beliren baş döndürücü karanlığı kovalamak için gözlerini kırptırdı. Aldrik'in elleri ona destek oluyordu fakat dikkati başka yerdeydi. Vhalla

onun baktığı şeyi görmek için kafasını çevirdi. Ama bedeninden çıkan oku gördüğü anda bayılmamak için çaba sarf etmesi gerekti.

"Aa aa, bu çok hoş değil mi?" Vhalla sesin kaynağını görebilmek için kafasını diğer omzunun üzerine çevirdi. Görüşü bulanıklaşıyordu ve gözleri odaklanmakta zorlanıyordu.

Üç kişi vardı.

Vhalla, "Bunlar jonglörler," diye mırıldandı.

Aldrik hemen, "Konuşma," diye fısıldadı; Vhalla'ya destek olurken başparmağıyla omzunu okşuyordu.

"Dikkat et, hepsi burada değil..." Saymak için çaba sarf etti. "Hâlâ iki kişi eksikler."

Aldrik önce ona sonra diğer kişilere baktı.

Adam, "Sen de hoş olduğunu düşünmüyor musun?"

Genizden gelen bir kadın sesi, "Gerçekten de öyle," dedi.

Adam, "Soylu prens genç kızı savunuyor. Kim Ateş Lordu'nun böyle biri olabileceğini tahmin edebilirdi ki?" diye alay etti.

Vhalla bir kılıç kınından çıkarılırken metalin metalle çarpışının sesini duydu. Omzundan akan kan beline doğru inerken bu insanların gerçekten onları öldürmek istediğinin farkına vardı. Artık koşabilecek durumda değildi ve Aldrik onu taşımaya kalkarsa sadece ona yük olacaktı.

"Aldrik..." diye fısıldadı. Aldrik hareket etmemiş olsa da kendisini duyduğundan emindi. "Git, beni burada bırak ve git." Bu zaten başından beri onun suçuymuştu. Hayattayken yapabileceği son şey tahtın vârisinin kendi inatçılığı yüzünden ölmesini engellemekti. Vhalla gözlerini kapayarak başını eğdi.

Aldrik yumuşak ve kısık bir sesle, “Hayır,” diye cevapladı.

“Senin hayatın benimkinden daha değerli. Ayrıca bir kısmı benim sana verdiğim hayat, değil mi?” Caddenin ilerisinden gelen ayak seslerini ve ezilen bedenlerin çatırtısını duyduğunda hafifçe gülümsedi. Aldrik hiçbir şey söylemedi. “Onu boşa harcıyıp harcamayacağın konusunda benim de söz söyleme hakkım olmalı. O yüzden git.” Aldrik’in parmakları kızın kollarını kavradı. Vhalla kollarının moraracağına emindi.

“Biliyor musun, hâlâ yaşadığının bir yalan olduğunu düşünmüştük.” Konuşan yine adamdı. Aldrik hâlâ hareket etmemişti. “Hançerdeki o zehri liderimiz hazırlamıştı. Bir sıyrıkla bile büyük bir Kuzey kedisini öldürecek güçteydi ve hançerin senin karnına tamamen saplandığını duydum.”

Aldrik kesik kesik nefes almaya başladı. Hançerden bahsedilmesi Vhalla’nın kafasını karıştırmıştı.

“Elbette bir de, zehir seni öldürmeyi başaramasa bile onu saplayan kişinin sevgili kardeşinin adamlarından biri olmasının yaratacağı utancın buna yeteceğini ummuştuk.”

Aldrik ayağa kalktı; Vhalla onun desteği olmayınca sallandı. Zayıf bir şekilde, *evet*, diye düşündü, *git*. Yaralanmamış kolundan destek alarak kendini kaldırdı ve saldırganlarla yüzleşebilmek için enkazın üzerine oturdu. Maalesef Aldrik kaçmamıştı. Yine yumruklarını alev çevrelemiş bir şekilde duruyordu.

Kadınlardan biri güldü. “Hâlâ yaralı. Baksanıza nasıl da sadece zavallı küçücük bir kıvılcım çıkarabiliyor.” Bu kadın yayı tutuyordu ve Vhalla gözlerinin bu kadının yüzünün yanıp küle döndüğünü görecektik kadar açık tu-

tabilmeyi diledi. "Haydi, bu işi burada bitirelim." Yayına bir ok yerleştirdi.

Adam kılıcını iki eliyle tutuyordu, diğer kadın da onu taklit etti. Aldrik onlara doğru birkaç adım attı ve Vhalla'nın midesi ıstırapla kasıldı. Aldrik kaçmayacaktı. Üçlü yavaşça yaklaştı.

Adam, "Dikkatli olun, o pençeleri kesilmiş bir yaratık olabilir ama yine de bir yaratık," diye uyardı.

Genizden konuşan kadın, "Eğer hâlâ bir yaratıksa işimiz bittiğinde derisini yüzüp üzerimize giyebilir miyiz?" diye sordu.

Okçu, "Ben yayıma asıp bir bayrak gibi sallamayı tercih ederim," derken silah arkadaşlarına baktı.

Tüm gereken buydu ve Aldrik fırsatı değerlendirdi. Üzerine atılıp yayını aldı ve anında hem elinin hem de silahın alev almasını sağladı. Ancak adam hızla üzerine atıldı ve Aldrik kaçabilmek için elini çekmek zorunda kaldı. Parmaklarını havada dolaştırarak alevden bir perde oluşturdu. Adamın ivmesi onun bir perdeye girmesine neden oldu. Kılıçlı kadın çevrelerinden dolaşıp yandan saldırdı. Aldrik vücudunu kıvrarak dirseğini güçlü bir şekilde kadının ense köküne indirip onu sersemletti. Korkunç da olsa Aldrik ölüm ve alevden oluşan bir şarkı gibiydi.

Adam tekrar dengesini kazanıp kılıcını savurmaya başlarken, "Seni şerefsiz," diye bağırdı. Aldrik geriye doğru bir adım attı ama okçunun menziline girdi ve kadın silahından geriye kalanla prensin kafasının arkasına vurdu. Aldrik bir çığlık atarak dizlerinin üzerine düştü. Vhalla kalbinin durduğunu hissetti.

Adam yüzünde tatminkâr bir gülümsemeyle ölümcül darbeyi indirmek üzere prene doğru ilerledi. Aldrik elini uzatıp adamın ayak bileğini yakaladı; adamın yan tarafını alevlerden korumaya boya dahi yetmiyordu.

Aldrik yuvarlanarak kılıklı kadının saldırısından kaçtı ve tekrar ayağa kalktı. Vhalla onun soluksuz kaldığını ve duruşunun hafifçe kamburlaştığını görebiliyordu.

Okçu üzerine geldi. Aldrik rahat bir şekilde kaçıp karnına bir yumruk indirerek cevap verdi ama yumruğu artık alevli değildi. Kılıklı kadın büküldü ve Aldrik tek dizinin üzerine çöküp acıyla çığlık atmadan önce elini uzattı; diğer eli, Vhalla'nın aylar önce büyüünde kara noktayı gördüğü karnındaydı.

Adam şeytani bir şekilde kıkırdadı. Vhalla dehşet içinde Kuzeyliye baktı. Giysilerinin yarısı yanmıştı; derisinde kocaman yanıklar vardı. Tekrar hayata dönmüş bir cesede benziyordu.

Kaba bir şekilde, "Gördünüz mü..." dedi. "Büyüsü onu yarı yolda bırakıyor."

Aldrik dik dik Kuzeylilere baktı. Saçı darmadağın olmuş ve terli yüzüne yapışmıştı. Veliaht prens boynuna dayanmış kılıçla yukarıya bakarken elini karnına geçirmişti.

Adam kıs kıs gülererek, "Prensin ölümü böyle olacak," dedi ve kılıcını geriye çekti.

Vhalla çığlık atmak için ağzını açtı.

Okçu kadın maskesini çıkararak, "Bekle!" dedi. "Daha iyi bir fikrim var." Yüzünde şeytani bir gülümseme vardı.

Genizden konuşan kadın soluk soluğa, "Onu öldürüp işimizi bitirelim," dedi; hâlâ nefesini düzenleyememişti.

Okçu gizemli bir biçimde, "Acı olmadan ölümün bir keyfi yok," dedi.

"Bağırmayacağım." Aldrik kıkırdadı. "Ne yaparsanız yapın ne bağıracağım ne de yalvaracağım, o yüzden çok sıkıcı olacak."

Vhalla prensi inceledi. Duruşu rahattı ve sesi sakindi. Ses tonunda neredeyse davetkâr bir tını vardı. Ne kadar

blöf yaptığına inanmak istese de dudaklarındaki hafif sırtış öyle olmadığını söylüyordu. Canı yandı ve bunun sebebi omzuna saplanmış olan ok değildi. Aldrik ölümü kabullenmişti; her an ölmeye hazırdı. Soluğu boğazında düğümlendi.

“Seni bağırtacağımızı söylemedim.” Okçu kadın döndü ve Vhalla’ya baktı.

Vhalla elinden geldiğince dikleşti ve omzundaki acıyı umursamaksızın içgüdüsel olarak saldırgandan uzaklaşmaya çalıştı.

“Senin bağırmayacağından şüphe etmiyorum prens. Eminim acı eşiğin oldukça yüksektir. Ama başka türlü acılar da var, değil mi?” Sadist kadınının neredeyse cilveli denebilecek bir tavrı vardı; zümrüt yeşili gözleri parıldıyordu. “Acaba onunki ne kadar yüksektir?” Kadın yüzünde soğuk bir gülümsemeyle Vhalla’nın yanına geldi.

Vhalla’nın omzuna saplı oku kavrayarak onu ayağa kaldırdı. Vhalla acıdan ve çığlıklarını bastırmak için harcadığı çabadan dolayı titriyordu. Böyle ölmek istemiyordu; bu insanlara ona ıstırap çekirme keyfini yaşatmak istemiyordu. Kadın hâlâ oku tutarak Vhalla’yı Aldrik’in diz çöktüğü yere doğru çekti. Aldrik’in gözlerinde öfke ve keder karışımı bir ifade vardı.

Vhalla ayağı bir enkaz parçasına takılınca tökezledi. Düşüşü okun omzunu yırtarak çıkmasına neden oldu. Vhalla acı içinde yerdeki enkaz ve insan kalıntıları arasında yuvarlanırken çığlık attı. Aldrik ayağa kalmaya çalıştı ama adam kılıcı boğazına bastırdı.

Sanki Aldrik bir köpekmişçesine, “Kal,” diye homurdandı.

“Gel buraya küçük kız, daha işimiz bitmedi.” Kadın Vhalla’yı saçından tuttu ve yolun geri kalanı boyunca sürükledi. Aldrik’ten bir kol mesafesi uzağa atılmıştı ama

boş bir ifadeyle ona bakıp gözlerindeki hüznle yıkılırken bu uzaklık Vhalla'ya, dünyanın öbür ucu gibi geliyordu.

Kadın Vhalla'yı oturur konuma getirerek kılıfından bir ok çıkardı.

"Söylesene prens, onun neyinden hoşlanıyorsun?" Okçunun sesi kabaydı.

Aldrik ifadesiz bir sesle kendisini, "Hiçbir şeyinden; o bulduğum ucuz bir fahişeden fazlası değil," demeye zorladı.

"Öyle mi? Ucuz bir fahişe için çok kaliteli giysileri var. Yüzünden hoşlanıyor musun?" Kadın okun sivri ucunu Vhalla'nın yanağında dolaştırdı; ok ardında kırmızı bir kan lekesi bıraktı.

Vhalla hafifçe geri kaçtı; alt dudağı titriyordu.

Aldrik rahat bir tavırla başka tarafa bakıyormuş gibi görünmeye çalışarak, "Neden silahını onun kanıyla kirletiyorsun ki?" diyerek denedi.

"Vücudu güzelmış. Göğüslerine ne dersin?" Bedenine iki kesik daha atılırken Vhalla gözyaşlarının yanaklarına aktığını fark etti.

Aldrik bakışlarını tekrar ona çevirerek yumuşak bir sesle, "Yeter," dedi.

Kadın, "Yeter mi? O sadece bir fahişe değil miydi?" diye alay etti. "Bacaklarına ne dersin? Onları görmek ister misin?" Kadın ceketini ve Vhalla'nın yırtık elbisesini okuyla kaldırırken derin kesikler açtı.

Aldrik, "Yeter!" diye bağırды.

Vhalla ona baktı ve gözlerindeki paniği gördü. Kadın kazanmıştı. Bir kahkaha atarak Vhalla'yı bırakırken Kuzeyli de bunu biliyordu; hırpalanmış kütüphaneci kız yere yığıldı.

Vhalla cansız gözlerle etrafına baktı. Vhalla'nın ölü-

münü izlemek Aldrik için bir işkence olacaktı. Sonrasında onu da öldüreceklerdi. Onun, Sareem'in ve Roan'un ölümleri tamamen Vhalla'nın suçuydu.

Vhalla, "Onu öldürmeyin," diye fısıldadı.

Kadın kahkaha atmayı kesti ve Vhalla'ya doğru eğildi. "Ne dedin seni lanet olası, duyamadım," diye tısladı.

Vhalla, "Onu öldürmeyin," diye tekrarladı. "Bana istediğinizi yapın ama onu öldürmeyin, lütfen." Vhalla oturmaya çabaladı.

Kadın tekrar kahkaha attı. "Sen bir hiçsin," diye tısladı. "Hiçten bile değersizsin. Tek değer senin canını yakmanın eğlenceli olması."

Adam kılıcını kaldırarak, "Ve artık bunun da bir eğlencesi kalmadı," dedi.

Vhalla, "Hayır," diye fısıldadı.

Aldrik hareketsiz bir şekilde ona baktı. Kaçmaya ya da uzaklaşmaya çalışmadı; sadece baktı.

"Artık bu işi bitirelim!" Adam kılıcı Aldrik'in kafasına doğru indirdi.

Vhalla, "*Hayır!*" diye çığlık attı. Bir saniyeden daha kısa bir süre sonra duyabildiği tek şey adamın kılıcının havayı yararken çıkardığı sestti.

25

VHALLA ÇATLAMIŞ ENGEBELİ taş zeminde kıpırdandı ve acıyla çığlık attı. Omzu sıcak ve şişmiş gibiydi; en basit hareketler bile işkence gibi geliyordu. Kendini dikleştirmeye çalıştı ama donuk bir pat sesiyle tekrar yere düştü. Gözlerinin çevresi kurumuş kan ve isle kaplıydı; elleri de aynı şekilde olduğu için silmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

Dışkı ve vücut kokularıyla kaplı havasız oda kare şeklindeydi. Bir duvarında geniş bir kapı vardı; boydan boya birbirine geçen parmaklıklarla kaplı olan kapıya Vhalla'nın yumruğundan daha büyük bir asma kilit asılmıştı. Kapının iki yanında duran demir zırhlı muhafızların omuzlarını görebiliyordu.

"Merhaba?" Ağzından kulak tırmalayan kuru bir ses ten daha fazlası çıkmamıştı.

Muhafızlar dönüp parmaklıkların ardından ona baktılar. Birinin sol yanağında büyük bir ben vardı. Diğerinin ön dişleri onun bir fare gibi görünmesine neden oluyordu.

Benli, "Ah, uyanmış," dedi. "Gidip çanları çalsak iyi olacak." Fare uzaklaştı.

Vhalla çevresini anlamaya çalışarak, "Nerede? Neredeyim?" diye sordu.

"Neredeymişsin gibi görünüyor? Bir hapishanede-sin." Adam burnunu karıştırdı ve sümüğünü ona attı.

"Neden?" Vhalla'nın başı acıyordu ve omzundaki sı-cak sızı da ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Ah, akıllıca. Hemen masumu oynamaya başla." Benli kafasını salladı. "Senato buna kanmaz."

Vhalla iç çekti ve kafasını tekrar taş a yaslayıp gözleri-ni kapattı. Bu adam bıktırıcıydı ve bu, Aldrik'in başardığı gibi etkileyici bir şekilde değildi. *Aldrik*, Vhalla gözlerini açtı; gece boyunca olanlar zihninde belirmeye başlamış-tı: Roan, Sareem, kadın, ok, Aldrik'in dizlerinin üzerinde boynunda bir kılıçla duruşu, adamın son darbe için kılıcı kaldırışı. Ve sonra... hiçbir şey. Başka hiçbir anısı yoktu.

"Bayım, bayım!" Benli hafif sinir olmuş bir şekilde ona baktı. "Veliaht Prens." Oturmaya çabaladı. Vhalla ayağa kalmak istiyordu ama ancak emekleyerek parmak-lıklara gidebildi ve destek almak için onlar tutundu. Tüm bedeni bitkindi ve zorlukla hareket edebiliyordu. "Prens Aldrik, o, o nerede?"

"Neden bilmek istiyorsun? Onu tekrar mı öldürmeye çalışacaksın?" Adam keyifsizce ona baktı.

Vhalla şoka girmiş şekilde, "Ne?" diye bağırdı. "Ha-yır! İyi olup olmadığını bilmek istiyorum!"

"Bildiğim kadarıyla prens hayatta ve iyi."

Vhalla derin bir iç çekerek alnını parmaklıklara da-yadı. Parmaklıklar ateş basmış yüzüne soğuk geliyordu. Aldrik hayatta ve güvendedi. Vhalla bayılmış, Aldrik ise bir şekilde onları yenmiş olmalıydı.

“Ana’ya şükürler olsun,” diye fısıldadıktan hemen sonra kurtulamayan iki arkadaşının anısıyla nefesi kesildi. Yaşadığı an, iki çift botun çıkardığı seslerin koridorda yankılanmasıyla bölündü.

“Evet, yeni uyandı.” Konuşan daha önce burada olan Fare’ydi. Diğer adımların kime ait olduğunu anlamak için kulak kesildi. Adımlar gürültülüydü. Onun prensine ait değillerdi. Aldrik yakında gelirdi. Bu karmaşayı çözer ve Vhalla’yı buradan çıkarırdı. Adamlar hücresinin önünde durunca kafasını kaldırıp onlara baktı. Karşısında herhangi birinin, şu an duran adam dışında herhangi birinin olmasını yeğlerdi.

Egmun yukarıdan ona bakarak neşeli bir şekilde sırttı ve Vhalla’nın kanı dondu. Mavi cübbesinin üzerine altın senatörlük zincirini takmıştı.

“Seni burada gördüğüme çok şaşırdığımı söyleyemeyeceğim.”

İlgisiz bir şekilde manşetindeki ipliği aldı. Vhalla boş boş ona baktı. “Bu, an meselesiydi.” Giysileriyle ilgilenmeyi bırakıp kafesin kapısına yaklaşırken hareketleri de sözleri kadar yavaş ve kastiydi.

Hınzır bir gülümsemeyle, “Siz sıradan insanlar, soylu hayatın cazibesine aynı bir güvenin *ateşe* uçması gibi kapılıyorsunuz,” dedi. “İşin acı yanı genelde o kadar yakın uçuyorsunuz ki yanıp gidiyorsunuz.”

Vhalla adam konuşurken kaşlarının çatılmasını engelleyemiyordu. Bu adam hakkındaki her şeyden nefret etmeye başlamıştı ve adam her ağzını açışında bunun nedenini ona hatırlatmayı başarıyordu. Zekiydi; Vhalla hızlı bir şekilde bunun onu tehlikeli kıldığını fark etti.

“Benden ne istiyorsun?” diye sorarken sesinin mümkün olduğunca dengeli, korku ve panikten uzak çıkması için uğraştı.

"Benim istediğim bir şey yok. Açıkçası ben sadece hangi cehennemden geldiysen oraya dönüp bir daha ortaya çıkmamanı diliyorum. Ama tabii, veliaht prense saldır-maya karar verince işleri kendin için karmaşık bir hale soktun." Adam ellerini havaya kaldırdı ve sonra indirdi. "Şimdi bu yaptıkların için hak ettiğin cezayı çekmeni sağlamalıyız."

"Ne?" Vhalla'nın sesi aniden tizleşti. "Ben hiçbir şey..."

Senatör, "İnkâr mı ediyorsun?" diye tısladı. "Duruş-maya kadar şakımaya başlaman gerek."

Vhalla, "Ama ben hiçbir şey *yapmadım*," diye tekrar-ladı.

Egmun iç çekerek, "Muhafızlar," dedi.

Fare ve Benli, Vhalla'nın anlamakta zorlandığı bir şe-kilde birbirlerine baktıktan sonra hücresinin kapısı açtı-lar. Kapı açılıp iki zırhlı adam içeri girdiği an da Vhalla bunun hayra alamet olmadığını biliyordu. Vhalla om-zundaki ağrıyı umursamaksızın adamlarla arasına elin-den geldiğince fazla mesafe koymaya çalıştı.

Bu adamlar onu korumak için buradaydı. Ama ona Kuzeyliler gibi hor görerek bakıyorlardı.

"Yapmayın..." Vhalla içgüdüsel olarak inledi.

Senatör arkasındaki duvara yaslanarak, "Hâlâ mı inkâr ediyorsun?" diye mırıldandı.

Benli, Egmun'un sesinde Vhalla'nın duymadığı bir emir duydu ve yumruğunu kızın saçlarına gömdü. Vhal-la acıyla çığlık attı; adam onu yerden kaldırırken gergin bileğine yapıştı. Adam onu duvara fırlattı ve Vhalla'nın kafasının arkası çatırdadı.

Vhalla düştü ve gözlerini kırpıştıtarak bulanık gözü-nün önünde çakan şimşekleri kovalamaya çalıştı. Gör-düğü dört adamdan hangisinin gerçeği olduğuna karar

veremedi Benli tekrar üzerine çullandı. Botlarının ucu tekrar tekrar karnını buldu. Onları büyüyle uzaklaştırmak için elini kaldırmaya çalıştı ama parmak uçlarında büyü kırıntısı dahi yoktu. Benli uzattığı elini kemiklerinin kırılmasına neden olacak şekilde ezerken panik olmaya dahi vakti olmadı. Vhalla kaburgalarına gelen bir sonraki darbeyi hissetmedi; tek hissedebildiği şey yanığının bastırıldığı yeri kaplayan pislik ve çakıllardı.

Egmun, “Şimdi hatırlıyor musun?” diye seslendi.

Vhalla hırıltılı bir sesle, “Neden?” dedi. *Bunu ona neden yapıyorlardı?*

Fare elbisesinin önünü kavradı. Yumruğunu Vhalla’nın yüzüne indirirken elbisenin dikişlerinden gelen yırtılma sesi Vhalla’nın çığlıklarından ve yardım çağrılarından daha yüksekti. Elbise yırtılmadan önce iki darbe kaldırabilirdi ve Vhalla iç çamaşırları dışında çıplak bir halde, değersiz bir yığın gibi yere düştü.

Dayak sonra erdiğinde bilinci bir toz zerresi kadardı. Zihninin sadece küçücük bir bölümü çalışıyordu ve dış dünya ile tek bağlantısı yankılardan ibaretti. Yine de hâlâ söyledikleri acımasız kelimeler yıkılmakta olan bilincine bir şekilde sızıyordu.

“Bu kadarının yeteceğini düşünüyorum. Maalesef İmparator’un adaletini elinden alamayız.” Egmun hücrenin girişine geldi. “Bunu hatırla. Çünkü ben hatırlayacağım. Ben senin hep bu şekilde göreceğim, değersiz bir çöp gibi.”

Vhalla kıpırdamadan ve çekinmeden adama baktı. Nefret, okuduğu kitaplarda hep ateş olarak tarif edilirdi; sıcak ve kontrol edilemez bir yangın. Bu nefret buz gibiydi. Onun duygularını uyuşturmuş ve ne pahasına olursa olsun, sadece ona karşı çıkmak adına dahi olsa kurtulma kararlılığını güçlendirmişti.

Egmun sanki Vhalla'nın zihninde ona sapladığı hançerleri hissetmiş gibi yavaşça nefes aldı. "Şimdi giyin." Üzerine çuval bezinden bir yığın atıp hücreden çıktı.

Vhalla'nın kasları isteklerini zar zor yerine getiriyordu ve oturmak onun için bir işkenceydi. Düşüşünden kalma ağrılar, kırık kemiklerine ve zedelenmiş dokularına sızdı. Verilen çuvalın üzerinde kolları ve kafası için delikler vardı ve Vhalla elinden geldiğince haysiyetli bir şekilde içine kıvrıldı.

Daha kötülerini yaşamıştı. Bir zamanlar kütüphaneci çırağı olan kız ayağa kalkmaya çabaladı. Sarayın kulesinden düşmüş, Kuzeyli savaşçılarla karşılaşmış ve kurtulmuştu. Vhalla kendine bu gerçekleri hatırlatıp üç adamla yüzleşirken bacakları acı ve korkuyla titredi.

Benli onu tuttu ve ileriye doğru savurdu. Vhalla tökezledi ve çığlık attı; anında bunun için kendinden nefret etti. Onlardan ve hain bedeninin onların neden olduğu acıyı hissetmesinden nefret ediyordu. Adamın eli omzuna saplandı ve Vhalla sırtından aşağı inen bir damla hissetti. Fare pranga getirip elleriyle ayaklarını birbirlerine bağladı. Akıl sağlığının son bağları da koparken prangaların çıkardığı sesler ona rahatsız edici bir kahkaha gibi geliyordu.

"Sanki kaçabilecekmişim gibi." Delirmişçesine Egmun'a gülümsedi.

Ani duygusal değişim, bir anlığına adamın mükemmel soğukkanlılığını sarsmış gibi göründü. Adam kordorda ilerlemeye devam etmeden önce cübbesini düzeltti fakat hiçbir şey söylemedi. Benli ve Fare kollarından tutarak resmen onu taşıdılar.

Yukarı çıkan kısa merdivenlerden sonra Egmun yanlarından gitti. Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdüler. Tenindeki uyuşturucu donukluk içine işlemeye

başladı. *Sareem ölmüştü*. Kendi kafatasından damlayan kan Vhalla'ya onun parçalanmış yüzünü hatırlatmıştı. *Büyük ihtimalle Roan da*. Prens bir şekilde hayatta kalmıştı ama onun yaşamaması gereken her şey için, haklı olarak Vhalla'yı suçlamasını bekliyordu. İçindeki duyguların ibresi iyice suçluluk hissine doğru dönmüştü. Onun suçuydu. Olanların hepsi onun suçuydu. Birdenbire tekrar kahkaha atmaya başladı.

Fare yüzüne bir tokat savurarak, "Kapa çeneni," diye tısladı.

İçindeki delilik onu terk etmişti; Vhalla gevşek bir şekilde adamların kollarında sarktı. Çenesinden aşağıya kan damlıyor, onu getirirlerken yerde oluşan kan izlerine ekleniyordu. Bir kapıyı açıp onu aydınlık bir odaya attılar. Vhalla zincirlerinden çıkan kaba bir şangırtıyla yere kapaklanıp gözlerinin ışığa alışmasını bekledi.

Arkasındaki duvara monte edilmiş bir kafesin içine atılmıştı. Fare ve Benli büyük ihtimalle kapının arka tarafında sağlı ve sollu olarak nöbet tutuyorlardı. Odada onun geçici hapisanesi olan bu alandan başka hiçbir giriş görünmüyordu.

Sol tarafında uzakta başka bir kapı ve boş oturma yerleri vardı. Sağ tarafında, ortalarında Egmun'un durduğu on üç kişi vardı. Senatörler iki düzgün sıra halinde dizilmişti. Önlerinde, odanın merkezinin zemininde altın güneşten yapılma bir kürsü vardı. Üzerinde üç tane sandalye duruyordu; hayır, sandalye değil. Bunlar tahttı.

İmparatorun solundaki en küçük tahtta Prens Baldaır oturuyordu; Vhalla ilk kez onu yüzünde bir gülümseme olmadan görüyordu. Ortada yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle oturan İmparator vardı. Sağına ise Vhalla'nın iyi tanıdığı bir yüz oturmuştu. Vhalla, Aldrik'i hayatta görmenin yarattığı rahatlamayla hıçkırıklarını bastırdı.

Aldrik'in yüz ifadesindeki anlamları göremeden önce gözlerini yumdu. Onun burada olmasını istemiyordu; kendisini bu şekilde görmesini istemiyordu. Arkadaşlarını öldürmüş ve onun hayatını tehlikeye atmış olan Vhalla onun bakışlarını hak etmiyordu; sadece hak ettiği öfkeyi taşısalar bile.

İmparator uzun bir asayı kaldırdı ve üç kez yere vurdu. Metalin taşa çarpma sesi sessiz odada yankılandı.

"Ben, İmparator Solaris, Ana'nın adına bu özel duruşmayı başlatıyorum. Baş Senatör?"

Egmun ayağa kalktı ve Vhalla aklına gelen en kötü hakaretleri çığlık çığlığa bağırmamak için kendisini zor tuttu.

"Vhalla Yarl, senato olarak seni düşüncesizlik, yurttaşlarını tehlikeye atma, kamu malına zarar, soylu taklidi yapma, sapkınlık, adam öldürme ve Veliaht Prens Aldrik'i öldürmeye teşebbüsten vatana ihanetle suçluyoruz."

Vhalla zayıf bir şekilde gözlerini açarak öldürmeye teşebbüs ettiğini söyledikleri adama bakmaya cesaret etti. Aldrik sanki taştan oyulma bir heykelmiş gibi hareketsiz oturuyordu.

"Kendini nasıl savunuyorsun?"

Vhalla prensin hareket etmesini beklerken dünya yavaşladı. Ayağa kalmasını, gülümsemesini ve Egmun'a yanıldığını söylemesini bekliyordu. Ama Aldrik hiçbir şey yapmadı.

Vhalla suçlu olduğunu söylemeyi düşündü. Onu öldüreceklerdi ve tüm bunlar bitecekti. Bedenindeki ve zihnindeki tüm acılar yok olacaktı. Artık seçimler, prensler ve senatörler olmayacaktı. Eğer şanslıysa bu geçici hapisanesini mezarı haline getirirler; Fare ve Benli ile hücrelerine dönmeden önce onun işini bitirirlerdi. Vhalla iç çekerek gözlerini kapattı ve kesik bir nefes aldı.

Egmun, "Vhalla Yarl, kendini nasıl savunuyorsun?" diye tekrarladı.

Hayır, Vhalla dikleşti; bileklerindeki kelepçelerin yarattığı acıya rağmen omuzlarını geriye çekti. Eğer yargılanacaksa o zaman yanlış yaptığı kişiler tarafından yargılanmalıydı. Aldrik'in gözleri zar zor kontrol altında tuttuğu bir yangınla parlıyordu. Onun yargısını kabul ederdi, Roan'unkini ve bir gün Sareem'inkini. Vhalla kuytuda kalmış bir kütüphaneci kız olabilirdi; henüz bir büyücü olarak kabul edilmemiş olabilirdi ama Egmun'un ya da herhangi başka birinin onu bir korkağa çevirmesine göz yummayacaktı.

"Suçsuzum." Sesi tizdi. Vhalla, Egmun'a döndü ve adamın dudakları sinirlenmiş bir şekilde kıvrıldı. "Suçsuz olduğumu savunuyorum Senatörler."

26

DURUŞMANIN İLK GÜNÜNÜN geri kalanı suçlarının ayrıntılarını anlatıp nasıl bu karara vardıklarını açıklayarak geçti. Ertesi gün delillerin sunulmasına, insanların onun adına konuşmasına, şahitlerin görüşlerinin alınmasına ve Senato'nun ifadesini sunmasına başlanacaktı. Vhalla, Aldrik'in onun adına konuşma yapıp yapmayacağını düşündü; aklına gelen tek gerçek görgü şahidi oydu. Üçüncü gün Vhalla sorulara cevap verecek ve kendi adına konuşacaktı. Son gün ise onlar karara varana kadar Vhalla orada bulunmayacaktı.

Egmun, "Vhalla Yarl, aylar önce bir büyücü olarak uyandığın belirlendi," diye başladı. Vhalla ağzının açık kaldığını hissetti. "Şu âna kadar eğitim görmek ve kayıt altına girmek üzere Büyücüler Kulesi'ne başvurmadın. Defedilmedin de; güçlerinin vahşi ve tehlikeli bir biçimde var olmasına izin verdin.

"Bu yüzden güçlerin kamu malına zarar verecek ve büyük ihtimalle birden fazla vatandaşın ölümlerine neden olacak kadar gelişti."

İçi ürperdi. Birden fazla vatandaşın ölümüne mi neden olmuştu? Birini mi öldürmüştü? Senatörün söylediklerinin doğruluğunu kanıtlayacak bir anı hatırlamaya çalışırken kafasından akan kan boynundan aşağıya inerek omzundaki yaranın sızlamasına neden oldu.

Egmun, "Bazıları güçlerinin Ana'ya aykırı olduğunu düşünüyor," diye devam etti.

Batılı senatör, "Onların hepsini öldürmemizin bir sebebi vardı!" diye bağırды. "Onlar çarpık ve uğursuz. Onu Jadar Şövalyeleri'ne verin, onlar ne yapacaklarını bilirler!" Ayağa kalkmış öfkeyle Vhalla'ya bağırıyordu.

Vhalla uyusuk bir şekilde ona baktı.

"Sessizlik!" İmparatorun sesi odada yankılandı. "Baş Senatör, lütfen devam edin."

"Bunlar Solaris'in gelecekteki imparatoruna, Veliaht Prensimiz Aldrik'in hayatına kast etmesi yanında önemsiz kalıyor." Egmun prensin olduğu yöne dönerek hafifçe reverans yaptı.

Aldrik'in yüz ifadesi aynı kaldı. Acı ve öfke çevresinde hare gibi parlıyordu ama Vhalla'ya baktığı kısacık anlarda gözlerinde ölçülü bir sakinlik vardı. Gerçek her ne ise Aldrik onun kendisine zarar vermeye çalıştığını düşünmüyordu.

Ama ne oldu? Bir sürü şeyle suçlandığı bir duruşmaydı. Bu adam ve kadınlar ona kuduz bir hayvanmış gibi bakıyorlardı. Gücünü aldığı nefret hâlâ güçlüydü ama omurgası zayıftı ve gözyaşları yanaklarına inmeye başladığında bükülmüştü.

Tekrar konuşmaya başlamışlardı; o ya da bu şey üzerine tartışıyorlardı ama sesleri Vhalla'nın çınlayan kulaklarına ulaştığında hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu insanların onun başına ne geleceğini umursamadığı

belliydi. Hayır, umursuyorlardı ama umursadıkları şey Vhalla'nın bedenini cansız görmektir.

Vhalla gözlerini açıp Aldrik'e baktı; adam dönen tartışmayı dinlemek için kafasını hafifçe çevirmişti fakat konuşmaya katılmıyordu.

Vhalla onu suçlamak istedi. O olmasaydı bunların hiçbirisi olmayacaktı. O olmasaydı büyü gücü Dışavurmaya-
cık ve Vhalla'nın Kule'yle işi olmayacaktı. Hâlâ senatörün adından dahi habersiz, mutlu mesut yaşıyor olacaktı.

Ama Vhalla onu suçlayamadı çünkü adam onu mutlu etmişti. Bir anlığına, önceki gece Aldrik'in kollarının belinde olduğu zamanı düşündü. Bu anı o kadar mükemmeldi ki neredeyse Vhalla'yı yıkacaktı. Dikkatini tekrar konuşmaya vermeye çalıştı ama sonuna geliyorlarmış gibi görünüyordu.

"O zaman duruşma yarın gün doğumunda devam edecek." İmparator ona baktı. "Şahitler ve konuşacak insanların listesi hazırlandı. Mahkûmun kendi adına konuşmasını istediği biri var mı?" Adını dahi kullanmamıştı.

"Ark... arkadaşım onu bulduğumda yaşıyordu. Adı Roan." Senatörlerin oturduğu banklardan bir fısıldaşma yükseldi. "O... o yaşıyor mu? Beni uzun süredir tanır." Aslında Vhalla, Roan'un onun adına konuşmasını talep etmekten ziyade sorusunun cevabını öğrenmeyi istiyordu. Arkadaşı büyük ihtimalle, haklı olarak şu an onun hakkında iyi şeyler söylemezdi.

İmparator genç oğluna baktı.

Baldair, "Maalesef onun durumunu bilmiyoruz," diye itiraf etti.

Belki Roan'un zayıf kalp atışlarını Vhalla sadece hayal etmişti.

İmparator, "Eğer Roan ifade verebilecek durumda değilse konuşmasını istediğin başka biri var mı?" diye sordu.

Vhalla omuzlarını sarsan hıçkırıkları bastırmaya çalışarak boğulurcasına, "Mohned Usta," dedi. Usta ona sahip çıkardı.

"Listeye eklenecek." İmparator asasını tekrar üç kez yere vurdu ve kalktı. Prensler ve senatörler de onu takip etti.

Vhalla tekrar ayağa kalkmaya çalışmadı. Yere baktı. Fare ve Benli ona yardımcı olmaktan memnun görünüyordu; küçük bir çığlığa neden olacak şekilde sertçe onu ayağa kaldırdılar. Vhalla'nın başı öne düştü ve saçları yüzünü kapladı.

"Bu celse sona erdi."

Önce hanedan üyeleri çıktı; Vhalla aşağıdaki hücre-sine doğru sürüklenirken arkalarından senatörler birer birer onları takip etti.

Benli prangalarını çıkardıktan sonra kaba bir kahkahayla onu hücre-sine attı. Vhalla oyunca bir bebek gibi yere düştü ve tüm enerjisi tükenmiş olduğundan hareketsiz kaldı. Kapının arkasından çarparak kapandığını duydu. Bedeni duruşmanın tamamlandığını görece kadar dayanamayacaktı. Gözlerinin ağırlaşmasına neden olan karanlık daha önce hiç hissetmediği gibiydi. Bedenin istediği şey uyumak değildi; *ölmektir*.

Tam gözlerini kapatırken merdivenden inen ayak sesleri duydu. Kalbini durduran bir an boyunca Egmun'un suçlu olduğunu kabul etmediği için onu tekrar cezalandırmaya geldiğini düşündü. Ama ayak sesleri onunkilerden daha sertti. Aldrik'e ait olamayacak kadar sertti ama yine de bir şekilde ona tanıdık geliyordu. Muhafızlar

selam vermek için yumruklarını göğüslerine götürürken zırhları tangırdadı.

Benli, "Prensım!" dedi ve Fare de onu taklit etti. Vhal-la başını çevirmeye çabaladı. Prens Baldair hücresinin tam dışında elinde büyük bir kutuyla duruyordu. Yüzü hâlâ asıktı ve kaşları büzüşmüştü.

"O üzücü görüntü neydi muhafızlar?" diye sordu; sesi her zamanki gibi melodik olmasına rağmen neşesizdi. "Mahkûmumuza bakıyor olmalıydınız; mahkeme salonunda, onu ilk getirdiğimdiki halinden on kat daha kötüydü."

Fare, "O... o kardeşinizi, pre... prensi öldürmeye çalıştı," diye savunmaya çalıştı.

"Henüz suçlarının hiçbirini kanıtlanmadı; kanıtlanana kadar hayatta ve *sağlıklı* kalması gerek." Prens Baldair sert bakışlarla ona döndü.

Benli, "Hayatta," dedi.

Prens iç çekti. "Sizin çatışma alanında yaralarla nasıl ilgilenileceğiyle ilgili eğitim almadığınızı tahmin ediyorum. Ben size göstereyim. Kapıyı açın," diye emrederken tam anlamıyla hanedanlığa yakışır bir duruş sergiliyordu.

Benli, "Senatör Egmun'un talimatları açıktı..." diye başladı.

Baldair, "Egmun senatör, ben ise prensim. Size emir komuta zincirinin nasıl işlediğini de mi öğretmem gerekecek?" diye azarladı.

"Hayır efendim, tabii ki hayır." Benli anahtarları bulmaya uğraştı. Kilidi ve kapıyı açtı. "Dikkatli olun prensim. Hâlihazırda hanedan üyelerinden birini öldürmeye çalıştı."

Baldair onu duymazdan gelerek loş hücreye girdi. Tek ışık kaynağı dışarıdaki meşaleydi ve bu yüzünün gölgede

kalmasına neden oluyordu. Kutuyu hafif bir tangirtıyla Vhalla'dan çok uzak olmayan bir yere koydu.

"Oturabilir misin?" Prens Baldair'in sesi yorgun gülümsemesinden bile yumuşaktı. Vhalla hiçbir şey söylemeden oturur konuma gelmeye çabalarken birkaç kez sızlandı. "Güzel," diye onu cesaretlendirerek omzuna uzandı.

Vhalla prensin parmakları tenini sıyrırken irkildi.

"Vhalla, yaralarını düzgün bir şekilde sarmazsam iltihaplanırlar."

Prens tekrar omzuna uzanırken Vhalla hareketsiz oturmaya çalıştı ama tüm bedeni titriyordu. Tek görebildiği şey yine aynı karanlık, küçük alanda bir adamın elinin ona doğru geldiğiydi.

Tüm vücudu tir tir titrerken, "Dokunma bana!" diye tısladı. Kaslarında titreşen enerji patladı ve adamın eline vurdu. "Lütfen..." Vhalla yıkılıp kendini güvende tutması için ona yalvarmak istiyordu ama yayılmış dudaklarından sadece hıçkırıklar ve kanlı öksürükler çıktı.

Prens Baldair kısık bir sesle, "Vhalla," diye mırıldandı. "Sana ne oldu?" Prens ona baktı ve ilk kez hırpalanmış vücudunu inceledi.

Vhalla kesik kesik ve hızlı nefes alıyor; bu, başının dönmesine neden oluyordu. Gözleri onları kör eden öfkeye rağmen odaklanmaya çalıştı ve hedefini buldu. Sert bakışlarının gücü karşısında Benli ve Fare geriledi.

Prens Baldair onun bakışlarını takip etti ve vücudu bir okçunun yayı gibi gerildi. Ayağa fırlamadan önce derin bir nefes aldı. Prens kapıya olan iki adımlık mesafeyi hızla kapattı. Benli ve Fare, Vhalla'nın bakışlarından gerilmişlerdi fakat şimdi prens onlara doğru ilerlerken yüzleri dehşet doluydu. Prens Baldair ikisinin de göğüslerine birer elini koydu ve onları koridorun diğer duvarına itti.

İkisini de oldukları yere yapıştırarak, "Ona dokundunuz mu?" diye gürledi.

İki muhafız da prensin kaslı vücudu onları kolayca oldukları yerde tutarken kıpırdayamayacak kadar şaşkın görünüyorlardı.

Fare, "P-prensım, bi-biz..." diye kekeleydi.

Benli, "Senatör dedi ki..." diye açıklamaya çalıştı.

Prens Baldair başını salladı ve hafifçe kıkırdadı. "Ben erkek olmaktan gurur duyuyorum. Erkeklerin görevleri vardır; korumaktan onur duyacakları şerefleri vardır." Adamların yüzünü görmek için bakışlarını kaldırdı. "Bir kadına acı çektirmek, herhangi birine acı çektirmek bu görev ve şerefle çelişir. Emrim altındaki adamlar görevlerini ve şereflerini ihmal ettiklerinde onlara ne yaptığımı biliyor musunuz?" İki adam da dehşet içinde prens baktı. "Onların artık erkek olmamasını sağlarım; bu sayede namımıza leke düşüremezler."

"A-ama o bir insan değil. O bir ucube."

Vhalla sonunda bakışlarını kaçırdı; Fare hâlâ ona acı verememeliydi.

"Gidin! Gözüme görünmeyin!" Prens Baldair gürledi ve sesi kaçan iki muhafızın ardından koridorda yankılandı.

İç çekerek adamların kaçmasını izledi. Dönüp kocaman açılmış, üzgün ve özür diler gözlerle Vhalla'ya baktı. Bu ifade bütün yüzüne yayılmıştı. Vhalla bakışlarını yere çevirdi; adamın ona acımasını istemiyordu.

"Özür dilerim. Onlar Egmun'un adamları. Böyle olacağını bilmeliydim." Başını salladı ve kısık sesle küfretti. Vhalla tedirgin biçimde ona baktı.

"Vhalla, bunun zor olacağını biliyorum ama yaralarını temizleyip sarmalıyım. Üzgünüm ama bunu sana dokunmadan yapamam."

Vhalla tekrar yere baktı.

"İltihaplanırlarsa öleceğini biliyorsun," diye ekledi.

"Biliyorum." Vhalla yavaşça nefes alarak kararlılığını tekrar kazandı. Egmun onun vazgeçmesini ve boyun eğmesini istiyordu. "Devam et."

Prens Baldair, sürekli onu atmaya çalıştıkları karanlık delikten sürünerek çıkmaya çalışan bu kadına, bilinçaltında uyanan saygıyla baktı. Başıyla onaylayarak kutusuna döndü ve kapağını açıp içinden tıbbi malzemeleri çıkardı. Elleri tenine dokunduğunda Vhalla ürpermedi bile. Kendi kendine ona dokunan kişinin Prens Baldair olduğunu ve ona zarar vermeyeceğini söyledi.

Prens konuşurken ona bakmadan, "Seni bulan bendim," dedi. "İlk hortum yere değer değmez koşarak geldim. Bu, sebepsiz değildi. Genelde tuhaf, korkunç ve büyümlü bir şey oluyorsa ağabeyimi yakınlarında bir yerde bulurum."

Vhalla yumuşak bir sesle, "Bir hortum mu?" diye sordu.

Prens başıyla onayladı. "Rüzgâr deli gibi esiyordu. O Kuzeylileri küçücük parçalara böldü."

Vhalla boş gözlerle ona baktı. "Dur, o yüzden..." Parçaları birleştirmeye başlamıştı.

Prens şaşkın bir şekilde, "Gerçekten hatırlamıyor musun?" diye sordu.

Vhalla dürüstçe, "Hiçbir şey hatırlamıyorum," diye cevapladı.

"Vhalla, bir fırtına yarattın. Neredeyse yakındaki meydan kadar büyüktü," diye açıkladı.

"Fırtına gerçekten Aldrik'e zarar verdi mi?" Dehşet içinde ona baktı.

Prens Baldair kaşlarını kaldırdı. Vhalla hatasını fark edince ellerini ağzına götürdü.

“Ona ismiyle hitap etmene izin mi veriyor?” Prens hafifçe kıkırdadı. Vhalla cevap vermeye yeltenemedi, “Aldrik rüzgârla savrulan şeylerden biraz hırpalanmıştı; sanırım sonrasında bana itiraf ettiğinden biraz daha fazla zarar görmüştü. Ama seni suçlamıyor. Rüzgâr ona Kuzeylilere verdiği gibi zarar vermedi.” Vhalla tutuğu nefesi bıraktı. “Ben ancak fırtına durduğunda yanınıza gelebilirim.” Prens elini saçlarında gezdirdi.

“Ağabeyim tüm gücüyle seni tutuyordu. Sanki sen şeymişsin gibi... Nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum...” Prens Baldair sanki bu anı onu rahatsız ediyor gibi kıpırdandı ve zorla güldü. Baldair, “Açık ağız, kocaman büyümüş gözler,” diyerek Vhalla’nın o anki yüz ifadesini özetledi. “Seni o şekilde tutuğunu gördüğümdeki yüz ifadem böyle olmalı.”

Vhalla morarmış ellerine baktı ve Aldrik’in tekrar ona dokunmak isteyip istemeyeceğini düşündü. “Neden buradasın?” Prens sadece ona bunları anlatmak için gelmiş olamazdı. Yaralarına bir şifacı da bakabilirdi.

Baldair dürüst bir şekilde, “Çünkü ağabeyime bir iyilik borcum vardı ve o rica etti,” diye yanıtladı. Vhalla’nın yüzü, onlara yük oluyormuş gibi hissettiği için bir anlığına asıldı. Prens sanki onun zihnini okurmuşçasına kafasını salladı. “Çünkü birlikte dans ettiğim güzel ve büyüleyici kadın için endişelendim.”

“O neden gelmedi?” Vhalla sesinin acılı bir şekilde çıkmaması için çaba sarf etti.

“Şu an şehrin güvenliğini tartışmak için savaş konseyini topladılar. Oraya gitmek zorundaydı.” Vhalla sessizce başıyla onayladı. Prens kafasının arkasındaki yarayı temiz bir sargı beziyle kapattı. “Neden onlara büyünle engel olmadın?”

"Denedim..." Birdenbire her şey fazla geldi ve Vhalla kendini boğuluyormuş gibi hissetti. "Ama büyüm... olmadı... niye işe yaramadığımı bilmiyorum."

"Önemli değil Vhalla. Artık güvende olacaksın." Mırıldanırken kelimelerin yetersiz olacağının farkındaydı. Prens Baldair üzerindeki çuvalı çekip omzuna baktı. Özür diler bir ifadeyle, "Bu çok kötü durumda, acıtacak," dedi.

Vhalla kakhaha attı ve prens soran gözlerle ona baktı. Acı acı, "Acımayan nerem var ki?" diye sordu.

Prensın kaşları yine çatıldı. "Uzan," dedi.

Vhalla sözünü dinledi. Prens renksiz sıvıyla dolu uzun bir şişe çıkarırken tavana baktı.

"Isırmak için bir şey ister misin?"

Vhalla başını salladı.

Prens şişeyi açarak içindekini onun yarasına döktü. Vhalla tıslayarak sırtını gerdi. Giysilerine tutunup yavaş ve derin nefesler alarak kendini yerinde tutmaya çalıştı.

"Göründüğünden daha dayanıklısın." Prens şişeyi yere koydu.

O, kıvamlı bir merhemi alırken Vhalla tekrar tavana bakıp, "Öyle miyim?" diye sordu. "Kendimi dayanıklı hissetmiyorum."

Prens omuz silkti ve parmaklarını merheme batırıp yarasına bolca sürdü. Vhalla baskı karşısında irkildi.

Prens, "Üzgünüm," diye mırıldandı.

Vhalla başını salladı. "Aldrik ve sen." Aldrik'in adını söylediğinde ona tuhaf bir bakış attığını fark etmişti. "İyi anlaşıyor musunuz?" Konuşmak acıyı aklından çıkarmasına yardımcı oluyordu.

"Bizim..." prens iç çekti, "tuhaf bir ilişkimiz var."

Vhalla ona baktı, bu kadarını zaten tahmin edebiliyordu.

Soru sormaya devam edemeden prens konuşmayı ona çevirdi. "Peki ya sen? Aldrik ve sen belli ki iyi anlaşıyorsunuz. Aranızda tam olarak nasıl bir ilişki var?"

Vhalla kasıldı ama bunun sebebi yarasını deşen parmaklar değildi. Boşluğa baktı. İşin komik yanı Vhalla veliaht prensle olan ilişkisini nasıl adlandıracağını bilmiyordu.

Dürüst bir şekilde, "Bilmiyorum," dedi.

Prens bir iğneye iplik geçirip tekrar üzerine eğilmeden önce Vhalla'ya baktı. Altın rengi saçları prensin yüzünü kapatıyordu ve gözlerinde daha önce gördüğü kakhaharlardan eser yoktu. Vhalla daha önce Prens Baldair'in bu yüzünü gördüğünden emin değildi. Bitkin görünüyordu.

Yarasını dikerken, "O kadar mı? Bilmiyor musun?" diye mırıldandı.

"O kadar." Vhalla omuz silkme arzusunu bastırdı. "Ne sıklıkla ağabeyinin kafasından geçenleri tahmin edebiliyorsun ki?" Vhalla'nın dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve prens içten bir şekilde güldü.

"Senin eğlenceli olacağını biliyordum." Başını salladı ve omzunun arka tarafını dikebilmek için oturmasını işaret etti.

Vhalla bu durumdayken konuşmanın beklediğinden daha kolay olduğunu fark ederek, "Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu. Prens Baldair'deki bir şey aynı odasındayken olduğu gibi burada da kendisini rahat hissetmesini sağlıyordu.

"Ağabeyim büyü kitaplarıyla oynardı; bense kılıçlarla. Biri parmaklarında kâğıt kesigine neden olur diğeri onların kopmasına. Şifacıları o kadar çok çalışırken gördüm ve temelini öğrendim." Baldair Vhalla'nın kolunu tutup yarasını sardı. "Dikkatli ol. Dikişlerin atmasın."

Vhalla, "Bunu muhafızlara söyle," dedi.

Prens yüzündeki ekşi ifadeyi saklamaya dahi çalışmadı. Kutunun içinden bir bez ve deri, büyük bir torba çıkardı. Bez ıslatarak ona verdi.

“Al, sadece su.” Vhalla’ya cesaret vermek istercesine küçük bir yudum aldı. Vhalla prensin onu zehirleyecek olsa yaralarını sarmakla bu kadar uğraşacağını düşünmüyordu. Bezi alıp yüzünü sildi; bir an duraksayarak beze bulaşan siyah ve kırmızı lekelere baktı.

Kirli kumaşa bakarken, “Ölümün ta kendisi gibi görünüyor olmalıyım,” diye düşündü.

“Ölümden de beter.” Prens ona kendisini iyi hissettirmeye dahi çalışmamıştı. “Seni mahkeme salonunda gördükten sonra ağabeyim bir ayna, bir de vazo kırdı ve konsesyon salonuna giderken bir sandalyeyi ateşe verdi. Tıbbi kutuyu alıp elimden geldiğince hızla yanından kaçtım.”

Vhalla zayıf bir şekilde kahkaha attı ve haftalar kadar uzun gelen bir süreden sonra ilk kez gülümsedi. Prens başka bir krem çıkarıp başparmağıyla yanağına sürdü. Vhalla hafifçe gerilse de artık onun dokunuşlarını rahatsız edici bulmuyordu; en azından bu şekilde olanları.

“İşte bu. Gülümsediğinde daha güzel oluyorsun.” Prens yüzü de Vhalla’nın ifadesini yansıttı ama bu an kısa ömürlüydü. Vhalla’nın mutlu olmak için hiçbir sebebi yoktu.

Vhalla sakın bir şekilde, “Beni öldürecekler, değil mi?” diye sordu.

Prens gülümsemesi soldu. Başıyla onaylayarak, “Deneyecekler,” diye cevap verdi.

Vhalla ona yalan söylemediği için prense saygı duydu. “Neden?”

“Bilmiyorum.” Baldair kafasını salladı. “Egmun, Aldrik seni henüz saraya bile taşıyamadan bunu talep etmeye başlamıştı.”

Vhalla'nın dikkati bir anlığına Aldrik'in onu herhangi bir yere taşıdığı düşüncesiyle dağıldı. Prens Baldair su torbasını, bir yığın temiz bez, yüzüne sürdüğü kremin kavanozunu ve içi yeşil gibi görünen bir sıvıyla dolu şişeyi dışarıda bırakıp kutuyu topladı. Prens ayağa kalkarken Vhalla dikkatini tekrar ona verdi.

"Ben burada yokken silmek isteyeceğin yerlerin olduğunu düşündüm. Merhemi diğer kesiklerine de sürebilirsin." Prens yerdekileri işaret etti.

Vhalla çuvaldan elbisesinin gizlediği bacağı boyunca uzanan kesişe baktı ve başıyla onayladı. İçten bir şekilde, "Teşekkürler," dedi.

"Yeşil şey Derinuyku, acılarını azaltıp uyumana yardımcı olur."

Vhalla kararsız bir şekilde şişeye baktı; Benli ve Fare etraftayken ilaç etkisi altında uyumak istediğinden emin değildi. Zayıf bir şekilde, "Lütfen gitme," diye yalvardı.

"Aslında burada bile olmamalıyım." İç çekti ve kutuyu aldı.

"Beni içeriye kilitle ve anahtarı yanına al. Yarın Benli'ye verirsin," diye yalvarmaya devam etti. "Onları benden uzak tut. Eğer tüm geceyi burada onlarla geçirirsem..." İçi ürperdi.

Prens, "Benli mi?" diye sordu. Vhalla parmağını Benli'nin yüzündeki talihsiz lekenin olduğu yere koydu. "Ha." Prens Baldair bu arzusunu bir süre değerlendirdikten sonra Benli'nin üzerinde bıraktığı anahtarla kapyı kilitledi. Ceketinin cebine atmadan önce anahtarı Vhalla'ya gösterdi. Vhalla başıyla onayladı.

Vhalla hızlı bir şekilde, "Prensim," dedi. Prens tekrar ona baktı. "Aldrik'e de ki..."

Prens koridora baktı. Aldrik'e ne demesini isteyecekti? O kadarını düşünmemişti. Danslarını her ne kadar

kısa olacaksa da geriye kalan yaşamı boyunca unutmaya-
cağını mı? Onunla birlikte zaman geçirmekten tahmin et-
tiğinden daha çok keyif aldığını mı? Hâlâ ona karşı olan
karmaşık duygularını çözmeye çalıştığını mı? Sonunda
Vhalla onun bunların hepsini biliyor olmasını umdu.

“Lütfen ona teşekkür ettiğimi ve özür dilediğimi söy-
le.” Prens ona tuhaf bir bakış atıp başıyla onayladı. “Ve
sana da teşekkür ederim Prens Baldair, buraya her ne se-
beple gelmiş olursan ol.”

Altın Prens, “Dikkatli ol,” diye uyardı. “Tatlı birine
benziyorsun Vhalla. Belli ki büyülü bir yanın da var ve
ben bunu anlayamasam da Aldrik’in damarlarında ateş
dolaştığını anlayabiliyorum.”

Vhalla aptal aptal, “O bir Alevtaşıyıcı,” diye açıkladı.

Prens Baldair hafifçe kıkırdadı. “Ona ne dendiğini bi-
liyorum.” Başını salladı ve bakışlarını kaçırdı. “Sadece,
senin ağabeyimin karanlık dünyasına girip tekrar zarar
görmemi istemiyorum.”

Prens, Vhalla’ya cevap verecek zamanı tanımaya ni-
yetli değildi. Anahtarla birlikte gitti ve ayak sesleri kori-
dorda uzaklaştı. Vhalla’nın içini bir ürperti kapladı.

Tek başına kaldığında düşünceleriyle ve zihnindeki
şeytanlarla uğraşmak zorundaydı. Sareem’in anısı zih-
ninde belirdi ve Vhalla eliyle ağzını kapatarak çaresizce
hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. Bu, umutsuz bir çabay-
dı; kısa süre içinde iki büküm olmuştu ve hıçkırıkları ko-
ridorda yankılanıyordu. Her gözünü kırpışında zihninde
Sareem’in yüzü beliriyor, çarpık ve parçalanmış yüzün-
deki tek gözle kendisine baktığını görüyordu.

Prensin anahtarla gittiğini bildiği için yeşil sıvı dolu
şişeye uzandı ve sıvıdan büyük bir yudum aldı. Benli ve
Fare geri dönmeden önce gözyaşlarını bastırıp bu nere-
deyse anlamsız bir çaba olsa da su ve bezlerin yardımını-

la temizlendi. Vhalla tenindeki görebildiği tüm yaralara merhemi sürdü ve sonra yere uzandı.

Bitkindi ve iksir etkisini çabuk gösteriyordu. Kısa süre içinde sızlanmaları geçti ve Vhalla taş zeminde hiç zorluk çekmeden uyuyakaldı.

Şaşırtıcı şekilde Vhalla oldukça iyi uyudu. Aşırı yorgunluk, koşullar ne olursa olsun gece boyunca deliksiz uyuma konusunda şaheserler yaratıyordu. Oturdu; kasılmış eklemlerini ovarken başı zonkladı.

Bu onu temizleyemeyecek olsa da prensin bıraktığı havlulardan birini ıslatıp yüzünü sildi. Kapıya baktı ve orada duran bir adamın omzunu gördü. Bu, büyük ihtimalle Benli'ydi. Onun uyandığını fark etmesini istemediği için tekrar uzandı ve gözlerini kapattı. Koridordan bir çift ayak sesi hücreye doğru geldi.

"Sen de mi buraya atandın?" Bu, Benli'nin sesi değildi.

"Sanki bizi ayırırdı." Bu seferki de Fare değildi. "Delice bir durum, değil mi?"

Vhalla kafası karışmış şekilde oturdu.

"Kim var orada?" diye sorduğunda iki yeni yüz ona baktı.

Aldrik yaşlarında görünen Güneyli, "Ben Craig," dedi.

"Daniel." Doğuluydu. Sakin ve genç bakışlarındaki bir şey Vhalla'nın kendisini çok daha rahat hissetmesini sağlamıştı.

"Benl... Diğer adamlara ne oldu?" diye sordu.

İki adam birbirlerine baktı. "Dün gece veliaht prens onları kefalet paralarını çalarken yakalamış. Ve hemen orada öldürmüştü." Craig tüylerinin ürperdiğini gösteren bir hareket yaptı. Vhalla'nın gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. "Biraz delice. Çabuk öfkelenildiğini biliyordum ama kendi adamlarından ikisini öylece öldürmek farklı bir hiddet gerektiriyor."

Daniel, "Kısık sesle konuş," diye tısladı. "Onun gazasına uğramayı istemeyiz."

Vhalla sessizlik içinde kalakalmıştı. Benli ve Fare... Aldrik onları öldürmüştü. Kuzeyli'nin yüzünün erimesini hatırladı ama midesinin şaşırtıcı derecede sakin olduğunu fark etti.

Midesi sonunda isyan ettiğinde bunun nedeni onların ölümleri değil, bunun muhtemel sebebiydi. İnsanlar onun hakkında ne düşünürse düşünsün Vhalla, Aldrik'in sebepsiz öldürmeyeceğini biliyordu. Aklına onları öldürmesine sebep olacak tek bir şey geliyordu.

Daniel, "Gerçekten o fırtınayı sen mi yarattın?" diye sorarak Vhalla'yı kafasında dönüp duran düşüncelerden uzaklaştırdı.

Yüzünde nasıl bir ifade olduğundan emin olmaksızın, "E... emin değilim," diye cevapladı.

"Kocamandı!" Daniel'in gözleri büyüdü. Vhalla kendisini gergin hissetti; bu adam dost muydu yoksa düşman mı?

"Bu konuda heyecanlanmaman gerek." Craig partnerinin başını yumruğuyla dürttü.

"Ama eğer o yaptıysa bu, onun bir Rüzgârgüdücü olduğunu gösterir. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorsun." Daniel sırtarak başını ovaladı.

Vhalla parmaklıklara biraz yaklaştı.

"Çok fazla kitap okuyorsun." Craig gözlerini devirdi.

"Ve sen de hiç kitap okumuyorsun!" Daniel güldü.

Vhalla çekingen bir şekilde, "Rüzgârgüdücüleri biliyor musun?" diye sordu.

Daniel tekrar ona dönerek, "Kısa süre öncesine kadar bilmiyordum," diye itiraf etti.

"Dün geceye kadar demek istiyorsun." Craig başını salladı. "Burada görevlendirildi ve bir gecede büyü konusunda uzman olmaya çalışıyor."

"En azından ilgimi çeken bir şey var." Daniel omuz silkti.

Vhalla kararsız bir şekilde onlara baktı. Koridorun sonundaki kapı açıldı ve ayak sesleriyle birlikte Vhalla'nın içindeki panik duygusu anında kabardı. İki muhafız da esas duruşa geçti.

Daniel, "Senatör," diyerek selamladı. Craig sessiz kaldı ama Daniel'in hareketlerini taklit etti. Vhalla dik dik Egmun'a baktı. Adamın gözleri keyifle bedenini incelerken Vhalla tüm morluklarını tek tek hissedebiliyordu.

Egmun, "Burada görevli olan muhafızlar nerede?" diye sordu.

"Burada görevli olan muhafızlar biziz efendim." Hem Craig hem Daniel selam duruşunu bozmamışlardı.

Egmun iç çekerek şakaklarını ovdu. "Muhafız olmak için gereken yeterliliğin çok düşük olduğunu biliyorum ama en azından atama yazılarını okuyabileceğinizi umardım."

İki adam birbirlerine baktı. Daniel kendine güvenli bir şekilde, "Görevimiz bu efendim," dedi.

Vhalla, Egmun'un yüzünden geçen şaşkın ve öfkeli ifadeyi görünce pis pis sırttı.

Senatör, "Salvis ve Wer nerede?" diye sordu. Vhalla hangisinin Benli olduğunu tahmin etmeye çalıştı.

Daniel, "Öldüler efendim," diye cevapladı.

Egmun şaşkınlıktan kendine hâkimiyetini kısa bir süre için yitirdi ve Vhalla kahkahalarla gülmek istedi.

"Öldüler mi?" diye tekrarladı.

Vhalla kısık sesle, "Papağan," diye mırıldandı.

"Nasıl?" Egmun'un dişleri birbirlerine sürtünüyordu.

Craig, "Kefalet ödemelerinin olduğu sandıktan para çalarken yakalanmışlar," diye araya girdi. "İmparatorluk'un Adaleti."

Egmun duraksadı ve kahkaha attı.

"Bu İmparatorluk'un Adaleti olur, değil mi?" Bakışlarını Vhalla'ya çevirdi; Vhalla aralarında parmaklık olmasından mutluydu. "İmparatorluk'un Adaleti olur..." Pis pis güldü ve döndü. "Duruşması başlamak üzere. Zamanında orada olmasını sağlayın." Egmun zümrüt yeşili cübbesinin hışırtısıyla uzaklaştı.

Vhalla tuttuğu nefesi bıraktı.

Craig boğuk bir sesle, "En az çingiraklı yılanlarla dolu bir torbadaki kuduz sansarın teki kadar sevimliymiş," dedi.

Daniel, "Craig!" diye tısladı fakat itiraz etmedi.

Bu yorumla birlikte muhafızlar Vhalla için kabul edilebilir hale gelmişti. Prens Baldair'in önceki muhafızların Egmun'un adamı olduklarını söylediğini hatırlıyordu. Eğer bu doğruysa bu seferkiler kimin adamıydı? Şansı ne yöne gidiyordu? Vhalla ayağa kalkmaya çabaladı.

Daniel anahtarları bulup kapıyı açtı. Vhalla beklenti içinde onlara baktı.

“Sanırım beni bağlamanız gerek.” Vhalla kollarındaki Kuzeylilerle mücadele ettiğini gösteren izleri fark edeceklerini umarak bileklerini uzattı.

Daniel tereddütlü bir şekilde, “Öyle mi?” diye sordu.

“Sa-sanırım öyle.” Craig duvarda asılı olan prangaları getirmeye gitti. Bu sefer sadece elleri bağlanmıştı.

Koridorlarda ilerlerlerken Daniel, “Bu çok anlamsız görünüyor,” diye düşündü. “Sen bir büyücüsün, değil mi? Kelepçeler seni nasıl engelleyecek?”

Craig, “Daniel!” diye hırladı, “Vatan hainliğinden duruşmaya çıkacak birinin aklına kötü fikirler sokmasak daha iyi olmaz mı?”

Vhalla elleriyle oynadı; adam haklıydı. Büyüsünü çağdırmaya cesaret etti. Parmak uçlarında zayıf da olsa bir ürperti hissettiğinde yaşadığı rahatlama gözlerinin dolmasına neden oldu. Büyüsünün geri döndüğünü bilmek, Fare ve Benli ile uğraşırken yanında olmamasına duyduğu kırgınlığı biraz azalttı.

Daniel kolunu tutmak için uzandı.

Vhalla delirmişçesine geri kaçarak, “Hayır!” diye bağırıp hemen savunmacı bir duruş aldı. Daniel şaşkın bir halde geriye kaçtı. “Yani, kaçmayacağım. Lütfen kendi kendime gitmeme izin verin.”

Vhalla’nın onların yardımı olmadan gitmek konusundaki delice kararlılığı yüzünden mahkeme salonuna yürüyüşleri yavaştı. Zihninde bu, onların kendisine zarar verme olasılığına duyduğu korkudan bir gurur meselesine dönmüştü. Egmun’a oraya kendi ayaklarıyla gidebileceğini göstermek istiyordu.

Adamlar kapıyı açtı; görünüşe göre Vhalla erken gelmişti. Tahtlar boştu ve senatörlerin sadece yarısı gelmişti. Senatörler ona yüzlerinde dehşetten öfkeye, hayranlıktan şüpheciliğe kadar uzanan geniş bir yelpazedeki

ifadelerle bakıyorlardı. Vhalla kafesinin köşesine giderek mümkün olduğunca dik bir şekilde durdu.

Oda insanlarla dolmaya başladıkça ışıkla da doluyordu. Tepedeki geniş yuvarlak pencere sabah güneşini içeriye alıyordu. Arada sırada senatörler yanlarında insanlar getirdi ve yerlerini almadan önce bu kişilerle birlikte kapının yanındaki banklarda oturdular. Vhalla tanıdığı herhangi biri olup olmadığına baktı. Banklara Bakan Victor oturana kadar içinde umut kırıntısı dahi yoktu. Bakan onunla göz göze geldi ve çok hafif bir şekilde başıyla selam verdi.

Son senatör de yerine yerleştikten sonra mahkeme salonunun kapıları açıldı ve hanedanın üç erkek üyesi içeriye girdi. Hepsi beyaz ceketler giymişti; İmparator ve genç prens kıyafetlerini açık mavi pantolonla tamamlamışken Aldrik'inki siyahtı. Belli ki iki taraf da bazı tavizler vermişti.

İmparator'un kaşlarının üzerinde alevler içindeki güneş tacı vardı; tacın sivri uçlarının her birinden göğsüne altın bir ışık saçılıyordu. Vhalla tacın Aldrik'te nasıl duracağını merak etti. Bu, eğer duruşmayı sağ bir şekilde atlatırsa bir gün göreceğini ona hatırlattı. Bu düşünceyle, şu an olduğu kırık dökük kişinin altındaki, en derinlerdeki bir şey acıdı.

"Bu yüksek mahkemeyi açıyorum. Sanık Vhalla Yarl düşüncesizlik, tehlikeye atma, sapkınlık, kamu malına zarar, adam öldürme ve vatan hainliği suçlarından yargılanıyor. Mahkûm suçsuz olduğu yönünde savunma yaptı. Şimdi Senato ve mahkûm adına konuşacak tanıkları dinleyeceğiz. Umalım da ifadeleri gerçeği yansıtsın ve eğer yansıtmazsa Ana onları ilahi adaletiyle buluştursun." İmparator sandalyesine oturdu. Ardından prensler de oturduğunda salonun geri kalanı onları izledi.

Prangaları taşımaktan Vhalla'nın omuzları ağrıdığı için o da oturmaya karar verdi. Odanın karşısındaki Aldrik'e baktı. Bir gün önceki gibi bugün de duygusuz bir yüz ifadesi takınmıştı. Resmi görevleri arasında büyük yıkım yaratacak bir adam gibi görünmüyordu. Bir gece önce iki muhafız öldürmüş olan bir adam gibi görünmüyordu. Neredeyse sıkılmış gibi görünüyordu.

Çok kısa bir süreliğine Vhalla'ya kayan gözlerini hızla kaçırdı ve dudakları ince bir çizgi halini aldı. Vhalla yutkundu. Ona kızgın mıydı?

Egmun ilk tanığı çağırdı. Bu, ortalama yapıya sahip Güneyli bir kadındı ve sade bir görünümü vardı. Vhalla, bu kadını daha önce görüp görmediğini çözmeye çalıştı ama gördüğünü hatırlamıyordu.

Egmun, "Geldiğiniz için teşekkürler," diye başladı, "Yaşananları hatırlamanın sizin için çok sarsıcı olduğunun farkındayım ama size iki gece önce olan şeylerle ilgili sorular sormam gerekiyor." Kadın tedirgin bir biçimde etrafındaki güç sahibi insanlara baktı. "Korkmanıza gerek yok, siz yargılanmıyorsunuz. Sizden tek isteğimiz İmparatorunuz ve Ana'nın karşısında gerçekleri dile getirmeniz." Kadın başıyla onayladı. "Bize o gece neler gördüğünüz anlatın."

"İııh, şey, İmparato'um, prensle'im, lordla'im ve leydile'im." Kadın hafifçe dizlerini kırarak reverans yaptı. "Bildi'iniz gibi önce bi' patlama oldu ve ben kaçmaya çalışıyo'dum. Sankim şehi'deki he'kesler kaçmaya çalışıyo' gibimdi." Kalabalığın arasından delice koştuğu zamanı hatırlayan Vhalla'nın kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Prensın koştu'unu fark eyledim."

Egmun, "Kalabalığın içinde prensi mi fark ettiniz?" diye sordu.

“Acele ediyordum ondan öyle e’ilmek gibim bi’ şey yapmadım.” Hafifçe dizlerini kırarak Aldrik’e reverans yaptı. “Kızmayın, lo’dum.”

“Eminim prens buna kızmamıştır.”

Egmun onun yerine konuştuğu için Aldrik adına Vhalla kızdı. Aldrik adamın sözlerinden rahatsız olmuşsa da yüzü onu ele vermiyordu.

Egmun, “Gördüğünüz kişinin prens olduğuna emin misiniz?” diye sordu.

Kadın başını hızla sallayarak onayladı. “Fark eyledim çünkü prens yangına *do’ru* koşuyordu. Tüm üzerine siyahlar giydiydi; ço’u zaman oldu’u gibim ve hepici’i güzel şeylerdi, ben de prens oldu’unu anladım.”

Aldrik yerinde kıpırdandı ve onca zaman hareketsiz kaldıktan sonra bu durum hemen Vhalla’nın dikkatini çekti. Aldrik yumruğunu yanağına dayadı ve arkasına yaslanarak bacaklarını hafifçe açtı.

Aldrik ağır ağır, “Senatör,” dedi, “orada olduğumu zaten söyledim. Hikâyemi sıradan bir kişinin ağzından dinlemek ne kadar eğlenceli olsa da bunun zaman kaybından başka bir şey olduğuna inanmıyorum.”

Diğer bazı senatörler rahatsız bir şekilde kıkırdadı. Egmun’un yüzünde sadece sakın bir gülümseme vardı.

Egmun, “Prensim, ben sadece bu kadının gerçekten de orada bulunduğunu ve ifadesinin gerçeklere dayandığını kanıtlamaya çalışıyordum,” diye açıkladı. Sorgulamasına devam etmek için tanığa döndü. “Hanımefendi, prensi gördüğünüzde tek başına mıydı?” Kadın başını salladı. “Yanında kim vardı?”

“O kızı takip ediyordu.” Kadın yavaşça parmağını kaldırıp Vhalla’yı işaret etti.

“Gördüğünüz gibi Senato üyeleri. Bu tanığı mahkûmun kötü niyetini ve sapkınlığını göstermek için çağırdım.”

Egmun ona döndü ve Vhalla kaşlarını çattı. "Başka neden bir prens basit bir kızı tehlikenin içine doğru takip etsin? Bu kız, eğer amacı onu öldürmek değilse neden prensi oraya yönlendirsin?" İmparator'a ve senatörlere bakarak vurgu yapmak istercesine ellerini kaldırdı.

"Çünkü bu kız büyüsünü kullanarak onu kendine bağladı; prensimizi kendisinin bile farkına varamadığı bir transa sokarak son darbeyi indirmek için inine çekti. Kuzeylilerle işbirliği bile yapmış olabilir." Vhalla kaslarındaki gerginliğin omzunda yarattığı acıyı umursamadan parmaklıkları sıkıca kavradı. "Erkekleri kendine bağlayan ve özgür iradelerini elinden alan bir büyü, tek başına dahi ölümle cezalandırılmalı. Başka bir..."

Vhalla, "Ben öyle bir şey yapmadım!" diye bağırdı.

İmparator asasını büyük bir gürültüyle yere vurarak, "Sessiz kal mahkûm!" diye gürledi.

Vhalla geriye çöktü ve kafasını eğdi.

Egmun insanların dediği herhangi bir şeyi alıp istediği şeye dönüştürebiliyordu. Tanık konuşmasını tamamladığında Senato, Egmun'un ağzından çıkan her şeye inanır durumdaydı. Vhalla, cinsel organından çıkan bir kafanın insanların ruhlarını burun deliklerinden çıkarıp emdiğini söylese dahi memnuniyetle adama inanacaklarından oldukça emindi. Kafasını çok az kaldırıp saçlarının yarattığı perdenin ardından Aldrik'e baktı.

Zaman zaman esniyor ve tüm bunlardan sıkıldığını gösterir hareketler yapıyordu. Vhalla, oturup bunları dinlemenin Aldrik için zor olup olmadığını düşündü. Vhalla gibi birinin onu herhangi bir şekilde kontrol edebileceğini söylemek onu aşağılamak oluyordu. Ayrıca kendisinin bu usta büyücüyü etkileyebileceğini söylemek de aynı derece aşağılayıcıydı. Bir de diğer yalanlar

vardı. Egmun ikinci tanığı çağırırken Vhalla kafasını parmaklıklara yasladı.

İkinci tanık inşaatçı bir adamdı ve yıkılan evlerin patlamadan değil rüzgârdan zarar görmüş gibi görüldüğünü söylüyordu. Rüzgâr olmasa o binalar hâlâ ayakta olurdu. Üçüncü tanık, kızı meydanda ölen bir kadındı ve Egmun o kızın patlamadan kurtulmuş ama rüzgâr tarafından öldürülmüş olabileceğini savundu.

Egmun, “Büyücülük Bakanı, Victor Anzbel,” diye çağırırdı.

Bakan kürsüye çıktı. Yumruğu belinde, rahat bir şekilde duruyordu. Pis pis gülümseyerek, “Uzun zamandır görüşmemiştik Egmun,” dedi.

Senatör alaycı bir ifadeyle dudak büktü. “Bu hiç de keyfi bir görüşme değil bakan. Konuşmamız gereken ciddi konular var.” Egmun gergindi.

“Bunu görebiliyorum. Ben oldukça *ciddi* bir şekilde neden Kule’nin şu âna kadar gördüğü en gelecek vadeden çıraklardan birini sıradan bir suçluymuş gibi tutukladığını merak ediyorum.”

Egmun kaşlarını kaldırdı.

Vhalla şaşkınlığını yüzüne yansıtmamaya çalıştı. Resmi olarak Kule’nin چراğı mıydı? Aldrik’e bir bakış attı. Egmun’a dikilmiş gözlerinde bir pırıltı vardı. Eğleniyordu.

“Kule’nin چراğı mı?” Egmun’un aklında da Vhalla’nınkiyle aynı soru varmış gibiydi. “Kayıtlarda böyle...” Bakan sözünü kestiğinde Egmun yanındaki küçük masanın üzerindeki kâğıtları karıştırıyordu.

Victor rahat bir şekilde, “Elbette yok. Henüz hiçbir şey halka duyurulmadı. Duyurmak için festivalin sonunu bekliyoruz. Vhalla’nın kütüphanede arkadaşları var ve onların festivalin keyfini çıkarabilmesini istedik. Festival

süresinin böyle bir duyuru için uygun bir zaman olmadığını düşündük,” diye açıkladı.

Vhalla gözlerini kırptırdı.

Egmun bir hışımla, “Eğer dedikleriniz doğruysa belgeleri nerede?” diye sordu.

“Ah, elbette, özür dilerim senatör.” Victor çantasını karıştırıp resmi görünüşlü bir kâğıt çıkardı. Egmun’a doğru ilerledi ve Egmun senatörlerin oturduğu yere giden basamakların altında onunla buluştu. “Her şeyin gerektiği gibi olduğunu göreceksiniz.”

Egmun kaşlarını çatarak parşömene baktı.

“Prens mührünü taşıyor,” diye gürlledi.

Victor olağan bir şekilde, “Kesinlikle öyle,” dedi. “Bildiğiniz gibi kendisi Kule’de oldukça etkin görev alıyor.”

Vhalla, Aldrik’e baktı. Dudaklarının kenarı kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Kendine güveni, üzerine özel dikim bir kıyafet gibi oturuyordu.

“Ve Kitapların Ustası’nın...” Kâğıt Egmun’un elinde bir sonbahar yaprağı gibi titriyordu.

Vhalla gözlerini kırptırdı. Kâğıt Mohned’in işaretini mi taşıyordu?

“Senatörler, tüm gerekli imzaların orada olduğunu göreceksiniz, buna benimki ve Vhalla’nınki de dahil.”

Vhalla’nın imzası da mı vardı? O imza sahteydi ve Vhalla’nın kimin tarafından atıldığıyla ilgili bir fikri vardı. Usta, Vhalla’nın kararının bu yönde olmasını bilmesine rağmen böyle bir şey yapmazdı ve Victor onun yazısını görmemişti.

Aldrik kısa bir anlığına gözlerine baktığında emin olmuştu. O karanlık bakışlarla Vhalla’dan sessiz kalmasını istiyordu. Vhalla nefes alırken gözlerini kapatıp açtı ve anlayacağını umarak tekrar ona baktı. Prense kesin kararını söylememiş olsa da onun bir şekilde bunu bildiğini

tahmin ediyordu. Vhalla, Mohned'in imzasının da sahte olup olmadığını düşündü; acaba o da mı Vhalla için gerçekleri çarpıtıyordu?

"Aslında onunla çalışmaya başlamıştık; başlamamamız çok sorumsuzca olurdu. Vhalla uyanışından beri sık sık Kule'ye geldi. Bir danışmanı dahi var." Başka bir kâğıt daha çıkardı ve Vhalla, Larel'in de onun için savaştığını fark etti. Sözleriyle farklı bir resim çizebilen tek kişinin Egmun olmaması rahatlatıcıydı.

Egmun sinirlendiği belli bir şekilde sertçe, "Mademki kız Kule'nin kontrolü altındaydı, o zaman Ateş ve Rüzgâr Gecesi'nde olanlar neydi?" diye sordu.

Victor rahat bir tavırla, "Herkes farklı şekilde Dışa vurur. Neredeyse yüz elli yıldır bir Rüzgârgüdücü olmamıştı. Elimizden sadece bilgimiz dahilinde hareket etmek gelir," dedi.

Egmun, "Bu kaygısız tavrınız masum insanların ölümüne sebep olmuş olabilir," diye çıkıştı.

"Prensin gelecek vadeden çırağımıza ve onun çevresindekilere göz kulak olmak için elinden geleni yaptığına eminim. Elimizden sadece bundan sonrası için gereken düzenlemeleri yapmak gelir. Referans noktası olması açısından soruyorum, kasırga yüzünden öldüğü kanıtlanan herhangi biri var mı?"

Egmun duraksadı.

Odanın arka tarafında, "Tam tersi," diyen yaşlı ve bilge bir ses geldi. Tüm gözler o tarafa döndü ve Vhalla gülümsedi; Mohned gelmişti. "Geç kaldığım için özür dilerim Senatör hanımefendiler, beyefendiler ve majesteleri." Yavaşça yürüyerek sol taraftaki halktan insanların oturduğu yerin önüne geldi. Usta oturma alanı ile kürsü arasındaki alçak engelin yanında durdu.

Egmun, Mohned'e sert sert baktı ve, "Aynı anda sadece bir tanık konuşabilir," diyerek onu azarladı.

Doğulu kadın senatör, "Ben ne diyeceğini duymak istiyorum Baş Senatör," dedi.

Mohned, İmparator'a döndü. "İzniniz olursa majesteleri?" diye sordu.

İmparator Senato'ya baktı ve kabul eden hareketleri görünce Mohned'e başıyla onay verdi. Mohned kapıdan geçip Victor'la birlikte kürsüde durdu. Vhalla ona baktı; kamburu çıkmıştı ve yaşadığı her seneyi gösteriyordu.

Kadın senatör kontrolü Egmun'un elinden alarak, "Lütfen demin söylediğiniz şeyi açıklayın," dedi.

"Şifacıların yanından geliyorum. Maalesef çıraklarımdan biri patlamada hayatını kaybetti."

Vhalla belli belirsiz, *Sareem* diye adını mırıldandı; anında yüzü gözünün önüne geldi. Onun için yas tutmaya fırsat bulabilecek miydi? Yoksa yakında onunla öteki tarafta, Baba'nın diyarında mı karşılaşacaktı?

"Ama onun yanında başka bir çırak daha vardı. Adı Roan olan bir kız."

Vhalla deliye dönmüş gibi, "Roan hayatta mı usta?" diye sordu.

İmparator, bu taşkınlığı görmezden geldi ve Egmun buna sinir oldu.

Ustabasıyla onaylayarak, "Şifacılar zamanla iyileşeceğini söylüyor," diye cevapladı.

Vhalla mutluluk gözyaşlarını saklamaya dahi çalışmadı. "Çok sevindim," diye mırıldandı.

"Evet, bu çok dokunaklı ama konumuzla ilgisini göremiyorum." Egmun tekrar kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu.

Usta, "Çırağım Roan fırtınanın tam merkezinde bulundu," diye belirtti. "Fırtınanın Kuzeylileri parçalayacak

ve binaları yıkacak kadar güçlü olduğunu duydum. Eğer Roan hemen yanındaysa onun da fırtınaya çekilip parçalara ayrılması gerekmez miydi?"

Senatörler aralarında fısıldaştı. Egmun çevresine baktı ve yüzü öfkeden büzüştü.

Baldair düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlayarak, "Şimdi siz bunu söyleyince hatırladım," diye konuşmaya katıldı. "Ne yaşayanların ne de ölülerin bedenleri hareket etmişti. Rüzgâr onlara dokunmamış gibi görünüyordu. Hâlâ sokakta duruyorlardı. Tahminimce onların da savrulması gerekirdi."

Fısıltıların sesi yükseldi ve Vhalla ilk kez daha rahat nefes almaya başladı. Bunun tek sebebi Egmun'un kontrolü kaybediyor olması değildi; aynı zamanda onu ve Aldrik'i öldürmeye çalışan Kuzeyliler dışında kimseye zarar vermemiş olduğunu fark etmesiydi.

Egmun, elinde Victor'un ona az önce verdiği kâğıtla merdivenlerden inerek kürsüye çıktı.

"Bu sizin imzanız mı usta?" Kâğıdı Mohned'in yüzüne sokarak okuyabilmek için bir adım gerilemesine neden oldu. "Söleyin, Vhalla Yarl'ın Kule'ye katılacağı kararlaştırılmış mıydı?" Senatör yumruğunu ve elindeki kâğıdı ustaya doğru uzatarak, saldırgan bir adım daha attı.

"Okumama izin verin." Mohned bir adım daha geri-lerken cübbesinin eteği güneş kürsüsünü çevreleyen küçük kenara takıldı. Ustanın yaşlı ve kırılğan bedeni geriye doğru yalpaladı ve Egmun onu tutmak için hiçbir şey yapmadı. Victor çok uzaktı ve Vhalla durumu herkesten on saniye daha geç fark etmiş gibiydi. Usta dengesini toparlamadı ve kollarını çevirirken geriye doğru düşmeye başladı.

Vhalla, "Usta!" diye bağırarak elini parmaklıkların arasına soktu; prangaları yüksek sesle şangırdıyordu.

Parmak uçlarında hafif bir ürperti hisseti. Büyüsü hâlâ bitkindi ve zar zor toparlanıyordu ama emirlerini yerine getirebilecek kadar kendine gelmişti.

Ustanın düşüşü yavaşlarken cübbesi hışırdadı ve usta yavaşça yere kondu. Oda şaşkınlıktan sessizliğe bürünmüşken Mohned kafasını Vhalla'ya çevirip gülümsedi.

Duruşunu düzeltirken kibarca, "Teşekkürler Vhalla," dedi.

Odaya karmaşa hâkim olduğunda Vhalla'nın ancak bir oh çekmeye vakti olmuştu.

28

EGMUN, "MUHAFIZLAR!" diye bağırdı. Vhalla arkasına dönüp Craig ve Daniel'a baktı. Odukları yerde kalakalmışlardı ve Daniel'ın yüzündeki merak, Vhalla'ya donakalmalarının tek sebebinin korku olmadığını gösteriyordu.

Egmun, "Muhafızlar!" diye gürledi ve adamlar hayata döndüler. Kaba bir şekilde Vhalla'yı yere yatırıp kılıçlarını çektiler. Vhalla kılıçların ucunu ensesinde hissedebiliyordu.

Victor ellerini kaldırarak, "Sakin olun!" diye bağırdı.

Bir senatör, "O bir canavar," diye feryat etti.

Başka biri, "Burada güvende değiliz," diye inledi.

Usta, "Vhalla kimseye zarar vermez," diyerek onları yatıştırılmaya çalıştı.

Bir adam, "Bu doğal değil," diye bağırdı.

Tek bir ses, "Seni yaşlı ahmak, bu harika," dedi ama ona katılan birkaç mırıltı da çıktı.

Bağışlar ve tartışmalar daha da alevlendi ve Vhalla

muhafızların botlarını sırtında hisseti. Hata yapmıştı. Sonuçlarını düşünmeden büyüsunü herkesin önünde kullanmıştı. Vhalla ani hareketlerin hayatını tehlikeye atacağına oldukça farkında bir şekilde görmek için kafasını çevirmeye çabaladı.

Adamlardan biri, "Onu şimdi öldürmeliyiz," diye haykırdı.

Bir kadın, "Böyle bir gücü nasıl öldürebiliriz?" diye karşılık verdi. "Bu güç bize fayda sağlar!"

Victor, "Güç hakkındaki en önemli şey kişinin onu ne şekilde kullandığıdır!" diye denedi ama Vhalla herhangi birinin onu duyduğundan emin değildi. "Büyük şeyler başarabilir!"

İmparator esasını yere vurmaya başladı.

Senatörlerden biri, "Bir gün onu hayatta bıraktığımıza pişman olacağız," dedi.

Bir başkası, "Onu şimdi öldürelim!" diye bağırdı.

Vhalla görüntüye baktı; senatorlerin çoğu ayaktaaydı. Bazıları birbirleriyle kavga ediyordu; bir kısmı ise aşağıdaki kürsüde Victor'la tartışıyordu. Egmun yüzünde şeytani bir gülümsemeyle sessizce ayakta duruyordu. Kazanmıştı. Onun bu farklı ve korkutucu gücü kontrol edemediğini kanıtlamıştı.

İmparator, "Sessizlik!" diye gürledi ve tüm odaya sessizlik çöktü. Herkes bir anda kendilerini kaybettiklerini fark etti. İmparator ağaya kalkarak hanedanlık kürsüsünden indi. Mohned, Victor ve Egmun o yürürken başlarını eğerek önünden çekildiler ama İmparator'un tüm dikkati Vhalla'nın üzerindeydi.

Vhalla hafifçe başını çevirdi; tek gözü yere yapışmış olduğu, diğerinin ise önüne saçlar geldiği için tam göremiyordu. İmparator parmaklıkların diğer tarafında diz

çöktü ve elini yukarıdaki dizinin üzerine koydu. Meraklı bir şekilde ona baktı.

“Oturmasına izin verin,” diye emretti.

Vhalla, Craig ve Daniel’in ayaklarını sırtından çektiklerini hissetti. Kılıçlar hâlâ ensesindeyken yavaşça kalktı. Saçlarını önünden çekmek için hareket etmeyi göze aldı.

Egmun, “Lordum, bunun...” diye başladı.

“Sus Egmun.” İmparator elini kaldırdı.

Bu diyardaki en güçlü adam bir süre Vhalla’yı inceledi; mavi gözleri bir şey görmeyi bekliyordu. Sonun Vhalla onun görmeyi beklediği şeyin ne olduğundan emin olmaksızın bakışlarını kucağında duran ellerine indirdi. “Şu an durduğum yerde bana saldırabilir misin?” diye sordu.

“Lordum?” Vhalla kulaklarına inanamıyordu. Bu bir numara mıydı? Yoksa bir sınav mıydı?

“Kelepçelisin, boğazına kılıçlar dayanmış durumda, parmaklıkların ardındasın. Yine de bana saldırabilir misin?” Gözleri Aldrik’inkilere hiç benzemese de bakışlarındaki tanıdık yoğunluk Vhalla’nın duraksamasına neden oldu.

“Hiç böyle bir şey yapmayı düşünmedim ve şu an büyüm tuhaf davranıyormuş gibi... Ama sanırım bunu yapabilirim,” diye dürüstçe cevapladı.

İmparator başıyla onayladı. “Oğlumu öldürmeye çalıştın mı?” diye sordu.

Vhalla adamın gözlerine baktı. “Hayır,” sesi güzelce dövülmüş bir kılıç gibi kısık ama güçlü çıkmıştı. “Tek isteğim oğlunuzu kurtarmaktı.”

Vhalla, Aldrik’in şu anda onun olduğu gibi boğazında bıçaklarla yerde diz çökmüş halini hatırladı. Bu onu içten dışa ürpertti ve kararlılığını güçlendirdi. İmparator’un keskin bakışlarına rağmen gözlerini kaçırmadı. O anda Vhalla’nın saklayacak hiçbir şeyi yoktu.

İmparator başıyla onayladı. "Prangaları çıkarın." Ayağa kalktı ve Daniel hemen kılıcını indirerek bileklerindeki kilidi açtı.

Egmun, "Lordum, bunu değerlendirmeliyiz..." diye itiraz etmeye başladı.

"Egmun, eğer bu kız buradaki herhangi birini öldürmek isteseydi şu âna kadar bunu yapardı."

Bunu fark etmek bazı senatörleri şaşırtmış, diğerlerini ise aynı oranda rahatlatmıştı.

Prangalar çıktığında Vhalla zayıf bacaklarıyla ayağa kalktı ve yavaşça bileklerini ovaladı. Hâlâ hapiste olsa da artık zincir altında olmadığı için kendisini çok daha iyi hissediyordu.

İmparator onu incelemeye devam etti. "Vhalla Yarl."

Vhalla ona baktı; ilk kez adını kullanıyordu.

"Hiç İmparatorluk'a zarar verecek bir komploya dahil oldun mu?"

Vhalla doğrudan, "Elbette hayır," diye cevapladı.

"Ateş ve Rüzgâr Gecesi'nde Kuzeylilerle birlikte komplo planladın mı?" diye sorarken yoğun bakışları hâlâ Vhalla'nın üzerindeydi.

Vhalla'nın ağzı açık kaldı. Kiminle konuştuğunu umursamadan, "Hayır!" diye patladı. "Arkadaşımı öldürdüler, evimi tehdit ettiler ve..." İmparatorun kaşları kalkınca kendisini durdurdu. Gözleri Aldrik'e kaydı. "Ve..." diye tekrarladı. Vhalla'nın ne kadarının açık etmesini isterdi? "Affedilemez bir şey yaptılar."

İmparator, "O gece ne oldu?" diye sordu.

Vhalla, "Gala'daydım," diye anlatmaya başladı. "Patlama olduğunda... oradaydım. Nerede olduğunu gördüm. Arkadaşlarım tam patlamanın merkezindeydi; onlara yardım etmem gerekiyordu. O yüzden şehre koştum. Onları buldum ama Kuzeyliler beni ve... yaka-

ladılar.” Aldrik’i hikâyenin dışında bırakmakta zorlanıyordu. “İnsanlara zarar vermeye devam edeceklerini düşündüm ve sadece onların ölmesini istedim.”

İmparator, “Peki ya veliaht prens?” diye sordu.

Vhalla içinden küfretti. Elbette bunu atlamayacaklardı. Derin bir nefes alarak bakışlarını kaçırdı. “O...” O ne? Yazdan beri bana destek oluyor ve yol gösteriyor mu diyecekti? Kendisine ilham verdiğini mi söyleyecekti? Kendisini hem gülümseten hem de içinde bir şeyleri tekmeleme isteği uyandıran biri olduğunu mu anlatacaktı? Vhalla bakışlarını onu dikkatle dinliyormuş gibi görünen senatörlere çevirdi.

“O insanların sandığından çok daha iyi biri. Bu odadaki çoğu kişiden daha değerli ve bunun tek sebebi başındaki tacı değil.” Tekrar İmparator’a baktı. “Yardım etmek istedi. Eğer bir konuda suçluysam bu, onun kendini bana yardım etmek zorunda hissetmesine neden olacak konuma sokmak.”

Odayı şaşkın bir sessizlik kapladı. Egmun bile söyleyecek bir şey bulamıyormuş gibi görünüyordu. Vhalla kendini ateşe atıp atmadığından ya da Aldrik’in öfkeden kudurup kudurmayacağından emin değildi ama sözlerinden pişmanlık duymuyordu. Sonunda gözlerini indirip elbisesinin kenarlarını tuttu.

İmparator tek kelime etmeden bakmayı bırakıp tahtına döndü. Vhalla odadaki herkesin gözünü üzerinde hissedebiliyordu ama o sadece tek birinin bakışlarını önemsiyordu.

Aldrik hiç hareket etmedi. Duygularını Vhalla’dan bile saklıyordu. Vhalla hafifçe iç çekti ve gözlerini tekrar indirdi; umutsuz durumdaydı. Prensle arasında olduğunu düşündüğü her şey yanılttı. Prensın onun adına konuşmuş olmamasının başka ne nedeni olabilirdi ki?

İmparator, “Sanırım bir karara varmamızı sağlayacak kadar çok şey öğrendik. Kendi adına söylemek istediğin başka bir şey var mı Vhalla Yar!” diye sordu.

Vhalla bakışlarını tekrar kaldırmadan kafasını salladı.

“Bu konuyu yarın karara bağlamayı teklif ediyorum. İmparatorluğumuz savaşta ve bundan daha acil durumlar var. İtirazı olan?” Doğal olarak kimse İmparator’a karşı gelecek bir şey söylemedi. “Muhafızlar, mahkûmu götürün.”

Vhalla döndü ve Craig kapıyı açtı. Geriye dönüp bakmadan Daniel’ı takip etti. Sessizce hücrelerine döndüler. Tekrar kelepçelerini takmaya yönelik herhangi bir hareket yapmadılar.

Hücrelerine girdiğinde duvarlar üzerine üzerine geldi. Vhalla konuşmak istediği izlenimi yaratmayacak şekilde sırtını parmaklıklara vererek kapının yanında oturdu. Kafasını yumuşak bir şekilde parmaklıklara dayadı; kafatasının arkasındaki baskının yarattığı acı âdeta ona hoş geldin diyordu.

İç çekerek gözlerini kapattı. Onu bekleyen bir gün daha vardı ve sonrasında kaderine karar verilecekti. En azından yakında buradan çıkacaktı. Duruşmanın sonu lehinde gibi görünüyordu ama başı oldukça kötüydü. Senatörlerin bağışları ve öldürülmesini talep edişleri kullaklarında yankılanıyordu.

Ertesi sabah Vhalla yine hücreesindeki loş ışıkla uyanırdı ve saatin kaç olduğunu merak etti. Gözlerini ovalayıp kırıştırarak ayılmaya çalıştı. Dün gece ona yemek vermişlerdi ama verdikleri sadece ufak ekmek parçalarıydı. Midesi çok fazla ağrı mıyordu; seyrek yemek yeme alışkanlığı faydasını gösteriyordu.

Üzerindeki çuval kaşındırmaya başlamıştı ve Vhalla banyo yapıp üzerini değiştirmeyi diliyordu. Üzerine tek-

rar bir çuval geçirecek olsalar da şu ankinden kurtulmayı çok istiyordu. Derin bir şekilde iç çekerek gerginliğini biraz azaltıp akıl sağlığını tehdit eden anıları zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Hayatta kalmak için önceliklerini düşünmeli ve bu anıları kilit altında tutmalıydı.

“Uyanmışsın.” Daniel onu duymuştu. “Kahvaltı ister misin?”

Vhalla başıyla onayladı.

Craig uzaklaşmadan önce, “Bakalım ne bulabileceğim,” dedi.

Vhalla parmaklıklara yaklaşarak, “Saat kaç?” diye sordu.

“Gün doğalı bir ya da iki saat oldu.” Daniel dönüp diz çöktü.

“Başladılar mı?” Kimden bahsettiğini açıklamasına gerek yoktu.

Adam başıyla onayladı. “Evet, çok olmadı. Nasıl gittiği konusunda hiçbir fikrim yok,” dedi özür diler bir ifadeyle.

“Önemli değil.” Üzerindeki çuvaldan çıkan ipleri çekti; mahkeme salonundaki adam ve kadınları düşündüğünde birdenbire kendini daha az aç hissetti.

Craig küçük bir ekmek ve biraz üzümle geri döndü. “Tek bulabildiğim bunlardı; görünüşe bakılırsa seni beslemeyi planlamıyorlarmış.” Yemeği parmaklıkların arasından uzattı ve Vhalla ağır ağır yemeye başladı.

Acı acı, “Egmun onlara gücümün yemek yememi gerektirmediğini söylemişse şaşırmam,” dedi; şu an onun hakkında yalanlar uydurduğu kesindi. İki adam da kıkırdadı ve Vhalla ekmeğin son lokmasını da zorlukla yuttu.

Daniel, “Bugün seni Gün Doğumu Mabedi’ne götüreceğiz,” dedi. Vhalla meraklı gözlerle onlara baktı. “Bal-dair normalde mahkûmların karar verilmeden önce dua

edip Ana'ya adalet ve bilgelik için yalvardığını söyledi. Ya da suçlarının bağışlanması için."

Vhalla hiçbir zaman çok ruhani biri olmamıştı ama hücrelerinden çıkmak için her türlü bahaneyi kabul edebilirdi. Gün Doğumu Mabedi, Hanedan'ın ve başkentin resmi ibadet yeri idi. Saraydaki en yüksek kamusal alanlardan biriydi. Mabede gitmek için sıradan halk Güneşli Sahne'den çok da uzakta olmayan, dışarıdaki bir merdiveni kullanıyordu. Emegenler oraya kabul ediliyor; Hanedan üyeleri için reşit olma seremonileri, düğünler ve diğer dini törenler orada yapılıyordu.

Gün ilerledi. Vhalla yaralarını inceledi ve kızarıp şiştiklerini gördü ama eskisinden daha kötü değillerdi. Onu delirtmeye başlayan şey bilinmezlikti. Eğer daha önce Aldrik'in ima ettiği gibi bedeninin dışına çıkabilirse belki mahkeme salonunda olanları dinleyebilirdi. Ama bedeninin dışında mahsur kalma ihtimali onu yerinde tutup, yerdeki çakılları oradan oraya yuvarlamaktan başka bir şey yapmamasına neden oldu.

Sonunda Craig, "Haydi gidelim," dedi. Vhalla ayağa kalktı; elini saçında gezdirdi ama anında düğümlere takıldı. "Prangaları takmayacağım, o yüzden lütfen kaçma."

"Kaçmayacağıma söz veriyorum," diye onayladı; bu muhafızların, fazlasıyla zeki oldukları için mi yoksa çok aptal oldukları için mi ona güvendiklerinden emin değildi. Nedeni her ne olursa olsun, güvenmelerine ve sessizce aralarında yürümesine izin vermelerine sevinmişti.

Bütün gün çok az şey yapmış olmasına rağmen yürüyüş onu çok yordu. Yolun tamamı yer altındaydı ki bu, Vhalla'nın sarayın altında bulunduğu iddia edilen labirent gibi zindanda değil de geçici bir hücrede tutulduğunu düşünmesine neden oldu.

Sonunda oldukça sade görünen bir kapıya geldiler. Üzerinde bronzdan yapılma ama zamanla aşılımış, parlayan bir güneş vardı. Kapı Daniel'in açma girişimlerine direnip ancak omuz atmasıyla hareket etti.

"Doğru yolda olduğumuza emin misin?" Toz yüzünden öksürdü.

"Prens böyle tarif etti." Craig omuz silkti. "Uzun zamandır kimse gelmemiş olabilir mi?"

Daniel, "Uzun zaman oldu," diye mırıldandı.

Vhalla, Craig'in gelirken yolda bir meşale almayı akıl etmesine memnun oldu. Herkesten oldukça uzakta bir yerde, iki muhafızla baş başa olduğunu fark ettiğinde kısa bir an için kalp atışları hızlandı. Ama mabedin loş ışıkları kapıdan gelmeye başladığında rahat bir nefes aldı.

Mabedin Vhalla'nın daha önce hiç görmediği, küçük bir ikincil odasına girdiler. İçeride kocaman bir mihrap vardı. Üzerinde Tanrıça'nın ellerini uzatan bir heykeli duruyordu. Canlandıran bir alevle çevrelenmişti ve yüzünde katı ama nazik bir ifade vardı. Mihrabın üstünde dini tören malzemeleri duruyordu: beyaz mermerle desteklenen altın bir ayna, çelik bir hançer, siyah ve beyaz mumlar. Sadece dört tane diz çökme minderi vardı; hepsi eski ve yıpranmış görünüyordu. Vhalla minderlerin bir zamanlar beyaz olduğunu düşündü ama şimdi yırtık pırtıklardı ve tozdan grileşmişlerdi.

Odada Vhalla'nın mabedin ana bölümüne çıktığını tahmin ettiği bir kapı daha vardı. Diğer kapıdan daha iyi durumda görüyordu; demirle ve altın bir kilitle güçlendirilmişti. Daniel kutsal mekâna girip o kapıyı kontrol etmeden önce ayakkabılarını çıkardı. Bu kapı da açılmıyordu ama kilitli olduğunu gösteren bir şingirtı çıkarıyordu.

"Biz dışarıda bekleyeceğiz." Ayakkabılarını tekrar

ayağına geçirerek omuz silkti. "Tek çıkış burası, dolayısıyla kaçamayacağını biliyoruz."

Craig, "Dua etmen için sana biraz mahremiyet tanıyalım," dedi.

Vhalla ikisine de hafifçe gülümsedi. Ellerinden çok fazla şey gelmiyordu ama yapabilecekleri her şeyi yapıyorlardı. Başlarını sallayarak çıkıp Vhalla'yı tek başına bıraktılar.

Ona ayakkabı vermedikleri için Vhalla'nın kutsal alana girmeden önce çıkarması gereken bir şey yoktu ama *keşke ellerimi ve ayaklarımı yıkayabileceğim bir yer olsaydı*, diye düşündü. Yastıklardan birine gitti ve ilgisizce oturarak Ana'nın heykelinin çevresinde dans eden alevleri izledi. Alevler hipnotize ediciydi ve dua etmek gibi olmasa da bir rahatlama sağlıyordu. Emegenler, Ana'nın tüm çocuklarını koruduğunu söylerdi; Vhalla kendisinin kaybolmuş ve unutulmuş olup olmayacağını düşündü. Zaten bir anne onu terk etmişti; belki de kaderi buydu. Heykeller dış duvarlarda işlemelere dönüşüyordu. Tüm işlemler Güneş Ana'nın Ay Baba'yla sonsuz dansını tasvir ediyordu. Ana'nın dünyayı yaratması; sahte çocukları, kaosun ejderhası; gerçek çocukları olan insanlığı düzensizlikten korumak için gezegeni bölmeleri... Vhalla tüm bu hikâyeleri biliyordu. Her hikâye onun için pence-
renin kenarındaki sevdiği koltukta okuduğu bir kitaptı. Gözleri yanmaya başladı.

Hızla yanaklarını silerek mabedin kapısı sessiz ve yavaş bir şekilde açılırken arkasını döndü. Ana'nın Emegenleri, güneşin ışığından ayrıldıklarını göstermek için koyu kırmızı giyiyorlardı; bu, hayatlarının sonuna kadar gece ibadetlerini sürdüreceklerini gösteren bir işaretti. Kapı sessizce kapandı ve Emegen kapıyı tekrar kilitledi.

Kararsız bir şekilde, "Emegen," dedi. Olmaması gereken bir yerde olduğunun düşünülmesinden korkarak, "Kaderime karar verilmeden önce dua etmeye geldim," diye açıklamaya çalıştı.

İki el uzanıp kapüşonu indirdi.

Derin, erkeksi bir ses, "Biliyorum," dedi.

Vhalla şaşkınlıktan nefesi kesilmiş şekilde, "Aldrik?" dedi.

Beyaz ceketinin yaka uçları geniş kapüşonun üzerine taşıyordu ve başında tacı vardı.

"Yüksek sesle konuşma." Hızla Vhalla'ya doğru gelmeden önce etrafına bakındı. Aldrik onun karşısındaki mindere diz çöktü. "İyi misin?"

"Görünen haricinde mi?" Zayıf bir şekilde sırttı.

Aldrik kaşlarını çattı. "Bu bir oyun değil Vhalla," diye onu hafifçe azarladı.

"Öyle mi? Özür dilerim, ben oyun olduğunu sanmıştım. Seni bilmem ama ben çok eğleniyorum." Kendisiyle o ses tonunda konuşulmasını kaldıracabilecek durumda değildi.

Aldrik kaşlarını çatarak ona baktı; ne diyeceğini düşünüyordu. Sonunda, "Yeni muhafızların sana iyi davranıyor mu?" diye sordu.

Bu, Vhalla'nın endişelerini doğruluyordu. Onun gözünde sadece parçalanmış, küçük bir zavallıdan ibaretti. Vhalla içinde bir öfke yükselirken keskin bir nefes aldı. Fare ve Benli aklına geldiğinde ve Egmun'un, içinde ölme isteği uyandıran bakışlarını hatırladığında hissettiği nefret hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Bu his, Sareem ve Roan'ı düşündüğünde hissettiği ve ölümlerinden, daha doğrusu Roan ölümden dönmeden önce onlardan ayrıldığından beri baş etmeye çalıştığı suçluluk duygusuyla karışıyordu.

“Niye umurundaki?” diye ona sataştı. Aldrik suratına bir tokat atmışçasına gözlerini kırptırdı. “Arkamdan iş çevirdin; hayatımı istediğin gibi yönettin; bana yalan söyledin; beni bir çatıdan attın; düşünce-sizce beni eğittin; imzamı taklit ettin.” Umutsuz durumdaydı; gözyaşları-na hâkim olamıyordu. “Benim adıma konuşmadın bile!”

Aldrik nazik bir şekilde kollarını tuttu ve Vhalla delirmişçesine çırpındı.

Dehşet içinde titreyerek, “Bana dokunma!” diye bağırdı. Aldrik yüzünde şaşkınlık ve acı dolu bir ifadeyle onu bıraktı. Vhalla kollarını kavuşturup tüm duygularının gözlerinden akmasına izin verdi. “Ben... ben senin gözünde sadece acınası bir şeyim, *değersiz bir çöp*, neden bana dokunasan?” Vhalla gözlerini kapattı ve top haline gelip hıçkırıklara boğuldu.

Hareket edebilecek hale geldiğinde ağlamaktan midesi ağrıyordu. Vhalla onun gideceğini tahmin ediyordu. Ondan nefret etmesini, onun içindeki nefreti haklı çıkar-masını bekliyordu. Ama gitmedi. Nefretiyle başa çıkmak, yüzüne yayılan bıkkınlık ve acıdan daha kolay olurdu.

Prensin ağzı açılıp kapandı ama tatlı dili onu yarı yolda bıraktı. Öfkelenerek yanındaki minderi aldı ve kalkıp yanına dönerek duvara fırlattı. Minder herhangi bir şeye çarpmadan önce alev aldı. Kesik kesik nefesler alarak orada durdu; arkası Vhalla’ya dönüktü.

“Ben,” sesi derin ve öfkeliydi, “ben iyi bir insan değilim. Belki de hiçbir zaman iyi bir insan olmadım. Bu göstermelik duruşmanın en acı kısmı, benim tek isteğim kendini savunmanken senin beni savunarak nefesini harcamanı görmektir.

“Eğer sen olmasaydın şehrin yanmasına göz yumar-dım.” Güldü; sesi normalde sahip olduğu kadifemsi tondan uzak, delirmiş gibi ve çatlaktı. “Saraydan ayrıla-

bilecek durumda değildim; bu şekilde yaralıyken ayrılmazdım, o yüzden bulabileceğim en güvenli yere gidip her şeyin geçmesini beklerdim.” Dönüp Vhalla’nın yüzünü inceledi.

“Bu seni şaşırtıyor mu? Prensinden iğrenmiyor musun? Pislikleri temizlemek için alevlerin şehrin yarısını yutması beni mutlu edebilirdi; bu iyilerin de zarar görmesi anlamına gelse dahi. Onlar benim halkım! Koruma-ya yemin ettiğim kişiler!” Ellerini savurdu. “Haklısın, her şey konusunda. Seni istedim. Ne olduğunu öğrendiğim andan itibaren seni, kazanıp raflarımı süsleyeceğim bir ödül olarak gördüm. Ve sen Vhalla, seni kontrol etmemi o kadar kolaylaştırdın ki... Tam gelmeni istediğim yere geldin. Sen ve açıkça belli olan saflığın.”

“Sus,” diye fısıldadı Vhalla. Sözleri çok canını yakıyordu.

“Cahil bir aptal gibi bana güvendin ve seni neye yönlendirdiğimi hiç sorgulamadın, hem de şöhretimi bilme-
ne rağmen!” Vhalla gözlerini kaçırdı; bunları daha fazla duymak istemiyordu. “Haklısın, her şeyi ayarladım. Usta, ben şüphelenmeye başladığım anda bunu biliyordu ama seni uyaracak kadar bile veliaht prense karşı gelemedi. Büyücülük Bakanı sende olan şeyin farkında değildi; gitmene izin verebilirdi! Senin düşmeni ve büyü-
nün uyanmasını sağlamak bana düşmüştü. Ustaya sen ne zaman istersen gidebilirdin ama o sahip olduğunu sandığın *seçenekler* var ya... O kâğıt, düşüşten sonra, sen henüz kendine gelmemişken imzalanmıştı. Benim tek yapmam gereken seni yönlendirmek, sana düşünceli ve yardımcı bir öğretmen olmaktı; böylece büyü-
nü dilediğim gibi kullanabilirdim!”

“Aldrik, lütfen...” diye yalvardı; kendi gözyaşlarında boğuluyordu.

“Ama sonra...” Sesi fark edilecek kadar yumuşadı. Omuzları düştü ve kolları gevşek bir şekilde yanında sallandı. “Ama sonra senin sadece yanımda olmanı istediğimi fark ettim. Günlerim sen varken daha güzeldi. Düşüncelerin beni eğlendiriyordu. Büyünü keşfetmeni izlemek heyecan vericiydi. Büyücülük hakkında benim neredeyse on yıldır hissetmediğim delice bir umudun vardı. Seni kaçırmak için bahaneler üretmeye başladım; benim seni eğitmeme *ihtiyacın* olduğu için değil, seni görmek istediğim için. Buluşmalarımızı iple çekiyordum ve bir anda Vhalla, fikirlerin İmparatorluk’un veliaht prensi için değerli hale geldi. Sen önemli hale geldin; büyün ve tozlu yazıların Rüzgârgüdücülerin yapabileceğini söylediği şeyler değil.”

Vhalla gözlerini kırıpıştırarak ona baktı; söyleyecek bir şey bulamıyordu.

“Beni affetmeni istedim; sanki o masum kabulleniş, ellerimdeki tüm kandan kurtulmamı sağlayacakmış gibi. İyi ve mutlu olduğunu görmek istedim. Tıpkı bir çiçek gibi açtığına şahit olmak istedim ama asıl arzuladığım bunun minicik bir parçası olmaktı. Senin içinde yarattığım şeyin iyi olduğunu bilmek. Ve gerçekten seni tüm acılardan uzak tutmaya çalıştım.” Ellerini yumruk yaptı.

“Bunu sağlamanın en iyi yolunun hayatından çıkmak olduğunu biliyordum ve Ana şahidimdir ki bunu dene-dim. Ama hâlâ o kütüphaneci çocuğu kabullenemeyecek kadar bencildim. Seni gidip onunla olman için teşvik etmeliydim. Ama sonra benim bütün çabalarımın rağmen kardeşim, sırf bana işkence etmek için işe burnunu soktu ve sen o lanet olası elbiseyi giydin.” Karşısında dizlerinin üzerine çöktü; yumrukları yerde, kafası öndeydi. Aldrik derin bir nefes aldı; hafif titrek bir nefesti.

Söylediklerini anlamaya çalışırken Vhalla'nın başı döndü.

"Bugün senin adına konuştum," diye itiraf etti. Vhalla'nın kalbi tekledi. "Daha önce senin adına konuşmamamın sebebi umursamamam *değildi*, bunun sebebi... iyi bir insan olmamamdı Vhalla. Benim konuşmam seni kurtarmaktan çok sana zarar vermeye yarardı. Bu dünyada, o odada sana, sadece bana zarar vermek için zarar verebilecek insanlar var." Başını tekrar eğdi; her zaman mükemmel duran saçlarından birkaç tutam kaçtı. "Zaten verdiler." O kadar kuvvetli bir şekilde yere yumruk attı ki Vhalla sıçradı; elini kanattığından emindi. Kanıyorsa bile acısı diz çökmüş bir şekilde duran prens için önemsizdi.

Vhalla'nın gözyaşları durmuştu; eliyle yanaklarındaki yaşları sildi. Aldrik kıpırdamadı; nefes dahi almıyormuş gibi görünüyordu. Vhalla derin bir nefes alıp burnunu ovuşturdu.

Aldrik için önemliydi, Vhalla'nın bunun neden ve nasıl olduğunu anlayabilecek enerjisi yoktu.

"O muhafızlar gerçekten İmparatorluk'un parasını mı çaldılar?" diye sorup sesinin beklediğinden çok daha düzgün çıktığını fark etti.

Aldrik oturdu. Yumrukları gerçekten de kanıyordu. Doğrudan, "Hayır," diye cevapladı.

Vhalla gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Zayıf bir sesle, "Aldrik," dedi. "Benden *gerçekten* ne istiyorsun? Senin için ben neyim? Fethedilecek bir şey mi? Bir kupa mı? Bir proje mi? Bir eğlence mi? Bir araç mı? Ne?"

Şu an söylemesi gerekiyordu. Bunu tahmin etmeye çalışmak Vhalla'yı paramparça ederdi ve beyni bir dolu itiraf arasından bunu çekip çıkaramayacak kadar yorgundu. O, tam olarak ne olduklarını bilene kadar hiçbir şeylerdi.

“Sen,” deyip duraksadı.

Vhalla onun yüzünü inceledi; dudaklarından çıkmaya çalışan karmaşık duyguları anlamaya çalıştı. Aldrik hafifçe iç çekerek bakışlarını kaçırdı ama sonra bakışlarında Vhalla’nın uzun zamandır görmediği bir yumuşaklıkla tekrar gözlerine baktı. “Sen çok sevgili bir dostsun. Tabii, benim asil kıçımın dostluğu senin için ne anlam ifade eder bilemem.”

Vhalla hafifçe gülümsedi. Ona uzandı ama Aldrik’in vücudu kasıldı. “Çok anlam ifade eder,” diye fısıldadı.

Vhalla kaçak saç tutamlarını yüzünün önünden çekmek için uzandığında Aldrik nefes dahi almıyormuş gibi görünüyordu. Uzandı ve nazik bir şekilde Vhalla’nın ellerini kendininkilerin arasına aldı.

Vhalla zayıf bir sesle, “Yapma...” diye itiraz etti.

Aldrik bu sefer elini çekmesine izin vermedi; dokunuşu sıcaktı ama acı vermiyordu. “Neden?”

“Çünkü ben...” Vhalla’nın yanakları kızarıırken alt dudağı titredi.

“Seni aptal kız,” diye mırıldandı. “Hiçbir şey benim sana dokumak istemememi sağlayamaz.”

Vhalla gerildi ama onun nazik dokunuşlarının Fare ve Benli’nin uyguladığı şiddet ile Egmun’un sözlerini silmesine izin verdi. Teninin tedavi edici bir yanı vardı. Dünya Vhalla’ya ne yapmış olursa olsun onun sıcaklığı olduğu gibi kalıyordu.

Vhalla uzunca bir andan sonra, parmak uçlarındaki titreşimi hissederek, “Büyüm...” dedi. “Bozuldu mu?”

“Bozulmak mı?” diye sordu; büyü hakkında konuşmak onu rahatlatıyordu.

“Uyandığımdan beri her zamanki gibi hissettirmiyor,” diye açıkladı.

“Ah,” Aldrik başını salladı. “Hayır, bozulmadı. Büyük ihtimalle çok fazla güç harcadığın için yorgunsun. Tamamen tüketmemiş olman bir mucize; eğer tüketmiş olsaydın başın belada olurdu.”

“Hep başımı belaya sokacak, değil mi?” Zayıf bir şekilde güldü ve karşılığında küçük bir gülümsemeyle ödüllendirildi. Vhalla derin bir nefes alarak güç topladı. “Aldrik, bana karşı dürüst olman gerek. Şöhretin umurunda değil. Bana karşı açık olmanı istiyorum.” Vhalla zorla yutkunup duraksadı. “Hayatımın sonuna kadar; her ne kadar kaldıysa.”

“Öyle olacağım.” Veliaht prens başıyla onayladı. “Endişelenme Vhalla. Seni öldürmelerine izin vermeyeceğim.” İki nefeste iki tehlikeli söz vermişti. Ama sesindeki bir şey Vhalla’ya, bu iki sözü de tutabilmek için her şeyi yapacağını söylüyordu. Aldrik nazik bir şekilde elini sıktı. “Dönmem gerekiyor. Öğle arası yakında bitecek ve verdiğim ifadeden sonra orada bulunmamı isteyeceklerinden eminim.”

Vhalla hayatı buna bağılıymışçasına eline yapıştı; gidişinin uyandırdığı duygular gözlerinin dolmasına neden oldu. Aldrik hareket etmeyi tamamen bıraktı. İtiraflarından, öfkesinden, Vhalla’nın düşündüğü onca şeyden sonra prensi iyi biri de olsa kötü biri de olsa kalmıştı. İki si de birbirlerine bakarak ilk hamleyi karşı tarafın yapmasını bekledi. Vhalla zamanı durdurmak için her şeyini verirdi.

Zayıf bir sesle, “Lütfen gitme,” diye fısıldadı. “Kararla tek başıma yüzleşmek istemiyorum.” Omuzları titredi ve gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Zaman akmaya devam ettikçe Vhalla yeri göğü inleten bir dehşetle ölümün onu çok korkuttuğunu fark etti.

Aldril zayıf bir sesle, "Vhalla..." dedi. "Asla yalnız değilsin. Orada olacağım." Vhalla'nın elini alıp karnına koydu. "Bağlı olduğumuzu unutma."

Vhalla bahçedeyken gördüğü karanlık ve çirkin noktayı hatırladı. Elinin prensin vücudunda durduğu yere baktı.

"Beraber yüzleşeceğiz." Ses tonu ciddi ve içtendi. Vhalla bir güvence arıyordu ve Aldrik bunu ona sadece bakışlarıyla verdi. Vhalla bir kez daha utanmaksızın o koyu gözlerin derinliğinde kaybolduktan sonra Aldrik gitmek için ayağa kalktı.

CRAIG VE DANIEL HERHANGİ bir şey duyduysalar dahi Vhalla kısa süre sonra yanlarına gittiğinde bunu belli etmediler. Ayrıca gözlerinin kırmızı ve şişmiş olmasıyla ilgili de yorumda bulunmayacak kadar kibardılar. Vhalla muhafızları takip ederken zihninden yaptıkları gerçekdışı konuşmayı geçiriyordu.

Prens her zaman anlaşılmazdı.

Onun bir dost olduğunu söylemişti. Vhalla onun dostluktan ne kastetmiş olabileceğini düşündü. Aldrik için doğru ve yalan arasındaki çizgiler bulanıktı ve Vhalla'nın hayatının, o dahil olduğundan beri iyiye gittiği söylene-
mezdi.

Craig ve Daniel onu tekrar içeri kilitlediğinde yine kapının yanındaki yerine oturdu. Adını yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyerek, *Aldrik*, diye düşündü. Her ne olursa olsun karanlık prensle tanıştığına pişman değildi.

"Dost ha..." dedi yıldızların altında onu nasıl tuttuğunu hatırlayarak.

Zihni kendisine ihanet edemeden önce gözlerini açtı.

Koridorun sonundaki kapı çarpılarak açıldı. Vhalla küçük ayakların hıştırtısını duydu ve döndü. Baştan aşağıya gri bir tunik giymiş hizmetçi bir oğlan koşarak geldi.

“Mahkûmu talep ediyorlar.”

Craig ve Daniel, Vhalla’ya dönmeden önce birbirlerine baktılar. Vhalla başıyla onaylayarak ayağa kalktı; zaman gelmişti. Kapıyı açtılar ve Vhalla prangalar takılmamış şekilde mahkeme salonuna doğru yürüdü. Her ne olursa olsun bu yolu son kez yürüdüğünü bilmek onu rahatlattı. Önündeki kapı açılınca içeriye girip akşamüstü güneşine alışmak için gözlerini kırıştırdı.

Senato yerlerine oturmuştu. Bazıları öfkeyle, diğerleri ise sakin bir şekilde ona bakıyordu. Vhalla onun ölmesini isteyen senatörlerin öfkeli mi mutlu mu görüldüğünü anlamaya çalıştı. Anlayamadı. Egmun ortada oturuyordu ve ona sorgulayan gözlerle bakıyordu. Gözleri onu rahatsız etti. Vhalla’nın içi ürperdi ve bakışlarını ondan kaçırdı.

Hanedan üyeleri tahtlarında oturuyordu. Prens Baldair’in yüzü kararsız bir şekilde asıktı. İmparator yine asasını yere vurdu fakat Vhalla, bakışları Aldrik’inkilerle buluşurken onun sesini zar zor duydu. Aldrik’in yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı ve Vhalla’nın baktığını görünce hemen gözlerini kaçırdı. Vhalla’nın midesi altüst oldu.

“Vhalla Yarl.” İmparator ayağa kalktı. “Uzun uzun düşünüp kanıtları inceledikten sonra,” Vhalla, onun en büyük oğluna kısa bir an için baktığını fark etti, “yüksek mahkeme bir karara vardı. Baş Senatör?”

Egmun ayağa kalktı. Elinde büyük bir parşömen vardı ve orada yazanları okuyacaktı. “Vhalla Yarl, ilk Solaris’in doğumundan iki yüz otuz dört yıl sonra bu günde, Bü-

yük Solaris İmparatorluğu'na karşı suçların için yargılandı."

Vhalla ağırlığını bir ayağından diğerine vererek kendini ellerini iki yanında tutmaya zorladı.

"Seni düşüncesizlikten suçlu buluyoruz."

Vhalla burnundan sert bir nefes aldı.

"Seni yurttaşlarını tehlikeye atmaktan suçlu buluyoruz."

Giydiği çuvalın kenarlarını kavradı.

"Seni soylu taklidi yapmaktan suçlu buluyoruz."

Vhalla yan yan Baldair'e baktı. Belli ki bu suç konusundaki payı hakkında konuşmamıştı.

"Seni kamu malına zarar vermekten suçlu buluyoruz."

Vhalla'nın başı dönmeye başlamıştı.

Herkes ona bakarken Egmun okumaya devam etti.

"Seni sapkınlıktan *suçsuz* buluyoruz."

Hiç yoktan iyiydi.

"Seni adam öldürmekten suçsuz buluyoruz."

Parmaklıları kavrayarak yavaşça nefes aldı.

"Seni vatana ihanetten," Egmun'un gözleri bir anlığına Vhalla'ya kaydı. "Suçsuz buluyoruz."

Vhalla başını kafesin soğuk demirine yasladı. Rahatlamak istiyordu ama Aldrik'in gözlerindeki acı ona rahatlamaması gerektiğini söylüyordu.

"Suçlarının cezası olarak halkın idaresini uygulayan Senato'nun kararıyla Kuzey savaşında savaşmak üzere askere alınacaksın."

Vhalla gözlerini kırpıştırdı. Onu asker yapıyorlardı. Savaşmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu; bu, onu ölüme göndermekten farksızdı. Gözleri büyüdü; zaten amaçları da buydu. Her iki koşulda da onlar kazanacaktı. Ya başarılı olacak ve bununla onlar övünecekti ya da Kuzeyliler onu öldürecekti.

Egmun, "Savaş süresince İmparatorlu'un malı olacaksın ve bir hafta içerisinde cepheye gönderileceksin," diye devam etti.

Vhalla uysal bir şekilde, "Savaşmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

Baş Senatör yavaşça ona döndü. "Bize güçlerinin özel ve anlayabileceğimizin ötesinde olduğu garanti edildi. Eğer gerçekten öyleyse eminim hızla öğrenirsin," diyerek pis pis sırttı.

Vhalla delirmiş gibi etrafına baktı; Aldrik sandalyesinin kollarını o kadar sıkı kavramıştı ki elleri titriyordu.

"Eğer İmparatorluk'un emirlerine karşı çıkmak, hainliğe karışmak ya da görevinden kaçmak söz konusu olursa Siyah Alay'ın liderinin," Egmun duraksadı ve Vhalla'ya bakarak pis pis sırttı, "Veliaht Prens Aldrik'in adil alevleriyle öldürüleceksin."

Vhalla'nın ağzı açık kalmıştı; delirmiş gözlerle ona baktı.

Aldrik'in yüzü değişmemişti. Vhalla, Prens Baldair'e döndü; sert sert ağabeyine bakıyordu. Diğer senatörlere döndü ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde hiçbirinin bakışlarında şefkat yoktu.

"Halkın idaresini uygulayan Senato'nun kararı budur." Egmun parşömeni rulo yaparak Senato'nun bölümünden aşağıya inmeye başladı. Adımları Vhalla'nın beyinde çekiç sesi gibi yankılanıyordu.

Kendini uyuşmuş hissetti; ölümle cezalandırılmamıştı ama bu ceza da ondan farksızdı.

Egmun İmparator'a doğru yolu yarılamışken Vhalla bakışlarını İmparatorluk kürsüsüne kaldırdı ve Aldrik'e bakmaya cesaret etti. Aldrik tahtında kıpırdanarak elini çok kısa bir anlığına karnına götürdü. Mesajı açıktı.

Ne olursa olsun Bağ yüzünden Vhalla'yı öldüremezdi.

Bu karar Vhalla için olduğu kadar onun için de tehlikeliydi. Vhalla onun bulunduğu durumdan memnun mu olsa, yoksa buna üzülse mi bilemedi. Eğer Vhalla'yı öldürmesi söylenir de o reddederse bu senatörlerin ona karşı cephe alacaklarına şüphe yoktu. Vhalla parmaklıları kavradı ve içindeki çığlık atma isteğini zar zor bastırdı. Yaptıkları şeyin gerçek ağırlığından habersizlerdi.

Egmun parşömeni İmparator'a uzatarak yavaşça yerine döndü.

"Vhalla Yarl, Ana'nın ışığı altında suçlarını, kanıtları ve halkın iradesiyle bu konuda verilen kararı dinledim. Bunun İmparatorluk'a karşı işlediğin suçlar için uygun ve adil bir ceza olduğunu düşünüyorum." Bir hizmetçi küçük bir kâsede sıcak mum ve bir tabağın üzerinde duran metal mührü getirdi. İmparator erimiş mumu parşömene damlattı ve kaderinin yazılı olduğu kâğıdın üzerine mührünü bastı.

"Böyle yazıldı, böyle olacak."

Egmun yüzünde mutlu bir sırıtışla, "Muhafızlar, onu saraya geri götürün ve Kule'ye teslim edin," dedi.

Vhalla, Craig ve Daniel tarafından oradan götürüldü. Aldrik'i son bir kez daha görmeye fırsat bulamamıştı. Hücrelerine dönmek yerine yukarıya çıktılar. Daha içerideki bir koridordan inerlerken yerdeki taşlar yavaş yavaş daha düzgün ve cilalı olmaya başladı. Duvarlardaki meşaleler sıklaştı ve koridor, karanlıktan çok aydınlık görünmeye başladı. Bir dizi kapıyı geçtikten sonra daha geniş bir koridora açılan kemerli geçide geldiler. Geçitte ellerini önünde kavuşturmuş bir kız bekliyordu.

"Larel?" Vhalla gözlerini kırıştırdı.

Batılı kadın hafifçe gülümseyip Craig ve Daniel'a döndü. "Buradan sonrasını ben devralacağım. Ona Kule'ye giderken eşlik edecek kişi benim," diye belirtti.

Adamlar başlarıyla onayladı. Craig, "O zaman onu sana teslim ediyoruz," dedi.

Vhalla döndü. İçten bir şekilde, "Nezaketiniz için teşekkür ederim," dedi.

Daniel, "Kendine dikkat et Bayan Rüzgârgüdücü," derken yüzünde üzgün ama içten bir gülümseme vardı. "Belki seninle giderken karşılaşırız."

Vhalla, Larel kibarca elini tutarken, "Siz de mi gideceksiniz?" diye sordu.

Craig başıyla da onaylayarak, "Evet," dedi.

Vhalla ağzını açtı ama herhangi bir şey söyleyebilecek zamanı yoktu. Muhafızlarına başını sallayarak son kez minnettarlığını gösterdikten sonra Larel'in onu uzaklaştırmasına izin verdi. Vhalla hayatı boyunca bir yerden ayrılmaya hiç bu kadar hazır olmamıştı. Karar yüzünden hâlâ başı dönüyordu.

Larel sessiz ve etkin bir biçimde onu sarayın koridorlarında yönlendirdi. Ana koridorlar ve daha dar geçitler arasında ilerliyor, herhangi biriyle karşılaşmaktan kaçınıyorlardı. Sonunda Baba'nın büyük bir tablosunun önüne geldiler. Tabloda bir enkaz yığınının yaslanmış, arzuya uzaktan gelen ışığa bakıyordu. Larel tabloyu yana itti ve Vhalla'ya geçmesini işaret etti.

Vhalla anında Kule'ye girdiklerini anladı çünkü meşale ve mumlar yerini alev ampullerine bırakmıştı. Duygular üzerine gelirken duvara yaslanıp nefesini düzenlemeye çalıştı. Henüz tam olarak anlamamıştı. Larel elini kibarca Vhalla'nın omzuna koydu.

"Odan çok uzakta değil," derken yumuşak bir sesle konuşmuştu ve aynı anda tek bir işe odaklanıyordu.

Vhalla, "Odam mı?" diye tekrarladı.

Son derece soğuk kanlı bir şekilde, "Ve siyah cübben," diye ekledi.

Vhalla uyuşmuş bir şekilde ana merdivenlere doğru onu takip etti. Dönüp yukarıya çıkmaya başladılar. Vhalla'nın iyileşirken kaldığı odaya ait olduğunu bildiği kapının önünden geçip devam ettiler. Birkaç kapı sonra diğerlerine çok benzeyen ama ortasında metal bir plaka üzerinde *Vhalla Yarl* yazan bir kapıya vardılar. Larel demir bir anahtar çıkararak kapıyı açtı.

Oda bir önceki odasına kıyasla daha iyiydi. Mobilyalar benzerdi. Düzgün boyutta bir gardırop, bir ayna, masa ve sandalye vardı. Hiçbiri Vhalla'nın ilgisini çekmiyordu.

Vhalla tavandan yere kadar uzanan geniş pencereye gitti ve onu açtı. Dışarıdaki sadece pencere kenarı ve parmaklıktan oluşan küçücük balkona adım attı. Bu, günlerdir ilk kez dışarıya çıkışıydı ve soğuk hava eski bir dostmuşçasına onu kucakladı.

Huşu içinde, "Burası gerçekten benim odam mı?" diye sordu.

Larel başıyla onayladı. "Bakan Yakınlığın düşünüldüğünde böyle bir odanın senin için iyi olacağına karar verdi."

Vhalla, Kule'de hatta tüm sarayda kaç çırağın dışarıya erişimi olan bir odası olduğunu düşündü; bu erişim küçük ve kısıtlı dahi olsa.

Tekrar içeriye girdi. Gardırobunu açtı ve tüm giysilerinin içine düzenli bir şekilde asılmış olduğunu gördü.

Larel, "Eşyalarını getirdim," diye açıkladı.

Vhalla yatağının altında duran tanıdık sandığı fark etti. Sahip olduğu diğer önemsiz eşyalar düzgün bir şekilde gardırobun tabanına yerleştirilmişti. Vhalla kalın bir yığın halinde duran, düzenlenmiş ve bir iple sıkıca bağlanmış mektupları görünce dudağını ısırды. Tekrar Larel'e baktı.

Larel yumuşak bir sesle, “Onları okumadım,” dedi. “Prensle yazışmalarınız beni ilgilendirmez.”

Vhalla aptal bir ifadeyle, “Ondan geldiklerini nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Prensi uzun zamandır tanırım. Çok yetenekli ve güçlü bir Alevtaşıcıdır. Üzerinde büyü izi bırakmadan bir şey yaratması zor. Birçok büyülu kişinin algılamayacağı kadar az iz var ama...” cümlesini bitirmeden omuz silkti.

Vhalla özlem dolu bir şekilde yığına dokundu. Keşke o günlere dönebilseydi.

Gardırobunu kapatırken, “Kararı duydun mu?” diye sordu.

“Bakan bana artık Kule’ye katıldığını söyledi.” Larel başını salladı.

“Beni yargıladıkları şeylerin yarısından, daha büyük olan suçlardan suçsuz bulundum. Ama suçlu buldukları şeylerin cezası olarak... Beni orduya gönderiyorlar. Artık İmparatorluk’un malıyım. Askerler dönerken ben de onlarla birlikte cepheye gideceğim.” Sesi dengeli ve duygu-suzdu; uyusukluk hissi hâlâ geçmemişti.

Larel, “*Mal* mı?” dedi. Vhalla sadece başıyla onayladı. “Savaşmak hakkında bir şey biliyor musun?” Vhalla başını salladı. “Seni öldürmeye çalışıyorlar.” Larel bunu yüksek sesle dile getirebilecek kadar cesurdu.

Vhalla zayıf bir sesle, “Evet, sanırım planları bu,” diye onayladı.

“Yakında gideceklerini duydum.” Larel odadaki tek sandalyeye kendini attı ve bir anlığına durumu değerlendirdi.

Vhalla karamsar bir sesle, “Öldüğümde odamı alabilirsin,” dedi. Zaten böyle güzel bir odayı hak etmiyordu.

Larel kararlı bir şekilde, “Ölmeyeceksin,” diye duyurdu. “Seni iyileştireceğiz ve sonra gidiş süresince bir-

liklerde eğitileceksin. Prens Aldrik ve Binbaşı Reale'yle konuşacağım."

"Binbaşı Reale mi?" Vhalla yutkundu. Kadının kararlılığını paylaşmak istiyordu ama bu her şeyin gerçek olduğu anlamına gelecekti.

"Binbaşı Reale, Siyah Alay'ın Prens Aldrik ve Albay Jax'in altındaki liderlerinden biri; sanırım Jax hâlâ cephe. Ama Binbaşı Reale burada ve o da sizinle birlikte gidecek. Kuzeye gidiş iki ila üç ay sürecektir," diye açıkladı Larel. "Buraya gelmek sadece bir ay sürüyor ama daha az yüklerle geliniyor ve herkese yetecek kadar at oluyor. Şimdi askere yeni alınmış kişiler olacak ve onlar yürüyerek gidecekler. Ayrıca ağır yükler taşıyan atlar ile yemek ve erzak taşıyan arabalar olacak. Ordu kesişimde durup Batı'dan da asker takviyesi alacak diye duydum. O sırada da biraz zamanın olacak. Tüm bu zamanı eğitimin için kullanacaksınız."

Larel anlattıkça güveni bulaşıcı hale geliyordu. Vhalla'nın hayatta kalabilecek kadar çok şey öğrenme ihtimali imkânsızlıktan uzaklaşıyor ve mümkün gibi görünmeye başlıyordu. Bu, Kuzeyliler ve onların acımasız kararlılıklarını hatırlayana kadar sürdü. Vhalla dudağını ısırdı; onlara karşı herhangi bir şey yapabileceğine dair bir umudu yoktu.

"Gel, bunları sonra konuşuruz." Larel sanki Vhalla'nın ruh halinin değiştiğini hissetmiş gibi ayağa kalktı. "Sana banyoyu göstereyim. Eminim yıkanmak istersin."

Vhalla başıyla onayladı; şu an banyo yapmaktan daha çok istediği bir şey yoktu. Belki tenini kazıyıp altında yeni bir kişi bulabilirdi.

Kule'de her şey gibi banyo da hizmetçilerinkine oranla çok daha iyiydi. Gala'ya hazırlanırken kullandığı gibi özel değil, ortak bir banyoydu. Ama burada da sıcak ve

soğuk su muslukları vardı; on tane kabin, alanın üçte birini kaplayan arka taraftaki sıcak havuza girmeden önce yıkanmaları için insanları bekliyordu.

Vhalla temiz giysilerine dokumak dahi istememişti; kendini çok kirli hissediyordu. Larel yol boyunca onları taşıyacak kadar nazikti; onları giyinme odasındaki geniş bir aynanın önüne koydu. Vhalla durdu ve dört gündür ilk kez kendine baktı.

Saçı bir kuş yuvası gibiydi ve oradan buradan fışkırıyordu. Düğümler yüzünden çok daha kısa görünüyordu. Yüzü kan, is ve akmış makyajla kaplanmıştı. Gözleri yorgun ve yaşlı görünüyordu; yanakları hatırladığından daha az dolgundu. Vhalla parmağını morarmış gözü ve yarılmış dudağı arasındaki kesiğe sürdü ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Larel kibarca, "Vhalla," dedi; endişesi sesinden belliydi.

"Darmadağın haldeyim. Senatörlerin beni delirmiş bir katil olarak görmekte hiç zorlanmamalarına şaşmamalı," diyerek gülmeye devam etti. Kahkahaları içindeki boşlukta yankılandı. Başını salladı.

"Yaralarını görmem gerekiyor Vhalla." Larel parmak uçlarını birbirlerine bastırdı. "Ne durumda olduklarını gördükten sonra gerekli merhemleri getireceğim."

Vhalla bir anlığına duraksadı ve diğer kadın sabırsızlıkla bekledi. Vhalla, Larel'in ona soyunmasını söylediğini fark etti.

Bir nefes alarak çuvalı üzerinden çıkardı. Hava tenine değdiğinde elleri titredi ve Vhalla kendini cesur olmaya zorladı. Öfkeyle homurdanarak çuvalı ve iç çamaşırlarını köşeye attı.

"Yak onları Larel," derken sesindeki karanlık ton, kes-

kinliğine rağmen ağzında güçlü ve neredeyse güzel denilecek bir tat bıraktı.

Larel başıyla onayladı ve tek bir bakışıyla hepsi turuncu alevler tarafından çevrelendi ve geriye sadece yerdeki küçük siyah bir nokta kaldı.

Batılı kadın çevresini dolaşırken kafasında bir liste oluşturuyormuş gibi görünüyordu. Vhalla'nın omzundaki ellemediği bandajı çıkararak oradaki yarayı inceledi. Sonra başına geçti ve kirli sargıyı çıkardı. Vhalla, Benli ve Fare'nin uyguladığı şiddetin kalıntılarını morarmış karnı, kolları ve bacaklarında gördü. Larel ona yardımcı olmayacak şekilde üzerine titremiyor ya da anlamsız bir öfke sergilemiyordu; şiddetin izleri konusunda hiçbir şey söylemedi.

Bir kez daha döndükten sonra düşünceli bir şekilde, "Tamam, çok kötü görünmüyorlar, en azından fiziksel olarak," dedi. "Birkaç şey alıp hemen döneceğim. Sen yıkanmaya başla. Diğer kızlardan bir süre buraya gelmemelerini rica ettim, o yüzden rahatsız edilmezsin."

Vhalla kabinlerden birine oturdu ve sıcak suyu açtı. Kova dolar dolmaz kafasının üzerinden boşalttı. Su kaynardı ama Vhalla bir nefes alarak bunu tekrarlardı. Su yeterince sıcak değilmiş gibi hissediyordu ama dördüncü kovadan sonra teni pembeleşmişti ve hafifçe tütüyordu.

Vhalla sabunlanırken bir ponza taşı buldu ve bol miktarda kullandı. Bastırabileceği kadar çok bastırdı. Başta amacı kalın kir tabakasını sökmekti fakat her durduğunda Fare ve Benli'nin uyguladığı şiddet aklına geldi. Sonunda teninde eskiden morlukların olduğu yerlerde neredeyse kanayacak kadar ince bir deri vardı. Vhalla kendine daha fazla zarar vermeden taşı elinden attı.

Kafasından aşağıya tekrar su döktü ve saçlarıyla uğraşmaya başladı. Nazik parmaklarla sabunlayıp baş derisini

ovarak düğümleri açmaya çalıştı. Akan su kurumuş kandan dolayı kıpkırmızıydı, o yüzden tekrar yıkadı. Üçüncü yıkamadan sonra küçük bir fırça bulup umutsuz karmaşayı çözmeye çalıştı.

Bu yavaş bir süreçti. Fırçayı kafasına her götürdüğünde bir düğüme takılıyordu. Kafasının tepesinden başlayarak aşağıya doğru düğümleri açmaya başladı. Yarıya geldiğinde bütün düğümler birbirlerine girmiş olduğundan fırçayı aralarına sokamadı. Alt taraftaki düğümleri çözerek başlamaya çalıştı ama olmuyordu. Sol taraftan, sonra sağ taraftan da denedi ama şansı yaver gitmedi.

Fırçayı duvara fırlatıp yüzünü ellerine gömdü. Artık ağlamak istemiyordu; kendisini zayıf ve üzgün hissetmekten yorulmuştu. Umutsuz hissetmek, savaşmak, tüm dünyanın ona karşı olması onu yormuştu. Ayağa kalkıp aynanın yanma gitti ve saçlarının yarısından başlayan düğümlere baktı.

Gümüş bir parıltı gözüne çarptı ve Vhalla jileti aldı. Saçının bir öbeğini tutup nefes aldı. Yere düşen ıslak düğümü görmek uzun zamandır ona en iyi gelen şeydi. Vhalla bir avuç daha saç aldı ve jilet çabaya gerek olmaksızın onu da kesti, sonra bir avuç daha ve bir tane daha. Kesip atıyordu. Saçıyla birlikte öfkeyi, acıyı ve bıkkınlığı da kesip atıyordu. Daha iyi, daha güçlü bir şeye dönüşene kadar kesmeye devam etti. Onu öldürmeye çalışmışlardı, o yüzden bu Vhalla ölmeli ve küllerinden yeni bir Vhalla doğmalıydı.

“Vhalla?” Larel’in zayıf sesi sessizliği böldü. Vhalla neden omuzlarının titreyip durduğunu düşündü.

“Umutsuz bir karmaşa halindelerdi; hem zaten çok fazla beğenmiyordum.” Vhalla yerdeki saç yığına bakarak omuzlarını silktili; sanki saçının uzunluğunu hiç

önemsememiş gibiydi. Parmakları artık ensesini gösterecek kadar kısa olan saçında rahatça dolaşabiliyordu.

Larel, "Otur," diyerek kabindeki tabureyi gösterdi ve düz jileti aldı. Usta elleriyle onun beceriksizce yaptığı işi düzeltmeye koyuldu. "Kakül ister misin?" Larel kendi alnını, saçların gözlerinin üzerinde düştükleri yeri gösterdi.

Vhalla omuz silkti. "Fark etmez." Şu an saçına ne olacağı umurunda değildi; saç kesiminin iyileştirici bölümü geçmişti. Vhalla birinin keskin bir cismi gözlerinin tam önüne getirmesinin onu gereceğini düşünmüştü ama Larel yaptığında oldukça sakin kaldı. Koyu tenli kadın saçına neredeyse sağ gözünün tam üzerine düşmesini sağlayan hafif bir eğim verdi ve son düzeltmeleri yaptı.

"Oldu." Bir adım geri çekildi. "Gel ve bak."

Larel kibarca elinden tutarak onu aynaya yönlendirdi. Vhalla ona aynadan bakan kişiyi tanıyamadı. Soluk teni ve bitkin gözlerinin tehlikeli bir yırtıcılığı vardı. Parmaklarını saçında gezdirdi. Vhalla saçını hiç bu kadar kısa kullanmamıştı ve saç bu kadar kısıyken kim olduğundan emin değildi.

"Teşekkürler." Başka söyleyecek bir şey bulamamıştı.

"Rica ederim." Larel nazikçe gülümsedi ve omuzlarını büyük bir havlu örttü. Çuvaldan sonra havlu ipekmiş gibi geldi.

Larel tekrar kabindeki tabureye oturmasını söyleyip yaralarına merhem sürmeye başladı. Ona, içindeki sıvıyı içtiği anda damarları alev alıyormuş gibi hissetmesine neden olan bir şişe verdi. Omzuna daha yakından bakılması gerekiyordu.

Larel, "Bunu kim dikti?" diye sorarken beyaz bir macuna uzandı.

Vhalla, "Prens Baldair," diye cevapladı.

Kaşlarını kaldırarak, "Prens Baldair mi?" diye tekrarladı. "İlginç bir hikâyeymiş gibi görünüyor."

"Ağabeyinin ona olan iyilik borcunu ödemesini istediğini söyledi," diyerek Vhalla onun söylediklerini tekrar etti ama kendi nedenleri hakkında yaptığı açıklamadan bahsetmedi.

"O ikisi... Hep biri diğerinin ona borcu olduğunu iddia ediyor." Larel dilini şaklattı ve başını salladı.

Vhalla onun sorularını duymazdan gelebileceğine karar verdi.

Veliaht prensle kendi arasındaki ilişkiyi düşünmeye başladı. Ona borçlanmış mıydı? Prens ona borçlanabilir miydi? İki düşünce de Vhalla'yı rahatsız etmedi. Bir skor tutulması fikri hoşuna gitmedi. Aldrik için yapmayacağı şey yoktu; *ona borçlu olup olmaması bir şey değiştirmezdi.*

Larel yaralarına merhem sürüp temiz sargılar sarmayı bitirdi. Vhalla'nın kafasını inceledikten sonra o yarayı açık bıraktı. Vhalla temiz giysilerinin tadını çıkararak yavaşça giyindi.

Koyu saçlı kadın ona siyah bir kumaş uzattı. Vhalla sallanan kıyafete uzunca baktı. Artık olduğu kişi buydu. Eline aldığı kısa siyah ceketini inceledi. Kolları Larel'in ceketinden biraz daha uzundu; dirseklerine kadar uzanıyordu ama aynı kısa, dik yakaya sahipti ve belinde bitiyordu.

Vhalla önce bir kolunu ve sonra diğerini giydi ve iki eliyle ceketini düzeltti. Aynaya baktığında ona bakan yeni bir kişiydi.

Savaş yaraları, ölü arkadaşları ve ellerinde kan olan bir büyücü aynadan ona bakıyordu. Senatörlerin korku dolu bakışları canlı bir şekilde gözünün önünde belirdi. Onu savaşa gönderiyorlardı, o yüzden o gidecek ve onların korkmakta haklı oldukları kişi haline gelecekti.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, tekrarlayacağım; kitabın atfında adı geçen ve başından beri yanımda olan diğer herkese teşekkürler. *Hava Uyanıyor*'un neye dönüşeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ondan vazgeçmememi sağladığınız için size minnettarım.

Akıl hocam, *Secret Diamond Sisters* ve *Transcend Time Saga*'nın yazarı Michelle Madow, sonsuz desteğin için teşekkürler. Yayın dünyasına girme maceramda yerin doldurulamaz ve sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum. Tüm eleştirilerin ve zorlamaların beni daha iyi yaptı ve bunu yapmanın tek sebebi harika bir arkadaş olmandı. Düzeltmelerin ile hikâyede yaptığın değişiklikler benim için dudak uçuklatıcıydı ve bu kitap sen olmasan böyle olmazdı.

Editörüm Monica Wanat, seninle tanıştığım anda bunun çok güzel bir ilişkinin başlangıcı olacağını anlamıştım. Benim çıkarılması gerektiğini fark dahi etmediğim kelimeleri çıkardın ve bu sayede hikâyeyi daha güzel hale getirdin. Hatalarımı düzelttiğin ve öykümü cilaladığın için teşekkürler.

Kapak tasarımcım Merilliza Chan, görsel konusunda tüm beklentilerimi aşarak bana en çılgın düşlerimde dahi

göremeyeceğim şeyler hazırladın. İnsanlar, “Bir kitabı kapağına göre yargılamayın,” derler ama senin yarattığın kapakla umarım bunu yargırlarlar! Sen Vhalla’nın benim başaramadığım bir şekilde hayat bulmasını sağladın. Bu sebeple sana sonsuza kadar minnettarım ve serinin bir sonraki kapağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Jessica, sen olmasaydın *Hava Uyanıyor* gerçekten hiç-bir şekilde var olamazdı. Sen, seninle tartışmalarımız, kitaplar hakkında konuşarak ve gerçekten efsanevi müzikler dinleyerek yaptığımız bitmeyen araba yolculukları benim içimde tekrar yazma arzusunu uyandırdılar. Umarım hayatımdaki yerinin önemini ve gerçekten ne kadar harika bir arkadaş olduğunu biliyorsundur. Sabırlı olmam ve karakterlerime işkence etmem gerektiğini hatırlattığın için teşekkürler.

Katie, eğer seninle kitap geyiği yapmasaydık nerede olurdum? Çok mutsuz bir yerde olurdum, orası kesin. Kelimeleri yazıya dökmenin ilk cazibesi yok olmaya başladığında devam etmemi sağlayan şey senin heyecanıydı. Senin için olmasaydı devam edecek cesareti asla bulamayabilirdim. Bana *Hava Uyanıyor*’da hiç tahmin edemeyeceğin kadar çok ilham verdin.

Dorothea, Pete ve Tom, sizlerle geçirdiğim öğle yemekleri, düzene girmem ve bu yoğun süreçte kafamı toplamam için çok önemliydi. Umarım biraz deneyim kazandıktan sonra hakkınızı ödeyebilirim.

Betsy, sevgin ve heyecanının yeri doldurulamaz. Sürekli gülümsememi ve her daim benim tarafımda olacak birinin olduğunu bilmemi sağlıyorsun.

Jeffkum, senin desteğin, anlayışın, sabrın ve sevgin olmadan bunu başaramazdım. Bana bırakmamı söyleyebilirdin ya da her gece koltuğa oturduğumda kulaklıklarımı takıp kendi dünyama kapanmamdan dolayı

kızabilirdin ama yapmadın. Benim kendi macerama çıkmama izin verdin ve hayal kurduğum, dilediğim ya da çabaladığım için kendimi aptal gibi hissetmeme hiç izin vermedin.

AAAPodcast Topluluğu, hepinizin bana gözlerinizi devirmemesi bile beklentilerimin çok üzerindeydi; bu macerada bana hep destek oldunuz. Astro, ChibiRob, SailorB, Reiji, Kenshin, Kou, Rextyn, Brooks Austin ve ismini sayamayacağım daha niceleri. Sadece her hafta anime hakkında konuşmasını dinlediğiniz “ben” adına değil ayrıca arkasındaki gerçek insan adına tüm desteğiniz için teşekkürler.

Kız kardeşim Meredith, diğer yarım, yani “şeytani olmayan ikizim,” sana inancın, sevgin ve ukalalığın için teşekkür ediyor. Her ihtiyacım olduğunda yanımdaydın ve hep hayatımdaki iyi her şeyi besleyen güç oldun. Bana aile sevgisinin gerçek derinliğini öğreten ve bu kitaptaki ilişkilere ilham veren sendin.

Ebeveynlerim Madeline ve Vince, size teşekkür etmeye sözcükler yetmez. Sadece *Hava Uyanıyor*’daki desteğiniz için ya da taslaklarım hakkındaki düşüncelerinizi belirttiğiniz için değil benim için yaptığınız her şey için. Mükemmel değilim ve daima öğrenmem gereken şeyler, geliştirmem gereken yanlarım olacak ama siz ikiniz olmasaydınız şu an olduğum kadının yarısı dahi olamazdım. Umarım bundaki değişiklikler ve *Hava Uyanıyor*’un gelecekteki bölümleri hoşunuza gider.

YAZAR HAKKINDA

Elise Kova'nın her zaman hikâye anlatmaya yönelik bir tutkusu oldu. Fantastik bir eser olan ilk kısa hikâyesinin altıncı sınıftayken yazdı. Yıllar boyunca fantastikten romantığe, bilimkurgudan gizeme gözüne çarpan her şeyle edebiyat sevgisini yaşattı.

Saint Petersburg, Florida'da yaşıyor ve genç yetişkin fantastik edebiyatındaki ilk serisi olan *Hava Uyanıyor*'un bir sonraki bölümü üzerinde çalışıyor. Video oyunlarından, animelerden, masa üstü role playing oyunlarından ve 'geek'liğin gerektirdiği bir sürü başka şeyden hoşlanıyor. Twitter ve Facebook üzerinden fanlarıyla konuşmaya bayılıyor. Kitapları hakkında haberler ve daha fazla bilgi için websitesi, EliseKova.com'u ziyaret edin!

ELISE KOVA İLE BAĞLANTIYA GEÇMEK İÇİN

<http://www.EliseKova.com/>

<https://twitter.com/EliseKova>

<https://www.facebook.com/AuthorEliseKova>

ZAMANA KARŞI BİR YARIŞ BAŞLIYOR...

“Hurst’ün distopya, romans ve gençlik sorunlarını rahatlıkla harmanlayarak yazdığı hikâyeye bakan ilk romanı olduğunu asla tahmin edemez. Melissa Hurst, kesinlikle takip edilmesi gereken bir yazar.”

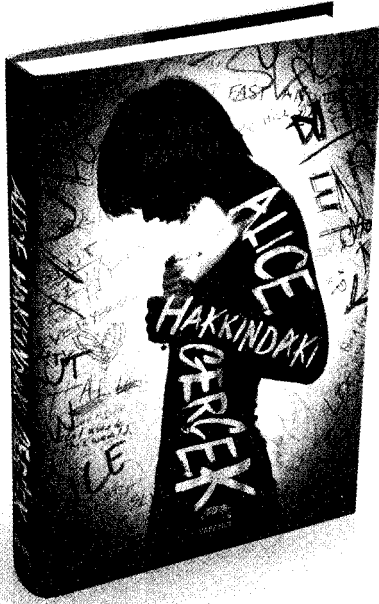
—VOYA

“Sürükleyici, şaşırtıcı bir bilimkurgu; *X-Men* ve *Doctor Who* hayranları kesinlikle bayılacaklar ve bir sonraki kitabı heyecanla bekleyecekler.”

—MINDEE ARNETT, *Avalon* ve *Polaris*
romanlarının ödüllü yazarı

“Farklı ve şaşırtıcı bir şeyler okumak isteyen herkes için heyecan verici bir roman.”

—TEENREADS.COM

En İyi Çıkış Romanı Ödülü '15

Ayın Kitabı, Haziran '14

2014'ün En İyileri Seçkisi

“Laurie Halse Anderson’ın *Konuş Benimle*’sini sevenler, Mathieu’nun çıkış romanına bayılacaklar; gerçekçi ve tam on ikiden isabet!”

—VOYA, STARRED REVIEW

“Umut vadeden yeni bir kaleminden, birisinin adına leke sürmek konusu üzerine yazılmış sert ve yüze tokat gibi çarpan bir çıkış romanı.”

—BOOKLIST

“Farklı karakterlerin anlattığı *Alice Hakkındaki Gerçek*, alışlagelmiş genç kız anlatımının dışına bir çıkış romanından beklenmeyecek ustalıkla çıkarak türe yeni bir soluk getiriyor.”

—KIRKUS REVIEWS

Elise Kova'nın fantastik dünyalara karşı her zaman büyük bir ilgisi olmuştur. Bir şekilde, işletme bölümünden yüksek lisans diplomasını alana kadar gerçek dünyaya odaklanmayı başardı ve hemen ardından, bir sonraki sihirli evrenini yaratmak için en sevdiği battaniesinin altına kıvrıldı. St. Petersburg, Florida'da yaşayan yazarı, yazı yazmadığı zamanlarda video oyunları oynarken, anime izlerken ya da sosyal medyada okurlarıyla konuşurken bulabilirsiniz.

BİR KÜTÜPHANECİ ÇIRAĞI, BİR BÜYÜCÜ VE KOPARILAMAZ BÜYÜLÜ BİR BAĞ

"Bu kitabı elimden
bırakamadım. Ne yaptığımı
bile fark etmeden sayfaları
birbiri ardına çevirmişt看 bile."

—THE FANDOM.NET

"Sevgili kitap tanrıları,
teşekkürler. Bu harika eser
için teşekkürler."

—RACHEL E. CARTER,
The Black Mage Serisi'nin yazarı

"*Hava Uyanıyor* a bayıldım!

Bu romanda *Operadaki
Hayalet* ve *Külkedisi*, Elise
Kova'nın mükemmel bir
şekilde yarattığı dünyada
bir araya gelmiş."

—MICHELLE MADOW,
Elementals Serisi'nin yazarı

"Avatar: son hava büyücü'nün
bir kitaptan beklediğim her
şeyle bütünleşmiş hali.
Seriye güzel bir başlangıç."

—ECMEL SOYLU,
@thinbooks

Çeviren: Yaprak Onur

27 TL

www.yabanciayinlari.com
facebook.com/yabanciayinlari
twitter.com/yabanciayinlar
internet satış: ilknokta.com